

CASA CORPULUI DIDACTIC MEHEDINȚI

REVISTĂ INTERNAȚIONALĂ

Nr. 9 Anul 2017

ISSN 2810 - 224X
ISSN-L 2343 - 791X

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

EDITURA

ȘCOALA MEHEDINȚIULUI

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

REVISTĂ INTERNAȚIONALĂ

NR. 9 ANUL 2017

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVĂ EUROPEANĂ

CUPRINS

THE HISTORY OF FRENCH EDUCATIONAL SYSTEM PRIOR THE FIRST WORLD WAR	5
Prof. Grigore Giorgi, Director, Casa Corpului Didactic Mehedinți	
TEACHING MARKETING IN HIGH SCHOOL.....	7
Prof. Monica-Iuliana Ponea Inspector școlar, Inspectoratul Școlar Județean, Mehedinți	
EDUCATION IN ENGLAND	8
Prof. Sbrencă Simona-Mihaela Inspector școlar, Inspectoratul Școlar Mehedinți	
LESS IS MORE – FINNISH EDUCATIONAL SYSTEM.....	11
Profesor-metodist Rodica Teleguță Casa Corpului Didactic Mehedinți	
ONESTITATE ȘI INTEGRITATE ÎN MANAGEMENTUL DIDACTIC / HONESTY AND INTEGRITY IN DIDACTIC MANAGEMENT	14
Prof. Guină Claudia-Gabriela Formator, Casa Corpului Didactic Mehedinți	
PROVOCARILE UTILIZĂRII TIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ROMÂNESC /CHALLENGES OF USING ICT IN ROMANIAN PRE-UNIVERSITY EDUCATION	16
Inf. Loredana Doinea, C.J.R.A.E. Mehedinți	
COACHING VERSUS TRAINING /CE FUNCȚIONEAZĂ CEL MAI BINE PENTRU PROFESORI? DAR PENTRU ELEVI?	18
prof. Carmen Răbonțu Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”	
DEZVOLTAREA ȘCOLII ȘI PROGRESUL SOCIETĂȚII UMANE	21
Prof.înv.primar Anuța Polina Școala Primară Poroina Mare, Jud. Mehedinți	
ACHIEVING SUCCESS IN THE EUROPEAN EDUCATIONAL SYSTEM. THE CASE OF VULNERABLE GROUPS.....	22
(by Arsovan Ana-Maria)	
COMPARAȚIE ÎNTRE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ȘI CEL FRANCEZ	24
Avram Maria Ioana, Colegiul Tehnic "Traian Vuia ", Oradea	
SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT FINLANDEZ	27
prof. Baroga Mirela Ramona Școala Gimnazială Salcia, Mehedinți	
EDUCATIONAL SYSTEMS IN EUROPE - THE EDUCATIONAL DUAL SYSTEM.....	30
Berciu Vlădaia Livia- teacher - Colegiul Național Economic „Theodor Costescu” Drobeta Tr Severin	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC VS ÎNVĂȚĂMÂNTUL EUROPEAN.....	32
Blendea Irina Școala Gimnazială Ilovăț	
EVALUAREA ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN	34
Prof. Boștină Nela –Letiția Școala Gimnazială „Gheorghe Enescu” Tâmba	
EDUCAȚIA ROMANEASCA IN SPIRITUL VALORILOR EUROPENE.....	37
Prof. Bresniceanu Lorena Colegiul Tehnic de Transporturi Auto Dr.Tr. Severin	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL	40
Profesor Brezoi Săndica Florentina, Școala Gimnazială Florești, Jud. Mehedinți Profesor Vlad Marilena, Școala Gimnazială Zegujani, Jud. Mehedinți	
O EDUCAȚIE ROMANEASCA PENTRU GENERAȚIILE VIITOARE	42
Prof. Carapencea Tamara Cristina Școala Gimnazială “Husnicioara”, Mehedinți	

PRINCIPALELE INSTRUMENTE EUROPENE PENTRU FORMAREA PROFESIONALĂ.....	45
Prof. Cârțoi Ion, Liceul Tehnologic Halînga	
EDUCAȚIA DIN ROMÂNIA ÎN CONTEXT EUROPEAN	47
Prof. Elena Catana Colegiul Național Traian, Drobeta Turnu-Severin , Mehedinți	
MODERN TRENDS IN EDUCATION	50
Cătănescu Adela Eugenia, Colegiul Tehnic” Domnul Tudor”	
OBIECTIVELE ȘI ABORĂRILE UNEI EDUCAȚII ANTREPRENORIALE	52
Cerbu Anișoara Școala Gimnazială Șovarna	
ÎNVĂȚAREA PRIN EXPERIMENTARE ȘI EDUCAȚIA ANTREPRENORIALĂ	53
Cernăianu Elena Rodica, Școala Gimnazială Voloiac	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL	56
Chitimia Mihaela, CNGC MOTRU	
DIFERENȚIEREA ȘI INDIVIDUALIZAREA ACTIVITĂȚII DIDACTICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR	58
Prof. Ciobanu Niculina Școala Gimnaziala Pristol	
INVATAMANTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL SI PROGRESUL EDUCATIONAL	61
Prof: Ciocan Natalia Colegiul National „George Cosbuc” Motru	
CUM ORIENTAM MEDIUL RURAL SPRE ARIA EUROPEANA A INVATAMANTULUI?	62
Ciolacu Lumin Ita-Liliana Școala Primara Poroina Mare	
SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN.....	63
Ciovică Maria Casiana Școala Gimnazială Ilovăț	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVA EUROPEANĂ.....	65
Codilă Monica Școala Gimnazială nr. 2 Reșița	
EFICIENTIZAREA SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT / EFFICIENCY OF THE EDUCATION SYSTEM.....	67
Colonelu Cristian, Școala Gimnaziala Nr.15 Drobeta Turnu Severin, Mehedinți	
PROGRESUL ȘCOLAR SAU OPTIMIZAREA ACESTUI PROCES ÎN CADRUL ÎNVĂȚĂMNTULUI PREUNIVERSITAR.....	70
Profesor: Crețu Claudiu Colegiul Tehnic Motru	
NOILE EDUCAȚII-EDUCAȚIA PENTRU TEHNOLOGIE ȘI PROGRES	74
Crețu Emanuela, Colegiul Național George Coșbuc, Motru,	
MODELE DE SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN EUROPA.....	76
Profesor Crișan Cristina-Alina, Școala Gimnazială Theodor Costescu, Dr. Tr. Severin	
LEARNING A FOREIGN LANGUAGE IN EU	79
Crișan Felicia Colegiul Tehnic Decebal	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL. EDUCAȚIA ANTREPRENORIALĂ	80
Cusmulescu_ Ramona_Școala Gimnaziala Podeni	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL.....	82
Cusmulescu Ionela, Școala Gimnaziala Nr.6	
RISURI EDUCAȚIONALE. MĂSURI DE INTERVENȚIE PENTRU A PREVENI PĂRĂSIREA TIMPURIE A ȘCOLII.....	83
Prof. Daraban Cosmin, Colegiul Național „George Coșbuc” Motru-Gorj	
FINLAND’S EDUCATION SYSTEM.....	86
Prof. consilier Diaconu Ionela C.J.R.A.E. Olt, punctul de lucru Colegiul Tehnic "Danubius", Corabia, Olt	
CULTURA EUROPEANA SI TOLERANTA.....	88
Dobre Ana Amalia Colegiul Tehnic Motru	

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL	89
Dobrescu Laura Claudia, Școala Gimnazială Șovarna	
ȘCOALA FINLANDEZĂ - PERFORMER ÎN EUROPA	91
Dobrotă Ionelia Școala Gimnazială „Nicolae Titulescu” Călărași	
PISA; FINNISH AND EUROPEAN EDUCATION SYSTEMS	93
prof. Nicoleta Dominteanu Liceul Teoretic „ Emil Racovita”, Galati	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL FINLANDEZ	96
Prof. Daniela-Ioana Drăghiea Colegiul Tehnic „Lorin Sălăgean”,	
CONDIȚIILE INCLUZIUNII ȘCOLARE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT / THE CONDITIONS OF SCHOOL INCLUSION IN THE EDUCATION SYSTEM	98
Drula Ionel Caius, Școala Gimnazială Nr.15	
INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ ÎN CARIERA DIDACTICĂ	101
Sociolog Dumitru Diana –Valentina Reprezentant al Asociației Egomundi	
NEW SOLUTIONS FOR TEACHERS’ TRAINING / NOI SOLUȚII PENTRU FORMAREA CADRELOR DIDACTICE	104
prof. Daniela ECOBICI Școala Gimnazială Nr.3,	
INEGALITĂȚI EDUCAȚIONALE ÎN ȘCOALA EUROPEANĂ	107
Prof. Elena Anca-Sînziana, Șc. Gimn. Nr. 1 Rovinari-Gorj	
MODELE DE BUNE PRACTICI ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI EUROPEAN	108
Enescu Ion Alin, CSEI Constantin Pufan, Drobeta Turnu Severin	
ȘCOALA ROMÂNEASCA PE SCENA EUROPEANA	112
THE ROMANIAN SCHOOL ON THE EUROPEAN STAGE	112
Fleancu Victoria, Școala Gimnazială "Voievod Litovoi" Tg- Jiu	
IMPORTANȚA LEGISLAȚIEI EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA ÎN CONTEXT EUROPEAN	114
Florea Mihaela-Camelia Colegiul Tehnic “Domnul Tudor”	
SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN EUROPA.....	117
Fraicor Ana-Maria, CJRAE Mehedinti	
ÎNVĂȚAREA ONLINE LA MUZICĂ.....	119
STUDIUL DE CAZ.....	119
Ghiga Aurelia Școala Gimnazială Nr.3	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC, ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN	121
Prof. Înv.Primar Ghiga Aurelia Școala Gimnazială Nr.3	
EDUCATION AND CHALLENGES OF THE MODERN WORLD / EDUCAȚIA ȘI PROVOCĂRILE LUMII MODERNE.....	122
Prof. Înv. primar: Ghiță Cecilia Teodora Școala nr. 1 Dichiseni	
INVATAMANTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL SI PROGRESUL EDUCATIONAL	125
Prof. Ghitu Simona Elena, Liceul Teoretic” Gh.I.Sisesti” Gomoi Narcisa- Manuela, Școala Gimnazială nr.1 Rovinari,Gorj	
PROGRAMUL „STEP BY STEP” - REUȘITĂ A PROCESULUI EDUCAȚIONAL.....	129
Prof. Guță Corina - Grădinița P.P. „Floarea- Soarelui”Reșița Prof. Nosal Raluca - Grădinița P.P. „Floarea- Soarelui”Reșița	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVĂ EUROPEANĂ / EDUCAȚIA ÎN SISTEMELE DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN	132
Prof. consilier școlar- Ion Verginia Emilia Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mehedinți	
FOLOSIREA MIJLOACELOR TIC ÎN PREDAREA DISCIPLINEI CULTURĂ CIVICĂ	135
Prof. Nicolae-Cristian Isop Școala Gimnazială Căzănești	
SUCESUL ȘCOLAR	136

Iuga Aurora Camelia, Școala Gimnazială Ilovăț	
SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN.....	139
Iuga Cornelia, Școala Gimnazială Borascu	
DIRECȚIA INCERTĂ A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC ÎN CONTEXT EUROPEAN	142
Jurca Eufemia Școala Gimnazială nr. 2 Reșița	
RISCURI ȘI PERFORMANȚE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL EUROPEAN / ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎN CONTEXT EUROPEAN	143
Profesor pentru învățământul primar: Jurca Georgeta Șc. Gimnazială „Avram Iancu” Abrud jud. Alba	
RISCURI ȘI PERFORMANȚĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL EUROPEAN	145
Lascu Mihaela, Școala Gimnazială Ilovăț	
SCHOOL ORIENTATION / ORIENTAREA ȘCOLARĂ	147
Lolea Simona, C.J.R.A.E. Mehedinți	
SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN FRANȚA	147
Prof. Lungu-Oprea Anca Gabriela Colegiul Economic “Ion Ghica” Bacău	
PROGRESUL OMENIRII SE ASIGURĂ PRIN EDUCAȚIE	151
Prof. învă. primar: Manea Mihaela	
COMPARAȚIE ÎNTRE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ȘI CEL EUROPEAN.....	153
Marcu Alexandra Emilia Școala Gimnazială Ilovăț	
ROMANIAN SYSTEM OF EDUCATION VS EUROPEAN SYSTEMS OF EDUCATION	157
Teacher: Măricuță Rodica Mariana School: “Gheoghe Ionescu Șișești” Highschool	
EDUCAȚIA ROMÂNEASCĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN	159
Profesor Marin Radu Liceul Teoretic „Gheorghe Ionescu Șișești”	
INVATAMANTUL DIN FINLANDA	161
Prof. Maris Marinela Colegiul Tehnic de Transporturi Auto Dr. Tr. Severin	
EUROPEAN EDUCATION SYSTEMS	163
Maties Isabella, Școala Ilovita	
INTEGRAREA EUROPEANĂ – COMPONENTĂ A “NOILOR EDUCAȚII”	166
Prof. MIHALACHE CRISTINA LILIANA Școala Gimnazială Vrata	
SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA	168
Mișcodan Nicoleta - Daniela Școala Gimnazială “Dumitru Crașoveanu”	
EUROPEAN SCHOOL SYSTEMS	170
Prof. Munteanu Elena, Colegiul National Mircea Eliade Resita	
A FI ELEV SAU PROFESOR ÎNTR-O ȘCOALĂ EUROPEANĂ.....	174
Prof. Negoită Doina Liceul Teoretic „George Vâlsan” Faurei	
TREI PERSPECTIVE EUROPENE DE PREDARE: WALDORF, MONTESSORI ȘI REGGIO EMILIA.....	176
Prof. Negroiu Romulus, Școala Gimnazială Nr. 1, Rovinari	
SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ITALIA	178
Profesor consilier școlar Nica Anca Iulia Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mehedinți	
STRATEGII DIDACTICE CREATIVE PENTRU MOTIVAREA ELEVILOR ȘI PREVENIREA INSUCESULUI ȘCOLAR, ÎN PREDAREA INFORMATICII	180

Daniela Nicolae Profesor informatică, Colegiul Tehnic „Domnul Tudor”	
VALORIFICAREA PRODUSELOR ACTIVITĂȚILOR ELEVILOR.....	183
Nita Melania Giorgiana, Sc. Primara Balta Verde	
“CÂND VOI FI MARE , VOI FI ... BOGAT”- CRISTIAN BUDĂU ȘI EUSEBIU BURCAȘ-INFOMEDIA PRO - PITICLIC.....	185
ÎNVĂȚAREA ȘI INOVAREA PRIN INTERMEDIUL TIC ÎN ȘCOLILE DIN EUROPA	186
Prof. Ochia Florin, Liceul Tehnologic “Ferdinand I” Rm. Vâlcea	
ÎMBUNĂTĂȚIREA CALITĂȚII EDUCAȚIEI ÎN DOMENIUL ȘTIINȚELOR DIN ȘCOLILE EUROPENE	189
Prof. Ochia Mădălina Camelia, Liceul Tehnologic “Ferdinand I” Rm. Vâlcea	
ȘCOALĂ EUROPEANĂ VS ȘCOALĂ ROMÂNEASCĂ?	192
Prof. Oprea-Mândruț Alina Mihaela Grădinița cu program prelungit nr. 19	
DEZVOLTAREA ANTREPRENORIALĂ ȘI PROGRESUL SOCIETĂȚII	195
Prof. Paloș Claudia Daniela Grădinița cu program prelungit nr. 19	
SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN DANEMARCA	199
Paulescu Constantin , Școala Gimnazială Podeni	
TENDINȚE EUROPENE ÎN FORMAREA MANAGERILOR EDUCAȚIONALI.....	202
Prof. Petruț Mirela Școala Gimnazială “Ion Pop Reteganul” Sîncel, jud. Alba	
PERFORMANȚĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL EUROPEAN	203
Prof. Pițulescu Delia Liceul Tehnologic Turceni	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL INTEGRAT ÎN DANEMARCA	205
Prof. POPA LAURA-SILVANA Școala Gimnazială Specială Caransebeș	
IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ANTREPRENORIALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR	208
Profesor Popescu Aurelia Maria Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVĂ EUROPEANĂ.....	211
Popescu Alina Mihaela, Școala Gimnazială „Preda Buzescu”, Vlădaia	
AVANTAJELE ȘI DEZAVANTAJELE SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ÎN SFERA EUROPEANĂ.....	213
Postelnicu_Ana_Codruța_Scoala Gimnaziala Maureni	
INFLUENȚE EUROPENE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL CONTEMPORAN	216
Prof. Radoslivescu Ileana Simona Colegiul Național “Traian Lalescu” Reșița, Caraș-Severin	
SISTEMUL EDUCAȚIONAL FINLANDEZ.....	220
Prof. înv. primar, Rășcanu Elena, Școala Gimnazială “Principesa Elena Bibescu”, Bârlad	
SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN.....	222
Prof.Răveanu Mirel Fănel Școala Gimnazială,„Preda Buzescu” Vlădaia	
EDUCAȚIA ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN	225
Prof.în.v.primar:Răveanu Silvia Daniela Școala Profesională Corlățel	
PLATFORMELE E-LEARNING ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV	230
Mihaela-Eugenia Roman Colegiul Național “Gheorghe Țițeica”, Dr. Tr. Severin	
RISURI SI PERFORMANTA IN INVATAMANTUL EUROPEAN. ȘCOALĂ EUROPEANĂ / ȘCOALĂ ROMÂNEASCĂ.....	231
Schvaner Artur, Școala Gimnaziala nr.8 Resita	
RESURSE EDUCAȚIONALE DESCHISE	233

Simion Tincuța Școala Gimnazială "Petre Sergescu"	
CULTURA ANTREPRENORIALĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ROMÂNESC	235
Prof. Sîrbu Crețu Marian Florin Liceul Teoretic, "Dr. Victor Gomoiu" Vânju Mare	
THE FRENCH EDUCATIONAL SYSTEM	237
Prof. Sîrbu Ionela-Beatrice Școala Gimnazială Nr. Rovinari	
PROGRESUL EDUCAȚIONAL PENTRU GENERAȚIILE VIITOARE	240
Prof. pt. învă. primar Sîrbulescu Florentina Școala Gimnazială Rogova	
ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ROMÂNESC DIN PERSPECTIVA EUROPEANĂ.....	244
SLAPCIU ELENA.....	244
Școala gimnazială nr.6	
SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN BELGIA	247
Prof. Stoian Maria Școala Gimnaziala Salcia	
SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DANEZ	249
Sulea- Andronie Elena- Lorena, Școala Gimnazială Nr.1 Rovinari, Gorj	
ANTREPRENORI DE LA VÂRSTE FRAGEDE	251
Trăilescu Valeria Margareta Grădinița Șovarna	
INVATAMANTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL SI PROGRESUL EDUCATIONAL	253
Profesor Tutunaru Adela Colegiul National George Cosbuc Motru	
EDUCAȚIA ANTREPRENORIALĂ – DIMENSIUNE DE ACTUALITATE A ACȚIUNII FORMATIVE	256
Vărzaru AnaMaria Semiramida Școala Gimnazială Ilovăț	
FINANTAREA EDUCAȚIEI ADULȚILOR ÎN EUROPA	258
Tudor Viorica, Secretar –Liceul Tehnologic Halanga	
TEACHING PRIMARY SCHOOL.....	260
Prof. Maria Ungureanu Liceul de Arte "I. Șt. Paulian ", Drobeta Turnu Severin	
EDUCAȚIA ROMÂNESCĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN	263
Prof. Vlad Marilena Prof. Popescu Elena Școala Gimnaziala Floresti	
EDUCATION SYSTEMS IN THE WORLD	266
Vladut-Marin Maria Liceul Tehnologic "Ferdinand I", Rm. Valcea	
UTILITATEA EDUCAȚIEI MUZICALE.....	268
Prof. Zamfir Adrian - Teoria Muzicii Liceul de Arte „Victor Giuleanu” Rm. Vâlcea	
AN HOUR FOR DEMOCRACY	271
by Daniel Zamfir	

THE HISTORY OF FRENCH EDUCATIONAL SYSTEM PRIOR THE FIRST WORLD WAR

*Prof. Grigore Giorgi,
Director, Casa Corpului Didactic Mehedinți*

The military defeat suffered by France in 1870 at the hands of the troops of the North German Confederation caused intense debate on the causes of France's political and military weakness. Republican politicians, in particular, considered one of the main causes of the defeat by Prussia to be a lack of political and subject-specific education among a large part of the French population. With this in mind, they called for a right to education for all children, with compulsory and free-of-charge attendance at primary schools within a system predicated on the ideological neutrality of the content, providers and places of teaching and learning.

In this way, French republicans defined principles, which, in the course of the twentieth century, were extended to secondary school education and remain in force to this day. The education policymakers of the Third Republic were committed to ensuring that the state fulfilled its duty to provide access to education.

From 1879 to 1886 they laid down the legal foundations for free-of-charge secular or 'laicistic' primary schools (in accordance with the principle of *laïcité*, or the separation of church and state) which all children between six and thirteen years of age were obliged to attend. Until the mid-twentieth century, compulsory primary school was a form of education which remained strictly separate, both in social and institutional terms, from secondary schools, which commanded fees.

Since the end of the nineteenth century, more academically capable pupils, after finishing primary school, had been eligible to attend an *école primaire supérieure* ('upper school') after having completed their compulsory period of schooling. Attending this school, and thus progressing beyond the basic school-leaving certificate, was the standard prerequisite for entering the teachers' college (*école normale*), which served to train primary school teachers.

However, since primary schools did not provide education in ancient Greek and Latin, graduates of the *écoles primaires supérieures* were unable to continue their education in *lycées*, even if they had the financial means required. By contrast, fee-paying secondary schools had their own 'substructure' in the form of fee-paying elementary classes (*petit lycée*) which prepared pupils from the middle and upper classes for grammar school, which began with year six of schooling but which enabled only a small fraction of pupils in any one year to obtain a university entrance qualification (1 per cent in 1899).

The pronounced differences in social composition, teaching and social status between primary and secondary schools were reflected in teacher training. At the age of sixteen, aspiring primary school teachers entered the national teacher training institutes (*écoles normales*), which provided separate training for male and female students, and graduated at the age of eighteen before embarking upon their teaching careers.

Primary school teachers received practice-based training, which contrasted with the academic education offered to grammar school teachers who, after gaining their higher education entry qualification and studying their subject or subjects at university, took the competitive examination for the recruitment of teachers, before starting their teaching careers as members of the academic elite.

Whereas primary school teachers were, until 1990, called *institutrices* or *instituteurs*, the title of *professeur* awarded to grammar school teachers clearly indicated that they were considered to belong to the same professional class as university teachers.

Prior to the educational reform of 1902, grammar school education emphasized the teaching of classical languages and prioritized ancient and medieval over modern history. Teachers in state schools, particularly primary school teachers, based their teaching on the principles of the Enlightenment and of the revolution of 1789 and on positivism, while teachers in private faith schools rejected the political and academic principles of the Republic and thus drew criticism from republican education policymakers.

History teaching in state schools propagated a patriotic worldview, inspired by the values of *laïcité* and scientific and industrial progress, which since the turn of the century had visualized France as a modern republic, which had overcome its defeat in the Franco-Prussian War of 1870/71 and regained its position on the world stage as the political, economic and cultural centre of a powerful colonial empire.

The egalitarian rhetoric employed by the political elites of the Third Republic stood in contrast to the realities of life and education in both the home country and the colonies, whose local population had to put up with a two-class system, which pervaded both curricular content and the training of primary school teachers. At the same time, the political antagonism between primary and secondary schools, and those who represented them, made it impossible to diversify the range of subjects taught at schools and to expand technical education.

TEACHING MARKETING IN HIGH SCHOOL

Prof. Monica-Iuliana Ponea

Inspector școlar, Inspectoratul Școlar Județean, Mehedinți

High schools in Romania have classes dedicated to teaching business, marketing and economics. These classes cover all of the basics needed to start a path to success. When taking such classes, a variety of topics will be covered. For instance, economics are a large part of learning about business. In an economics course, students learn more about the various markets in the world, supply and demand, and how the markets fluctuate.

Getting high school students interested in learning is a challenge for any teacher. Those who teach business classes, such as marketing, have here suggestions of some engaging marketing activities to use in high school classrooms.

High school teachers understand that engaging students is top priority. Those who teach marketing, a business course focusing on producing, promoting or selling items, should use activities to make real-world connections visible to students. Marketing teachers want their students to understand the principles of the subject matter and often teach what are called the 4 “p”s of marketing: product, promotion, price and place. How can they create activities that highlight and use these important ideas?

We want our marketing lessons to be active and engaging. More importantly, though, we know the activities need to be relevant to the curriculum. When teaching a business course like marketing, we stay up to date on the latest trends affecting businesses. Using the 4“p”s as a guide, we create quality units with rich activities and integrate them into learning.

Product

Developing a unit on production and product planning is a great place to start embedding marketing activities for students. We can teach our students about product life cycles and show them ways to manage them. They can also investigate product branding and customer recognition of products and how both aspects fit into production. Once we are sure our students understand the ins and outs of production, we can plan an activity in which the students can participate in order to show their skills. Students can create a new product, plan their development, take a look at price points and consumer awareness and apply their knowledge of product life cycles. The class can decide to create a new type of sports drink that won't spill.

Promotion

We can continue our teaching with the second “p”, promotion. We and our students can investigate how products are shown to the public in ways that get the best results. Staying true to trends, We can highlight social media, commercial coverage and other promotional types. Students can then plan for the promotional phase of their product by figuring out how to educate the community about their sports drink in an eye-catching way. They'll need to put some art skills to work as they design a logo and product prototype.

Price

The class is ready to move on to learning about pricing. This important aspect of marketing means the difference between a product selling or sitting on the shelf. We can guide students through the

process of determining market value and comparing competitive products. Students are then ready to crunch the numbers and come up with a good price for their sports drink. While it costs a bit more to make it spill proof, they think consumers will buy the product because it makes drinking on the go easier.

Place

We are now ready to teach the class about product placement. Getting shelf space in stores is vital; the sports drink can't sell if it isn't on the shelf. The class can also decide to make the juice available on the Internet. The students use what they learned in the promotion unit and use social media to leverage the product's placement to consumers.

EDUCATION IN ENGLAND

Prof. Sbrența Simona-Mihaela

Inspector școlar, Inspectoratul Școlar Mehedinți

In the 20th century education became a sensitive social, economic and political issue in most European countries. England was no exception. In the history of English education the most important piece of legislation of the twentieth century was the Education Act of 1944, also known as the "Butler Act". It replaced all previous legislation.

It became increasingly clear that education was of vital importance to the nation and to the individual and the legislation passed necessarily reflected this conviction. It also reflected political tendencies, as well as the social and economic needs of the nation.

Education of the individual is the foundation of the education of the community. The individual's needs are not merely academic and neither are those of the community. This comes out quite clearly in the 1944 Education Act: "it shall be the duty of the local education authority for every area, so far as their powers extend, to continue towards the spiritual, mental and physical developments of the community" (1944 Education Act Part II, 7)

If education is to foster the "spiritual, mental and physical" well-being of the community it has to be focused on the "spiritual, mental and physical" well-being of each individual member of that community; education has to be child-centered.

Education not only has to do with communicating academic information but also involves the whole of the person: academic ability, spiritual, physical and vocational needs. It is clearly noticeable in the history of education in England that religion and spiritual values are seen to be of paramount importance. Once again the 1944 Education Act stresses this by stating how the day at school should begin: "the school day in every county school and in every voluntary school shall begin with collective worship on the part of all pupils in attendance"

In England these dimensions of a pupil's life have all been considered to be the principal concerns of education throughout the ages, not only in the 20th century.

The same principal was also reiterated in the Education Reform Act 1988 where it states the need for a broadly based curriculum which "promotes the spiritual, moral, cultural, mental and physical development of pupils at the school and of society".

These views are shared by all social classes and political parties. With equal conviction any form of "political indoctrination" has been banned from schools (the second 1986 Education Act). School texts obviously reflect this policy.

What follows cannot be considered a complete description of the educational system in England. The system was and still is more complex than it seems here. What follows merely offers the essential elements, the "backbone" of the system. There is enough information to facilitate comparisons with systems of education in other countries.

While there were only Elementary Schools for children between the ages of 5 and 13 problems were limited. There was only one way forward after school - the working world. There was no possibility of an academic career except for those who could afford it.

The general nature of education changed when it became possible for a restricted number of pupils to gain free places in a Grammar School if they passed an examination at the age of 11. The Elementary School began to consider preparing for the examination as its main function. The examination tested the ability of the children in two subjects only: English and Arithmetic. Other subjects, therefore, tended to become neglected. Furthermore, the reputation of the school depended mainly on its success rate at this examination.

The examination formed the basis of what is known as the 11plus (11+) examination. It led to divisions in schools (streaming), in the country (social class distinctions) and also led to irreconcilable political attitudes (Labour v. Conservative) with the Conservative in favour of this selection process and Labour against it. All the opposition against the 11+ exam and the selection process has led to the idea of the modern comprehensive system cherished by Labour and rejected by Conservatives.

Whatever were the arguments for and against the examination it was true that the future life of a child was decided at about 11. Pupils who didn't sit or who failed the 11+ examination could only gain access to a Secondary Modern School and later perhaps to a Technical School.

Before the introduction of Comprehensive Schools the state education system in England was essentially tripartite and was made up of

- Grammar Schools
- Secondary Modern Schools
- Secondary Technical Schools

Grammar Schools

This type of school catered essentially for those who were interested in pursuing their studies beyond the O-level GCE stage. It provided an academic education for pupils between the ages of 12 and 19. Their pupils came through the selective process of the 11+ examination and therefore these schools had the most academically gifted children. Most of the pupils entered university after school.

It was, rightly or wrongly, seen as a middle class institution.

Secondary Modern Schools

Here the pupils normally attended a four year course leading to the School Leaving Certificate. The course usually offered instruction in English, at least one other language, geography, history, mathematics, science, drawing, manual instruction or domestic subjects, and physical exercise. When pupils left school they normally entered into the working world.

The choice of curriculum was not influenced by future academic achievement but was child centred. It developed out of the interests, needs and ability of the children and as they later went to work it obviously had a practical dimension. As there was no external examination to be taken at the end of the course the pupils were not under pressure.

What caused things to change? There was a possibility of staying on for a further year and in the 1950s there was a growing tendency to do so. Those who continued into the 5th year could sit the General Certificate of Education (GCE).

As a result of the increasing number of pupils taking the GCE the need was felt for a more specific examination adapted to the Secondary Modern School. In 1963 we have the introduction of

a new type of external examination, the Certificate of Secondary Education (C.S.E.) for fifth year pupils.

Secondary Technical Schools

This was the less popular alternative to the Secondary Modern School. Those who failed the 11+ went to a Secondary Modern School but at the age of 12 or 13 could gain a place at a Secondary Technical School.

It is difficult to imagine why it was not successful since this type of school was closely linked to the world of industry and commerce. It provided a general education with special emphasis on technical subjects. It was definitely more in touch with reality than Grammar Schools and certainly more specifically geared to preparing the pupils for their trade after leaving school.

However, there was a lack of qualified teachers and this must be seen as one cause for its lack of success. Perhaps also there was a marked psychological deterrent. The pupils who had already faced one examination failure (11+) perhaps did not feel inclined to go through the humiliating experience of another possible failure at such an early age. Besides, they had already overcome the pressure of the 11+ exam and now felt psychologically relieved.

The present system

Between the ages of 5 and 11 children attend the primary school and then progress to secondary school level, which normally means entry into a Comprehensive School.

The tripartite system of secondary education has practically disappeared and has been replaced by the Comprehensive School.

Among the Comprehensive Schools are also the Voluntary denominational schools. Particularly strong are the Roman Catholic Comprehensive Schools.

What is a comprehensive school?

When we say that it incorporates everything in the tripartite system we have said all. For the sake of clarity we might give the official definition: the Comprehensive School is a school

"intended to provide all the secondary education of all the children in a given area without an organization in three sides"

These schools take all pupils regardless of ability (except those children with special needs who attend special schools). They therefore cater for children from a variety of social backgrounds, hence the name "comprehensive". There is no examination or any other selection process for entry.

Comprehensive Schools, however, have not eliminated distinctions. There is what is called "streaming" and "setting" according to learning ability. This means that students are grouped together in order to achieve a degree of uniformity in classes.

86.8% of pupils in England attend comprehensive schools. There are, however, other types of school: 5.2% attend middle, deemed secondary; 2.6% attend Secondary Modern; 4.2% Secondary Grammar; 0.1% Technical Schools.

Examinations

After four years of secondary school, at about the age of 16, pupils sit the General Certificate of Secondary Education (GCSE) examination. This is taken in a wide range of subjects according to the pupils' ability. Usually four to eight or even as many as ten subjects. The exams are marked by an independent body.

Two years later the students sit another examination called the General Certificate of Education (GCE) (A Level) again based on a selection of subjects chosen by each candidate (usually three to five and including a science subject and an arts subject). Access to universities is based on the number of examinations taken and the grades achieved. The exact requirements are fixed by the individual universities and vary according to the type of degree course you want to follow.

LESS IS MORE – FINNISH EDUCATIONAL SYSTEM

Profesor-metodist Rodica Teleguță

Casa Corpului Didactic Mehedinți

When I left for Finland to attend the course *Best Practices Benchmarking*, three years ago, I thought I would come back from this experience with more inspiring, engaging, innovative English lessons. I expected to have great new ideas on how to teach my English lessons, so that I could include more exercises and get the students to think more, talk more and do more during the lessons.

This drive to do more is a state of existence for some teachers in Romania. There is a constant pressure to push our students to the next level to have them do bigger and better things. The lessons have to be more exciting, more engaging and cover more content. We sometimes teach this mentality to our students, who either simply give up somewhere along the way, or become as burnt out as we find ourselves.

I visited some Finnish schools, I was allowed to observe a few lessons and I did not find students who were better at English or knew more English content than those in Romania. In fact the English classrooms have been rather typical of what I have experienced in Romania. And most of the struggles (like students not remembering their basic facts) were the same. While some lectures have been wonderful and I have gotten to observe some fantastic teachers, I would say that on the whole I have seen more engaging and interactive English instruction from teachers in Romania.

So, what is the difference? Good teaching is good teaching and it can be found in both Finland and Romania. (The same can be said for bad teaching.) The difference is less tangible and more fundamental. Finland truly believes “Less is More.”

In Romania we truly believe “more is more” and we constantly desire and pursue more in all areas of our lives. We are obsessed with all things new, shiny and exciting and constantly want to upgrade our lives. This mentality of “more is more” creeps into all areas of our lives and it confuses our educational system.

We can’t even stick to one philosophy of education long enough to see if it actually works. We are constantly trying new methods, ideas and initiatives. Currently we believe “more” is the answer to all of our educational problems - everything can be solved with more classes, longer days, more homework, more assignments, more pressure, more content, more meetings, more after school tutoring, and of course more testing. All this is creating more burnt out teachers, more stressed out students and more frustration.

Finland, on the other hand, believes less is more. This is exemplified in several ways for both teachers and students:

1. Less Formal Schooling = More Options

Students in Finland start formal schooling at the age of seven. Finland allows their children to be children, to learn through playing and exploring rather than sitting still locked up in a classroom. They start school at the age of 7 and there are only nine years of compulsory school. Everything after ninth grade is optional and at the age of 16 the students can choose from the following three tracks:

- *Upper Secondary School:* This three year program prepares students for the Matriculation Test that determines their acceptance into University. Students usually pick which upper secondary school they would like to attend and apply to get into that institution.
- *Vocational Education:* This is a three year program that trains students for various careers as well as gives them the option to take the Matriculation test to then apply for University should they so choose.
- *Enter the workforce*

2. Less Time in School = More Rest

Students typically start school between 9 o'clock, because research has consistently proved that adolescents need quality sleep in the morning. The school day usually ends by 2:00 or 2:45. This overall system allows both students and teachers to be well rested and ready to teach/learn.

3. Fewer Instruction Hours = More Planning Time

Teachers have shorter days as well. According to the O.E.C.D. (Organization for Economic Cooperation and Development) an average Finnish teacher teaches 600 hours annually or about 4 or less lessons daily. This system allows the Finnish teacher more time to plan and think about each lesson. It allows them to create great, thought provoking lessons.

4. Fewer Teachers = More Consistency and Care

Elementary students in Finland often have the same teacher for up to six years of their education. And during those six years with the same 15-20 students, those teachers have figured out the individual instructional needs and learning styles of each and every student. These teachers know where each of their students have been and where they are going. They track the kids' progress and have a personal invested interest in seeing the kids succeed and reach their goals. This system is not only helpful to a child because it gives them the consistency, care and individualized attention they need, but it also helps the teachers understand the curriculum in a holistic and linear way. The teacher knows what they need to teach to get them to the next step, while also giving the teachers freedom to work at the pace of their students. Teachers don't feel the pressure to speed up or slow down so that they are "ready" for the teacher next year.

5. Fewer Accepted Applicants= More Confidence in Teachers

Finland works very hard to make sure there are no "bad teachers." Primary education is the most competitive degree to get in Finland. The elementary education departments in Finland only accept 10% of all applicants and turns down thousands of students annually. A person not only has to be the best and the brightest to become a primary teacher, they also have to have passed a series of interviews and personality screenings to get in. So, it isn't enough to be the smartest in the class, you also have to have the natural ability and drive to teach.

Finland understands that the ability to teach isn't something that can be gained from studying. It is usually a gift and passion. Some have it, some don't. The few universities with teaching programs in Finland make sure they only accept applicants that have that gift. On top of excellent grades, and a natural disposition to be a teacher, all teachers must get a Master's degree and write a Master's Thesis. This generates a lot of confidence and trust in Finland's teachers. Parents trust the teachers to be highly qualified, trained, and gifted individuals. They do not try to interfere or usurp their authority and decisions.

6. Fewer Classes= More Breaks

Students only have three to four (or rarely, five) classes a day and they also have several breaks during the day and these usually happen outside. These 15 to 20 minute breaks give them time to digest what they are learning, use their muscles, stretch their legs and get some fresh air. There are several neurological advantages for these breaks. Study after study supports the need for children to be physically active in order to learn. Stagnation of the body leads to stagnation of the brain and unfocused children.

7. Less Testing = More Learning

Although it still exists, there is overall less pressure on the teacher in Finland to get through the curriculum. The teacher is simply trusted to do a good job and therefore they have more control over their classroom and its content. The teacher is able to take more risks and try new things and create exciting, engaging curriculum that allows students to become skilled individuals ready for the real world. They have time to teach skills that allow students to develop into individuals who know how to start a project and work systematically to accomplish a goal. They have time to teach craft education where students get to learn how to do real life skills like sewing, cooking, cleaning, woodworking and more.

8. Fewer Topics = More Depth

In Finland, teachers take their time and they look deeper into the topic and don't panic if they are a little behind or don't cover every topic of the curriculum in a single year. There are no tests and there is no need to rush through. The students get to actually understand the material before they are forced on to a new topic.

9. Less Homework = More Participation

According to the O.E.C.D., Finnish students have the least amount of homework in the world. Finnish students typically do not have outside tutors or lessons either. From what I can observe, students in Finland get the work done in class, and teachers feel that what the students are able to do in school is enough. Again, there is not pressure to have them do more than what is necessary for them to learn a skill. Often the assignments are open-ended and not really graded. Yet, the students work on it in class diligently. It is very interesting to see what happens to the students when they are given something to do. The students who were not listening to the lesson at all put away their phones and start working on the task set before them. Even if it is just a suggested assignment, they give it their full attention up to the end of class. It is almost like there is an unspoken agreement: "I won't give you homework if you work on this while you are in my classroom."

10. Fewer Students = More Individual Attention

If you have fewer students you will be able to give them the care and attention they need to learn. A Finnish teacher will have about 3 to 4 classes of 20 students a day - so they will see between 60 to 80 students a day.

11. Less Structure = More Trust

Trust is key to this whole system, not structure. Instead of being suspicious of one another and creating tons of structure, rules, hoops and tests to see if the system is working, they simply trust the system. Society trusts the schools to hire good Teachers. The schools trust the teachers to be highly trained individuals and therefore give them freedom to create the type of classroom environment that is best for their individual students. The Parents trust the teachers to make decisions that will help their children learn and thrive. The Teachers trust the students to do the work and learn for the sake of learning. The Students trust the teachers to give them the tools they need to be successful. Society trusts the system and gives education the respect it deserves.

So what society in Finland does – perhaps better than anywhere else – is look after, value and trust each other. If visitors, legislators and commentators could take one lesson away from the Finnish education system, it should be that one.

ONESTITATE ȘI INTEGRITATE ÎN MANAGEMENTUL DIDACTIC

HONESTY AND INTEGRITY IN DIDACTIC MANAGEMENT

Prof. Guină Claudia-Gabriela

Formator, Casa Corpului Didactic Mehedinți

Teachers' professional training is extremely important and the role of education becomes very important during the process of preventing corruption and increasing integrity starting from very early age through formal education in school, nonformal and informal education.

Copiii nu se nasc integri sau având comportamente asociate cu onestitatea, onoarea, respectul, autenticitatea, responsabilitatea socială sau curajul de a-și susține opiniile. În mediul școlar, elevii dobândesc aceste valori și comportamente prin modelele pe care le au și prin înțelegerea principiilor integrității academice. Profesorul ocupă un loc important în activitatea educațională deoarece contribuie la formarea personalității elevilor, la conduita lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni. Transformările intervenite în dezvoltarea societății afectează într-o mare măsură și viața școlii. Cererea crescândă de educație, educație permanentă, integrarea învățământului cu cercetarea și producția, obligă școala să-și revizuiască principiile, obiectivele, structura, metodologia și stilul de lucru, pentru a răspunde adecvat exigențelor tot mai mari ale societății. În contextul eforturilor României de prevenire și combatere a corupției din ultimii ani, dar și al necesității adecvării acestor eforturi în vederea adoptării unei abordări bine planificate și sustenabile pe termen mediu și lung în domeniul prevenirii corupției, rolul sectorului educațional se conturează a fi unul fundamental pentru asigurarea succesului acestor demersuri. În acest context, configurat de Strategia Anticorupție în Educație, aprobată prin OMEN nr. 5144/2013, se are în vedere responsabilizarea membrilor consiliului de administrație cu rol în domeniul managementului educațional. Documentul strategic național are la bază o schimbare de abordare în demersurile anticorupție, bazată pe promovarea intensificării eforturilor de prevenire prin asumarea problematicei anticorupție la nivel instituțional.

În primul rând, subliniem sarcina formativă ce revine personalului didactic în educarea tinerei generații și nu numai aceea de instruire a elevilor. Inversarea de accent de pe informativ pe formativ, presupune o reconsiderare a întregului sistem de învățământ și în special o subliniere specială a locului și rolului profesorului în acest sistem, el fiind specialistul care participă la formarea viitorilor specialiști pentru toate sectoarele de activitate.

În al doilea rând, profesorul ocupă o poziție cheie în activitatea de programare, de organizare, realizare și evaluare a procesului educațional. Orice profesor este și un creator de modele, de proiecte educaționale, de metode și procedee, un inovator. O asemenea calitate îi pretinde profesorului imaginație, abilitate, inovație în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecțiilor. Orice elev este un unicat și fiecare cere un anumit tratament pentru a se realiza optimal.

Nu este nicio îndoială că a stabili condițiile, tratamentul și modalitățile prin care fiecare elev își poate pune în valoare mai bine disponibilitățile și calitățile sale și a obține succese, înseamnă a descoperi specificul fiecăruia și a ști să adaptezi tehnologia educației acestor particularități. Îndrumarea elevului de-a lungul anilor în școală, astfel încât să se realizeze pe deplin, este cea mai autentică probă a unei acțiuni pedagogice reușite. Modelând personalitatea fiecărui elev, profesorul este preocupat să descopere direcția optimă de dezvoltare a acestuia și de stimulare a capacităților

necesare împlinirii sale. El devine astfel specialistul care acordă și o calificată asistență psihopedagogică indispensabilă dezvoltării multilaterale a fiecărui elev. Ajutând fiecare elev să își aleagă tipul de studii și apoi profesiunea care corespunde cel mai bine personalității sale, profesorul rezolvă nu numai problema orientării profesionale, ci și pe aceea a integrării cu succes a absolvenților în viața profesională ulterioară, prin cultivarea unor calități ca responsabilitatea morală, civică și socială.

Pe de o parte nivelul cultural al profesorului exprimat prin capacitatea de a dialoga, capacitatea de a informa obiectiv și de a comunica cu ușurință, atitudinea critică și non-dogmatică, pe de altă parte virtuțile civico-democratice și stăpânirea noilor tehnici ale civilizației tehnologice contemporane, capacitatea de a inventa noi modalități de utilizare a acestor tehnici, capacitatea de a le inova, de a propune ameliorările necesare, de asemenea, funcția științifică a profesorului contemporan -cunoașterea logicii și a structurii disciplinei pe care o predă, promovarea spiritului științific, preocupări de propagare a culturii științifice, etosul profesional, dar mai ales cerințele de autoperfecționare și etică profesională, exprimate prin capacitatea de autoorganizare, mentalitate deschisă și disponibilitate de a observa și studia comparativ diferite sisteme și practici școlare din lume, atitudine experimentală, în vederea perfecționării continue a metodologiei și a stilului personal de predare, așezarea intereselor copiilor încredințați spre educație deasupra oricăror alte interese sunt calități personale și trăsături de personalitate dezirabile ale profesorului contemporan, care îi întregesc tabloul competențelor fundamentale.

Așadar, pregătirea profesională este extrem de importantă, iar rolul educației devine extrem de important în procesul de prevenire a corupției și creștere a integrității pe paliere și grupuri-țintă specifice: educația informală, în familie și societate (inclusiv „cei 7 ani de acasă”), pentru copiii de cea mai fragedă vârstă; educația formală, în școală, pentru adolescenți și tineri; educația non-formală, în profesie și în carieră, pentru adulți, pe tot parcursul vieții; nu în ultimul rând, educația prin informare/ mass-media, mai ales pentru educatorii/formatorii de opinie. Pornind de la importanța învățământului, de la specificul profesiei și de la responsabilitatea ce revine profesorului în asigurarea dezvoltării optime a personalității, se deduce faptul că domeniul didactic ar trebui să beneficieze de cei mai buni specialiști. Se ține seama de faptul că ei vor lucra cu omul în devenire, iar efectele muncii lor se răsfrâng asupra întregii vieți a elevului.

**PROVOCARILE UTILIZĂRII TIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL
PREUNIVERSITAR ROMÂNESC
CHALLENGES OF USING ICT IN ROMANIAN PRE-UNIVERSITY
EDUCATION**

Inf. Loredana Doinea

C.J.R.A.E. Mehedinți

ABSTRACT

Digital Education is one of the concerns of Romanian education, by creating information literacy and digital communication for any citizen. Integrating computers in the education process is no longer seen as an avant-garde movement, but as a necessity. The conversion of cultural content into a digital form is observed worldwide, thus making the products available to anyone, anywhere, anytime. Do digital lessons keep students in school, cause them to be more attentive, and to assimilate information more easily? What are the drawbacks of using ICT in the education of children? Virtual education has become a phenomenon in the Romanian industry in recent years, and its effects on short, medium and long term should be evaluated more carefully.

În continuă dezvoltare, tehnologiile informației și comunicării au schimbat fundamental natura relațiilor globale, sursele de avantaj în competiție și oportunitățile pentru dezvoltare economică și socială. Tehnologii ca Internetul, computerele personale sau telefonii mobile au schimbat întreaga lume într-o rețea globală de persoane, firme, școli și guverne, ce comunică și interacționează între ele printr-o varietate de canale. Explozia acestei rețele globale mediate tehnologic a produs o lume în care oricine poate, virtual, să beneficieze de avantajele Integrării Digitale.

Între 50 % și 80 % dintre studenții din țările UE nu utilizează niciodată manuale de informatică, programe informatice, emisiuni/podcasturi, simulări sau jocuri didactice. Majoritatea cadrelor didactice la nivelurile primar și secundar nu se consideră „competente informatice” sau capabile să predea cunoștințe informatice în mod eficient, iar 70 % dintre acestea ar dori mai multe cursuri de formare în utilizarea TIC. În același timp și învățământul universitar se confruntă cu provocări din această perspectivă. Având în vedere numărul în creștere al studenților UE, universitățile ar trebui să dezvolte cât mai multe posibilități de învățare, față-în-față dar și online, care permit oricărei persoane să aibă acces la educație oriunde, oricând și prin intermediul oricărui dispozitiv.

Școlile și universitățile trebuie să integreze mecanismele ICT (tehnologiile informației și comunicării) în procesul de învățare dacă doresc să fie parte a rețelei globale. Pregătirea unei instituții de educație în acest sens ar trebui să țină cont de numărul de computere, accesul fizic la noi tehnologii, răspândirea rețelei, accesarea și organizarea conținutului electronic, calitatea și viteza conexiunii intra- și inter - instituțională. Cadrele didactice trebuie instruite la rândul lor pentru a folosi Internetul, softurile educaționale și computerele ca metode de predare în beneficiul elevilor.

Odată cu aceste provocări au apărut și neajunsurile legate de inițiativele de promovare a noilor tehnologii în învățământul preuniversitar mai ales. Un aspect foarte important și de

actualitate este cel legat de introducerea manualelor digitale.

Schimbarea către tehnologia informatică în sistemul de învățământ vizează ca obiective creșterea eficienței activităților de învățare și dezvoltarea competențelor de comunicare și studiu individual. Atingerea acestor obiective depinde de mai mulți factori cum ar fi: gradul de pregătire al profesorului în utilizarea calculatorului, stilul profesorului, numărul de elevi din clasa/grupa de lucru, de interesul, cunoștințele și abilitățile acestora, tipul programelor folosite, timpul cât se integrează softul în lecție, sincronizarea explicațiilor cu secvențele de program utilizate. Utilizarea la întâmplare ori la un moment nepotrivit a calculatorului în timpul lecției duce la plictiseală, monotonie, ineficiența învățării. Neparticiparea unor elevi la lecție sau distragerea atenției de la obiectivele de atins prin utilizarea computerului fără un scop precis determină nerealizarea obiectivelor lecției. Pe de altă parte folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice, de calcul și de investigare a realității, la deteriorarea relațiilor umane.

Introducerea și dezvoltarea învățării prin intermediul suportului informatic ar putea favoriza interesul pentru învățare în condițiile în care manualul digital nu depozitează informațiile ci este gândit ca un instrument care conferă semnificație și determină prelucrarea informațiilor. Abordarea și chiar trecerea către învățământul digitalizat presupune o schimbare majoră de curriculum, iar acest lucru nu este posibil într-un an sau doi. Orice modificare sau intervenție majoră în sistemul educațional își dezvăluie efectele benefice sau nu abia peste un număr suficient de ani de la implementare. De aceea, un bun curriculum gândit pe termen lung presupune analiză, testare, evaluare și reorganizare, etape care se desfășoară pe o perioadă de mai mulți ani.

Deocamdată nu se cunosc studii care să arate dacă învățatul scris-cititului este potrivit spre a fi achiziționat prin intermediul manualelor digitale. În schimb, cercetări de psihologia învățării dovedesc faptul că studiul pe bază de suport real este mai profund și asigură o durabilitate mai mare a ceea ce se învață, determinând o reținere mai puternică și o procesare mai mare a ideilor supuse atenției. Mai mult, interacțiunea analizatorilor auditivi, vizuali, kinestezici cu suportul digital presupune precauții și uneori chiar restricții de ordin medical. Autorul mai sus menționat afirmă că forum-urile decizionale nu ar trebui să se grăbească adoptând prin „decret” trecerea dintr-o dată la manualul digital, chiar și în paralel cu cel tipărit, înainte de derularea unor serii de studii sau programe pilot pentru evaluarea consecințelor.

Bibliografie / References

- [1] Magdas I., (2007), *Teaching computer science, from theory to practice*, Bucharest, Romania, Clusium Publishing House.
- [2] Simpozion Internațional ediția I, (2009), *Public Responsibility in Education*, Constanța, Romania, Crizon Publishing House.
- [3] Ionescu, M., Radu, I., (2004), *Modern Didactics*, Cluj Napoca, Romania, Dacia Publishing House.
- [4] Iucu, R., Manolescu, M., (2004), *Elements of pedagogy*, Bucharest, Romania, Credis Publishing House.
- [5] Logofătu, M., Garabet, M., Voicu, A., Păușan, E., (2003), *Information and Communications Technology in Modern School*, Bucharest, Romania, Credis Publishing House.
- [6] Noveanu, E., Potolea, D., (2008), *Computerization of the education system: the S.E.I. Programme. Evaluative Research Report.*, Bucharest, Agata Publishing House.

COACHING VERSUS TRAINING CE FUNCȚIONEAZĂ CEL MAI BINE PENTRU PROFESORI? DAR PENTRU ELEVI?

prof. Carmen Răbonțu

Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

Anul acesta am avut șansa și inspirația de a alege să particip cu ajutorul unei burse Erasmus+ la cursul "Life coaching for teachers: happy teachers for better students" (Antrenament de viață pentru profesori: profesori fericiți pentru elevi mai buni).

Cursul a fost organizat de Barcino School Academy în Barcelona, filială a Centrului de Studii Europene Europass din Florența, Italia, în luna mai.

Pentru că prezentarea generală a cursului și organizației o puteți parcurge aici <http://www.teacheracademy.eu/.../school-in.../life-coaching.html> și aici <https://www.facebook.com/events/1764438540553164/>, îmi propun să vă împărtășesc câteva dintre impresiile mele legate de această experiență, privind motivația, atitudinea de deschidere, conștientizarea nevoii de educație, cunoaștere, auto-cunoaștere și transformare de tipul ... fii tu însuși schimbarea pe care vrei să o vezi în lume!

Conceput de Marta Mandolini, psiholog și trainer, cursul se adresează atât profesorilor tineri care doresc să-și construiască o carieră didactică plină de satisfacții, dar și profesorilor experimentați care doresc să-și reactualizeze metodele de predare-învățare.

Interesant a fost că grupa noastră a fost formată din 10 cursante, dintre care 8 profesoare de diferite discipline din diferite locații din Finlanda, o suedeză psiholog-consilier școlar și bineînțeles, eu, româncă... Tematica și structura cursului mi-au oferit șansa să descopăr un grup de profesoare, minunate Crăieșe ale Zăpezii cu suflete extrem de calde.

Dacă finlandezele participau toate cu bursă Erasmus+, suedeza psiholog-consilier, mamă a 3 copii, toți elevi, a decis să-și finanțeze singură acest program de formare pentru a învăța cum să gestioneze mai bine un conflict existent între ea și o colegă, conflict care o consuma energetic de mai multă vreme, dar și să-i învețe pe copiii, elevii și colegii ei, cum să-și gestioneze mai eficient emoțiile negative.

Interesantă a fost și concluzia unanimă care a rezultat din motivația finlandezelor de a alege acest curs. Sub o formă sau alta, fiecare dintre ele a menționat că sistemul de educație din Finlanda le asaltează printr-un intensiv proces de transformări, pe care, ele, ca și cadre didactice dornice să le integreze cu succes, le percep ca fiind obositoare și stresante. De aceea caută soluții să se adapteze. În acest context, le-a atras atenția titlul și tematica cursului Erasmus+ "Life coaching for teachers: happy teachers for better students". În plus, au menționat faptul că deși elevii finlandezi au rezultate foarte bune la testele PISA, atât profesorii, cât și elevii din Finlanda sunt foarte nefericiți și stresați. Ca urmare, ele erau acolo ca să învețe cum să fie ferice în profesia lor și cum să lucreze cu elevii lor pentru ca aceștia să fie fericiți, caci rezultate bune au.

În ceea ce mă privește, am ales acest curs Erasmus+, fiind preocupată de principiile, filosofia și aplicarea conceptului de “coaching” și “self-coaching” în educație, ca instrument de comunicare și stil de leadership.

Concluzii de proces, remarcabile pentru mine, ca profesor, om și femeie!!!... de astă data cumulativ sintetizate și din experiența nordicelor:

1. Ca să parafrazez puțin... Rezultatele bune la teste, fie ele și PISA, nu aduc totuși, fericirea! Bucuria de a descoperi, de a învăța, de a cunoaște, fericirea descoperirii și cunoașterii de sine își extrage seva dintr-o substanță și resorturi interioare subtile.

2. Acolo unde rezultatele profesionale sunt bune și foarte bune, relațiile, starea de bucurie, fericire și chiar împlinire de sine este conștientizată ca fiind cu mult mai importantă. Și asta nici nu e o surpriză prea mare, fiind în total acord cu structura piramidală a lui Maslow.

3. Coaching-ul și auto-coachingul se clădește pe conștientizarea propriilor nevoi, drumul spre armonie (fericire) fiind adesea confuz, contradictoriu și dureros.

4. Coachingul și self-coachingul este un instrument de comunicare și leadership ori self-leadership necesar și util când ne simțim suprasolicitați, neapreciați, neputincioși, copleșiți, în criză de timp, bani, energie și pasiune. Este o cale de a produce transformare în viața noastră, reconfigurându-ne și renăscând ca Pasărea Phoenix din propria cenușă, este o resursă utilă pentru a obține rezultate și performanță în plan personal și profesional!

5. Participarea ocazională la cursuri care nu sunt continuate cu o secvență așa-numită “de follow-up” - prin care să urmărim îndeaproape după finalizarea cursului, aplicarea la clasă a “achizițiilor” de la curs - nu este suficientă ca să producă transformare în atitudine și nici motivație pentru a utiliza la clasă metodele și tehnicile de predare abordate la curs. Așadar, pentru a nu uita și pentru a pune realmente în practică informațiile, competențele, atitudinile formate la cursuri, este absolut necesar ca fiecare program de formare să fie continuat cu acest “follow-up”, care să integreze o succesiune de ședințe de coaching și/sau self-coaching (auto-coaching). Rolul programului de coaching de după încheierea programului de formare este să ne motiveze și stimuleze, să ne conștientizeze, responsabilizeze, să trezească sau amplifice în noi pasiunea de a pune în practică metodele și tehnicile de predare, comunicare, leadership, etc. abordate în cadrul a diferite programe de formare (training).

O scurtă paralelă între training și coaching evidențiază că ambele implică procese de învățare, însă, cu abordări diferite, având scopuri diferite și rezultatele ale învățării complementare. Formarea (trainingul) implică transfer de cunoștințe, aptitudini, competențe de la formator recunoscut ca fiind expert pe tema discutată, la cursant. Însă, în procesul de coaching, antrenorul poate să fie sau poate să nu fie expert în chestiunea discutată. De ce sau cum este posibil? Pentru că în loc să dea răspunsuri directe referitoare la tema discutată, coach-ul pune întrebări puternice și relevante, iar apoi ascultă în mod activ răspunsurile coachee-ului (persoana antrenată/beneficiarul de coaching). Astfel, coach-ul facilitează procesul de învățare și co-crează viitorul împreună cu persoana antrenată, pornind de la premisa că toate răspunsurile la întrebări și cele mai potrivite soluții individuale există în fiecare dintre noi. Coach-ul urmărește eliminarea blocajelor "interioare" ale beneficiarului de coaching, descoperirea de către coachee a celor mai bune obiective pentru el însuși la un moment dat. Coach-ul îi oferă beneficiarului de coaching suport în atingerea obiectivelor identificate, pornind de la trezirea și creșterea încrederii în sine că poate realiza acele obiective și până la amplificarea motivației interioare, a responsabilității și a pasiunii. În timp ce formarea se face de obicei în grupuri, coaching-ul este de obicei individual, iar antrenorul proiectează toate procesele de învățare în funcție de nevoile persoanei antrenate. În timp ce formarea se face de obicei pe termen scurt, coaching-ul este, în mod normal, un proces pe termen mediu și lung împreună cu și pentru succesul coachee-ului. Astfel, coaching-ul și formarea se sprijină reciproc în echiparea cursanților pentru a-și realiza obiectivele propuse.

Ca o concluzie, un coach nu oferă tehnici de a fi manager mai bun sau profesor mai bun, ci îi oferă support și îl ghidează pe coachee pas cu pas, prin întrebări, astfel încât să poată descoperi el însuși, cum anume să fie mai responsabil, mai pasionat, mai motivat, mai conștient de propria sa valoare și să devină mai valoros decât este la un anumit moment. Condiția sine qua non este ca persoana antrenată să își dorească să fie antrenată, să răspundă sincer la întrebări și în final să iasă din starea inertială de confort, să acționeze pentru a realiza obiectivul propus.

Coachingul își are sursa de inspirație în metoda de gândire și comunicare (dialog, argumentare) folosită de filosoful grec Socrate, metodă cunoscută sub numele de maieutică. Bineînțeles că schimbarea nu vine cât ai bate din palme. Transformarea este un proces care necesită timp, acțiune repetitivă, introspecție, conștientizare, răbdare și perseverență. Dar rezultatele ne recompensează pentru toate.

Cum conceptul de coaching și self-coaching în educație este destul de puțin cunoscut în România, și mult mai puțin aplicat, pentru anul școlar 2017-2018, am gândit și propus în oferta Casei Corpului Didactic Mehedinți un program de formare aplicativ de 24 de ore pentru inițiere în “COACHING SI SELF-COACHIG ÎN EDUCAȚIE”, care se concentrează pe competențele cheie ale coaching-ului și pe impactul său potențial în școlile gimnaziale și în licee. În măsura în care sunteți interesați vă așteptăm cu mult drag la C.C.D. Mehedinți să ne antrenăm împreună! Programul de formare va urma o structură generală, dar va fi efectiv influențat de subiectele, nevoile și situațiile care vor apărea în grup, care bineînțeles, pot fi diferite pe parcursul diferitelor sesiuni de formare.

În final aș dori să specific că bursa de participare la cursul din Barcelona a fost finanțată cu fonduri comunitare prin intermediul Agenției Naționale de Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (A.N.P.C.D.E.F.P.), în cadrul proiectului nr. 2016-1-RO01-KA101-024197 - “Competențe europene necesare în mileniul III pentru dascălii Șansei a Doua”, proiect implementat în Școala Gimnazială nr. 5 din Drobeta Turnu Severin, în perioada 1.06.2016 – 31.08.2017, în cadrul Programului Erasmus+, Acțiunea-cheie 1, Mobilitatea persoanelor.

Vă recomand cu mult drag să includeți în prioritățile dvs. oportunitățile oferite de programele Erasmus+ pentru schimb de experiență internațională, dezvoltare personală și profesională!

În final, dacă ați avut răbdarea și curiozitatea să parcurgeți acest articol până la sfârșit... vă provoc la o dezbatere pe tema Coaching versus training - Ce credeți că funcționează cel mai bine pentru profesori? Dar pentru elevi?

DEZVOLTAREA ȘCOLII ȘI PROGRESUL SOCIETĂȚII UMANE

Prof.înv.primar Anuța Polina

Școala Primară Poroina Mare, Jud. Mehedinți

A challenging continuous developmental educational system is able to blossom the human resource by its contribution to promoting the skills, creativity, cleverness, judgment, initiative, originality and lucid admiration towards values, as well as the civic behavior's deficiencies that are visible in the Romanian public space.

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire – finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instrucție și educație, obiectivate în „*produsul*” sau specific – oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile social-utile. Întodeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (*feedback*).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico- tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept democratic.

În România învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextul interacțiunii dintre cerințele dezvoltării economico-sociale și cele ale dezvoltării resurselor umane.

În procesul integrării europene și al globalizării, sistemul de învățământ românesc este deschis relațiilor cu organismele internaționale de educație, cum este UNESCO, și relațiilor cu sistemele de învățământ din alte țări, fapt obiectivat în participarea țării noastre la realizarea unor programe educaționale internaționale precum Phare, Tempus, Socrates s.a.

Agenții educativi-părinții, învățători, profesori, mentori –trebuie să aibă deschiderea și pregătirea necesară pentru a favoriza copiilor și tinerilor asimilarea valorilor culturii și civilizației naționale și europene, cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene.

Copiii și tinerii trebuie să înțeleagă și să accepte faptul că dobândirea cetățeniei europene înseamnă aderarea la valorile promovate și respectarea lor, că a fi europeni înseamnă și a merge în Europa și a aduce Europa acasă prin performanțele proprii, a se comporta ca reprezentanți ai naționalităților sau etniilor cărora le aparțin, dar în spirit european , a gândi european, păstrându-și identitatea națională. Ei trebuie pregătiți pentru a-și cunoaște drepturile dar și obligațiile, pentru a face față concurenței profesionale, pentru a se afirma în condiții de competitivitate.

Un sistem educațional și de formare continuă competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuția sa la promovarea abilităților, a creativității, a inteligenței, a discernământului, a inițiativei, a originalității, a admirației lucide față de valoare, precum și la corectarea curențelor de comportament civic vizibile în spațiul public românesc.

Educația pentru inovație, invenție, inițiativă este promotoarea spiritului activ-participativ și proactiv al cetățeanului de azi, care este chemat să participe activ la asigurarea progresului social, la promovarea valorilor societății. Conținuturilor, finalităților și obiectivelor noilor educații le corespund demersuri prin care educația încearcă să răspundă exigențelor lumii contemporane și să producă schimbări benefice la nivelul acțiunilor instructiv-educative, în favoarea unei educații bazate pe învățare de tip creativ-inovator, cu caracter participativ, anticipativ, prospectiv și adaptabilă la diverse tipuri de situații de viață.

Bibliografie:

1. Alexiu M., Petrescu P., Pop V. - *Management educațional, vol.II*, Editura CDRMO Iași , 2004.
2. Anghelache V. - *Managementul schimbării educaționale*, Editura Institutului European, 2012.
3. Boboc I.- *Reforma managerială în școlile europene*, în Tribuna Învățământului nr. 623.

ACHIEVING SUCCESS IN THE EUROPEAN EDUCATIONAL SYSTEM. THE CASE OF VULNERABLE GROUPS

(by Arsovan Ana-Maria)

“I am a slow walker, but I never walk back” is one of the famous quote of American President, Abraham Lincoln. Through these simple words he defines the simplest way in which success can be attained: taking time to prepare all the details and putting a lot of effort to achieve the ultimate goals.

The European Union began a long-term reform in the educational systems concerning the successful integration of the people who are still regarded as vulnerable groups. There were many documents focusing on this issue since 1990 on, but the first major step in reaching some important decisions was the Treaty of Lisbon in 2007 where the Union Bill of Rights, called the Charter of Fundamental Rights, was voted. Ever since the “fight” for equality has been a priority for the European Commission in trying to integrate all the marginalized groups, regarding of their religious beliefs, gender, and other criteria. The Charter of Fundamental Rights enshrine certain political, social, and economic rights for both citizens and residents of the European Union.

After many discussions and policies of the EU members, it became relevant that a real integration of the vulnerable groups can be done through changes in the educational system, especially with the help of new strategies and laws that would allow these ‘outcasts’ be part of the system. The European Community began increasing their actions in areas such as immigration, anti-discrimination and integration of immigrants. A lot of research has been done, some important policies were passed in this regard and projects have been conducted to solve some of these pressing issues.

One of the most important projects conducted so far was the ‘Include-ED’ project that addressed the real problem of social and educational exclusion. From the very beginning, the people working on this project tried to find better educational strategies that would help overcome inequalities and promote social cohesion. The people working on this project were focusing mainly

on the inclusion of ‘the vulnerable Other’ and on seeking to identify the strategies that would allow equal opportunities for all EU citizens and residents.

All the reforms, policies and projects are equally important in helping the defenseless groups integrate in the society and achieve success. Education is the pillar for a society to reach its potential and it cannot be done through leaving some groups aside. The reason behind this attempt to integrate all the people in a fair educational system has benefits in the distant future. Educated people are people who understand the implications of their actions, who know how to fight for their rights and how to protect their integrity. These people are able to raise sensible and responsible human beings who will make rational decisions for the community. They will even be able to think of global strategies to improve the quality of life in each and every domain. This is the society we should ask for and the European Community made some steps in bringing closer this vision of future.

Nowadays, the general aims of educational policy are: preventing school failure and social exclusion of pupils with special needs, promoting equal opportunities for girls and boys, fostering integration of migrants, making access to education easier for all, improving the quality of and attractiveness of education, raising the level of literacy and numeracy. All these goals can be achieved through educating the people in this respect. Making the educational system more attractive and more flexible is a responsible way of dealing with ‘integration’ problems and reducing the amount of problems these marginalized groups raise.

Ever since 1990, suggestions were made by the European Community to improve the educational system in relation to this idea of ‘bridging’, ‘integrating’ and ‘reaching’ the more vulnerable groups. The success of some decisions resonate in today’s society.

One example is the case of pupils with disabilities. Most of the public schools have successfully integrated children with disabilities into their classes. As a result, these ‘special’ children have friends and receive help from their peers instead of being mocked at and bullied. They develop their social skills and reach their potential, even succeed in some areas of interest, not being outcast, but being part of the ‘normal’ society.

Another example would be the implementation of curricula for minorities. These ethnic groups not only are better integrated in the classroom, but they also receive pieces of information related to their origins. There pupils succeed in being active in their group of class- and schoolmates, while at the same time, being aware of their family background.

Though some important measures have already been adopted so far, there are many other issues to take into consideration. There are many debates concerning the speed of promoting the full integration of ‘the Other’, especially nowadays when we have to face the terror inflicted in Europe by some immigrant fractions. One thing, though, is unquestionable: “Education is the most powerful weapon which you can use to change the world” (Nelson Mandela, President of South Africa).

References

1. Commission Working Paper – *Guidelines for Community action in the field of education and training*, COM(93) 183 final, 5 May 1993.
2. Resolution of the Council and of the representatives of the Governments of the Member States meeting within the Council of 28 June 2001 on promoting young people’s initiatives, enterprise and creativity: from exclusion to empowerment, OJ C 196, 12.7.2001, pp.2-4.
3. European Parliament Report *on education as the cornerstone of the Lisbon strategy*, 2004/2272 (INI), 19 July 2005.

4. Decision 771/2006/EC of the European Parliament and of the Council 17 May 2006 establishing the European Year of Equal Opportunities for All (2007) – towards a just society, OJ L 146, 31.5.2006, pp. 1-7.
5. Communication from the Commission – *situation of disabled people in the enlarged European Union: the European action plan 2006-2007*, COM(2005) 604 final, 28 November 2005

COMPARAȚIE ÎNTRE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂT ROMÂNESC ȘI CEL FRANCEZ

Avram Maria Ioana, Colegiul Tehnic "Traian Vuia ", Oradea

Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația. – Gaston Berge

Abstract

This paper entitled "Comparison between Romanian and French schooling systems" had the target to identify the essential aspects regarding the education in each of the two countries and to underline the main differences between their systems. Starting from the eastern disapproval, the international rapports put Romania at the periphery of the educational performances. I made a short presentation of the structure of Romanian schooling system, then I managed to find a detailed analyze of the structure of French educational system. As a conclusion, the French system, which is more a decade old, emphasized some differences that are crucial for the future of any citizen.

Sistemul de învățământ reprezintă un subsistem social deoarece el este subordonat și integrat în cadrul și structura generală a societății, supunându-se unor implusuri sociale externe. Acesta cuprinde totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educaționale având și un caracter național și istoric, deoarece el evoluează, se modifică și se dezvoltă în raport cu specificul și nevoile fiecărei țări. Prin urmare fiecare sistem de învățământ dintr-o țară este diferit, dar are și unele caracteristici asemănătoare fiind legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară.

În majoritatea țărilor lumii, sistemele de învățământ sunt structurate pe cicluri de învățământ(primar, secundar, superior) și trepte(învățământ secundar inferior și superior, învățământ superior de lungă durată și de scurtă durată). La rândul ei fiecare treaptă este structurată pe mai multe profiluri și filiere(licee de filologie, licee economice, militare, pedagogice, etc).

"Afi est-european reprezintă fără îndoială o condamnare prealabilă, iar faptul de a te fi născut în acea parte greșită a Europei, un delict care nu poate fi trecut atât de ușor cu vederea" (Karl-Marcus Gauss, *Europeni care se sting*). România este o țară est-europeană cu un sistem de învățământ aflat la periferia performanțelor educaționale și inovative după cum ne clasează sistemele de evaluare europene. Tocmai de aceea mulți tineri și specialiști români preferă să se exileze în sistemele occidentale de învățământ și cercetare.

Structura sistemului de învățământ din România

Există trei niveluri de structurare a sistemului de învățământ:

1. Nivelul învățământului *primar*

La acest nivel avem două trepte. Prima ar fi cea a învățământul preșcolar unde sunt incluși copii cu vârste cuprinse între 3 și 6 ani. Acest tip de învățământ este asigurat în instituții speciale-grădinițe, publice sau private, organizate în trei tipuri de programe: program normal, prelungit sau săptămânal. A doua treaptă este cea a învățământului primar, clasele 0- IV. Acest nivel este axat pe dobândirea culturii generale, dobândirea deprinderii de scriere, citire, de calcul și inițierea în limbaje specifice.

2. Nivelul învățământului *secundar*

1. Treapta învățământului secundar inferior(clasele V- VIII). Această treaptă gimnazială urmărește dobândirea culturii generale de bază, a cunoștințelor fundamentale din principalele domenii ale cunoașterii.

2. Treapta învățământului secundar superior. Acesta este liceal, respectiv clasele IX- XII sau profesional. Școlile profesionale sunt de 1-2 ani, profesii simple sau școli profesionale de 2-3 ani, profesii complexe.

Nivelul liceal vizează orientarea culturii generale spre anumite domenii de cunoaștere (științe, socio-umane, tehnologice, economie), cu deschidere spre cultura opțională de specialitate.

În schimb, nivelul învățământului profesional asigură orientarea spre dobândirea culturii de specialitate necesare practicării unei anumite profesii.

3. Nivelul învățământului *superior*

La acest nivel avem trei trepte. Treapta învățământului superior de scurtă durată (2-3 ani), treapta învățământului superior de lungă durată(4-6 ani) și treapta învățământului superior post-universitar(studii aprofundate, masterat, doctorat). Acest nivel universitar este axat pe aprofundarea teoretică și practică specializată unui anumit domeniu de cunoaștere.

Elevii sunt evaluați de către profesori pe parcursul întregului an școlar. Notarea elevilor în învățământul primar se face prin așa numitele calificative. Acestea sunt Foarte bine(FB)- Excelent, Bine(B)-Bine, Satisfăcător(S)- satisfăcător și Insuficient(I)- a eșuat. Pentru clasele 5-12, este utilizat un sistem de notare de la 1 la 10, 10 fiind cea mai bună notă, 1 fiind cea mai proastă notă și 5 este nota minimă de trecere.

Structura sistemului de învățământ din Franța

Franța, țară a culturii și a artei, aflată în topul destinațiilor de vacanță, are o veche tradiție de cercetare, fiind de o importanță majoră în inovația științifică și tehnologică. Sistemul de învățământ francez este foarte bine centralizat, organizat și ramificat. Aici există mai mult de 65.000 de școli, dintre care aproximativ 15% (primare) și 20 % (secundare) sunt școli private. El este divizat în patru stadii diferite: învățământul pre-primar, învățământul primar, învățământul secundar și învățământul superior.

1. **Pre- învățământul primar** este pentru copii cu vârste între 3-6 ani. Astfel în Franța copiii încep școala foarte timpuriu, la vârsta de 3 ani când majoritatea părinților își trimit copiii la grădinița (maternelle), unde aceștia petrec 2 sau 3 ani. Ultimul an de grădinița (grupa mare - grande section) reprezintă un pas important în procesul educațional, deoarece este anul în care copiii încep să învețe să citească.

2. **Învățământul primar.** Copiii merg la școala primară care durează 5 ani (de la 6-7 ani până la 10-11 ani). În primul an numit curs pregătitor (cours préparatoire) ei învață să scrie și își dezvoltă abilitățile de citire. În școala primară elevii au de obicei un singur învățător care predă întregul curriculum.

3. **Învățământul secundar** francez care durează șapte ani. Acesta cuprinde două școli: colegiul între vârsta de 11-15 ani (4 ani după terminarea școlii primare) și liceul între 15-18 ani (3 ani după terminarea colegiului). După terminarea studiilor gimnaziale, elevii pot opta pentru 3 ani de studii liceale urmând să susțină Bac-ul general care îi permite elevului să-și urmeze studiile universitare; și Bac-ul tehnologic care le asigură continuarea studiilor la instituțiile de învățământ superior de profil. Liceul profesional cu durata de 2 ani este frecventat de elevii care doresc învățarea unei meserii. Aceștia din urmă vor susține Bac-ul profesional care le permite angajarea la întreprinderi, în funcție de profilul ales.

4. **Învățământul superior.** În Franța sunt 83 de universități publice, Finanțate de către Stat și repartizate pe întreg teritoriul. O particularitate a învățământului francez o constituie Marile Școli (Les Grandes Ecoles). Programele universităților sunt concentrate asupra cercetării și aplicațiilor sale practice. Școlile doctorale franceze au acceptat studenți străini, astfel că an de an aproape un sfert din doctoranzi sunt studenți din afara țării.

Sistemul de notare din Franța este singurul care nu a fost modificat de mai bine de 170 de ani și nu s-a simțit nevoia vreunei schimbări până acum. Nota maximă este 20, înnsă profesorii obișnuiesc să nu o acorde. Începând cu nota 16 elevul are mențiunea maximă tres bien, adică foarte bine. Nota minimă de trecere este nota 10.

Ca o concluzie, în sistemul de educație românesc există în primul rând mari probleme legate de subfinanțare. Astfel, bugetului Educației în Franța este de 6-7% din PIB, iar în România este de 3% din PIB. În al doilea rând se poate vorbi și de slaba calitate a actului educațional și de cummul irrațional de ore al multor cadre didactice, în concordanță directă cu lipsa concordanței cu nevoile pieței și stabilirea egalității de șanse pentru cei din mediul rural.

Bibliografie

- Cristea, S., Constantinescu, C., *Sociologia educației*, Pitești, Editura Hardiscom, 1998;
- Neculau, A., *Școala-instituție sau/și organizație?* În Tribuna învățământului nr. 442-444/28 august, 1998;
- Nedelcu Ienei, *Dreptul la învățătură, drept fundamental al omului*, Editura Institutul român pentru drepturile omului, București, 2007,
- Karl-Marcus Gauss, *Europeni care se sting*, Editura Humanitas, 2006

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT FINLANDEZ

prof. Baroga Mirela Ramona

Școala Gimnazială Salcia, Mehedinți

The Finnish education system is among the most successful in the world today and more and more are trying to identify the explanations of this success and eventually follow suit. For years, Finnish teenagers have earned high scores in international tests, always placing themselves at the top of the list. The system is very little embedded in rules and rules. "In the classroom, the only rule is without mobile phones, i-pods and caps."

În timpul Evului Mediu și la începutul Epocii Moderne, Biserica a fost cea care a avut în grijă educația maselor din Finlanda. Tot ea este cea care, începând cu secolul al XVII-lea, și-a propus să îi învețe pe finlandezi să citească. Un decret bisericesc din 1686 a stabilit că toți cei care doreau să se căsătorească trebuiau să facă mai întâi dovada că știau să citească.

În acest sens, tinerii învățau din „Micul catehism” al lui Martin Luther tradus în limba finlandeză. Părinții erau cei care ar fi trebuit să îi învețe pe copii să citească. Dacă nu reușeau, copiii erau trimiși la un dascăl de școală, la un slujbaș al bisericii sau la altă persoană cunoscătoare de carte. Episcopii verificau cu strictețe clerul pentru a vedea dacă acest program simplu de educare a maselor era îndeplinit. Oamenii puteau primi Sfânta Comuniune numai dacă puteau dovedi că știau să citească. Cei care nu treceau acest test erau public rugați să se ducă înapoi la casa parohială pentru o altă examinare.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, analfabetismul era complet înlăturat în Finlanda. Abilitatea de a citi însă era un fapt obișnuit încă de la sfârșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea. Prima lege care viza școala elementară datează din 1866. Ea prevedea deschiderea școlilor prin grija autorităților locale. Școlile elementare deveneau astfel instituții laice. O altă lege din 1898 obligă autoritățile locale să se asigure că toți elevii de vârstă școlară beneficiază de instrucție. Așadar, din acel moment sistemul școlar a fost transferat oficial de la biserică la autoritățile laice.

Constituția din 1919 prevedea faptul că legi suplimentare aveau să reformeze sistemul de educație. După lungi pregătiri, în 1921 au fost adoptate *Actul privind educația obligatorie* și *Actul privind finanțarea școlilor elementare*. În 1923 a fost adoptat *Actul cu privire la principiile organizării școlii elementare*, urmat în 1925 de o lege care trata problema susținerii de către stat a școlilor elementare private. Orice copil mai mare de șapte ani intra sub incidența *Actului privind educația obligatorie*. Copiii care locuiau la peste 5 kilometri distanță de cea mai apropiată școală în zonele slab populate nu erau obligați să meargă la școală. După cei 6-7 ani de școlă elementară urmau alți doi ani de studii. Cursurile școlii elementare durau 6 ani, grupați pe două cicluri: primii doi ani în școala primară, apoi patru ani în cursul superior.

Universitățile se dezvoltă și ele în perioada interbelică foarte mult. Rolul Universității în societate a sporit foarte mult în perioada interbelică. Numărul studenților a crescut de la aproximativ. Influența cadrelor universitare în viața politică a continuat să fie foarte importantă în primii ani ai independenței, așa cum fusese și în perioada anterioară.

După al Doilea Război Mondial, educația a funcționat pe baza legislației interbelice până în anii 1970. Legile privind educația din anii 1970 au introdus educația obligatorie și gratuită pentru o

perioadă de 9 ani, de la 7 la 16 ani. Educația obligatorie este guvernată de o serie de legi precum *Actul educației obligatorii* Nr. 628/1998, *Decretul educației obligatorii* Nr. 852/1998, *Decretul guvernamental cu privire la obiectivele naționale generale și la distribuirea orelor pe lecții în educația obligatorie* Nr. 1435/2001 etc. Educația obligatorie este structurată pe două cicluri. În primii șase ani un singur profesor predă toate disciplinele de învățământ, iar în ultimii trei ani disciplinele de învățământ sunt predate de profesori diferiți.

În 2008 aproape toți copiii, 99,7%, au îndeplinit cerințele programei analitice obligatorii. Educația devine obligatorie în anul în care copilul împlinește șapte ani, dar există posibilitatea ca acesta să înceapă școala cu un an mai devreme sau cu un an mai târziu, în funcție de dezvoltarea sa intelectuală, stabilită printr-o serie de examinări.

Părinții sau tutorii sunt notificați când copilul trebuie înscris la școală, iar dacă nu îndeplinesc această obligativitate nici după cea de-a doua notificare pot fi acuzați de neglijență. Școala nu este obligatorie, doar educația este obligatorie. Un elev poate studia și în afara școlii, acasă de exemplu, dar periodic se verifică în sistemul educațional de stat progresele copilului care nu frecventează școala. Numărul celor care studiază acasă este însă foarte mic. Grădinița nu este obligatorie, ci voluntară. Unele școli oferă o grupă de grădiniță pregătitoare pentru școală pentru copiii de șase ani.

După cei nouă ani obligatorii, tânărul poate continua studiile sau nu. Cei care decid să continue studiile au două opțiuni: școala secundară (care durează patru ani maximum – cu posibilitatea de completare în doi ani – și care se încheie cu un examen național pe baza căruia se fac apoi admiterile în universități) și educația vocațională (care durează doi sau trei ani, în funcție de domeniul de studiu).

Scopul educației vocaționale este de a pregăti muncitori calificați pentru diferite domenii. Educația vocațională poate fi urmată și ea de studii superioare, în politehnici. Un aspect foarte important în cazul educației vocaționale este practica făcută chiar la locul de muncă, în domeniul pentru care tânărul respectiv se pregătește.

După încheierea acestei etape de studii, fie în școala vocațională, fie în cea generală, tinerii pot aplica pentru admiterea într-o facultate. Sistemul educației superioare are două sectoare, universitățile și politehnicile. Sistemul de educație finlandez permite cetățenilor finlandezi să își desăvârșească educația sau calificarea la orice vârstă.

Politehnicile oferă educație în următoarele domenii: științe umaniste și ale educației; cultură; științe naturale; turism, catering și servicii domestice; servicii sociale, sănătate și sport; tehnologie, telecomunicații și transport; științe sociale, afaceri și administrație. Există peste 20 de politehnici în Finlanda, la care se adaugă Politehnica din Insulele Åland și Colegiul de Poliție al Finlandei. Cele 20 de universități finlandeze oferă pregătire în domenii precum științe umaniste, tehnologie, științe naturale, artă și design, teatru și dans, medicină veterinară etc.

Constituția asigură dreptul la educație privată, dar școlile private respectă curriculumul național și au nevoie pentru a funcționa de licența de funcționare acordată de Ministerul Educației. Numărul școlilor particulare este foarte mic, 27 în 2004, față de 3.418 școli publice înregistrate în același an.

Abandonarea școlii este extrem de rară.

Gratuitatea presupune manualele, materialele auxiliare, masa de prânz la școală. Educația obligatorie nu se încheie cu un examen. Doar un certificat este dovada îndeplinirii cerințelor din programa analitică. Predarea se face în cele două limbi naționale, finlandeză sau suedeză. În 2005

funcționau 3.579 de școli obligatorii, 3.257 cu predare în limba finlandeză, 315 cu predare în suedeză și 7 cu predare bilingvă, finlandeză și suedeză.

Sistemul finlandez de educație este printre cele mai de succes din lume astăzi și tot mai mulți sunt cei care încearcă să identifice explicațiile acestui succes și să îi urmeze eventual exemplul. De ani de zile adolescenții finlandezi obțin scoruri foarte înalte la testele internaționale, plasându-se întotdeauna în fruntea clasamentului. De exemplu, testul OECD (Organization for Economic Cooperation and Development) din 2006, care s-a concentrat asupra științei și ale cărui rezultate au fost făcute publice la sfârșitul anului 2007, i-a plasat pe elevii finlandezi pe primul loc în domeniul științelor și pe primele locuri în domeniile matematică și abilități de citire. Testul a fost aplicat unui număr de peste 400.000 de tineri de 15 ani din 57 de țări. Punctajul total plasa Finlanda pe primul loc în rezultatele Programului Internațional de Evaluare al Elevilor (PISA).

SUA s-au plasat pe la mijlocul clasamentului în matematică și științe, în vreme ce abilitățile de citire ale elevilor americani s-au dovedit foarte slabe. România s-a plasat pe locul 47 din 57 în științe, cu un scor de 418 puncte și pe locul 45 la matematică, cu un scor de 415 puncte. Evaluarea abilităților de citire/lectură a adus României un punctaj de 396 și un loc 48, ceea ce ne plasa mult sub nivelul rezultatelor medii (500 puncte) pe plan internațional.

În aceste condiții nu ar trebui să ne surprindă caracterizările făcute adesea educației românești, anume că sistemul de învățământ din România este inefficient, nerelevant, inechitabil și de slabă calitate. Sistemul de învățământ finlandez este relevant în raport cu nevoile economice și sociale, în vreme ce în România acest criteriu de eficiență nu este îndeplinit. Cel dintâi este echitabil, în vreme ce în România, în ciuda unor eforturi, apartenența la mediul rural este încă asociată cu dezavantaje majore. Grupurile vulnerabile social continuă să fie și dezavantajate social. Infrastructura și resursele educaționale sunt de foarte slabă calitate. Școlile din România au o arhitectură de secol al XIX-lea, multe dintre ele sunt chiar ridicate în secolul al XIX-lea. Potrivit unor date, 82% dintre clădirile școlare de la noi sunt ridicate înainte de 1970 și nu mai îndeplinesc cerințele de pregătire actuale.

În Finlanda în schimb, clădirile sunt noi, moderne, dotate cu mijloace tehnice moderne, educația este echitabilă, profesorii preferă să se concentreze asupra elevilor care întâmpină dificultăți și nu asupra ridicării performanțelor celor foarte buni, pe care preferă să îi antreneze în pregătirea și sprijinirea celor dintâi.

Resursa umană în România îmbătrânește (cu o medie de vârstă de 42 de ani în 2008), iar calitatea prestației este în general slabă. Programele școlare sunt deosebit de încărcate și lipsite de viziune, nu se accentuează formarea capacităților și abilităților practice, nu este concentrat pe competențele necesare dezvoltării personale și economiei cunoașterii, managementul unităților școlare este politizat excesiv, inerția sistemului este uriașă.

În Finlanda profesorii sunt deținători de diplome de master, iar pentru ocuparea unui post în învățământ se pot depune și 40 de candidaturi, așa încât întotdeauna poate fi ales cel mai bun. Tinerii sunt pregătiți cu responsabilitate pentru cariera didactică, sunt foarte bine plătiți, au libertate în pregătirea lecțiilor și alegerea resurselor, a cărților etc. Sistemul este foarte puțin încorsetat de reguli și norme. „În clasă singura regulă este fără telefoane mobile, i-pod-uri și șepci”, spunea un profesor finlandez într-un interviu. Elevii și profesorii se adresează unii altora folosind prenumele. Temele pentru acasă nu ocupă mai mult de o jumătate de oră, elevii nu au uniforme, nu au clase/grupuri de excelență, nu sunt într-o relație de subordonare față de profesori, nu sună clopoțelul de intrare, sunt foarte puține teste obligatorii și standardizate, admiterea la facultate nu este o dramă nici pentru tineri, nici pentru părinții lor.

Bibliografie

Mariana Momanu, Curențe și orientări în pedagogia contemporană, Editura Universității „Al. I. Cuza” Iași
 Mică enciclopedie de geografie LAROUSSE, editura Lider, București 1997
 Dicționar Enciclopedic, volII, Editura Enciclopedică, București, 1996
 Site-uri internet: http://www.studentie.ro/scolile_de_meserii_din_Finlanda

EDUCATIONAL SYSTEMS IN EUROPE - THE EDUCATIONAL DUAL SYSTEM

*Berciu Vlădaia Livia-
teacher - Colegiul Național Economic „Theodor Costescu” Drobeta Tr Severin*

“Education,” as Nelson Mandela said, “is the most powerful weapon which you can use to change the world.”

And while every country on Earth has a schooling system, there’s a vast discrepancy in how well each country is able to use it and arm its children with education, leaving the most successful, high-income nations racing ahead of the struggling ones.

“When it’s shown as an average number of years in school and levels of achievement, the developing world is about 100 years behind developed countries,” according to the Brookings Institution.

The best of the best keep student-teacher ratios low, kids in school longer, and graduate the greatest number of students with a quality education.

The American Federation of Teachers (AFT), comprising more than 875,000 members, researched various industrialized countries and chose for its series, *Defining World Class Standards*, those countries where the standards for students were the most rigorous.

The AFT comes to the conclusion that “we are expecting too little of our students and that we need to work together to enact the kinds of reforms that will enable our schools to help all youngsters reach their maximum potential” The researchers point out that “the need to raise our education standards to ‘world class’ levels remains as urgent as ever” .

In order to deflate the age-old excuse of many Americans that America’s poor showing is only due to the fact that the Europeans are “elitist” and the achievements of high school college-bound graduates reflect only the performance of the top students, the AFT researchers put their focus on the exams taken by average students to earn certificates at the end of lower secondary school, in the ninth and tenth grade. A substantial portion of those students will not pursue further academic education. The countries chosen for the study, however, “have carefully crafted vocational certification and education systems for young people.”

The exams listed include from France the *brévet de collège* which a large majority of students take at the end of 9th grade. From Germany, the AFT study includes exams taken in 10th grade by students in the *Realschule*, the middle track of lower secondary school. From Scotland, the exams studied and listed are those taken by approximately the middle third of students to earn the Scottish Certificate of Education in the 10th grade. “In each country, the exams represent a standard met or exceeded by about two-thirds of students and thus include about half of each system’s students who do not go on to university”.

Comparisons with the performance of American students were made somewhat difficult because the United States has no official national exams, nor does it have any privately administered exams taken by large numbers of average students nationwide.

In the European systems, examinations taken by 15- and 16-year-olds "provide students with reasons to work hard and perform well in school." According to the AFT President Albert Shanker in the *Billings Gazette* article, "U.S. schools are concentrating too much on preparing youngsters for college and ignoring students who will be seeking jobs in a rapidly changing world."

The AFT report presents the European systems as examples of tools that prepare students for job competition in a global economy.

Students in Europe see a direct relationship between their performance in school and the options that will be available to them after they complete their compulsory education. The school systems per se and the various career options available provide incentives to work hard in school. There is a systematic mechanism in place for moving young people into the work force with the appropriate skills as well as a good foundation for all later learning, whether it is academic or vocational.

In Germany, for example, private industry and government are jointly responsible for education and training in fields of pre-professional specialization. The federal government sets the standards for the education, while the respective federal states (*Bundesländer*) are responsible for the education in schools of pre-professional specialization. There are about a half-million companies that are qualified for training. After usually three years of a combination of practical training in the workplace and theoretical training in school, the student must take an exit exam. The standards for the apprenticeship exit exam are set by the federal government according to recommendations by business and industry organizations and the labor unions.

Also the examination committee consists of representatives of Chambers of Commerce and Industry, specialized trade, employers, employees, and Pre-Professional Specialization School instructors. Larger companies often maintain their own pre-professional specialization schools which must be accredited by the government. In turn, the government supports these schools financially.

After the apprenticeship and specialization school exam, the student becomes a *Geselle* and with further practice, training, work experience, and a *Meisterprüfung* (master examination) later on, the candidate becomes a *Meister* and is qualified to train apprentices.

There are also other options for the graduates after the ninth or tenth grade: full-time specialization schools in which students receive education in such specialized fields as business, social work, home economics, civil service administration, management, and more. All federal states offer also a special vocational preparation year for those students who haven't decided yet into which specialization field they wish to go, or for those who had been unable to obtain a trainee position. This school offers a wider range of training experiences which will later help in making a decision for vocational specialization, as well as prepare the student to better adapt to future changes in the world of work. The goal is to motivate and to lay a basis for future continued learning.

Education in Germany is expensive for taxpayers and amounts to approximately seven percent of the gross national product. But it is free for the students (including university students). The training company pays the apprentice an average of \$500 a month. When the training is completed and the trainee has passed the exam, the student is free to sign up as an employee, move to the competition, or start his or her own business.

This educational dual system is found also in Austria and Switzerland with only minor variations from the German system, and in France, Scotland, England, and Wales with slightly greater differences in the systems. In all cases, however, there are national standards set in cooperation with business and industry associations. The certificates obtained after training "carry weight in the labor market because employers know exactly what skills the student must master to achieve the certificate and because the skills conform to those needed in that occupation at the present time"

In England and Wales, where until the mid-1980s administrative control rested with elected local governments that set up school boards (Local Education Authorities: LEA's), the strong tradition of local autonomy was largely terminated through the Education Reform Act of 1988. While the school level received more responsibility for school management, the reform act also brought more centralization to the curriculum, "creating a national curriculum for students age 5 through 16, the years when schooling is compulsory, and introducing national assessments to gauge performance" .

References

What College-Bound Students Abroad Are Expected To Know About Biology, American Federation of Teachers and National Center for Improving Science Education, Washington: AFT, 1994. Vol 1.

What Secondary Students Abroad Are Expected To Know, American Federation of Teachers, Washington: AFT, 1995. Vol 2.

Österreich: Tatsachen Und Zahlen, Herausgegeben Vom Bundespressred, Wien, 1993.

Schweiz: Erziehung and Bildung: Ein Informationsblatt, Koordinationskommission für die Präsenz der Schweiz im Ausland, Bern, 1992.

Tatsachen über Deutschland: Die Bundesrepublik Deutschland, Verlagsgruppe Bertelsmann GmbH, Gütersloh, 1989.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC VS ÎNVĂȚĂMÂNTUL EUROPEAN

Blendea Irina

Școala Gimnazială Ilovăț

The education system, viewed as a whole, refers fundamentally to the institutional organization of education, in this sense the education system encompassing the totality of institutions pursuing the achievement of educational objectives. There are common characteristics between education systems between different countries, characteristics and differences that are related to economic, social and cultural conditions in that country.

Sistemul de învățământ reprezintă un subsistem al sistemului social, acesta fiind subordonat și integrat în cadrul și structura generală a societății, neavând doar o structură internă, ci supunându-se și unor impulsuri sociale externe. Sistemul de învățământ, privit ca un întreg, se referă, în mod fundamental, la organizarea sub formă instituțională a învățământului, în acest sens sistemul de învățământ cuprinzând totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educaționale. Mai trebuie spus că sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări. Prin urmare, există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, caracteristici și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară. Învățământul, înțeles sub forma de organism instituțional, nu poate fi considerat ca având doar o structură internă, ca rezultat al interacțiunilor dintre componentele sale, ci el este supus unor presiuni sociale ce funcționează independent și în interacțiune, urmărind realizarea unor obiective educative.

Sistemul de învățământ din fiecare țară are particularitățile proprii, determinate de condițiile economice, sociale, politice, de gradul de cultură și civilizație al societății, de tradițiile specifice unei națiuni și de concepțiile pedagogice pe care le promovează.

Astfel, făcând o comparație între sistemul de învățământ din România și alte țări din Uniunea Europeană, se observă existența unor asemănări, dar și deosebiri în ceea ce-l privește.

În primul rând, în România, sistemul de învățământ este organizat pe niveluri, asigurând coerența și continuitatea instruirii și educației în concordanța cu particularitățile de vârstă și

individuale. Sistemul național de învățământ cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar (clasa I-IV), învățământul secundar care cuprinde: învățământul gimnazial, secundar inferior (clasa V-VIII); învățământul liceal, secundar superior (clasa X-XII / XIII); profesional anii I-II / III; învățământul postliceal, învățământul superior (învățământul universitar de scurtă durată și de lungă durată); învățământul post-universitar (master, studii academice, doctorat) și se mai pot adăuga educația permanentă, învățământul deschis la distanță, învățământul particular, pentru minorități și învățământul special.

O măsură importantă adoptată constituie prelungirea învățământului obligatoriu la 10 clase. Vârsta de debut a școlarizării se face de la 6 ani, iar teoretic vârsta de încheiere a învățământului obligatoriu este de 16 ani. Învățământul primar (clasa I-IV) funcționează numai ca învățământ de zi, la fel ca și cel secundar inferior (gimnaziul – clasa V-IX).

Acest nivel se încheie cu susținerea unui examen și obținerea certificatului de capacitate, care permite înscrierea la concursul de admitere în învățământul secundar superior.

Învățământul secundar superior cuprinde: licee, școli profesionale și școli de ucenici. Admiterea în fiecare dintre acestea se realizează prin concurs. Liceele organizează cursuri de zi, cu durata de 4 ani (clasa IX-XII) și cursuri serale sau fără frecvență cu durată de 5 ani (IX-XIII). Învățământul liceal funcționează cu următoarele filiere și profiluri: teoretic (real și uman), tehnologic (tehnic, servicii, protecția mediului) și vocațional (militar, teologic, sportiv, artistic). Studiile liceale se încheie cu un examen de bacalaureat (diversificat în funcție de profilul liceului și de opțiunea elevului) care permite obținerea unei diplome. Pe baza acesteia, elevii se pot înscrie la concursul de admitere în învățământul superior. Pe lângă diploma de bacalaureat, liceele eliberează și un atestat profesional, care facilitează integrarea în munca absolvenților.

Învățământul superior se organizează în două forme: învățământ superior de scurtă durată (3 ani) și învățământ superior de lungă durată (4-6 ani), ambele desfășurându-se atât prin cursuri de zi, cât și seral sau fără frecvență. Ambele forme de învățământ superior presupun un concurs de admitere, la care pot participa absolvenții de liceu cu diploma de bacalaureat.

Învățământul pentru minorități este organizat pentru persoanele care au dreptul să studieze și să se instruiască în limba maternă la toate nivelurile și formele de învățământ. Învățământul special se organizează pentru preșcolarii și elevii cu deficiențe psihice, senzoriale, motorii etc. în scopul instruirii și educării, recuperării și integrării lor sociale.

În ceea ce privește învățământul în Franța, există un număr de asemănări, dar și de deosebiri în comparație cu sistemul de învățământ din România. La fel ca în România, școlarizarea începe la 6 ani, iar învățământul obligatoriu durează 16 ani. Sistemul de învățământ este structurat pe niveluri astfel: învățământul preșcolar care este facultativ, cuprinde copiii între 2 și 6 ani, împărțiți în trei grupe de vârstă: mică, mijlocie și mare.

Învățământul primar este obligatoriu, cuprinde copiii între 6 și 11 ani. Spre deosebire de învățământul românesc, nu există semestre, iar școala elementară acoperă ciclul de inițiere fundamentală și ciclul de aprofundare. Ciclul de inițiere fundamentală începe foarte devreme (ultimul an al școlii materne) și se continuă pe parcursul primilor doi ani ai școlii elementare. Ciclul de aprofundare se derulează pe parcursul a trei ani. Efectivul elevilor dintr-o clasă în învățământul pre-elementar este de 27 de elevi, atât în sectorul public, cât și în cel privat.

Învățământul secundar cuprinde colegiile care sunt obligatorii. Acesta este organizat în două cicluri, fiecare cu durată de doi ani: ciclul în observare (clasele a 6-a și a 5-a). Toți elevii primesc un învățământ comun, care corespunde unui orar săptămânal de 22, 30 de ore; ciclul de orientare (clasele a 4-a și a 3-a) elevii au posibilitatea ca la sfârșitul anului al III-lea, să-și aleagă o orientare, potrivit dorințelor. Există diferite clase cu diferite specializări ca de exemplu clasele a 4-a și a 3-a din învățământul general unde elevii au obligația de a alege o disciplină opțională; clasele a 4-a și a 3-a tehnologice care propun un învățământ mai puțin abstract și clasele de inserție au scopul de a

facilita integrarea socială a elevilor și reușita lor școlară, în așa fel încât la terminarea clasei a 3-a să poată obține cel puțin certificatul de aptitudine profesională (CAP).

Bibliografie:

<https://biblioteca.regielive.ro/referate/pedagogie/sisteme-de-invatamant-romanesc-vs-sisteme-de-invatamant-europene-116401.html>

<file:///C:/Users/Dan/Downloads/Analiza+Comparativa+intre+Sistemul+de+Invatamant+Romanesc+si+Sistemele+de+Invatamant+Europene.pdf>

EVALUAREA ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN

Prof. Boștină Nela –Letiția

Școala Gimnazială „Gheorghe Enescu” Tâmba

In the present paper I want to make a comparative study between the Romanian education system and the education systems in the European states, emphasizing both the similarities and the main differences, thus trying to highlight the gaps and the pluses of the Romanian system, as well as ways that can improve and improve Romanian education. We chose this issue because Romanian education is in a continuous change at the moment, these changes being meant to bring it to the highest level, as competitive as possible with the European countries. Compared with European countries, the Romanian education system has both advantages and disadvantages.

În Europa se disting 4 modele de organizare a învățământului obligatoriu. Și anume:

1. o singură structură (de clasa I-IX/X) în Danemarca, Estonia, Portugalia, Slovenia, Finlanda, Suedia și Bulgaria;
2. învățământul obligatoriu integrează educația secundară inferioară (gimnaziu/liceu), având o curricula comună: Belgia, Grecia, Franța, Irlanda, Italia, Cipru, România;
3. diferite tipuri/domenii de educație: Austria, Olanda, Luxemburg, Germania;
4. mai multe combinații între cele 3 modele anterioare: Republica Cehă, Letonia, Lituania, Ungaria și Slovacia.

Exemple de evaluare a elevilor în învățământul obligatoriu.

În Anglia: se susțin 4 serii de examene – „Key Stage național Curriculum Tests” ale căror rezultate servesc continuării studiilor (la 7 ani – testul se susține la citit, scris și matematică; la 10/11 ani la citit, scris, matematică și științe; la 13/14 ani – engleză, matematică și științe; testul general la finalizarea studiilor obligatorii, în baza căruia se obține Certificatul de Educație Secundară.

În Suedia: evaluare continuă, fără calificative în clasele I-VIII. După clasa a V-a și respectiv a IX-a se dau texte naționale la 3 discipline de bază: limba suedeză, engleză, matematică. Studiile se finalizează prin acordarea unui certificat pe baza scorului final obținut în timpul studiilor, ținându-se cont de notele cele mai bune la 16 discipline.

Olanda are un tip special de evaluare finală numit „Raport școlar”. Pe parcursul studiilor, evaluarea continuă este făcută prin testări scrise și orale (2/an și una finală). Circa 85% dintre școli

dau examene finale ale căror rezultate sunt incluse în Raportul Școlar al fiecărui elev. În baza acestui Raport elevii își pot continua studiile.

În Danemarca evaluările dețin un loc secundar în prioritățile învățământului obligatoriu. Totul este conceput astfel încât să fie evitate situațiile stresante atât pentru elevi, profesori sau directorul de școală. Rezultatele evaluărilor nu sunt făcute cunoscute elevilor și părinților ci doar profesorilor cu scopul de a concepe planurile de ameliorare pentru elevii cu dificultăți de învățare. Acceptarea insuccesului și critica sunt considerate ineficiente, demotivante. Abordarea pozitivă a oricărui aspect este considerată strategia eficientă. Danemarca începe testarea în al doilea an de școală, utilizând instrumente standardizate mai des decât celelalte țări alegând, de asemenea, să testeze un număr foarte mare de materii. Din cel de-al doilea an școlar și până la sfârșitul învățământului obligatoriu în Danemarca, elevii trebuie să susțină între 10 și 36 de teste la daneză, matematică, engleză, biologie, fizică/chimie și geografie. Testarea la fiecare din aceste discipline este obligatorie în anumii ani școlari specifici. Testele naționale din Danemarca bazate pe TIC, se caracterizează prin adaptări importante în funcție de nivelul fiecărui elev. De aceea, fiecare elev la fiecare nivel este chemat să susțină un test personalizat. Sistemul pentru testarea pe calculator din Danemarca este cunoscut ca „test informatic adaptativ” (CAT), care înseamnă că testul se adaptează la nivelurile individuale de abilități. Ca urmare a unui răspuns corect, elevilor li se pun întrebări mai dificile și vice-versa. Raționamentul este acela că testele sunt mai eficiente atunci când „dificultatea item-ului” corespunde cu capacitatea elevului.

Austria: Evaluare continuă, anual elevii primind un raport privind evoluția lor. În baza certificatului de absolvire pot continua studiile.

Franța: evaluare continuă și orientare pe parcurs. La finalizarea studiilor pe baza notelor obținute în ultimii 2 ani și a unui examen final se acordă un Brevet. Brevetul nu oferă o calificare obligatorie. Ce este interesant/deosebit este faptul că, continuarea studiilor nu depinde de rezultatele examenului final. Testarea, care determină atât nivelul cunoștințelor, cât și direcțiile de activitate ulterioară, are două etape: se susține la mijlocul școlii primare și în școala secundară.

Sistemul de învățământ francez este structurat astfel: clasele primare (începând cu vîrstade șase ani) – cinci ani de studii și clasele secundare – șapte ani.

Învățământul secundar, la rândul său, cunoaște două niveluri: nivelul I – trei ani și nivelul II – patru ani. În cazul testării, la începutul fiecărui nivel, se face o distincție clară între examene și testele de evaluare.

Grecia: evaluarea continuă se bazează pe calificative A-D (excelent-rezonabil); în clasele VII și IX elevii primesc note, de la 10-5. În baza certificatului de absolvire a clasei a VI-a elevii sunt primiți în învățământul gimnazial. Sistemul de promovare a elevilor pare a fi complicat, impune nota 10 la toate disciplinele. Cei care nu au obținut nota 10 la una din disciplinele examenului au posibilitatea ca în luna septembrie să-l susțină. Intrarea la liceu se face fără examen.

Italia – la sfârșitul învățământului primar, elevilor li se înmânează un așa numit portofoliu cu aptitudinile proprii (descoperite până atunci); totodată susțin un test final, în baza căruia intră la gimnaziu. Sistemul de notare este între 10-6. La sfârșitul celor 3 ani de gimnaziu se susține un examen național final, care servește ca bază/criteriu de intrare la liceu. La terminarea liceului se susține un examen național pentru a obține certificatul de absolvire.

Spania – evaluare permanentă pe domenii de studii în învățământul primar; în cel gimnazial se face pentru fiecare disciplină. Se finalizează printr-un certificat de absolvire care constituie pașaportul către învățământul liceal sau cel vocațional.

Portugalia: evaluare continuă făcută de profesor are caracter de evaluare formativă și se face în fiecare an al învățământului obligatoriu; la sfârșitul fiecărui an de învățământ și a fiecărui ciclu se face și o evaluare sumativă; se dă la fiecare disciplină un test de clasă, iar la portugheză și matematică examen final.

Metode de evaluare în România.

Elevii sunt evaluați de către profesori pe parcursul întregului an școlar. Elevii cu dificultăți de învățare pot ajunge să repete anul. La sfârșitul școlii primare, elevii promovează automat la nivelul următor (fără nici un fel de examinare finală). La sfârșitul gimnaziului, pe baza unei proceduri de selecție și repartizare stabilită de minister, în funcție de rezultatele obținute pe durata celor patru ani, elevii trebuie să aleagă una dintre cele două instituții, liceu sau Școală de Arte și Meserii, pentru a-și continua studiile la nivelul secundar inferior. La sfârșitul nivelului secundar inferior (care coincide cu sfârșitul învățământului obligatoriu) nu există nici un fel de examinare.

Absolvenții ciclului inferior al liceului primesc un certificat de absolvire, un portofoliu în vederea educației viitoare și, la cerere, o copie a situației școlare cu notele obținute pe parcursul anilor de învățământ obligatoriu.

Absolvenții ciclului inferior al Școlii de Arte și Meserii primesc un certificat de absolvire, un portofoliu în vederea educației viitoare și, la cerere, o copie a situației școlare cu notele obținute pe parcursul anilor de învățământ obligatoriu. Pe lângă aceasta, ei pot obține, în cazul în care trec examenul pentru certificarea competențelor profesionale, un certificat care atestă nivelul 1 de calificare profesională. Pentru a putea beneficia de învățământ secundar superior, ei trebuie să urmeze un an de completare.

Absolvenții anului de completare primesc un certificat de absolvire, un portofoliu în vederea educației viitoare și, la cerere, o copie a situației școlare cu notele obținute. La sfârșitul ciclului superior de liceu există o examinare finală. Diploma obținută în urma acestui examen (diplomă de bacalaureat) permite elevilor să se înscrie la examenele de admitere în instituțiile de învățământ superior. Orice elev care absolvă nivelul de învățământ secundar superior, beneficiind sau nu de un certificat de absolvire, se poate înscrie pentru a lua parte la examenul de admitere în instituțiile de învățământ post-secundar. Pentru sistemul de învățământ din România un dezavantaj îl reprezintă metodele de predare aplicate în școli, întrucât de cele mai multe ori ele se bazează pe multe informații teoretice prezentate doar de profesor, comparativ cu celelalte țări în care sunt folosite pentru predare: videoproiectoare, table inteligente și se bazează foarte mult pe formarea spiritului de lucru în echipă, de competențe în ceea ce privește prezentările publice, în fața colegilor, de formare a unei gândiri mai mult practice și mai puțin teoretice ca în cazul României. Avantajele sunt începând de la gratuitatea învățământului obligatoriu și asigurarea manualelor, până la sistemul de burse acordate, sistemul de notare și de examinare finală dar și organizarea orelor de curs, astfel că în România, pe tot parcursul perioadei de învățământ obligatoriu resursele bibliografice sunt distribuite gratuit.

În Europa, pregătirea inițială a profesorilor se face de regulă la nivelul învățământului terțiar, fie în universități, fie prin programe de educație nonuniversitare. În general, se disting două modele de pregătire inițială a profesorilor: „modelul concurrent” și „modelul consecutiv”. Modelul concurrent include două componente:

a. cursuri care acoperă, prin conținutul lor, educația generală și o serie de studii pe unul sau mai multe subiecte specifice;

b. componenta profesională se adresează unor cursuri dedicate formării calificării de profesor (teaching skills) și, respectiv școlii în care acesta își va găsi un loc de muncă, un plasament.

Calitatea sistemului de educație este cel mai adesea monitorizată și evaluată. Evaluarea este internă, externă sau combinată. Sunt evaluate rezultatele obținute de elevi la examenele externe sau la teste; acestea servesc și pentru a evalua calitatea profesorilor. Multe dintre țările membre au stabilit criterii standardizate de evaluare a sistemelor de educație, după cum în multe țări examinările externe pentru certificare sunt utilizate pentru caracterizarea sistemului lor de educație. Oricum testele externe specifice monitorizării sistemului de educație au o importanță în creștere în Europa.

Bibliografie:

1. Legea 1/2011 a educației naționale actualizată, publicată în Monitorul Oficial nr. 18 din 10 ianuarie 2011
2. Institutul European din România – Studii de strategie și politici
3. http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS

EDUCATIA ROMANEASCA IN SPIRITUL VALORILOR EUROPENE

Prof. Bresniceanu Lorena

Colegiul Tehnic de Transporturi Auto Dr.Tr. Severin

The Romanian educational system is developed nowadays through European programmes such as: Socrates, Erasmus, Comenius, Leonardo da Vinci, Euridice etc. The priorities of the Romanian educational system, from an European perspective, are: the strengthening of the European dimension of education, the acknowledgement of qualification and proficiency, providing educational quality. The education in the spirit of the European values and also towards the European integration is a component of the "new education" and also a principle of the complete education.

Soliditatea construcției Europei unite, prin dezvoltarea comunităților ei, depinde nu numai de puterea economică și financiară a țărilor membre ale Uniunii Europene, dar și de prestigiul cultural pregătit, creat și afirmat prin sistemul educațional.

Și, după cum prevede Tratatul de la Maastricht, rolul Uniunii este de a contribui la dezvoltarea unei educații de calitate, susținându-se cooperarea statelor membre în acest domeniu de mare răspundere pentru viitorul social al comunității europene.

Uniunea Europeană finanțează acțiuni de politică educațională comunitară prin programe variate, printre care: Socrates, Erasmus, Tempus, Comenius, Leonardo da Vinci, Euridice ș.a.

Având convingerea importanței investiției în om prin educație, experți în domeniul educației au supus dezbaterii, în forumurile de conducere ale Uniunii Europene, problematica educației în perspectiva dezvoltării personale a tinerilor, formării profesionale și a integrării lor ctive în viața economică și culturală a societății.

Astfel, în cadrul dezbaterilor Consiliului European, la Lisabona, în martie 2000, s-a evidențiat importanța educației pentru promovarea competenței, competitivității și calității profesionale dobândite într-un învățământ de calitate, pentru promovarea incluziunii (integrării) sociale și reducerea excluziunii (marginalizării) sociale. La Stockholm, în martie 2001, Consiliul

European a adoptat Raportul “Obiective viitoare ale sistemelor de educație și formare” pentru a direcționa îmbunătățirea calității și eficienței sistemelor de educație și formare în spațiul UE, facilitarea accesului larg la sistemul de educație și formare și deschiderea lor către lume. În anul 2002 s-au adoptat unele documente privind învățarea permanentă și cooperarea în domeniul formării profesionale și obiectivele acesteia.

Prioritățile urmărite prin cooperare sunt:

- consolidarea dimensiunii europene în domeniul educației și formării profesionale;
- recunoașterea competențelor și calificărilor;
- asigurarea calității învățământului.

Factorii educativi-familia, școala, universitatea, mass-media, instituțiile de cultură, internetul-pot și trebuie să se implice în formarea conștiinței și a conduitei europene.

Strategia politicii în domeniul educației și învățământului are ca repere:

- crearea mediului educațional favorabil accesului la valorile culturii și civilizațiilor europene;
- crearea deschiderii spre acceptarea interferențelor cu valorile culturii și civilizațiilor neeuropene;
- cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene;
- întărirea identității naționale și acceptarea alterității;
- acceptarea și respectarea valorilor Uniunii Europene;
- cooperarea și colaborarea cu țările lumii pentru securitate, pace și prosperitate.

Agenții educativi-părinții, învățători, profesori, mentori –trebuie să aibă deschiderea și pregătirea necesară pentru a favoriza copiilor și tinerilor asimilarea valorilor culturii și civilizației naționale și europene, cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene.

Copiii și tinerii trebuie să înțeleagă și să accepte faptul că dobândirea cetățeniei europene înseamnă aderarea la valorile promovate și respectarea lor,că a fi europeni înseamnă și a merge în Europa și a aduce Europa acasă prin performanțele proprii, a se comporta ca reprezentanți ai naționalităților sau etniilor cărora le aparțin,dar în spirit european , a gândi european , păstrându-și identitatea națională. Ei trebuie pregătiți pentru a-și cunoaște drepturile dar și obligațiile ,pentru a face față concurenței profesionale, pentru a se afirma în condiții de competitivitate.

Integritatea europeană este o provocare atât pentru țările membre cât și pentru cele ce aspiră la un asemenea statut. Acestei provocări i se poate răspunde prin **educația în spiritual valorilor europene și al integrării europene** ce poate fi considerată o componentă a “noilor educații”, dar și un principiu al educației integrale.

Paradigma educației în spiritual valorilor europene și al integrării europene, cu dezideratele ei, oferă perspectivele conceperii și punerii în practică a politicii educaționale direcționate de scopuri și obiective.

Scopul general este conștientizarea identității europene în consonanță cu identitatea națională și dobândirea cetățeniei europene în temeiul cetățeniei naționale.

Scopuri generale sunt:

- Orientarea învățământului românesc, prin structură, conținut, forme de organizare a instruirii și evaluării, metodologia instruirii și educației, metodologia evaluării, spre compatibilizarea cu învățământul țărilor UE(educația formală);

- Crearea oportunităților extrașcolare și extrauniversitare pentru cunoașterea și folosirea modurilor de conectare la exigențele spațiului economic, politic și cultural al UE(educația nonformală);
- Orientarea politicii culturale spre consolidarea unui model cultural care să accepte diferențele,un model multicultural ce nu exclude însă interacțiunea cu alte modele , neeuropene(educația informală).

Enunțăm principalele **obiective strategice**:

- Reformularea structurii sistemului de învățământ –a tipurilor, profilurilor, specializărilor la standarde europene.
- Adaptarea curriculumului(planuri, programe, manuale) din perspectiva valorilor europene, ale Uniunii Europene.
- Pregătirea și perfecționarea personalului didactic pentru realizarea activității instructive-educative la niveluri calitative europene.
- Crearea climatului favorabil dezbaterii formale,nonformale și informale a problemelor legate de integrarea eficientă în familia țărilor Uniunii Europene.
- Crearea și mediatizarea oportunităților de studiu în țările Uniunii Europene
- Asigurarea pregătirii școlare și universitare a elevilor și studenților în raport cu exigențele europene.
- Asigurarea pregătirii profesionale inițiale și continue în raport cu exigențele europene.

Enunțăm principalele **obiective operaționale**:

- Recunoașterea și asimilarea valorilor culturii și civilizației europene.
- Recunoașterea și respectarea interferențelor cu valorile culturilor și civilizațiilor neeuropene.
- Recunoașterea și asimilarea valorilor culturii naționale în context european și mondial.
- Oferirea, în mod accesibil, a informațiilor legate de trecutul, prezentul și viitorul UE, de *acquis*-ul european (drepturile și obligațiile statelor europene, actele normative respective. Cf.DOOM 2)
- Recunoașterea și exercitarea drepturilor și libertăților ca și cetățeni europeni.
- Asumarea responsabilităților și obligațiilor ca și cetățeni europeni.
- Cunoașterea oportunităților de studiu în țările europene și a modurilor de a avea acces la ele.
- Cunoașterea oportunităților de formare profesională continuă și a modurilor de a avea acces la ele.
- Cunoașterea oportunităților de valorificare a aptitudinilor de cercetare științifică în spațiul european.
- Cunoașterea exigențelor vieții economice din spațiul UE pentru a face față, ca întreprinzători, concurenței pe piață europeană liberă.
- Cunoașterea sistemului decizional al UE:Consiliul Uniunii Europene, Consiliul European, Comisia Europeană, Parlamentul European.
- Cunoașterea temeiurilor juridice ce stau la baza UE.
- Cunoașterea sistemului jurisdicțional comunitar , a instituțiilor acestuia: Curtea de Justiție, Tribunalul de Primă Instanță, Curtea de Conturi.
- Cunoașterea sistemului financiar-bancar: Institutul Monetar European,Sistemul European al Băncilor Centrale, a relațiilor dintre băncile naționale și cele europene.
- Cunoașterea instituțiilor abilitate să acționeze pentru coordonarea anchetelor privind infracțiunile transfrontaliere:Eurojust și Europol.
- Cunoașterea și folosirea tehnicilor de difuzare și receptare a informațiilor legate de U.E.

- Cunoașterea oportunităților de a călători și a modurilor de a avea acces la ele.
- Cunoașterea avantajelor adoptării cetățeniei europene.
- Construirea identității europene și dobândirea cetățeniei europene pe baza apartenenței naționale și etnice.

Politicile și strategiile de asigurare a calității în sistemul național de învățământ din România vor fi permanent corelate cu orientările și acțiunile promovate la nivel european și mondial.

Ministerul Educației, prin politicile promovate și prin strategii specifice de aplicare a acestora, asigură cadrul de realizare a calităților serviciilor educaționale, toate eforturile fiind concentrate pe linia creșterii calității și a compatibilizării sistemului de învățământ românesc cu sistemul european, însă pentru ca strategia de reformă a învățământului românesc să aibă cu adevărat succes este nevoie ca ea să aibă în vedere toate nivelurile învățământului, de la cel preșcolar la post-universitar.

Bibliografie

1. Gauss, Karl - Marcus, *Europeni care se sting*, Editura Humanitas, 2006
2. http://www.revista22.ro/Invatamantul_romanesc_din_perspectiva_europeana

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL

*Profesor Brezoi Săndica Florentina,
Școala Gimnazială Florești, Jud. Mehedinți
Profesor Vlad Marilena,
Școala Gimnazială Zegujani, Jud. Mehedinți*

A challenging continuous developmental educational system is able to blossom the human resource by its contribution to promoting the skills, creativity, cleverness, judgment, initiative, originality and lucid admiration towards values, as well as the civic behavior's deficiencies that are visible in the Romanian public space.

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire – finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instrucție și educație, obiectivate în „*produsul*” sau specific – oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile social-utile. Întodeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (*feedback*).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico- tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept democratic.

În România învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextul interacțiunii dintre cerințele dezvoltării economico-sociale și cele ale dezvoltării resurselor umane.

În procesul integrării europene și al globalizării, sistemul de învățământ românesc este deschis relațiilor cu organismele internaționale de educație, cum este UNESCO, și relațiilor cu sistemele de învățământ din alte țări, fapt obiectivat în participarea țării noastre la realizarea unor programe educaționale internaționale precum Phare, Tempus, Socrates s.a.

Agenții educativi-părinții, învățători, profesori, mentori –trebuie să aibă deschiderea și pregătirea necesară pentru a favoriza copiilor și tinerilor asimilarea valorilor culturii și civilizației naționale și europene, cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene.

Copiii și tinerii trebuie să înțeleagă și să accepte faptul că dobândirea cetățeniei europene înseamnă aderarea la valorile promovate și respectarea lor, că a fi europeni înseamnă și a merge în Europa și a aduce Europa acasă prin performanțele proprii, a se comporta ca reprezentanți ai naționalităților sau etniilor cărora le aparțin, dar în spirit european, a gândi european, păstrându-și identitatea națională. Ei trebuie pregătiți pentru a-și cunoaște drepturile dar și obligațiile, pentru a face față concurenței profesionale, pentru a se afirma în condiții de competitivitate.

Un sistem educațional și de formare continuă competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuția sa la promovarea abilităților, a creativității, a inteligenței, a discernământului, a inițiativei, a originalității, a admirației lucide față de valoare, precum și la corectarea carențelor de comportament civic vizibile în spațiul public românesc.

Educația pentru inovație, invenție, inițiativă este promovarea spiritului activ-participativ și proactiv al cetățeanului de azi, care este chemat să participe activ la asigurarea progresului social, la promovarea valorilor societății. Conținuturilor, finalităților și obiectivelor noilor educații le corespund demersuri prin care educația încearcă să răspundă exigențelor lumii contemporane și să producă schimbări benefice la nivelul acțiunilor instructiv-educative, în favoarea unei educații bazate pe învățare de tip creativ-inovator, cu caracter participativ, anticipativ, prospectiv și adaptabilă la diverse tipuri de situații de viață.

Bibliografie:

1. Alexiu M., Petrescu P., Pop V. - *Management educațional, vol.II*, Editura CDRMO Iași, 2004.
2. Anghelache V. - *Managementul schimbării educaționale*, Editura Institutului European, 2012.
3. Boboc I.- *Reforma managerială în școlile europene*, în Tribuna Învățământului nr. 623.

O EDUCATIE ROMANEASCA PENTRU GENERATIILE VIITOARE

Prof. Carapencea Tamara Cristina

Scoala Gimnaziala "Husnicioara", Mehedinți

Nicolae Slavici was saying: "The true meaning of school is not to give teaching, but to rise cleverness and to rise in the heart of a child the need to learn for all his life."

We have no doubt that the most of the people that are involved in the process of education and simple parents or citizens interested of the faith of their countries do agree with Nicolae Slavici.

Interesul pentru educație a fost dintotdeauna o preocupare majoră a societăților și a elitelor lor. În perioada modernă, începând cu revoluția industrial, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța, justificată, că individul să se poate ridica deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut.

Studii efectuate în ultimii ani, care au analizat educația și învățământul românesc, fie pe toți parametrii învățării (a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să fii și a învăța să trăim împreună, cum ar fi: "The ELLI Index – Europe 2010") fie pe parametri independenți: "a învăța să știi" sau "a învăța să faci" au scos în evidență cam aceleași probleme: că există o strânsă corelație între nivelul scăzut al învățământului și problemele economice ale țării. Ca să nu mai vorbim de cele sociale. (1) Cum să facem acum, când harta etnică și chiar socială a Europei unite se tot schimbă, să ne păstrăm identitatea și valorile naționale și să le adăugăm valorilor internaționale? Să ne găsim un

În perioada contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale.(2)

Astfel, experiență reformelor din țări ca Polonia, Coreea de sud, Finlanda, Singapore, Canada, Estonia sau Australia, și aici trebuie avute în vedere și experiențele negative, arată că există trăsături comune ale drumului către succes care ar putea fi sintetizate într-un "decalog" pe care România l-ar putea urma în dorința ei legitimă de a-și decide propriul destin prin generațiile viitoare. Astfel, este necesară:

1. Crearea unei **viziuni de țară** pentru educație și învățământ pe termen lung. Finlanda de exemplu, are ca scop ca "prin educație de nivel înalt, țara să poată sta mai departe de influențele marilor puteri, astfel păstrându-și identitatea"; Singapore a avut "trecerea de la lumea a treia la lumea întâi "iar în ultimii zece ani se concentrează pe menținerea la acest nivel. De aceea, orice dezbatere publică trebuie să contribuie la conturarea acestei viziuni care, odată articulate, să reprezinte punctul de referință al direcției de dezvoltare și perfecționare a învățământului pe termen mediu și lung. Analizele sistemelor performante sugerează că este nevoie cam de șase ani pentru a se vedea rezultate pozitive măsurabile.
2. Stabilirea de **standarde ridicate** și deci, de așteptări de la toți elevii și de la toate școlile.
3. **Egalitatea de șanse pentru toți** copiii. Pe lângă nevoia de fonduri pentru școlile și liceele de la țară sau din zone sărace, se poate stabili un sistem de aducere la orăș sau în școlile mai

- căutate a învățătorilor și profesorilor, urmând un sistem de alocare prioritară pentru cei ce stau o perioadă la țară sau în școlile defavorizate).
4. **Pregătirea viitorilor profesori** ar trebui să se facă în colaborare directă și verificabilă între universități și școli, cu practică la școli – parte din cerințele pentru acordarea diplomei.
 5. **Alinierea curriculei** pentru clasele 0-12 și necesitatea coerenței în implementarea ei la nivel de clasă, cu asigurarea sprijinului material. Acesta este un punct foarte vulnerabil al situației actuale, căci documentele existente separă pedagogia de curiculă, aceasta din urmă devenind doar o înșiruire de conținuturi. Se perpetuează la catedră idea că cea mai importantă misiune a dascălului este transmiterea informației, iar pedagogia și metodică sunt doar niște decorațiuni ulterioare.
 6. **Motivarea și implicarea elevilor în întreg procesul școlar** (excursii, ore după școală, sport organizat, activități artistice, etc). La acest capitol s-au făcut progrese foarte bune în ultimii ani.
 7. **Eficientizarea folosirii resurselor.** Și aici s-au făcut progrese, însă descentralizarea devine ineficientă dacă nu este corelată cu flexibilitatea în alocarea fondurilor.

Din literatura de specialitate contemporană, cel mai bun promotor al metodologiilor de gândire independentă și logică de la Dewey și Lipmann încoace este Albert Bandura, al cărui superb concept de “auto-eficacitate” nu trebuie confundat cu termenul de “self-esteem” sau ”încredere în sine”. Auto-eficacitatea este modul și modelul prin care o persoană devine conștientă nu numai de ceea ce poate face dar și CUM poate cunoaște și înțelege. (7)

Auto-eficacitatea se poate aplica la orice domeniu specific: în sport, la matematică, chimie, desen sau muzică. Felul în care o persoană își percepe auto-eficacitatea poate prezice dacă individul va începe o sarcină de lucru, cât timp va persista la realizarea ei, cât efort va investi în ea, dacă va da înapoi în caz de dificultăți și dacă o va duce la bun sfârșit.

Cum știm că ai noștri copii merg la o școală bună? Ce este o școală bună?

Răspunsul ar trebui dat de societatea românească. Ce fel de elev dorește ea să fie produs de școală? Ce fel oameni dorim să avem în țară? Ce fel de cunoștințe și ce fel de caracter vrem să dezvoltăm în copii?

Esențial ar fi ca toate școlile să aibă, pe lângă conținuturi, obiective și cadre cheie la fiecare materie și, pe lângă activitățile extrașcolare despre care se poate discuta separat, acel “portret” al elevului pe care îl menționam la început. Acesta (inspirat din formatul Bacalaureatului Internațional dar adaptat la ceea ce este nevoie în România) ar trebui să conțină o serie de trăsături de caracter care să fie integrate în programe, care să fie prezente în viața de zi cu zi a școlii, care să fie discutate de către cadrele didactice la întâlnirile de pregătire profesionale. Astfel elevii ar trebui să devină:

- Persoane ce gândesc
- Capabili să comunice
- Posesorii unor principii cum ar fi onestitate, demnitate și responsabilitate
- Persoane cu o viziune echilibrată a realității care să-i ajute să poate lua decizii logice și etice
- Deschiși la minte – cu o toleranță și înțelegere a altor culturi
- Oameni ce reușesc să combine armonios dezvoltarea intelectului cu dezvoltarea fizică și psihică

Dacă o școală își propune astfel de țeluri și are măsuri specifice de dezvoltare, evaluare și îmbunătățire, atunci acea școală este o școală bună.

Dacă aceste trăsături ar deveni prioritare, șansa de a nu repeta greșelile din trecut despre care Mihai Eminescu ne atenționa, ar crește: “*Copiii români sunt încărcăți cu materii atât de multe și*

atât de diverse, încât nici profesorii, nici școlarii nu se pot orienta în capetele lor. Acești copii nu învață nimic, pentru că memoria nu păstrează nimic nepriceput, nerumegat, unde interesul viu și judecata copilului n-au jucat nici un rol. Singurul efect al încărcării memoriei cu lucruri pe care nu le poate mistui e sila și scârba copilului de carte.

Pe de altă parte, nu ar trebui căzut nici în greșeala că “de pe timpul lui Eminescu tot așa era”. Nu, au fost foarte mulți educatori de marcă în istoria pedagogiei românești care au contribuit la schimbări reale; am menționat pe câțiva dintre ei mai devreme.

Astfel, am dori să sugerăm câteva direcții pentru eventuale dezbateri, direcții ce ar putea conduce către o schimbare de paradigmă și, implicit, către o apropiere a celor cu energie și bine intenționați din societatea românească către un scop comun de a educa românii de astăzi pentru societatea românească de mâine:

1. De la o pedagogie separată de curriculum către o pedagogie axată pe conținuturi și competențe integrate. Aceasta, credem noi, este cheia către succes la nivel de clasă și apoi de școală. Poate fi exprimată explicit și se poate stabili un program metodic de implementare și evaluare.
2. De la o pedagogie care îl are pe profesor ca element principal către o pedagogie ce se concentrează pe elev, după cum am detaliat mai sus. Această schimbare însă nu se poate obține dacă profesoara sau învățătorul nu se simt respectați; dacă nu li se acordă încredere, autonomie, resurse și acces la ele; dacă nu se crează pe o baza solidă de cunoștințe profesionale, inclusiv pedagogice, dobândite prin cursurile universitare de specialitate. Astfel rolul universităților ar fi să participe activ la viitoare dezbateri și

- să se implice direct în scrierea programelor școlare, atât la conținuturi, cât și la competențe și abilități
- să fie puntea de legătură dintre școli și lumea de după școală, de după facultate; lumea reală în care toți absolvenții vor sfârși
- să stabilească parteneriate cu școlile și liceele prin care viitoarele cadre didactice să aibă șansa de a obține practică “în producție”

De la Aristotel încoace, care avea dilemele menționate la începutul articolului, și până în ziua de astăzi, întrebările despre rolul și scopul educației viitoarelor generații transcend granițe și perioade istorice. Provocarea pentru noi astăzi este de a căuta și încerca să creem o lume mai bună cu materialul avut și în contextul social, uman, istoric și geografic contemporan al României.

Bibliografie:

- 1 S. Vlaston, ‘Inca o palma pe obrazul invatamantului romanesc’, Ziare.com, septembrie 2010, <http://www.ziare.com/scoala/stiri-invatomant/inca-o-palma-pe-obrazul-invatomantului-romanesc-1039621>
- 2 S. Frank Bristow & S. Patrick, ‘An International Study in Competency Education: Postcards from Abroad’, International Association for K-12 Online Learning iNACOL, October 2014, <http://www.inacol.org/wp-content/uploads/2015/03/CW-An-International-Study-in-Competency-Education-Postcards-from-Abroad-October-2014.pdf>
- UNESCO, ‘Education Systems in ASEAN+6 Countries: A Comparative Analysis of Selected Educational Issues’, Education Policy and Reform Unit UNESCO Bangkok, 2004, <http://unesdoc.unesco.org/images/0022/002267/226757E.pdf>
- 3 C. Iosifufescu, C. Novak, D. Stroie, Z Viăduț, F. Nicula, & O. Jidveian, ‘Raport național privind starea calității în unitățile de învățământ preuniversitar public din mediul rural’, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar ARACIP, Tracus Arte, București, 2015.

4. I. Albulescu, note de curs 'Istoria pedagogiei românești', Universitatea Babes-Bolyai Cluj-Napoca, p. 21, https://beyondreamz.files.wordpress.com/2010/01/istoria_pedagogiei_romanesti.pdf
- 5 Albulescu, p. 25.
- 6 A. Bandura, *Self-Efficacy: The Exercise of Control*, W.H. Freeman, New York, 1997.
- 7 Butnaru & Gherasim, *Performanta Scolara*.
- 8 The Measures of Effective Teaching Project, <http://www.metproject.org/>
- S. Waack, 'Hattie Ranking: Influences And Effect Sizes Related To Student Achievement', Visible Learning, <http://visible-learning.org/hattie-ranking-influences-effect-sizes-learning-achievement/>
- J. DeCourcy, 'Resources', Data Strategy Pty Ltd, 2015, <http://www.datastrategy.com.au/>
- K. Yuan, 'A Value-Added Study of Teacher Spillover Effects Across Four Core Subjects in Middle Schools', *Education Policy Analysis Archives*, v. 23, no. 38, Mar. 30, 2015, p. 1-24.

PRINCIPALELE INSTRUMENTE EUROPENE PENTRU FORMAREA PROFESIONALĂ

Prof. Cârțoi Ion,

Liceul Tehnologic Halînga

Strategia educației și formării profesionale din România pentru perioada 2015-2020 (in continuare Strategia educației și formării profesionale) propune o abordare coerentă a formării profesionale inițiale și a formării profesionale continue, care să conducă la dezvoltarea unui sistem de formare profesională accesibil , atractiv, competitiv și relevant pentru cerințele pieței muncii .

Strategia educației și formării profesionale este complementară Strategiei Naționale pentru învățare pe tot parcursul vieții 2015-2020 și Strategiei privind reducerea părăsirii timpurii a școlii și propune o viziune globală asupra dezvoltării/consolidării întregului sistem de educație și formare profesională , adresat participanților la învățare pe tot parcursul vieții.

Strategia educației și formării profesionale este armonizată cu Strategia Europa 2020, care promovează creșterea incuzivă, cu accent pe crearea de locuri de muncă și reducerea sărăciei (Comisia Europeană). Cele șapte inițiative emblematice definitive prin strategie au o puternică conexiune , directă sau indirectă , cu formarea profesională prin :

1. Creștere inteligentă
 - Agenda digitală pentru Europa
 - Uniunea de inovare
 - Tineretul in miscare
2. Creștere durabilă
 - Resurse eficiente pentru Europa
 - Politici industriale pentru era globalizarii
3. Creștere incuzivă
 - Agenda pentru noi deprinderi și ocupații
 - Platforma Europeană împotriva sărăciei

Indicatori privind stadiul comparativ al dezvoltării profesionale românești , comparativ cu cel în perioada 2005-2020 astfel :

Indicatori	Unitate	Romania Perioada de referinta							Media UE -28	Tinta RO	Tinta UE	
		2005	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2014	2020	2020	
Rata de parasire timpurie a scolii	% (18-24 ani)	19,6	16,6	19,3	18,1	17,8	17,3	18,1	11,1	11,3	10	
Pondereea absolventilor de invatamant tertiar	% (30-34 ani)	11,4	16,8	18,3	20,3	21,7	22,9	25,0	37,9	26,7	40	
Procentul persoanelor cu varsta de 15 ani cu componente scazute de citire , matematica si stiinte exacte	% (15 ani)	Citire		40,4			37,3			17,8		15,0
		Matematica		47,0			40,8			22,1		15,0
		Stiinte		41,4			37,3			16,6		15,0
Participarea adultilor in LLL	% (25-64ani)	1,6	1,5	1,2	1,4	1,2	1,8	1,5	10,6	10	15	
Rata de ocupare a absolventilor (isced 3-6)	% (20-34 ani)	ISCED 3-8	72,0	77,7	71,2	70,8	70,1	67,2	66,2	76,2		82
		ISCED 3-4	62,7	69,1	60,8	58,9	59,3	55,0	57,2	70,6		
		ISCED 5-8	84,7	85,9	82,4	81,3	79,0	77,1	74,2	80,9		
Rata de ocupare	% (20-64 ani)	63,6	63,5	64,8	63,8	64,8	64,7	65,7	69,2	70,0	75	

Principalele instrumente europene pentru formarea profesionala sunt urmatoarele :

EQF –Cadrul European al calificarilor : este un cadru comun de referinta menit sa serveasca drept instrument de traducere intre diferite sisteme si niveluri de calificari, atat pentru invatamantul preuniversitar cat si pentru invatamantul superior. Elementul central al EQF este un set de opt niveluri de referinta , fiecare nivel fiind definit de un set de descriptori (prezentati in termeni de cunostiinte , abilitati si competente) care indica rezultatele învățării relevante pentru calificările de la nivelul respectiv in orice sistem de calificari. Setul precizează :

- ceea ce stie persoana care învață
- ceea ce înțelege persoana care învață
- ceea ce este capabilă să facă persoana care învață

EQF nu este conceput pentru a înlocui sistemele naționale de calificări , ci pentru a completa acțiunile statelor membre prin facilitarea cooperării acestora .

ECVET –ECVET este un cadru metodologic comun care facilitează acumularea si transferul de credite aferente rezultatelor învățării între diversele sisteme de calificări . Scopul acestui sistem este de a promova mobilitatea transnațională și accesul la învățarea pe tot parcursul vieții. ECVET nu este menit să înlocuiască sistemele naționale de calificări , ci să optimizeze comparabilitatea și compatibilitatea între acestea. ECVET se aplică tuturor rezultatelor obținute de o persoană in diversele sisteme de educație și formare , care sunt ulterior transferate , recunoscute și cumulate în vederea obținerii unei calificări . Această inițiativă le permite cetățenilor europeni să obțină mai usor recunoașterea formării, componentelor și recunoștiintelor dobândite în alt stat membru .

EQAVET – Cadrul european de referință pentru asigurarea calității este un instrument important de susținere a statelor membre în promovarea și monitorizarea îmbunătățirii continue a sistemelor de educație și formare profesională (EFP), pe baza unor indicatori de calitate comuni.

Cdrul trebuie luat în considerare la nivelul sistemului EFP și la nivelul acordării calificărilor. Acesta asigură o abordare sistematică a calității, acoperind și interrelaționând nivelurile importante și actorii. Accentul este pus pe monitorizarea și îmbunătățirea calității, prin combinarea evaluării interne și externe, a evaluării și proceselor pentru îmbunătățire, susținută de analiza cantitativă și calitativă.

EQAVET este o comunitate de practici, în cadrul căreia membrii și experții de nivel național:

- fac schimb de informații și experiență în cadrul unor discuții deschise
- inițiază un proces de învățare reciprocă și ajungere la un consens în scopul dezvoltării unui sistem comun de principii, criterii de referință, indicatori și instrumente de îmbunătățire a calității în EFP, precum și în vederea implementării Cadrului de Referință
- obținerea unor rezultate și soluții comune în ceea ce privește elaborarea liniilor directoare și a criteriilor de asigurare a calității, care să ilustreze o cultură a îmbunătățirii calității și un simț al proprietății în implementarea Cadrului de Referință pe întreg teritoriul european. Această comunitate de practici conduce la un nivel de cooperare și sinergie în interiorul și între Statele Membre UE în ceea ce privește aspectele legate de asigurarea calității.

Bibliografie: Europeani care se sting, Humanitas, 2006.

EDUCAȚIA DIN ROMÂNIA ÎN CONTEXT EUROPEAN

Prof. Elena Catana

Colegiul Național Traian, Drobeta Turnu-Severin, Mehedinți

Contemporary Europe has made great progress in achieving an expanded area of education based on multiculturalism, tolerance, equal opportunities, performance, and adaptation to the labor market. The Romanian educational system is trying to find its right place within but it encounters a few problems: inadequate curriculum, neglect of technical and vocational education, insufficient financing, modest results at international evaluations. The endless reform has not brought stability and coherence and the status of the teacher has yet to be reconsidered. The hope lies with the Olympic students, the professional career of many exemplary teachers, the democratic maturing of the civil society. The intent is to accommodate education in Romania into a country project.

Sistemul de învățământ din fiecare țară este oglinda societății respective, având particularități proprii, determinate de condițiile economice, sociale, politice, de nivelul de cultură și civilizație, de tradiții și concepțiile pedagogice acceptate și experimentate. Complexitatea acestui sistem, efortul de a se ține pasul cu fenomenele de globalizare, tehnologizare, informatizare din lumea de azi, fac dificilă misiunea educatorilor, părinților, elevilor, autorităților de a obține un randament adecvat progresului. Un învățământ creativ, independent, și stimulat, conceput rațional este un deziderat greu de atins, chiar și în țările europene bine dezvoltate, care investesc enorm în educație, precum Finlanda, Elveția, Marea Britanie etc.

Uniunea Europeană a obținut mari progrese în realizarea unui spațiu extins al educației, trecând peste practici profund înrădăcinate și cu caracter exclusiv, peste ambiții și superiorități naționale, zonale (Europa occidentală versus Europa estică), peste șocul politic al prăbușirii comunismului în 1989.

Învățământul românesc actual este influențat de o dinamică legislativă aparte, deoarece Parlamentul, guvernele și ministerul de resort (care și-a schimbat denumirea de multe ori, spre deruta tuturor), au emis documente legislative complicate, care deși se axează pe ideea principală că educația este prioritate națională, tocmai asta nu au urmărit. O evoluție în plan educativ se lovește de multe obstacole generate de factorul politic și ineficiența instituțiilor.

Există câteva probleme referitoare la poziția sistemului educațional românesc în cadrul celui european, care merită menționate. Uniunea Europeană, organismul supranațional ce promovează "unitatea în diversitate", aplică norme și politici educaționale care urmăresc multiculturalismul, egalitatea șanselor, respectarea diferențelor etc. în speranța diminuării riscurilor legate de izolare, ghettoizare, inadaptația imigranților. Pe acest fond, se constată ignorarea principiului de identitate națională, bazat pe o educație care încurajează discipline identitare precum limba română, istoria, geografia. Asta se aplică și țării noastre, și putem exemplifica cu disciplina istorie. Recomandarea 1283/1996 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și Recomandarea 15/2001 a Consiliului Europei privind predarea istoriei în Europa secolului al XX-lea, nu au avut efectele dorite. România are o medie de o oră de istorie pe săptămână, în timp ce în Franța sunt trei - patru ore de istorie și geografie, în Ungaria trei-patru ore, în Bulgaria, Cehia, Olanda, Polonia trei ore. Autorii curriculum-ului sunt tributari ideii de integrare în istoria europeană, la modul excesiv, încât se estompează identitatea națională. Această disciplină aduce în școală larg orizont cultural, spirit civic și contribuie la formarea personalității tinerilor, încât ponderea ei ar trebui să fie mai mare.

O altă problema actuală este cea legată de învățământul profesional și tehnic. Dezvoltarea lui are în vedere principiile stabilite prin Declarația miniștrilor europeni ai educației și formării profesionale (Declarația de la Copenhaga 29-30 noiembrie 2002), Strategia de la Lisabona, Declarația de la Bologna 1999, Strategia Comisiei Economice ONU pentru Europa 2005. În țări dezvoltate precum Germania, Olanda, Finlanda, se acordă o mare importanță acestui tip de învățământ pentru a se asigura o piață a muncii de calitate. România a avut o viziune inadecvată a miniștrilor educației, și s-a luat decizia desființării școlilor profesionale, sub motivul constituirii unor Școli de Arte și Meserii. Nimeni nu s-a gândit la situația pieței muncii, la lipsa meseriașilor, la competențele cerute de angajatori. Abia acum revin în atenție aceste probleme: pe 30 aprilie 2017, președintele României a promulgat legea care acordă cazare și mese gratuite în internate și cantine, elevilor din învățământul profesional (prin modificarea Legii educației naționale din 2011). În tot mai multe județe, Brașov, Tulcea, Argeș, Timiș, inspectoratele județene anunță implicarea în reintroducerea învățământului profesional dual, elevii fiind formați și cu sprijinul societăților comerciale.

Performanța sistemelor de educație din Europa ne obligă la comparații. Există modele la care privim cu admirație, în speranța apropiării de ele. Finlanda, considerată performerul absolut, are cel mai evaluat sistem educativ și un nivel de trai ridicat. În urmă cu 40 de ani a implementat reforme educaționale, a acordat fonduri mari educației, cercetării și tehnologiei, a mers pe egalitatea de șanse și o educație de calitate. Nu se fac ierarhizări ale școlilor, sistemul de stat este extins, adică educație gratuită, fără taxe și examene de admitere. Calitatea profesorilor finlandezi este exemplară, sunt foarte bine pregătiți, atent selecționați și foarte apreciați.

Elveția, o țară scumpă și bogată, în care sistemul de învățământ este descentralizat și autonom oferă un model evoluat. Programul școlar este foarte exigent, materii obligatorii pentru absolvire sunt limbile străine, latina, matematica). Tradițiile cantoanelor contează, de exemplu

limba vorbită este cea de predare în școli. Cei mai mulți elevi merg la școli de stat, iar aproximativ 5% la școli private, cu motivații precum tradiția de familie, orientări religioase etc. Elveția este una dintre cele mai performante state în valorificarea potențialului sub 25 de ani, adică oricine poate urma studiile dorite și obține calificările necesare.

În Suedia, educația copiilor și tinerilor până la 16 ani este sub autoritatea statului, a municipalităților. Se pune accent pe individualism, pe respectarea nevoilor specifice și de aceea cursurile opționale sunt agreate, contribuind la împlinirea unor talente, aspirații. Până în clasa a cincea, elevii nu primesc note, sunt feriți de stres, suprasolicitate, tensiune. Profesorii fac o caracterizare semestrială, care ajunge la părinți și numai în cazuri speciale se iau măsuri de comun acord.

Marea Britanie are un sistem de educație bazat pe respectarea diferențelor intelectuale ale elevilor, încât într-o clasă, sunt așezați pe trei niveluri, iar profesorul titular are trei asistenți care asigură ore suplimentare de pregătire.

Celebru clasament PISA, un clasament de performanțe școlare din 72 de țări, alcătuit de Departamentul Educației din OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică), are primele locuri ocupate de sistemele educaționale europene precum cele din Finlanda, Estonia, Germania, Marea Britanie, chiar Ungaria, în timp ce România este plasată sub medie (pe locul 32). Care sunt cauzele? Foarte multe: perioada postdecembristă dominată de factorul politic, care nu a reușit să consolideze poziția Ministerului Educației, să lase drum liber unor reforme adecvate, să acorde finanțare, să asigure un loc onorabil profesiei de dascăl. Programele școlare, manualele sunt complicate și depășesc uneori puterea lor de înțelegere, obosesc și demotivează. Evaluările la intervale scurte sunt un factor de stres și determină spaima de eșec. Lipsa de perspectivă după terminarea studiilor, locurile de muncă prost plătite, mirajul străinătății sunt constante ale societății românești. Suntem ultimii din Europa în ceea ce privește riscul de sărăcie și excluziune socială, 51%, conform raportului European elaborat de organizația internațională "Salvați Copiii". Această sumară analiză a locului ocupat de sistemul educațional din România în Europa, lasă deschisă discuția asupra unor viitoare decizii.

Bibliografie

Ionescu M. Radu, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004

"*Strategia Națională pentru Dezvoltare Durabilă. Orizonturi 2013-2020-2030*", Guvernul României

Tribuna Învățământului

Studii și articole de istorie, LXXX, 2013

adevarul.ro

Valentin Dogaru Ulieru, *Educație și dezvoltare profesională*, Editura "Scrisul românesc", Craiova, 2011

MODERN TRENDS IN EDUCATION

*Cătănescu Adela Eugenia,
Colegiul Tehnic” Domnul Tudor”*

Seen from the exterior- other countries- the Romanian student seems to be very close to perfection: bright, hard working, talented, ingenious, ambitions. I believe there are indeed such students and it makes me feel proud every time I meet such persons, but I am afraid their number is getting smaller and smaller.

Yes, we are well known in the world for preparing excellent specialists in all domains but, as part of the system of education, it seems to me that the number of children who are low prepared is rising. It is not because they do not have the potential or the right qualities to become the best in some area, but because of the circumstances in society, because of their unstable background or because of their passive attitude, that they fail to accomplish certain objectives.

Apparently education is going in the right direction, we do our best to integrate into the European Community and change our school system to meet the demands of a modern world. In fact there are all kind of gaps between theory and practice, between what we are expected to do and what we want, or what we can do. The system has its flows and even if we desire to reach to a superior stage, we realize it cannot be done easily or in the required time.

In my opinion things go too fast at the high level (ministry, inspectorate) and the ones who are harmed are the students and teacher, the basis of this high structure. The system is suffocated by a lot of materials to be “swallowed” by students in a short period of time and by continuous changes during the school year. This creates a feeling of insecurity, overwhelming difficulties and leads to a negative, passive attitude towards school learning.

On the other hand the lack of stability, in our country, the world of our students, generates this reluctance towards the system in general, and implicitly, towards school. There are all kinds of negative examples: people who live well even if they ignored certain stages of education, people who occupy important positions in big companies even though their lack of knowledge is obvious. Because of them many students get the impression that it’s no use trying to learn because there are other things in our society that are required to succeed: money, connections, insensitivity. The idea is that everything and everyone can be bought and besides money, nothing else matters.

That is why teaching to a class of 25/30 students is a challenging task most of the time. The teacher has to apply a large variety of techniques and strategies in order to capture the attention of all his/her students and make them adopt a positive attitude towards learning and studying. It may be a hard and tiring job but a positive result, the look on someone’s face or their thanks for an accomplished task are all rewarding for the teacher and give him the strength to go on. Of course there are teachers who are overwhelmed by the unpredictable and the negative attitude one has to deal with when working with people, teenagers mostly in my case and they give up trying.

In my opinion the modern trends in education should focus on trying to change the mentality of society regarding the methods, attitudes, subjects, and content of education. Creating a positive attitude towards learning and encouraging an active role in the teaching- learning process it is the best way in my opinion to make students switch from their reluctant, passive attitude. I have managed to do that by offering them a large variety of materials and themes with the help of modern techniques. I began by creating a positive atmosphere, open to exploring a large variety of ideas and I tried to pay attention to the special needs each individual has, to help them develop their natural abilities.

Many of my students reacted to this permanent variety of methods and themes fostered by the positive, empathic atmosphere, but I also observed that a large number of teenagers bonded when involved in extra- curricular activities. I came to know and understand better some of the problems, ideas, options my students have when rehearsing for such artistic, cultural, out of school events. These kinds of activities strengthened their motivation to come to school, made them realize they can be appreciated and known for their skills, for their various talents.

In conclusion, it is everyone's duty parents, teachers, officials, and society to contribute towards helping the students to realize that we live in a multi faceted world, one that offers a different perspective at every turn. Learning new things has made the human being progress, has improved nowadays living standard and has led to great changes all over the world. Therefore the modern trends in our educational system should be preparing teenagers to discover and use at full potential their abilities and talents in order to adapt to this treacherous but wonderful life, to fight injustice and obsolete mentality through the power of knowledge and reason.

Bibliography

Scrivener, J. 1994. *Learning Teaching*. Oxford: Macmillan Publishers Limited

Harmer, J, 1991, *The Practice of English Language Teaching*. New York: Longman

OBIECTIVELE ȘI ABORĂRILE UNEI EDUCAȚII ANTREPRENORIALE

*Profesor pentru învățământul primar
Cerbu Anișoara
Școala Gimnazială Șovarna*

În unele țări se propagă, din ce în ce mai des, ideea de **educație antreprenorială**. Dacă la noi acest termen este străin, încă, părinților, la nivel european deja s-au dezvoltat câteva strategii pentru a aplica acest tip de disciplină în școli.

Educația antreprenorială ar trebui să fie făcută, în primul rând, acasă, pentru a obține niște rezultate cu adevărat consistente. De aceea, m-am gândit ca, prin prezentarea obiectivelor și abordărilor unei educații antreprenoriale, să reușiți, din timp, să vă pregătiți copiii să devină niște lideri de viitor capabili să își conducă propria afacere profitabilă. Scopul final al educației antreprenoriale este acela ca cei aflați încă la o vârstă fragedă să înceapă să își dezvolte atitudinile, abilitățile și cunoștințele în ceea ce privește comportamentul antreprenorial de succes.

În ceea ce privește atitudinile unui copil, se urmărește inducerea unor atitudini de tipul conștientizării de sine și a încrederii de sine. Acestea sunt vitale pentru un comportament orientat spre antreprenariat și, de aceea, primul pas în acest tip de educație trebuie făcut în această direcție. Alte atitudini importante pentru o astfel de educație sunt inițiativa, curajul asumării riscurilor, gândirea critică, creativitatea și o gândire orientată spre rezolvarea problemelor și nu spre găsierea unor țapi ispășitori. Acestea sunt, de asemenea, fundamentale și ar trebui să facă parte din oricare tip de educație, nu doar din cea antreprenorială.

Cunoștințele spiritului antreprenorial sunt, și ele, partea importantă a acestei educații și nu numai. O bună informare asupra diferitelor posibilități de carieră și a lumii muncii ar trebui să apară încă din perioada preadolescenței. Cu cât mai multe informații din câmpul în care copilul are talent sau dorește să activeze, cu atât se poate orienta mai devreme spre construirea unei cariere pe placul lui. O muncă făcută cu pasiune are mai multe șanse de performanță decât una făcută din obligație și, de aceea, indiferent care este talentul sau visul copilului tău, ar trebui să îi respecti dreptul de a îl urma. În acest sens, oferirea de către părinți și de către a unor informații concrete și folositoare din domeniul spre care copilul dorește să se orienteze, îl poate ajuta din timp să decidă dacă acesta i s-ar potrivi sau nu. De exemplu, unui copil căruia îi place foarte mult matematica, poate nu i-ar plăcea să lucreze ca și profesor, datorită orarului fix sau a salariului modest, însă i-ar plăcea să devină inginer, această materie fiind una foarte importantă în acest domeniu. Totuși, dacă părinții nu îi explică acest lucru, el nu are de unde afla, cât timp este în școală și și-ar putea pierde interesul pentru matematică.

Prin înțelegerea muncii și a diferitelor tipuri ale ei (muncă fizică, muncă intelectuală, etc.) se construiește, de asemenea, și o înțelegere a spiritului antreprenorial. Puterea oportunităților și alegerilor poate fi achiziționată prin exemple din câmpul muncii și viața de zi cu zi, în general, acestea fiind cunoștințe de bază pentru un bun antreprenor.

O cantitate mai mare de noțiuni fundamentale în ceea ce privește economia este necesară pentru oricine, pentru că activitățile noastre zilnice, reprezentate de achiziții și vânzări (angajarea este, de fapt, vânzarea serviciilor noastre unui cumpărător), se bazează, de fapt, pe ele.

De asemeni, la fel de important este, pentru un tânăr, să înțeleagă și modelele organizaționale de business și procesele prin care se pot aplica acestea. Un exemplu negativ în acest sens sunt miile de tineri care cred că a fi șeful unei echipe înseamnă să muncesti mult mai puțin decât echipa când, de fapt, lucrurile stau invers. De aceea, întâlnim de multe ori angajați care contestă deciziile șefilor sau care cred că ei sunt mult prea buni pentru locul lor de muncă.

Esențiale în viața oricui și nu doar a celor care doresc să își deschidă o afacere sau să se afirme la locul de muncă sunt unele aptitudini precum abilitățile de comunicare, capacitatea de planuire și construirea unei imagini proprii bune. Aptitudini sunt subiective, depinzând de la om la om și, desigur, de la copil la copil. De aceea, este important ca un părinte care dorește să îi facă educație antreprenorială copilului este necesar să îi cunoască personalitatea foarte bine, mai întâi, iar apoi să construiască un plan adecvat acesteia.

Crearea și implementarea unui plan de afaceri are, la baza sa, o aptitudine deseori inhibată de o educație prea autoritară și anume capacitatea de explorare. Curajul de a explora apare încă de mic, fiind un instinct natural și, de altfel, modalitatea prin care copilul învață și, de aceea, părinții ar trebui să îi permită acestuia și să îi susțină curiozitatea.

Bibliografie

(2004) *Dezvoltarea culturii antreprenoriale*, Ministerul Întreprinderilor Mici și Mijlocii, Comerțului și Mediului de Afaceri,

www.mimmc.ro/raport_anual/dezvoltare_cultura_antreprenoriala

*** *Promovarea spiritului antreprenorial în sistemul de învățământ*,

www.clubafaceri.ro/info_articole/282_dezvoltarea_unei_culturi_antreprenoriale

ÎNVĂȚAREA PRIN EXPERIMENTARE ȘI EDUCAȚIA ANTREPRENORIALĂ

Cernăianu Elena Rodica, Școala Gimnazială Voloiac

Education is a system of actions and influences the social-specific human, what works on the basis of the set of end points with a role regulator, with a view to the formation of a personality type, in accordance with the potomac bio-mental and individual with the challenges the social and historical general, concrete and subject to change.

Entrepreneurship education involves the formation of entrepreneurial personality (entrepreneurial, autonomous, active, involved, responsible, creative, etc.) via specific ways and directions.

Educația reprezintă un sistem de acțiuni și influențe social-umane specifice, ce funcționează pe baza unui set de finalități cu rol reglator, în vederea formării unui tip de personalitate, în concordanță cu premisele bio-psihoice individuale și cu provocările social-istorice generale, concrete și supuse schimbării continue.

Finalitatea centrală a educației o reprezintă formarea și dezvoltarea conștientă, sistematică și organizată a personalității individului în vederea integrării acestuia, prin modalități eficiente, în viața socială.

Una dintre provocările fundamentale căreia școala trebuie să îi răspundă, în consecință, este organizarea curriculumului astfel încât acesta să conducă la formarea și dezvoltarea acelor competențe care ar asigura realizarea cu succes a finalităților educației.

Educația antreprenorială poate fi văzută ca:

1. O disciplină de studiu (prezentă deja în curriculumul școlar, o variantă nu tocmai suficientă)

2. Un modul de cursuri și activități specifice (uneori prezent în cadrul unor programe formale sau nonformale)
3. O modalitate inovatoare de a proiecta, organiza și dezvolta întreg curriculumul școlar (o restructurare a curriculumului școlar și extrașcolar din perspectiva cerințelor educației antreprenoriale, de dorit a se implementa)

Aceste modalități de a realiza educația antreprenorială la nivelul curriculumului școlar evidențiază etapele pe care aceasta le parcurge (sau le are de parcurs) pentru atingerea obiectivelor sale specifice, într-un context socio-istoric determinat.

Educația antreprenorială presupune formarea personalității antreprenoriale (întreprinzătoare, autonomă, activă, implicată, responsabilă, creativă etc.) prin următoarele modalități și direcții specifice:

1. Formarea aptitudinilor necesare generării unei afaceri în vederea valorificării oportunităților în plan social. Promovarea unei educații centrate pe activități practice relevante pentru viața din afara școlii. Produsul acestui tip de educație se numește antreprenoriat (engl. entrepreneurship).

2. Promovarea inovației sau introducerea unor produse și servicii noi într-o organizație existentă. Produsul acestui tip de educație se numește antreprenoriat corporativ sau intraprenoriat (engl. corporate entrepreneurship sau intrapreneurship).

3. Crearea organizațiilor caritabile și autofinanțarea lor pentru susținerea activităților specifice. Se referă la aplicarea expertizei de afaceri și a aptitudinilor bazate pe economia de piață în sectorul nonguvernamental și apare atunci când organizațiile nonprofit dezvoltă abordări inovatoare pentru a câștiga venituri. Produsul acestui tip de educație se numește antreprenoriat social (engl. social entrepreneurship).

4. Centrarea asupra inovării serviciilor pentru clienți în sectorul public-guvernamental. Produsul acestui tip de educație se numește antreprenoriat în sectorul public (engl. public sector entrepreneurship).

5. Dezvoltarea antreprenoriatului ca o profesie în cadrul afacerilor prin promovarea bunelor practici dovedite în vederea creșterii șanselor de reușită. Produsul acestui tip de educație se numește antreprenoriat de serie (engl. serial entrepreneurship).

6. Formarea competențelor specifice utilizării noilor tehnologii și utilizarea acestora în susținerea parțială sau integrală a noilor inițiative. Produsul acestui tip de educație se numește Netprenoriat sau Antreprenoriat de Internet (engl. netpreneurship sau Internet entrepreneurship).

7. Completarea profilului competențelor cadrelor didactice în sensul posibilității valorificării, de către aceștia, a oportunităților educaționale și generarea, în consecință, a proiectelor de dezvoltare școlară și profesională. Produsul acestui tip de educație se numește antreprenoriat educațional (engl. educational entrepreneurship).

De ce educație antreprenorială?

1. Inspiră și motivează elevii să învețe și să folosească cunoștințele în lumea reală
2. Propune activități ce contribuie la îmbunătățirea relațiilor interumane
3. Oferă relevanță practică învățării școlare și încurajează rigurozitatea în eforturile celor ce învață în vederea achiziției competențelor generale

4. Îmbunătățește performanța școlară și atingerea obiectivelor educaționale globale, prin implicarea elevilor în activități ce depășesc sfera formală a educației, încurajând aplicarea cunoașterii de tip școlar în situații reale de viață

5. Construiește o categorie de cetățeni activi, implicați și responsabili, ce vor contribui la competitivitatea socială

6. Oferă cunoștințe și competențe specifice care vor conduce la:

- Înțelegerea locului și rolului antreprenorului în economia de piață actuală
- Generarea de idei inovatoare în domeniul afacerilor
- Soluționarea și gestiunea diverselor situații ce pot apărea în derularea unei afaceri

- Căutarea consilierii și a sprijinului pentru aplicarea ideilor de afaceri.

Școala trebuie să devină un incubator pentru realizarea unui tip de cultură care permite formarea profilului personalității antreprenoriale. Aceasta reprezintă una dintre cele mai importante provocări care stau în fața școlii de azi.

Preocuparea principală este legată de profesori. Aceștia reprezintă elementul central al creării și răspândirii culturii de tip antreprenorial.

De multe ori, observăm cum elevii sunt preocupați de găsirea celor mai bune instrumente pentru a-și asigura o carieră și pentru a excela în dezvoltarea abilităților care le-ar asigura succesul. Însă cei mai mulți nu au șansa să descopere că ar putea deveni ei înșiși proprii lor șefi.

Profesorii sunt cei care pot încuraja apariția acestui tip de idei prin disciplinele pe care le predau, indiferent de domeniu, profil sau nivel.

Pot stimula creativitatea elevilor în direcția utilizării cunoștințelor studiate, contribuind astfel la crearea unui mediu propice dezvoltării personalității antreprenoriale. Orice disciplină școlară se poate constitui într-o sursă pentru dezvoltarea competențelor antreprenoriale.

În școală, educația antreprenorială se poate realiza prin intermediul conținuturilor tuturor disciplinelor sau prin intermediul unor noi. Nu se poate însă realiza doar prin predarea unei discipline. Elevii trebuie implicați în experiențe de învățare reale, unde au posibilitatea de a-și asuma riscuri, de a-și coordona rezultatele și de a învăța din rezultatele obținute.

Formarea competențelor antreprenoriale se poate realiza utilizând strategia învățării prin experimentare. Această metodă pedagogică poate contribui la dezvoltarea completă a personalității copilului și presupune orientarea proceselor de învățare spre rezolvarea de probleme, inițiativă, creativitate, învățare prin cooperare, lucru în echipă, negociere, comunicare eficientă. Acestea nu sunt altceva decât competențe antreprenoriale.

Un model al acestui proces poate cuprinde patru pași:

- experiența concretă
- observația și reflecția
- formarea noilor concepte
- testarea acestora în situații noi

Pot fi remarcate două aspecte importante ale învățării prin experimentare: utilizarea experienței concrete a elevului pentru testarea ideilor noi și folosirea feed-backului pentru a schimba practica și teoria educațională.

Învățarea prin experimentare este un proces ce trebuie dezvoltat la nivel școlar prin intermediul tuturor disciplinelor.

Implicarea elevilor într-o experiență de învățare selectată de profesor, exersarea capacităților de reflecție, observarea modalităților de aplicare a cunoștințelor sau modalitățile concrete de a aborda o situație sunt abilități ce pot fi exersate la nivelul predării oricărei discipline și se înscriu în obiectivele majore ce se regăsesc la nivelul sistemului și procesului de învățământ din școală.

În procesul învățării prin experimentare, profesorul devine facilitatorul care conduce procesul de învățare. În fiecare etapă, profesorul are un rol bine determinat. El începe prin selectarea experienței în care va implica elevii, continuă prin a-i sprijini pe măsură ce aceștia testează și modifică conceptele noi, sintetizează, analizează, evaluează și aplică ceea ce au învățat.

Climatul creat în aceste circumstanțe devine esențial pentru asumarea riscurilor, mai ales în condițiile în care greșelile sunt parte integrată a procesului de învățare. Beneficiile implicării elevilor în activități practice sunt foarte clare. Unul dintre cele mai importante efecte este faptul că se prilejuiește înțelegerea conceptelor complexe, iar interacțiunile dintre diversele concepte devin mult mai clare și contribuie la dezvoltarea unei viziuni cuprinzătoare asupra realității.

Printre alte beneficii aduse de promovarea învățării prin experimentare la clasă se pot număra și:

1. integrarea experiențelor elevilor în procesul de învățare, ceea ce conduce la relevanța învățării pentru scopurile urmărite de aceștia

2. înțelegerea profundă a conceptelor, a interacțiunilor dintre concepte și aplicarea noilor idei în afara clasei
3. formarea de competențe practice datorită integrării informațiilor într-un proces interactiv
Învățarea prin experimentare se înscrie într-o abordare teoretică mai extinsă prezentă la nivelul științelor socio-umane privind cercetarea și este cunoscută sub denumirea de cercetare acțiune.

Bibliografie

1. OJALA A., (1995), First steps of entrepreneurship education at school, edited by: Ojala & Pihkala, National Board of Education, Finlanda,
2. BECKER G. S., (1994), Comportamentul uman, o abordare economică, Editura All, București,
3. BHIDÉ, A., (2000), The Origin and Evolution of New Businesses. New York, NY, Oxford University Press,
4. BIRD, B. (1992), The Roman God Mercury: An Entrepreneurial Archetype, Journal of Management Enquiry, vol 1, no 3, September,
4. BYGRAVE, W. D., HOFER, C. W., (1991), Theorizing about entrepreneurship. Entrepreneurship Theory and Practice, 16 (2), 13-22, Winter
5. KOLB D. A., (1984), *Experiential Learning: Experience As The Source of Learning and Development*,
6. DRUCKER P., (1970), Entrepreneurship in Business Enterprise, *Journal of Business Policy*, vol 1
5. CIOLAN L., (2003), Dincolo de discipline. Ghid pentru învățarea integrată/cross-curriculară. Humanitas Educațional, București

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL

Chitimia Mihaela,

CNGC MOTRU

Sistemul național de învățământ preuniversitar este constituit din ansamblul unităților de învățământ de stat, particulare și confesionale autorizate/acreditate.

Învățământul preuniversitar este organizat pe niveluri, forme de învățământ și, după caz, filiere și profiluri și asigură condițiile necesare pentru dobândirea competențelor și pentru profesionalizarea progresivă.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, activează elevul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a elevului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor.

Școala este chemată să contribuie la redefinirea unor noi sisteme de valori, la reconstrucția spirituală a omului.

Investițiile în învățământul antreprenorial au unul dintre cele mai mari niveluri de rentabilitate a investițiilor. Indiferent dacă ulterior pun bazele unor societăți sau ale unor

intreprinderi sociale, tinerii care beneficiază de studii antreprenoriale asimilează cunoștințe de afaceri, precum și aptitudini și atitudini esențiale printre care se numără creativitatea, spiritul de inițiativă, tenacitatea, spiritul de echipă, capacitatea de înțelegere a riscului și un simț al responsabilității. Aceasta este starea de spirit antreprenorială care ajută antreprenorii să transforme idei în acțiuni și care mărește în mod radical capacitatea de inserție profesională.

Învățământul ar trebui pus în practică prin modele de învățare bazate pe experiențe practice și prin experiența unor antreprenori reali. Sunt necesare obiective de învățare antreprenorială bine definite pentru profesori, în scopul de a introduce metodologii eficiente de învățare în spirit antreprenorial în școli.

Experiențele antreprenoriale practice pot fi acumulate și în afara sistemului educațional. Tinerii ar trebui să fie încurajați să își dezvolte competențele în acest domeniu prin învățământul informal și cel non-formal.

Actuala societate aduce sistemului educațional cerințe tot mai exigente, formulând o comandă socială inexistentă anterior. Aceste schimbări sunt generate, în special, de transformările considerabile din ultimele decenii, de necesitatea de cetățeni activi, cu inițiativă, capabili să se integreze în această societate și să participe, la rândul lor, la continuarea progresului acesteia. În acest context, pe lângă educația economică, cultivarea spiritului întreprinzător, la nivel educativ, vine să completeze o lipsă, de importanță majoră, în sistemul educațional, și anume, formarea competențelor antreprenoriale. Acestea, împreună cu spiritul de inițiativă, se includ în categoria competențelor sociale integratoare: consumator activ, abil, cunoscător al mecanismului formării prețurilor, al drepturilor sale, capabil să elaboreze și să administreze bugetul personal sau cel familial. Pe de altă parte, se dezvoltă și abilități specifice, foarte utile în prezent, precum: deschiderea unei afaceri proprii, obținerea unui profit prin mijloace legale, asumarea riscurilor și a responsabilităților pentru această activitate, ceea ce exprimă, de fapt, și esența antreprenoriatului.

Educația antreprenorială se diferențiază de alte forme de educație prin faptul că aceasta seconcentrează pe reacția la oportunități, în timp ce educația de management este axată pe cea mai bună modalitate de a opera în structurile existente. În ambele abordări, interesul este același, și anume obținerea de "profit. Spiritul antreprenorial nu a fost niciodată mai important decât acum, când lumea se confruntă cu provocări majore, care se extind tot mai mult la nivelul economiei mondiale. În acest context, spiritul antreprenorial se remarcă drept o forță semnificativă, care poate avea un impact considerabil în relansarea, creșterea și progresul social, prin stimularea inovației, generarea de locuri de muncă și responsabilizarea socială.

Bibliografie

1. Dezvoltarea culturii antreprenoriale, Ministerul Întreprinderilor Mici și Mijlocii, Comerțului și Mediului de Afaceri,
- 2.*** Promovarea spiritului antreprenorial în sistemul de învățământ
3. Ghiță, Paul Tănase (2006). *Manual Economie*. București: Editura Economică.

DIFERENȚIEREA ȘI INDIVIDUALIZAREA ACTIVITĂȚII DIDACTICE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. Ciobanu Niculina

Scoala Gimnaziala Pristol

Sistemul de învățământ din țara noastră are datoria și responsabilitatea de a-i pregăti pe elevi pentru a intra în viața socială și profesională a secolului XXI și pentru a face față schimbărilor ce vor avea loc la nivel economic, social, politic și cultural, atât pe plan intern, cât și pe plan internațional, cum ar fi:

- accesul deschis la informație a unor segmente din ce în ce mai largi ale populației;
- creșterea interdependențelor dintre societăți, culturi și tehnologii pe plan mondial, într-un cuvânt, globalizarea societății;
- accentuarea specializării la nivel înalt concomitent cu mobilitatea pieței muncii într-o lume dinamică.

Școala și curriculum-ul trebuie să ofere un cadru coerent și flexibil, în care cooperarea, gândirea interdependentă, opinia liber exprimată, toleranța și valorile asumate de fiecare parte să constituie dimensiuni definitorii.

Tratarea diferențiată a elevilor în ciclul primar este încă văzută de cei mai mulți învățători în mod unilateral, ca fiind tratarea într-un anumit mod, prin anumite mijloace, mai ales a unei anumite categorii de elevi, ai celor predispuși eșecului școlar.

Accentul care se pune acum pe procesul educațional, pe dinamica acțiunii didactice ne obligă să ne schimbăm punctele de vedere privind la tratarea diferențiată.

Tratarea diferențiată rămâne o necesitate de necontestat susținută de cauze cunoscute, generale și situaționale, care în principiu, se leagă de particularitățile individuale ale elevilor, de care nu putem să nu ținem seama, dar și de mediul socio – familial din care provin elevii. Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Prin urmare, tratarea diferențiată a elevilor trebuie să capete o accepție mai generoasă, ea devenind o calitate a managementului educațional situațional, o abilitate a învățătorului în dezvoltarea personalității fiecărui copil.

Învățătorul este managerul clasei pe care o conduce.

El formează elevii în cadrul unui proces educațional în care instrucția își are locul bine determinat, dar nu preponderent. El va trebuie să-și formeze, în timp, competențele manageriale și să dezvolte la clasă anumite tipuri de relații, care să favorizeze cunoașterea elevilor și tratarea lor diferențiată. Prezentarea separată a acestor relații e relativă, în realitate ele acționând sincron și integrat. Acestea sunt:

1. *Relații de comunicare* cu elevii, care presupun folosirea diferitelor canale și limbaje ce conduc la cunoașterea acestora. Aceste relații având la bază punerea copilului în situații de comunicare, antrenându-l într-o interacțiune comunicativă își vor dovedi eficiența dacă vor depista cauzele pentru care elevii se manifestă diferit. Prin urmare nu ne vom grăbi să „taxăm” elevii, până când, pe baza unor astfel de relații, care cer mult tact, nu-i vom determina „să se dezvăluie” pentru a-i putea cunoaște și pentru a interveni modelator.

2. *Relații de educație*, prin care învățământul solicită elevul în mod activ pentru propria dezvoltare, cultivându-i încrederea în sine, prevenind descurajarea timpului. Depinde de învățător în

ce mod stimulează spontaneitatea, inițiativa, creativitatea, acțiunea elevilor sau înlătură timiditatea și temerile lor, dezvoltând o motivație convenabilă formării acestora.

3. *Relații de responsabilitate*, în contextul cărora învățătorul răspunde pentru deciziile sale (dacă mai parcurg etapele însușirii sunetului și literei în clasa I, din moment ce elevii știu să citească, dacă-l trece pe un elev într-o „grupă” sau alta funcție de evoluția lui, dacă amână notarea, contrar prevederii din regulament privitoare la notarea „în mod ritmic”, până când va considera că elevul poate fi notat, etc.)

Dezvoltarea responsabilității la elev este o latură a aceluiași relații care favorizează transpunerea în practică a tratării diferențiate, elevii primind sarcini, responsabilități în funcție de ce poate fiecare, de aceea ce face bine fiecare (sunt cunoscute în acest sens sarcinile ce se dau elevilor, inclusiv aceea de lider al unui grup de lucru, în cadrul anumitor lecții sau activități.)

4. *Relații de putere*, înțelegând prin aceasta „puterea” de a influența comportamentul unui grup (clasă), al unui „individ” (elev), pentru ca acesta să realizeze ceva. De câte ori nu am simțit „cerbicia” unor elevi „care se opun unor cerințe”. Învățătorul are nevoie de mult tact pentru a-i influența, pentru a-i motiva pentru activitate, dându-le satisfacția că ei sunt solicitanții unor acțiuni.

Privind tratarea diferențiată din acest unghi, al managementului educațional, interrelațiile din grupul clasei vor favoriza evoluția fiecărui copil „după puterile lui”. Dincolo de această concepție, generatoare a unei atmosfere propice învățării, tratarea diferențiată presupune și o proiectare atentă și dinamică, pentru care nu se pot da rețete. Totdeauna însă, în proiectarea acțiunilor noastre, vom avea câteva repere clare. Este normal să pornim totdeauna de la „punctele forte” ale elevilor (în speță a celor vizați) și ale noastre, ca învățători, cum ar fi:

- ce știe elevul,
- ce poate să facă,
- spre ce are înclinații,
- de ce abilități didactice dispunem, etc.

Abia pe urmă trebuie să avem în vedere „slăbiciunile elevilor”, pe care vrem să le îndepărtăm:

- ce nu știe,
- ce n-a înțeles,
- ce nu reușește să facă ,
- ce „prag”... nu poate să depășească.

- ce nu pot eu, învățătorul, să fac (necesitatea unei bune cunoașteri a elevilor și a autocunoașterii).

Un alt reper în proiectare îl reprezintă „oportunitățile” pe care ni le oferă „mediul” (sprijinul psihologului, logopedului, a altor factori - părinți, auxiliare pe care se pot baza, mijloacele de învățământ ce pot ajuta, etc.); de asemenea, ar fi grav dacă n-am ține seama de „pericolele”, „amenințările” ce pot apărea, pentru a le preîntâmpina (reacția colegilor, a părinților, stresul copiilor, etc).

Tratarea diferențiată a elevilor este un aspect al muncii învățătorilor care nu are nimic comun cu improvizația, cu amatorismul și comoditatea și presupune reconsiderarea concepției noastre despre curriculum – ul școlar, cu mutarea accentului de pe „statica” unor programe (mai ales dacă prevăd conținuturi), pe „viul” din școală, învățătorul fiind autor de educație, dar el putând să beneficieze și de coautorul altor factori.

Structura unitară a unui sistem școlar, existența unei școli unice pe o anumită treaptă de învățământ, ca și egalitatea posibilităților de formare pe care o realizează nu înseamnă însă uniformitatea formării. Școala unică nu trebuie să niveleze, să uniformizeze. Instruirea unitară nu

înseamnă un învățământ la fel pentru toți, ci un învățământ care creează situații favorabile ca fiecare elev să-și descopere interesele, aptitudinile și posibilitățile de formare în sensul aptitudinilor lor. Unitatea și egalitatea posibilităților de formare și de acces pe treptele următoare presupun nu identitatea de tratament, ci în primul rând, unitatea obiectivelor pedagogice urmărite, a finalităților și a scopurilor, o „egalitate a valorii formării”. Realizarea acesteia presupune ca, în perspectiva atingerii unor obiective comune și deci a egalității de acces, să se asigure o pregătire diversificată, diferențiată, dar de valori egale, deci o educație comună, multilaterală. Fără o formare comună, deși diversificată, fără o instruire nuanțată, dar de valori egale se ajunge inevitabil la inegalitate valorică, deci imposibilitatea pentru unii de a accede pe treptele următoare de învățământ. Așadar, aplicarea unor modalități de diferențiere a instruirii nu trebuie să determine o discriminare în privința nivelului de pregătire a tuturor elevilor.

Problematica diferențelor dintre elevi naște adesea adevărate controverse, chiar dileme de genul: Ce faci ca profesor: să păstrezi sau să ștergi diferențele dintre elevi?

Altfel spus, până când respectul diferențelor este moral și din ce moment accentuarea diferențelor creează prilejul de frustrare și de discriminare?

Cercetările în domeniul psihologiei învățării și dezvoltării au demonstrat că în mediul școlar este chiar necesară să se respecte acele diferențe care justifică variabilitatea comportamentului uman și care explică următoarele situații:

- toți copiii au nevoie de sprijin în învățare, dar nu toți în aceeași măsură;
- fiecare elev învață într-un mod propriu (ca manieră);
- fiecare elev învață în ritmul său (considerat ca timp necesar pentru achiziționarea unei unități de conținut);
- pentru obținerea aceluiași rezultat în învățare unii depun un efort mai mare, alții depun un efort mai mic;
- unii elevi sunt mai receptivi la influența educativă decât alții.

Contextul concret al practicilor educaționale a relevat dificultatea respectării acestor diferențe chiar și atunci când ele sunt acceptate de principiu.

Educația incluzivă sugerează unele modalități concrete de rezolvare a acestui impas. Practicile educaționale de tip incluziv sunt prezentate ca fiind mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare, un mijloc care creează comunități primitoare și construiesc o societate incluzivă care oferă educație pentru toți; mai mult, ele asigură o educație eficientă pentru majoritatea copiilor și îmbunătățesc eficiența și până la urmă chiar și rentabilitatea întregului sistem de învățământ.

Principiul pedagogic al incluziunii promovează idealul aplicării unor metodologii diferențiate și diversificate care să favorizeze, în același timp, procesele de individualizare a instruirii și de adaptare a acesteia la particularitățile mediului instrucțional. Intervenția educațională este concepută astfel încât în centrul ei să fie plasat cel ce învață cu particularitățile lui de dezvoltare psihofizică, în serviciul căruia sunt manipulați factori de ordin logic, psihologic, psihosocial și psihomoral ca pot contribui la maximizarea efectului procesului educativ.

Singurul element discriminativ rămâne acceptarea faptului că fiecare învață într-o manieră personală și că, din acest punct de vedere, oricare este neasemănător celorlalți.

Bibliografie:

1. Ezechil, L. – „Prelegeri de didactică generală”, Editura Paralela 45, Pitești, 2003;
2. MEN, Consiliul Național pentru Curriculum, Curriculum Național, București, 1998;
3. Radu, T.I – Învățământul diferențiat. Concepții și strategii, EDP, București, 1978;
4. Radu, T.I., Ezechil L. – Pedagogie. Fundamente Teoretice, Editura V&Integral, București, 2002.

INVATAMANTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL SI PROGRESUL EDUCATIONAL

*Prof: Ciocan Natalia
Colegiul National „George Cosbuc” Motru*

Antreprenoriatul reprezintă un proces ce constă în identificarea și urmărirea unei oportunități de afaceri, în scopul valorificării acesteia.

Antreprenoriatul a început să fie recunoscut în timpul monarhului francez Ludovic al XIV-lea care obișnuia să afirme că „burghezii și meșteșugarii vor deveni artizanii bogăției”.

De-a lungul timpului mai multe instituții naționale și internaționale având ca principală activitate studierea mediului și a comportamentului antreprenorial au definit *antreprenorul* astfel: „Un antreprenor este o persoană care, pe baza unor clauze și condiții contractuale, se obligă să presteze în favoarea altei persoane și organizații, diverse lucrări (industriale, de construcții, etc.), în schimbul unei recompense dinainte stabilite. De obicei, aceste lucrări sunt părți componente ale unui proiect. Antreprenorul care contractează cu subantreprenori părți din lucrarea pentru care s-a angajat față de beneficiar, se numește antreprenor principal. Răspunderea pentru întregul proiect îi aparține antreprenorului principal. Contractul prin care antreprenorul se obligă față de beneficiar să execute un anumit proiect se numește contract de antrepriză..” Cea de-a doua definiție este mai puțin cuprinzătoare, dar introduce concepte noi privind activitatea unui antreprenor.

Definiții ale „antreprenoriatului” și „antreprenorului”

Termenul antreprenorial provine din cuvântul francez care se scrie la fel iar antreprenor, conform dex-ului, reprezintă persoana care conduce o antrepriză.

Procesul de învățământ se realizează între partenerii principali care sunt profesorul și elevul. Concepția parteneriatului educațional consideră procesul de învățământ dependent în egală măsură de profesor și elev deoarece ei au rol-status-uri complementare.

Rolul elevului se reflectă în status-ul profesorului iar status-ul elevului determină rolul profesorului. Relația biunivocă în procesul de învățământ se desfășoară în ambele sensuri de la profesor la elev și de la elev la profesor. Atât profesorul cât și elevul pot deveni emițători și receptori de informație.

Rolul scolii, dar și al asociațiilor private care organizează cursuri pentru dezvoltarea abilităților antreprenorilor, pare a fi din ce în ce mai important în contextul în care mai mult de jumătate dintre români își doresc să aibă propriile afaceri, după cum arată un sondaj recent al Eurobarometru.

Profesorul este prin rolul sau specific cel care transmite cunoștințele teoretice și practice organizate, planificate, modelate în așa fel încât acestea să poată fi în condiții optime recepționate. Elevul este prin rolul său specific cel care recepționează cunoștințele teoretice și practice transmise de profesor. Dar și elevul este emițător de informații pentru profesor despre modalitatea în care a recepționat informațiile transmise de profesor .

Aceasta este veriga de feed-back a procesului de învățământ, care se constituie într-o modalitate de control asupra eficienței acestuia.

Relația biunivocă se desfășoară într-o circularitate permanentă, având o componentă directă de la profesor la elev și o componentă inversă de la elev la profesor.

Inter-activitatea procesului educațional se referă la participarea profesorului și elevului la descoperirea cunoștințelor, la modelarea lor, la transformarea obiectivelor anticipate în obiective realizate.

CUM ORIENTAM MEDIUL RURAL SPRE ARIA EUROPEANA A INVATAMANTULUI?

*Ciolacu Lumin Ita-Liliana
Scoala Primara Poroina Mare*

Lumea rurala romaneasca ramane spatiul cel mai greu de mobilizat in vederea schimbarilor \necesare integrarii. Intr-o Uniune Europeana in care doar 5% din populatia activa lucreaza in agricultura, Romania este obligata sa-si construiasca propriile politici de educare a unei parti semnificative a populatiei tributare agriculturii traditionale. In acest sens, Programul de modernizare a invatamantului profesional si tehnic (cu o valoare de 266,5 milioane de euro) se adreseaza si mediului rural. Multi tineri parasesc insa scoala fara a avea calificarile necesare, iar decalajele de instructie sunt greu de recuperat pentru a se putea integra pe piata muncii. Pentru reducerea abandonului scolar a fost promovata Reforma educatiei timpurii cu componente dedicate categoriilor dezavantajate. Avand un buget de aproape 20 milioane de euro, ea se focalizeaza pe romi, pe copiii din scolile speciale integrati in scolile de masa si pe cei din grupurile dezavantajate socio-economic. De asemenea, in scopul atragerii tinerilor de varsta scolara in sistemul educational sunt asigurate servicii de transport al elevilor din zonele izolate la unitatile scolare, urmarindu-se si asigurarea standardelor europene de igiena si sanatate. În aceste. Valoarea proiectelor finantate depaseste 15 milioane de eur

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN

Ciovică Maria Casiana

Școala Gimnazială Ilovăț

The educational system has an open character including, in addition to formal school and university institutions, and institutions specialized in non-formal education such as vocational training centers, clubs, school camps, school / university radio / television programs, on the one hand And on the other hand, different social agents with whom the school establishes contractual relationships (military schools, vocational schools, church) or consensual (family, local community).

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului. Sistemul de învățământ cuprinde “ansamblul instituțiilor care participă la organizarea arhitecturii școlare, adică la derularea generală a studiilor pe cicluri, orientări, filiere.”

Sistemul de învățământ are un caracter deschis incluzând pe lângă instituțiile școlare și universitare cu caracter formal și instituțiile specializate în instruire nonformală, cum ar fi centrele de pregătire profesională, cluburile, taberele școlare, programele de radio / televiziune școlară / universitară, pe de o parte și pe de alta parte, diferiți agenți sociali cu care școala stabilește relații de tip contractual (școlile militare, școlile profesionale, biserica) sau consensuale (familia, comunitatea locală).

În sens restrâns sistemul de învățământ cuprinde instituțiile școlare (școala primară, gimnaziul, liceul, învățământul profesional și superior), organizate pe trepte, cicluri și ani de studii. Privit din acest punct de vedere, sistemul de învățământ este definit ca sistem școlar, “specializat în realizarea funcțiilor pedagogice ale sistemului de educație la nivelul procesului de instruire, în cadrul concret al activității didactice / educative.”

Principalele niveluri de structurare a sistemului de învățământ sunt:

Nivelul învățământului primar.

Nivelul învățământului secundar.

Nivelul învățământului superior.

Specificul diverselor niveluri de organizare ale învățământului este următorul:

Nivelul învățământului primar este axat pe dobândirea culturii generale de factură instrumentală (dobândirea deprinderilor de scriere, citire, de calcul, inițierea în limbaje specific).

Nivelul învățământului secundar inferior / gimnazial urmărește dobândirea culturii generale de bază (cunoștințe fundamentale din principalele domenii ale cunoașterii);

Nivelul învățământului secundar superior / liceal vizează orientarea culturii generale spre anumite domenii de cunoaștere (știință, socio-uman, tehnologie, economie.), cu deschidere spre cultura opțională de specialitate;

Nivelul învățământului profesional înglobează orientarea înspre dobândirea culturii de specialitate necesare practicării unei anumite profesii;

Nivelul învățământului superior / universitar este axat pe aprofundarea teoretico-practică specializată a unui anumit domeniu de cunoaștere.

Europenii se laudă însă cu sistemul finlandez, dorind ca până în anul 2020, să renunțe la împărțirea programei școlare în materii clasice și să treacă la studiul unor teme interdisciplinare.

Mai exact, elevii se vor pregăti pentru ceea ce își doresc să devină cu adevărat. „Un lucru pe care ni l-au spus finlandezii este că o națiune care citește este o națiune care face orice lucru”.

Finlanda, țara europeană cu cel mai performant sistem de învățământ, pregătește o reformă radicală în domeniul educației, doresc schimbarea abordării structurii programei școlare, de la axarea pe discipline, la axarea pe teme de interes.

Finlanda este considerată una dintre țările cu cel mai performant sistem de învățământ din lume, situându-se an de an în fruntea topurilor internaționale de specialitate. Sistemul de predare pe discipline, de tipul o oră de istorie, apoi o oră de geografie se retrage treptat din programa școlară a claselor superioare de liceu și este înlocuit de ceea ce finlandezii numesc studiul tematic sau, așa cum este cunoscut în România, învățământul interdisciplinar.

De exemplu, adolescenții din învățământul vocațional, foarte dezvoltat în Finlanda de altfel, ar putea participa la cursuri de „servicii de cafenea”, în cadrul cărora vor combina noțiuni de matematică, limbi străine și își vor dezvolta abilitățile de scriere și de comunicare cu clienții.

În cazul liceelor cu profil teoretic, orele disparate de economie, istorie, geografie și limbi străine ar putea fi grupate în cadrul unor cursuri tematice, ca de exemplu "Totul despre Uniunea Europeană".

În prezent, școlile finlandeze sunt obligate să introducă cel puțin o dată pe an o perioadă de învățământ interdisciplinar, care poate dura până la câteva săptămâni. Se propune ca învățământul interdisciplinar să ia locul celui tradițional în toate școlile din Finlanda până în 2020.

Chiar dacă în România există școli particulare care împrumută modele educaționale de succes, sistemul public de învățământ rămâne la pământ. Suntem pe primele poziții în Europa când vine vorba de analfabetism sau abandon școlar. Recunoscută cândva pentru calitatea învățământului, țara noastră se află acum abia pe locul 32 din 40, în clasamentul celor mai apreciate sisteme de educație din lume. Și an de an clasamentul se schimbă. În rău pentru România și pentru viitorul ei.

Primul loc în clasamentul general l-a obținut Finlanda, țară care are unii dintre cei mai bine pregătiți profesori din lume. Finlandezii prețuiesc foarte mult meseria de profesor, au programe educaționale competitive și inclusiv profesorii de școală primară au cel puțin studii de masterat. Un alt aspect care deosebește Finlanda de alte țări este faptul că municipalitățile și chiar școlile au posibilitatea de a modifica programa școlară națională. „Avem încredere în profesorii noștri pentru că au fost foarte atent selectați. Li se oferă multă libertate și responsabilitate în a adapta materia la nevoile fiecărui copil”, precizează Prof. Kristina Kumpulainen, de la Universitatea din Helsinki.

Următoarele patru locuri în topul internațional sunt ocupate de sisteme educaționale din Asia: Coreea de Sud, Hong Kong, Japonia și Singapore. Coreea de Sud pune foarte mare accent pe examene, iar programa școlară este structurată ca să răspundă strict cerințelor examenelor naționale. Mai mult, examenele sunt considerate evenimente foarte importante în societate. De exemplu, în cazul testelor de admitere la facultate cu foarte mulți candidați, traficul în zona universității este oprit, iar avioanele sunt deviate pentru a reduce la minimum zgomotul care i-ar putea deranja pe studenți.

Regatul Unit al Marii Britanii ocupă locul al șaselea în topul sistemelor educaționale, fiind urmat de Olanda, Noua Zeelandă și Elveția. În top 20 apare și Ungaria, care ocupă locul 18. România s-a numărat și ea printre țările analizate, fiind plasată pe locul 32, în penultima grupă de țări, cu un sistem educațional sub medie.

În concluzie, sistemele educaționale de succes au în comun faptul că acordă un statut important profesorului și că au „cultura” educației. Realizatorii studiului concluzionează că finanțarea educației este importantă, însă nu la fel de importantă precum atitudinea societății față de educație.

Bibliografie:

<https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>

<http://asociatia-profesorilor.ro/sistemul-de-invatamant-si-structura.html>

ÎNVAȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVA EUROPEANĂ

Codilă Monica

Școala Gimnazială nr. 2 Reșița

Romania can boast about the number of exceptionally gifted young children and teenagers. We have international champions and pupils awarded in Pshyhics, Mathemetics, Chemistry, Informatical studies or foreign languages, but the most majority of these young students choose not to follow their vocation in their own country because of the lack of profssional and reserch development, but above all because of the lack of financial stimulus. No matter the arguments for all these needs, the truth is that despite of aa real strategical vision, lots of generations of pupils are sacrificed and the potential of hunan research development is amputated as well as a competitive educational system.

România se poate lăuda cu un număr mare de tineri supradotați. Avem, într-adevăr, campioni internaționali la matematică, fizică, chimie, informatică sau limbi straine; majoritatea acestor tineri alege însă să nu-și urmeze vocația în țara noastră. Nici istoria nu ne mai ajută. Din păcate, în prezent, ca și în secolele trecute, specialiștii români au contribuții originale la știința și cultura globală, în special după ce se integrează în sistemele de cercetare occidentale (T. Vuia, H. Coandă sau G.E. Palade sunt doar câteva exemple). Lipsa unui mediu propice educării, formării profesionale și cercetării, pe de o parte, și a stimulentele materiale, pe de alta parte, justifică exodul de creiere care ar fi adus o valoare adăugată mult mai importantă dezvoltării societății românești decât marea parte a restului populației. Economia contemporană a cunoașterii impune, mai mult ca oricând, capitalizarea acestor talente - lecție atât de bine însușită de țările dezvoltate.

Un sistem educațional și de formare continuă competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuția sa la promovarea abilităților, a creativității, a inteligenței, a discernământului, a inițiativei, a originalității, a admirației lucide față de valoare, precum și la corectarea curențelor de comportament civic vizibile în spațiul public românesc.

Sistemele de evaluare europene ne aruncă însă la periferia performanțelor educaționale și inovative. Înregistrăm o singură excepție, de ordin pur cantitativ: ponderea populației între 25 și 64 ani având cel puțin studii secundare și superioare este mai mare decât în multe alte țări europene. Totuși, doar 10% dintre românii de peste 25 de ani au studii superioare încheiate, reprezentând jumătate din nivelul mediu al celor 25 de țări europene (22%) și aproximativ o treime din cel al SUA (28%).

Apoi, nu trebuie să ignorăm faptul că, pe lângă forța de muncă bine pregătită, piața europeană impune standarde ridicate de mobilitate, flexibilitate și reconversie în muncă. Inclinația românilor spre formare profesională continuă să fie îngrijorătoare - doar 3 persoane din 200 participă la astfel de cursuri, față de o medie europeană de 20 de persoane.

Dacă adăugăm analizei noastre și factori de ordin calitativ, cum ar fi, de exemplu, performanța universităților românești, conturăm o perspectivă și mai sumbră. Nici o universitate din spațiul românesc nu intră în topul Shanghai al celor mai performante 500 universități din lume. Cehia, Polonia și Ungaria sunt prezente în clasament, în vreme ce România rămâne complet exclusă.

Estimările Asociației Ad-Astra a cercetătorilor români punctează situația de criză în care ne aflăm: "chiar și cele mai bune universități din România ar trebui să își crească scorul obținut de cel puțin 2 ori pentru a intra în primele 500 de universități din lume".

Iata doar câteva dintre exemplele care evidențiază decalajele ce ne despart de Uniunea Europeană. Ele se traduc, evident, în performanțe economice mai scăzute. Nu trebuie să ne surprindă, așadar, că:

- capacitatea de inovare a economiei românești se situează la puțin peste o treime din nivelul mediu european (conform Raportului anual al Comisiei Europene: European Innovation Scoreboard, 2005);
- angajații noștri în servicii high-tech reprezintă 1,4% din totalul forței de muncă angajate, față de 3,3% în UE;
- exportăm produse high-tech în proporție de doar 3% din totalul exporturilor, față de 18% în UE;
- capacitatea noastră de inovare se situează la o treime din media europeană;
- suntem incapabili să ne capitalizăm proprietatea intelectuală - numărul de brevete, mărci noi sau desene și modele industriale noi înregistrate la nivel comunitar în ultimii ani este infirmă.

Avem de rezolvat probleme grave legate de: subfinanțare, slaba calitate a actului educațional, absența unei descentralizări reale a sistemului de educație, lipsa unui corp de manageri aferent, cumulum irațional de ore al multor cadre universitare, stabilirea priorităților naționale de alocare a fondurilor în funcție de competențe și de nevoile pieței, garantarea egalității de șanse pentru cei din mediul rural, insuficienta informare și educare a populației cu privire la rolul învățării continue.

Subfinanțarea cronică a educației a avut timp de 15 ani drept argumente principale nivelul scăzut de dezvoltare și necesitatea alocării fondurilor publice pentru restructurarea economiei. Adevărul constă însă în lipsa unei viziuni strategice reale, care a sacrificat generații întregi și care a amputat potențialul de dezvoltare a resursei umane și a unui sistem de învățământ competitiv, lăsându-l pe mâna hazardului. Efectele se resimt în special în cazul învățământului primar și secundar, unde investiția publică pentru un elev raportată la produsul intern brut pe cap de locuitor se situa la 54%, respectiv 57% din cheltuielile celor mai dezvoltate 15 state europene, în anul 2004 (sursa: World Development Indicators, septembrie 2006). Decalajele se diminuează semnificativ în cazul învățământului superior (la 90%, în 2004), dar se accentuează teribil în cazul cheltuielilor publice orientate spre cercetare (32% din media UE).

Nu putem vorbi însă de modernizare sau de calitatea procesului educațional fără o alocare eficientă a resurselor în sistem. Mă refer aici în special la adecvarea curriculei la cerințele pieței muncii, la finanțarea unui număr restrâns de universități (cele capabile să promoveze activități de cercetare care să le propulseze în topul 500 al celor mai puternice universități din lume), la salarizarea personalului în funcție de competențe și performanțe reale și la dezvoltarea infrastructurii necesare derulării unui proces eficient de învățare la toate nivelurile și în toate regiunile țării.

Nu se poate dezvolta o economie a cunoașterii competitivă fără a rezolva problema fracturii dintre comunitatea de afaceri și cea din educație și cercetare. Sistemul nostru de învățământ ar trebui proiectat în funcție de noile realități ale ofertei europene de pe piața muncii, cum ar fi modificarea rolului profesiilor și evoluția calificărilor, precum și de scăderea populației școlare cu până la 20% până în 2012. Din nefericire, acest sistem promovează încă discipline pentru care nu există candidați și/sau cereri ale economiei. Fără coordonarea cerințelor pieței cu oferta pentru formare inițială și continuă, tot mai multe locuri de muncă vor rămâne neocupate.

Cultura generală ar trebui dublată de o cultură practică, de specialitate și antreprenorială. Un veritabil dialog nu poate fi purtat decât pe o piață a ideilor și a culturii de specialitate. Din păcate, în România a fost și rămâne suverana piața ideilor și a culturii generale, temeinic instituționalizată, dar care nu răspunde cerințelor pieței europene. Crearea unui sistem de învățământ tip rețea cu mai multe centre de excelență, susținute și consacrate în spațiul public românesc pe baza unor criterii de selecție impersonale și eficiente, ar trebui să se afle la baza peisajului educațional românesc.

Bibliografie:

Gabriel Staicu - "Capitalismul. Logica libertății" - Ed. Humanitas

Gabriel Staicu - "Educație și creștere. Repere instituționale pentru învățământul românesc" - Ed. Humanitas

EFICIENTIZAREA SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT EFFICIENCY OF THE EDUCATION SYSTEM

Colonelul Cristian, Scoala Gimnaziala Nr.15

Drobeta Turnu Severin, Mehedinți

In this paper, I have examined some of the ways that education reinforces inequalities in the dimensions of resources, respect and recognition, power, and love, care and solidarity, and some of the ways this could be changed. I have indicated how education can be either an agent of oppression or emancipation in the ways it interfaces with and defines economic relations, relations, cultural relations and affective relations. Throughout the paper I have been implicitly concerned with the fifth dimension of equality, because all of issues we have discussed have powerful effects on students' learning and on the work of teaching. I have demonstrated the close link that exists between all the dimensions of equality. All five dimensions of equality are relevant within education, and all are mutually reinforcing.

Interesul pentru educație a fost dintotdeauna o preocupare majoră a societăților și a elitelor lor. În perioada modernă, începând cu revoluția industrială, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța, justificată, că individul să se poate ridica deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut.

Studiile efectuate în ultimii ani, care au analizat educația și învățământul românesc, fie pe toți parametrii învățării (a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să fii și a învăța să trăim împreună, fie pe parametri independenți: "a învăța să știi" sau "a învăța să faci" au scos în evidență cam aceleași probleme: că există o strânsă corelație între nivelul scăzut al învățământului și problemele economice ale țării. Ca să nu mai vorbim de cele sociale.

Cum să facem acum, când harta etnică și chiar socială a Europei unite se tot schimbă, să ne păstrăm identitatea și valorile naționale și să le adăugăm valorilor internaționale? Să ne găsim un loc și o direcție.

În perioada contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale.

Astfel, experiența reformelor din țări ca Polonia, Coreea de sud, Finlanda, Singapore, Canada, Estonia sau Australia, și aici trebuie avute în vedere și experiențele negative, arată că există trăsături comune ale drumului către succes care ar putea fi sintetizate într-un "decalog" pe care România l-ar putea urma în dorința ei legitimă de a-și decide propriul destin prin generațiile viitoare. Astfel, este necesară:

Crearea unei **viziuni de țară** pentru educație și învățământ pe termen lung. Finlanda de exemplu, are ca scop ca “prin educație de nivel înalt, țara să poată sta mai departe de influențele marilor puteri, astfel păstrându-și identitatea”; Singapore a avut “trecerea de la lumea a treia la lumea întâi “iar în ultimii zece ani se concentrează pe menținerea la acest nivel. Analizele sistemelor performante sugerează că este nevoie cam de șase ani pentru a se vedea rezultate pozitive măsurabile.

Stabilirea de **standarde ridicate** și deci, de așteptări de la toți elevii și de la toate școlile.

Egalitatea de șanse pentru toți copiii. Pe lângă nevoia de fonduri pentru școlile și liceele de la țară sau din zone sărace, se poate stabili un sistem de aducere la oraș sau în școlile mai căutate a învățătorilor și profesorilor, urmând un sistem de alocare prioritară pentru cei ce stau o perioadă la țară sau în școlile defavorizate).

Pregătirea viitorilor profesori ar trebui să se facă în colaborare directă și verificabilă între universități și școli, cu practică la școli – parte din cerințele pentru acordarea diplomei.

Alinierea curriculei pentru clasele 0-12 și necesitatea coerenței în implementarea ei la nivel de clasă, cu asigurarea sprijinului material. Acesta este un punct foarte vulnerabil al situației actuale, căci documentele existente separă pedagogia de curriculum, aceasta din urmă devenind doar o înșiruire de conținuturi. Se perpetuează la catedră idea că cea mai importantă misiune a dascălului este transmiterea informației, iar pedagogia și metodică sunt doar niște decorațiuni ulterioare.

Motivarea și implicarea elevilor în întreg procesul școlar (excursii, ore după școală, sport organizat, activități artistice, etc.). La acest capitol s-au făcut progrese foarte bune în ultimii ani.

Clarificarea responsabilităților și folosirea lor pentru dezvoltare și inițiative. Cine scrie curricula, cine o verifică, de câte nivele de inspecție este nevoie. De notat că în multe țări, acreditările și evaluările se fac în proporție de 80%, intern. Inspectorii au ca misiune principal sarcina de a verifica dacă ceea ce școala a evaluat este adevărat și de a-i ajuta pe cei ce au nevoie să se îmbunătățească prin recomandări specifice. Tot aici, este necesară creșterea gradului de obiectivitate în evaluările elevilor și corelarea evaluărilor școlilor și liceelor cu evaluările de la testele naționale.

Eficientizarea folosirii resurselor. Și aici s-au făcut progrese, însă descentralizarea devine ineficientă dacă nu este corelată cu flexibilitatea în alocarea fondurilor.

Crearea unui “**portret de caracter**”, așa cum îl numea Simion Mehedinți, **al elevului**. Să ne punem de acord asupra trăsăturilor de caracter pe care ar trebui să le aibă un elev al societății românești contemporane și, mai ales viitoare, într-o lume globalizată. Cu ce poate contribui caracterul viitorului cetățean român la bagajul umanității? O să ne referim la puțin mai jos la ce ar trebuie să includă el pentru că experiența ne-a convins că acest “caracter” implicit și explicit exprimat în programele școlare poate deveni coloana vertebrală a oricărui sistem educațional ce are ca scop desăvârșirea individului ca membru al unei societăți democratice.

Conectarea la practicile educaționale de succes în contextual globalizării (ex: promovarea analizelor lui John Hattie a cărui carte a fost tradusă în românește fără a fi însă promovată în școli; sau luarea de decizii bazate pe studierea datelor colectate despre performanțele elevilor; crearea de “comunități de învățare” după modelurile Marzano)

Se vorbește (și în multe țări se și acționează) despre centrarea educației pe elev. Această nu este o vorba goală sau un doar sindrom al relativismului post-modern. Dimpotrivă, punerea elevului în centru este în perfectă concordanță cu ceea ce elitele societății românești, eminenti pedagogi democrați și progresiști au avut în prim plan în ultimii 150 de ani.

Auto-eficacitatea se poate aplica la orice domeniu specific: în sport, la matematică, chimie, desen sau muzică. Felul în care o persoană își percepe auto-eficacitatea poate prezice dacă individul va începe o sarcină de lucru, cât timp va persista la realizarea ei, cât efort va investi în ea, dacă va da înapoi în caz de dificultăți și dacă o va duce la bun sfârșit.

Rezultatele unor cercetări pe elevi din Banat și Moldova indică faptul că rezultatele studiilor din afara României se aplică și în țară noastră. Mai precis, ei au constatat că tradiționala convingere

că inteligența este fixă este un factor negativ asupra progresului elevului; această convingere, aplicată la clasă sau școală, determină “reducerea rezistenței și perseverenței în efort” și, în consecință rezultate slabe. Pe de altă parte, scopurile de învățare ale elevilor orientate spre cunoaștere, sunt indicatori pozitivi de performanță; cu alte cuvinte, auto-motivarea (care poate fi “antrenată”) este un indicator de succes pe viitor.

Odată făcută legătură dintre specificul românesc și contextul extern trecut și contemporan, pe fondul experiențelor noastre și ale altora care au avut succes, să vedem ce s-ar putea face pentru a pune dorințele în practică.

În primul rând trebuie trecut dincolo de răspunsul simplist despre câți olimpici produce școala sau la câte facultăți primesc copiii admitere. Acest gen de evaluare, deși recunoaște meritele unora dintre copii, nu spune nimic despre “valoarea adăugată” dată de școală potențialului fiecărui copil. Orice profesor din lume va fi de acord că este mult mai greu, și deci mult mai de admirat, să aduci un copil de 5 la nota 7 sau 8 decât să îl ții pe unul de 10 la 10. Pe hârtie, la rezultat, al doilea elev are nota 10, în timp ce primul are doar opt. Ce școală este mai bună?

De asemenea, procentajul infim al olimpicilor din marea masă a elevilor și a viitorilor cetățeni ne obligă să nu considerăm acest aspect (pozitiv de altfel) ca fiind definitiv pentru calitatea unei școli, că să nu mai zicem al unui întreg sistem. Că să nu mai vorbim că un număr ridicat dintre olimpici pleacă din țară.

Deci, cum știm că ai noștri copii merg la o școală bună? Ce este o școală bună?

Nu trebuie ignorat nici faptul că, în ciuda multor critici, multe aspecte ale sistemului de învățământ socialist, nu în ultimul rând cultură generală și, de asemenea, multe dintre schimbările din ultimii 25 de ani au fost pozitive. Le-au lipsit însă coerența, flexibilitatea și viziunea pe termen lung. Toate acestea ar trebui discutate în dezbaterile publice, iar acelea dintre ele care se potrivesc cu noua viziune de țară, să fie păstrate.

Astfel, am dori să sugerăm câteva direcții pentru eventuale dezbateri, direcții ce ar putea conduce către o schimbare de paradigmă și, implicit, către o apropiere a celor cu energie și bine intenționați din societatea românească către un scop comun de a educa românii de astăzi pentru societatea românească de mâine:

De la o pedagogie separată de curriculum către o pedagogie axată pe conținuturi și competențe integrate. Aceasta, credem noi, este cheia către succes la nivel de clasă și apoi de școală. Poate fi exprimată explicit și se poate stabili un program metodic de implementare și evaluare.

De la o pedagogie care îl are pe profesor ca element principal către o pedagogie ce se concentrează pe elev, după cum am detaliat mai sus. Această schimbare însă nu se poate obține dacă profesoara sau învățătorul nu se simt respectați; dacă nu li se acordă încredere, autonomie, resurse și acces la ele; dacă nu se creează pe o bază solidă de cunoștințe profesionale, inclusiv pedagogice, dobândite prin cursurile universitare de specialitate.

Pentru ca școala să cultive “destoinicirile intelectuale”, și am adaugă noi și practice ale copilului, ea ar trebui să știe atât cum să o facă prin curriculum, pedagogie, resurse și politici înțelepte dar și care sunt “destoinicirile” fiecărui copil care îi intră pe poartă. Școala, universitatea, părinții, organizațiile non guvernamentale și partidele trebuie să se pună de acord asupra direcției spre care să se îndrepte societatea românească, să creeze cadrul necesar astfel încât copiii de astăzi să simtă “trebuința de a învăța toată viață” pentru propria desăvârșire și a României devenire și participare la progresul și prosperitatea umanității.

Bibliografie:

1. S. Frank Bristow & S. Patrick, ‘An International Study in Competency Education: Postcards from Abroad’, International Association for K-12 Online Learning iNACOL, October 2014

2. UNESCO, 'Education Systems in ASEAN+6 Countries: A Comparative Analysis of Selected Educational Issues', Education Policy and Reform Unit UNESCO Bangkok, 2004, <http://unesdoc.unesco.org/images/0022/002267/226757E.pdf>
3. C. Iosifescu, C. Novak, D. Stroie, Z Viăduț, F. Nicula, & O. Jidveian, 'Raport național privind starea calității în unitățile de învățământ preuniversitar public din mediul rural', Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar ARACIP, Tracus Arte, București, 2015.
4. J. Hattie, *Invatarea vizibila. Ghid pentru profesori*, Trei, București, 2014.

PROGRESUL ȘCOLAR SAU OPTIMIZAREA ACESTUI PROCES ÎN CADRUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREUNIVERSITAR.

*Profesor: Crețu Claudiu
Colegiul Tehnic Motru*

Interesul pentru educație a fost dintotdeauna o preocupare majoră a societăților și a elitelor lor. În perioada modernă, începând cu revoluția industrială, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța, justificată, că individul să se poate ridica deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut.

Studii efectuate în ultimii ani, care au analizat educația și învățământul românesc, fie pe toți parametrii, fie pe parametri independenți: "a învăța să știi" sau "a învăța să faci" au scos în evidență cam aceleași probleme: că există o strânsă corelație între nivelul scăzut al învățământului și problemele economice ale țării. Ca să nu mai vorbim de cele sociale...

Cum să facem acum, când harta etnică și chiar socială a Europei unite se tot schimbă, să ne păstrăm identitatea și valorile naționale și să le adăugăm valorilor internaționale? Să ne găsim un loc și o direcție.

În întreg continentul european, încă de la începutul secolului XIX, dar mai ales după mijlocul său, au apărut politici generale, naționale de învățământ cu programe și pedagogii menite să se răspândească în toate colțurile societăților.

Nici România nu a fost mai prejos – personalități cum ar fi Spiru Haret, Onisifor Ghibu, Vladimir Ghidionescu, Emil Brândză, Ștefan Barsanescu, Dimitrie Gusti, contribuind enorm la promovarea atât a valorilor românești dar și la integrarea celor universale în cultură noastră

În perioada contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale.

Astfel, experiența reformelor din țări ca Polonia, Coreea de sud, Finlanda, Singapore, Canada, Estonia sau Australia, și aici trebuie avute în vedere și experiențele negative, arată că există trăsături comune ale drumului către succes care ar putea fi sintetizate într-un "decalog" pe care România l-ar putea urma în dorința ei legitimă de a-și decide propriul destin prin generațiile viitoare. Astfel, pentru progresul în cadrul învățământului preuniversitar este necesară:

1. Crearea unei **viziuni de țară** pentru educație și învățământ pe termen lung. Finlanda de exemplu, are ca scop ca “prin educație de nivel înalt, țara să poată sta mai departe de influențele marilor puteri, astfel păstrându-și identitatea”; Singapore a avut “trecerea de la lumea a treia la lumea întâi “iar în ultimii zece ani se concentrează pe menținerea la acest nivel. De aceea, orice dezbatere publică trebuie să contribuie la conturarea acestei viziuni care, odată articulate, să reprezinte punctul de referință al direcției de dezvoltare și perfecționare a învățământului pe termen mediu și lung. Analizele sistemelor performante sugerează că este nevoie cam de șase ani pentru a se vedea rezultate pozitive măsurabile.
 2. Stabilirea de **standarde ridicate** și deci, de așteptări de la toți elevii și de la toate școlile.
 3. **Egalitatea de șanse pentru toți** copiii. Pe lângă nevoia de fonduri pentru școlile și liceele de la țară sau din zone sărace, se poate stabili un sistem de aducere la oraș sau în școlile mai căutate a învățătorilor și profesorilor, urmând un sistem de alocare prioritară pentru cei ce stau o perioadă la țară sau în școlile defavorizate).
 4. **Pregătirea viitorilor profesori** ar trebui să se facă în colaborare directă și verificabilă între universități și școli, cu practică la școli – parte din cerințele pentru acordarea diplomei.
 5. **Alinierea curriculei** pentru clasele 0-12 și necesitatea coerenței în implementarea ei la nivel de clasă, cu asigurarea sprijinului material. Acesta este un punct foarte vulnerabil al situației actuale, căci documentele existente separă pedagogia de curricula, aceasta din urmă devenind doar o înșiruire de conținuturi. Se perpetuează la catedră idea că cea mai importantă misiune a dascălului este transmiterea informației, iar pedagogia și metodică sunt doar niște decorațiuni ulterioare.
 6. **Motivarea și implicarea elevilor în întreg procesul școlar** (excursii, ore după școală, sport organizat, activități artistice, etc). La acest capitol s-au făcut progrese foarte bune în ultimii ani.
 7. **Clarificarea responsabilităților** și folosirea lor pentru dezvoltare și inițiativă. Cine scrie curricula, cine o verifică, de câte nivele de inspecție este nevoie. De notat că în multe țări, acreditările și evaluările se fac în proporție de 80%, intern. Inspectorii au ca misiune principală sarcina de a verifica dacă ceea ce școala a evaluat este adevărat și de a-i ajuta pe cei ce au nevoie să se îmbunătățească prin recomandări specifice. Tot aici, este necesară creșterea gradului de obiectivitate în evaluările elevilor și corelarea evaluărilor școlilor și liceelor cu evaluările de la testele naționale.
 8. **Eficientizarea folosirii resurselor**. Și aici s-au făcut progrese, însă descentralizarea devine ineficientă dacă nu este corelată cu flexibilitatea în alocarea fondurilor.
 9. Crearea unui **“portret de caracter”**, așa cum îl numea Simion Mehedinți, **al elevului**. Să ne punem de acord asupra trăsăturilor de caracter pe care ar trebui să le aibă un elev al societății românești contemporane și, mai ales viitoare, într-o lume globalizată. Cu ce poate contribui caracterul viitorului cetățean român la bagajul umanității? O să ne referim la puțin mai jos la ce ar trebuie să includă el pentru că experiența ne-a convins că acest “caracter” implicit și explicit exprimat în programele școlare poate deveni coloana vertebrală a oricărui sistem educațional ce are ca scop desăvârșirea individului ca membru al unei societăți democratice.
 10. **Conectarea la practicile educaționale de succes în contextual globalizării** (ex: promovarea analizelor lui John Hattie a cărui carte a fost tradusă în românește fără a fi însă promovată în școli; sau luarea de decizii bazate pe studierea datelor colectate despre performanțele elevilor; crearea de “comunități de învățare” după modelurile Marzano)
- Se vorbește (și în multe țări se și acționează) despre centrarea educației pe elev. Această nu este o vorba goală sau un doar sindrom al relativismului post-modern. Dimpotrivă, punerea elevului în centru este în perfectă concordanță cu ceea ce ce elitele societății românești, eminenți pedagogi democrați și progresiști au avut în prim plan în ultimii 150 de ani.

Auto-eficacitatea se poate aplica la orice domeniu specific: în sport, la matematică, chimie, desen sau muzică. Felul în care o persoană își percepe auto-eficacitatea poate prezice dacă individul

va începe o sarcină de lucru, cât timp va persista la realizarea ei, cât efort va investi în ea, dacă va da înapoi în caz de dificultăți și dacă o va duce la bun sfârșit.

Rezultatele unor cercetări pe elevi din Banat și Moldova indică faptul că rezultatele studiilor din afara României se aplică și în țară noastră. Mai precis, ei au constatat că tradiționala convingere că inteligența este fixă este un factor negativ asupra progresului elevului; această convingere, aplicată la clasă sau școală, determină “reducerea rezistenței și perseverenței în efort” și, în consecință rezultate slabe. Pe de altă parte, scopurile de învățare ale elevilor orientate spre cunoaștere, sunt indicatori pozitivi de performanță; cu alte cuvinte, auto-motivarea (care poate fi “antrenată”) este un indicator de succes pe viitor.

Odată făcută legătură dintre specificul românesc și contextul extern trecut și contemporan, pe fondul experiențelor noastre și ale altora care au avut succes, să vedem ce s-ar putea face pentru a pune dorințele în practică.

Și putem porni în această încercare de la o întrebare pusă de un părinte român implicat în dezbaterile pe teme de educație:

“Cum știu eu că școala la care merge copilul meu este o școală bună?” Această este o întrebare fundamentală, care necesită un răspuns pe măsură.

În primul rând trebuie trecut dincolo de răspunsul simplist despre câți olimpici produce școala sau la câte facultăți primesc copiii admitere. Acest gen de evaluare, deși recunoaște meritele unora dintre copii, nu spune nimic despre “valoarea adăugată” dată de școală potențialului fiecărui copil. Orice profesor din lume va fi de accord că este mult mai greu, și deci mult mai de admirat, să aduci un copil de 5 la nota 7 sau 8 decât să îl ții pe unul de 10 la 10. Pe hârtie, la rezultat, al doilea elev are nota 10, în timp ce primul are doar opt. Ce școală este mai bună?

De asemenea, procentajul infim al olimpicilor din marea masă a elevilor și a viitorilor cetățeni ne obligă să nu considerăm acest aspect (pozitiv de altfel) ca fiind definitor pentru calitatea unei școli, că să nu mai zicem al unui întreg sistem. Că să nu mai vorbim că un număr ridicat dintre olimpici pleacă din țară.

Deci, cum știm că ai noștri copii merg la o școală bună? Ce este o școală bună?

Răspunsul ar trebui dat de societatea românească. Ce fel de elev dorește ea să fie produs de școală? Ce fel oameni dorim să avem în țară? Ce fel de cunoștințe și ce fel de caracter vrem să dezvoltăm în copii?

Esențial ar fi ca toate școlile să aibă, pe lângă conținuturi, obiective și cadre cheie la fiecare materie și, pe lângă activitățile extrașcolare despre care se poate discuta separat, acel “portret” al elevului pe care îl menționam la început. Acesta (inspirat din formatul Bacalaureatului Internațional dar adaptat la ceea ce este nevoie în România) ar trebui să conțină o serie de trăsături de caracter care să fie integrate în programe, care să fie prezente în viața de zi cu zi a școlii, care să fie discutate de către cadrele didactice la întâlnirile de pregătire profesionale. Astfel elevii ar trebui să devină:

- Persoane ce gândesc
- Capabili să comunice
- Posesorii unor principii cum ar fi onestitate, demnitate și responsabilitate
- Persoane cu o viziune echilibrată a realității care să-i ajute să poate lua decizii logice și etice
- Deschiși la minte – cu o toleranță și înțelegere a altor culturi
- Oameni ce reușesc să combine armonios dezvoltarea intelectului cu dezvoltarea fizică și psihică

- Capabili să-și evalueze părțile pozitive, limitele și experiențele astfel încât să-și poată urma propria dezvoltare
- Persoane capabile de compasiune, de empatie și respect pentru situațiile și sentimentele altora

Dacă o școală își propune astfel de țeluri și are măsuri specifice de dezvoltare, evaluare și îmbunătățire, atunci acea școală este o școală bună.

Dacă aceste trăsături ar deveni prioritare, șansa de a nu repeta greșelile din trecut despre care Mihai Eminescu ne atenționa, ar crește:

Copiii români sunt încărcăți cu materii atât de multe și atât de diverse, încât nici profesorii, nici școlarii nu se pot orienta în capetele lor. Acești copii nu învață nimic, pentru că memoria nu păstrează nimic nepriceput, nerumegat, unde interesul viu și judecata copilului n-au jucat nici un rol. Singurul efect al încărcării memoriei cu lucruri pe care nu le poate mistui e sila și scârba copilului de carte.

Pe de altă parte, nu ar trebui căzut nici în greșeala că “de pe timpul lui Eminescu tot așa era”. Nu, au fost foarte mulți educatori de marcă în istoria pedagogiei românești care au contribuit la schimbări reale; am menționat pe câțiva dintre ei mai devreme.

Nu trebuie ignorat nici faptul că, în ciuda multor critici, multe aspecte ale sistemului de învățământ socialist, nu în ultimul rând cultură generală și, de asemenea, multe dintre schimbările din ultimii 25 de ani au fost pozitive. Le-au lipsit însă coerența, flexibilitatea și viziunea pe termen lung. Toate acestea ar trebui discutate în dezbaterile publice, iar acelea dintre ele care se potrivesc cu noua viziune de țară, să fie păstrate.

Astfel, am dori să sugerăm câteva direcții pentru eventuale dezbateri, direcții ce ar putea conduce către o schimbare de paradigmă și, implicit, către o apropiere a celor cu energie și bine intenționați din societatea românească către un scop comun de a educa românii de astăzi pentru societatea românească de mâine:

1. De la o supra-specializare timpurie să se treacă la o cultură generală mai largă până în clasa a X-a și la un sistem liceal mai flexibil (printre altele, vezi schimbările din Polonia începute în 1999 și care au dat rezultate după doar câțiva ani).
2. De la ierarhizarea școlilor pe baza de “rezultate” fără punerea în context, către o evaluare pe baze de analize ale progreselor fiecărei școli, în funcție de specificul ei și al nivelului elevilor pe care îi are în momentul admiterii; inclusiv al valorii adăugate, cu rezervele de rigoare, bineînțeles. De la o pedagogie separată de curriculum către o pedagogie axată pe conținuturi și competențe integrate. Aceasta, credem noi, este cheia către succes la nivel de clasă și apoi de școală. Poate fi exprimată explicit și se poate stabili un program metodic de implementare și evaluare.
3. De la o pedagogie care îl are pe profesor ca element principal către o pedagogie ce se concentrează pe elev, după cum am detaliat mai sus. Această schimbare însă nu se poate obține dacă profesora sau învățătorul nu se simt respectați; dacă nu li se acordă încredere, autonomie, resurse și acces la ele; dacă nu se crează pe o bază solidă de cunoștințe profesionale, inclusiv pedagogice, dobândite prin cursurile universitare de specialitate.

Astfel rolul universităților ar fi să participe activ la viitoare dezbateri și

- să se implice direct în scrierea programelor școlare, atât la conținuturi, cât și la competențe și abilități
- să fie puntea de legătură dintre școli și lumea de după școală, de după facultate; lumea reală în care toți absolvenții vor sfârși

- să stabilească parteneriate cu școlile și liceele prin care viitoarele cadre didactice să aibă șansa de a obține practică “în producție”
- să ajute la evaluarea acestor experiențe la clasă și să îi ajute pe viitorii dascăli să-și îmbunătățească nu numai cunoștințele de specialitate, dar și metodele de predare
- să devină nu doar pepiniere de viitori învățători și profesori, ci adevărate “laboratoare pedagogice”.

Nicolae Slavici spunea: “Menirea firească a școlii nu e să dea învățătură, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viață”.

Nu avem nicio îndoială că cei mai mulți dintre cei implicați în educație și învățământ, dar și simplii părinți sau cetățeni interesați de soarta viitorului țării lor sunt de acord cu Nicolae Slavici.

Pentru ca școala să cultive “destoinicirile intelectuale”, și am adaugă noi și practice ale copilului, ea ar trebui să știe atât cum să o facă prin curriculum, pedagogie, resurse și politici înțelepte dar și care sunt “destoinicirile” fiecărui copil care îi intră pe poartă. Școala, universitatea, părinții, organizațiile non uvernamentale și partidele trebuie să se pună de acord asupra direcției spre care să se îndrepte societatea românească, să creeze cadrul necesar astfel încât copiii de astăzi să simtă “trebuința de a învăța toată viață” pentru propria desăvârșire și a României devenire și participare la progresul și prosperitatea umanității.

De la Aristotel încoace și până în ziua de astăzi, întrebările despre rolul și scopul educației viitoarelor generații transcend granițe și perioade istorice. Provocarea pentru noi astăzi este de a căuta și încerca să creem o lume mai bună cu materialul avut și în contextul social, uman, istoric și geografic contemporan al României.

NOILE EDUCAȚII-EDUCAȚIA PENTRU TEHNOLOGIE ȘI PROGRES

Crețu Emanuela, Colegiul Național George Coșbuc, Motru,

„Educația este activitatea de disciplinare, cultivare, civilizare și moralizare a omului, iar scopul educației este de a dezvolta în individ toată perfecțiunea de care este susceptibil”. (I. Kant)
 „A educa înseamnă a porni de la ceea ce este, cu scopul de a conduce spre ceea ce e mai bine.”(A. Ferriere)

„Educația este activitatea psihosocială care are ca funcție de bază formarea dezvoltarea permanentă a personalității în vederea integrării sale sociale, orientată valoric conform finalităților asumate, realizate la nivelul corelației dintre educator și educat, prin conținuturi și forme generale, într-un context deschis.”(S. Cristea)

Problemele lumii contemporane(epuizarea resurselor, schimbarile climatice, suprapopularea, poluarea) – context de manifestare a noilor educații.

Provocările aduse de schimbările din lumea contemporană cer noi semnificații ale actului educational , activând mecanisme de adaptare și autoreglare. Fără pretenția de a rezolva problemele lumii contemporane, educația trebuie să avanseze răspunsuri la aceste provocări, venind în sprijinul instituțiilor din domeniul social, economic și cultural, pentru a educa indivizi capabili să se adapteze și să-și asume responsabilități pentru ameliorarea calității vieții. Problematika lumii

contemporane se caracterizează prin: - caracter universal - nici o țară de pe glob nu se poate plasa în afara acestei problematici; - caracter global – afectează toate sectoarele vieții sociale, constituind o sursă de probleme deschise; - caracter dinamic - o evoluție rapidă și greu previzibilă; - caracter pluridisciplinar – posibilele soluționări, ameliorări presupun o intersecție disciplinară; - caracter prioritar - problema necesită răspunsuri prompte, deseori fiind necesare importante eforturi financiare.

Problemele lumii contemporane (epuizarea resurselor, schimbările climatice, suprapopularea, poluarea) – context de manifestare a noilor educații.

Noi tipuri de educație: educația relativă la mediu (educația ecologică); } educația pentru drepturile omului; } educația pentru participare și democrație; } educația pentru o nouă ordine economică internațională; } educația pentru schimbare și dezvoltare; } educația pentru tehnologie și progres; } educația pentru comunicare și mass - media; } educația în materie de populație sau educația demografică; } educația pentru pace și cooperare; } educația sanitară modernă; } educația economică și casnică modernă; } educația nutrițională; } educația comunitară; } educația pentru timpul liber. }

Educația pentru tehnologie și progres

Spațiul contemporan a fost definit ca o societate a comunicării generalizate, caracterizată de intensificarea schimbului de informații. Această multiplicare vertiginosă a comunicării, aceasta continuă dilatare a pieții informației a fost posibilă grație progresului tehnologiilor informatice și comunicaționale și marchează sfârșitul modernității și începutul epocii postmoderniste.

Impactul tehnologiilor informatice și comunicaționale la nivelul societății a determinat o reacție normală și în sistemele educative, implementarea noilor tehnologii informaționale fiind considerată drept una dintre cele mai importante probleme la acest sfârșit de secol, ridicată la rang de politică națională. O confirmare o constituie faptul că în ultima decadă au fost organizate la nivelul UNESCO o suită de congrese internaționale cu tema "Informatizarea învățământului". Axa de referință a acestora a constituit-o constatarea că pregătirea cadrelor didactice pentru o societate informatizată este un factor cheie al reușitei întregului demers de dezvoltare a resurselor umane.

Știința și tehnologia nu se constituie ca produs finit ci ca proces de învățare. Educația pentru tehnologie și progres presupune asocierea inventivității și a receptivității cu formarea spiritului critic față de perspectivele deschise de științele aplicate. Acest tip de educație este necesară în condițiile progreselor tehnologice și vizează formarea unor aptitudini și atitudini deschise în direcția aplicării acestora într-o societate dinamică (Catalano-2005)

Antreprenoriatul reprezintă o competență cheie din Cadrul European și o acțiune în comunicarea recentă a Comisiei privind Regândirea Educației. Numeroase state membre au introdus strategii naționale pentru învățământul antreprenorial ori au impus ca învățământul antreprenorial să fie obligatoriu făcând astfel parte din programa școlară cu scopul de a crește șansele de a obține un loc de muncă.

Acest tip de învățământ are la bază modele de învățare prin experiențe practice și implicarea unor antreprenori reali. Educația antreprenorială urmărește să ofere elevilor aptitudini, cunoștințe și motivația corespunzătoare pentru a-i încuraja în obținerea succesului antreprenorial, într-o multitudine de direcții.

Educația antreprenorială se diferențiază de alte forme de educație prin faptul că aceasta se concentrează pe reacția la oportunități, în timp ce educația de management este axată pe cea mai

bună modalitate de a opera în structurile existente. În ambele abordări, interesul este același, și anume obținerea de "profit" sub orice formă (în cazul organizațiilor non-profit sau guvernamentale, acesta poate lua forma fie a sporirii serviciilor, fie a diminuării costurilor sau a creșterii capacității de reacție la solicitările clienților ori a cetățenilor).

MODELE DE SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN EUROPA

*Profesor Crișan Cristina-Alina, Școala Gimnazială Theodor Costescu,
Dr. Tr. Severin*

The year 2012 had remained in the history of Romanian education due to the introduction of the preparatory grade as part of the primary school, according to the National Education Law. This paper wants to assess the extent to which these new items, proposed through educational policies, find their correspondence in other countries and presents a brief comparison between the Romanian educational system and other similar European systems. Since at the age of 6 years, school was not compulsory, 20 000 children with this age were not attending neither school nor kindergarten. Briefly, we have lined up alongside with other civilized countries, in terms of the age of school enrolling.

Anul 2012 va rămâne în istoria școlii românești prin introducerea clasei pregătitoare în cadrul învățământului primar obligatoriu, pe baza Legii Educației Naționale. Din perspectiva Legii Educației, clasa pregătitoare are rolul de a pregăti un debut școlar de calitate, prin educație timpurie instituționalizată și prin crearea premiselor educaționale pentru o integrare școlară cu indici reduși de părăsire timpurie a școlii și cu șanse crescute de integrare viitoare pe piața muncii a generațiilor actuale de preșcolari. Rațiunea acestei măsuri pare simplă: socializarea mai timpurie într-un mediu organizat este benefică pentru dezvoltarea personalității copilului. Trecerea bruscă de la jocurile copilăriei la activitățile școlare poate fi uneori traumatizantă pentru copil. Primul contact cu școala trebuie să fie natural și plăcut.

Aceasta expunere urmărește să arate măsura în care elementele de noutate, propuse prin politici educaționale, își găsesc corespondent în alte țări și prezintă o scurtă trecere în revista a unor modele de învățământ europene. Potrivit actualei legi a educației, clasa pregătitoare de la grădiniță a fost mutată la învățământul primar. Trebuie știut faptul că atunci când puteau alege singuri, părinții optau în proporție de 70% să-i lase pe copiii de 6 ani în grădinițe. Consecința pentru sistemul de învățământ consta în faptul că România avea cea mai îmbătrânită populație școlară din Uniunea Europeană. În plus, pentru că învățământul nu era obligatoriu la 6 ani, 20.000 de copii de această vârstă nu erau nici la grădiniță nici la clasa I, cu consecințe negative pentru ei.

Impunerea școlarizării înainte de vârsta de 6 ani nu este un concept nou în Europa, fie că este vorba despre clasa pregătitoare, fie că este vorba despre grădinița obligatorie.

În Austria, învățământul este obligatoriu începând de la 6 ani timp de cel puțin 9 ani. Învățământul obligatoriu începe fie cu clasa pregătitoare, fie cu clasa întâi. Școlile primare pot organiza clase pregătitoare : 1 an câte 5 zile pe săptămână, sau grupe pregătitoare de 1 an câte 2-3 zile pe săptămână. Scopul este de a pregăti copiii pentru școala primară. După primele 4 clase primare, copilul trebuie să aleagă între un gimnaziu de 4 ani și o școală superioară de cultură generală. Această perioadă se încheie cu un examen de absolvire.

În Bulgaria, din 2003, este obligatorie efectuarea unui an de grădiniță înaintea începerii școlii primare la 6-7 ani (la cererea părinților, la 6 ani). Legea educației reglementează

obligativitatea educației pe care o primesc copiii cu 1 an înaintea începerii școlii primare: la grădiniță sau în clasa pregătitoare la școală. Învățământul este obligatoriu până la vârsta de 16 ani.

În Cehia, învățământul obligatoriu începe la 6 ani. Învățământul preșcolar (uzual pentru copiii cu vârsta între 3-6 ani) se desfășoară în materska skola (grădinițe). Învățământul general obligatoriu are o perioadă de 9 ani și este împărțit în două cicluri. Primul ciclu (5 ani) se desfășoară în școlile primare, al doilea ciclu (4 ani) se poate desfășura în cadrul gimnaziului de 6 și 8 ani și în conservatoare de 8 ani. La școlile secundare, elevii sunt pregătiți fie pentru o profesie, fie pentru continuarea studiilor. Aceste școli asigură educația generală sau educația profesională. La încheierea celor 13 ani de studii elementare, primare și medii, trebuie trecut un examen de maturitate, echivalentul bacalaureatului, care în Cehia se numește *Maturitní zkouska* sau *Maturita*.

În Cipru, sistemul educației preșcolare cuprinde copiii de la 3 ani la 5 ani și 8 luni. Învățământul primar durează 6 ani și începe la 5 ani și 8 luni. Apoi elevii pot opta pentru învățământul secundar general sau învățământul secundar tehnic sau vocațional.

În Danemarca, învățământul este obligatoriu între 6 și 16 ani și constă din 10 ani de școală primară și medie – clasele 1-9 -, incluzând și anul pregătitor sau clasa 0. Sistemul public de educație le oferă elevilor încă 1 an opțional, clasa a zecea.

În Finlanda, învățământul obligatoriu începe la 7 ani și durează 9 ani. Marea majoritate a copiilor urmează clasa care nu este obligatorie. Finlanda are unul dintre cele mai performante sisteme de învățământ din lume, iar secretul stă în importantele reforme educaționale, implementate în urmă cu 40 de ani. Nu se dau teme și nu se fac evaluări până în adolescență. Primul test adevărat elevul îl dă la 16 ani. Copiii din Finlanda nu încep școala până nu împlinesc vârsta de șapte ani și toți învață în aceeași clasă. Țara are cel mai mare procent, din Europa, al elevilor care ajung la facultate, 66%, iar 93% dintre finlandezi promovează liceul. În același timp, diferența dintre cei mai slabi și cei mai buni elevi este cea mai mică din lume. Finlanda pune mare preț pe cercetare și experimente încă din școală, astfel că se formează clase cu cel mult 16 elevi, care se concentrează pe ateliere practice. Aproximativ 43% dintre elevii de liceu urmează o școală de dezvoltare a vocațiilor sau abilităților, iar toți copiii beneficiază de un total de 75 de minute de pauză, la școală, în fiecare zi.

În Franța, școlarizarea începe la 6 ani cu clasa pregătitoare, iar ciclul primar durează cinci ani. Până la sfârșitul clasei pregătitoare, copii știu să scrie, să citească, să facă adunări și scăderi cu numere de două cifre și își însușesc noțiuni despre descoperirea lumii. Ei merg la școală doar patru zile pe săptămână. Miercurea, copiii au liber. Există apoi patru clase, 2 elementare, 2 medii, echivalentul claselor I-IV din sistemul românesc.

În Germania, politica în domeniul educației revine guvernului fiecărui land, iar guvernul federal joacă doar un rol minor. Copiii între 3 și 6 ani pot merge la grădiniță. Grădinița nu face parte din învățământul obligatoriu care începe la 6 ani și durează în cele mai multe cazuri între 11 și 12 ani. După Școala Primară (de regulă durează 4 ani, dar în unele landuri poate fi chiar de 5 sau 6 ani), elevii sunt evaluați pentru prima dată urmând să fie repartizați la una din cele trei variante de ciclu gimnazial existente în Germania: Hauptschule, Realschule sau Gimnaziu. Acest ciclu secundar de învățământ se încheie fie cu un certificat mediu de absolvire (după 8 sau 10 ani), fie cu trecerea la echivalentul liceului românesc, gimnaziul superior.

În Grecia, copiii pot merge la grădiniță începând de la 4 ani. De la 5 ani copiii trebuie să urmeze ultimul an de grădiniță. La 6 ani copiii merg la școală, educația primară durează 6 ani și este urmată de 3 ani de gimnaziu. Urmează a doua parte a învățământului secundar care durează tot 3 ani și nu este obligatorie.

În Italia, nu există o clasă pregătitoare pentru a fi admis în învățământul primar. Copilul nici nu este obligat să meargă în prealabil la grădiniță. La 6 ani copiii italieni se înscriu direct la școală. Programa este astfel construită încât orice copil învață să scrie și să citească încă din prima jumătate a primului an de școală.

În Luxemburg, învățământul este obligatoriu între 4 și 16 ani. Școala elementară e compusă din 4 cicluri: Ciclul 1 (pentru copii între 3 și 5 ani, incluzând un prim an facultativ și 2 ani de educație preșcolară); ciclul 2 pentru copii între 6 și 7 ani ; ciclul 3 pentru copii între 8 și 9 ani ; ciclul 4 pentru copii între 10 și 11 ani. Învățământul secundar cuprinde învățământul secundar general cu durata standard de 7 ani și învățământul secundar tehnic.

În Malta, învățământul este obligatoriu între 5 și 16 ani: educația primară între 5 și 11 ani, iar cea secundară între 11 și 16 ani. Deși nu este obligatoriu, 98 % dintre copii merg de la 4 ani la grădiniță.

În Marea Britanie, Guvernul are responsabilitatea generală pentru sistemul educațional. Responsabilitatea asigurării educației este descentralizată și revine autorităților locale, furnizorilor voluntari, bisericii, organismelor și instituțiilor guvernamentale din domeniul educației. Învățământul britanic este obligatoriu între 5 și 17 ani, dar majoritatea tinerilor își continuă studiile și după această vârstă. Învățământul primar începe la 5 ani și durează până la 11 ani.

În Norvegia, școlarizarea elementară și gimnazială este de 10 ani, iar copiii merg la școală la vârsta de 6 ani. Din toamna anului 2006, școlarizarea elementară și gimnazială se împarte în două cicluri: ciclul elementar (clasele 1-7); ciclul gimnazial (clasele 8-10).

În Olanda, învățământul este obligatoriu de la cinci ani, deși în realitate cele mai multe școli acceptă copii și la vârsta de 4 ani. Între 4 și 12 ani, copiii merg la școala primară care are 8 clase. Până în 1985, primele 2 clase au funcționat în cadrul grădinițelor, apoi au fost integrate în școlile primare. Începând de la 3 ani, copiii învață să scrie, să citească și să socotească.

În Polonia, învățământul școlar este obligatoriu între 6 și 16 ani: 6 ani școala primară și 3 ani de gimnaziu. Liceul, deși nu este obligatoriu, este urmat de marea majoritate a tinerilor între 16 și 19-20 de ani.

În Portugalia, învățământul preșcolar este considerat prima treaptă a sistemului de educație. Copiii merg la grădiniță de la 3 la 6 ani. Învățământul obligatoriu începe la vârsta de 6 ani și durează 12 ani.

În Spania, grădinița este considerată etapa pregătitoare în care copii se pregătesc pentru începerea școlii primare. Acolo învață alfabetul, încep să studieze noțiuni de engleză și să facă operații matematice ușoare. Unii copii știu deja să scrie înainte să ajungă în clasa I. Școala primară începe de la 6 ani. Învățământul primar durează șase ani și este structurat în trei module, iar primul modul este pentru copii cu vârste cuprinse între șase și opt ani.

În Suedia, mai mult de 95 % dintre copiii de 6 ani sunt înscriși în clasa pregătitoare care este inclusă în sistemul școlar, dar nu este obligatorie.

În Ungaria, învățământul este obligatoriu pentru toți copiii cu vârste cuprinse între 6 și 18 ani. Structura sistemului de învățământ constă din 5 niveluri, atât în învățământul de stat, cât și în cel privat. Cele 5 niveluri sunt: preșcolar, primar, secundar sau liceal, profesional și universitar. Este obligatorie efectuarea unui an de grădiniță înainte începerii școlii.

În sinteză, doar 11 țări din Uniunea Europeană au prevederi legate de clasa zero. În cele mai multe state, școala începe cu clasa întâi, nu cu clasa zero [3], dar la o vârstă mai fragedă decât se obișnuia în România post-revoluționară.

În România, Institutul de Științe ale Educației a realizat în ultimii ani o serie de studii privind sistemul educațional al țărilor membre ale Uniunii Europene, cu accent pe debutul școlarității și structura pe cicluri de învățământ. Este evidentă tendința de scădere a vârstei de intrare a copiilor la școală, iar introducerea clasei pregătitoare în România este o materializare a încercării de aliniere a sistemului de învățământ românesc la tendințele actuale pe plan european și chiar internațional [5].

Bibliografie:

1. Borțeanu, S. et al (2009) *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, Didactica Publishing House, București.

2. *Legea Educației Naționale/2011*: www.edu.ro/index.php/legaldocs/14847.

3. <http://m.stiri.tvr.ro/article/26891>

4. http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Sistemul_de_%C3%AEnv%C4%83%C5%A3%C4%83m%C3%A2nt_din_Rom%C3%A2nia

5. <http://www.ise.ro/clasa-pregatitoare-interviu-in-tribuna-invatomantului-cu-prof-ilianadumitrescu>

6. http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/documents/facts_and_figures/education_structures_EN.pdf

LEARNING A FOREIGN LANGUAGE IN EU

Crisan Felicia
Profesor limba engleză gradul I
Colegiul Tehnic Decebal
Drobeta Turnu Severin

There are 24 official languages recognized within the European Union (EU) but also a few other regional, minority languages, and languages spoken by migrant populations which complete the map of languages spoken around Europe.

The European Union's goal is to be **united in diversity** and the harmonious co-existence of many languages in Europe is a challenge when referred to intercultural understanding. The European Commission is very keen to promote foreign language learning and linguistic diversity across Europe for a better communication and co-habitation. Languages can build bridges between people, giving us access to other countries and cultures, and enabling us to understand each other better.

The easiest way to promote learning a foreign language is to include it into national curricula of a globalized educational system rather than promoting individual or private study. School and other educational institutions provide the main opportunity for the vast majority of people to learn languages, while linguistic diversity is actively encouraged within many further education establishments and workplaces. That is why educational systems in the European countries have acknowledged that foreign languages are essential to ensure that European citizens can move, work, and learn freely throughout Europe. Learning a foreign language is also essential to ensure that language is not a barrier to participation in society.

1995 European Commission's White Paper "Teaching and learning – Towards the learning society", stated that "upon completing initial training, everyone should be proficient in two Community foreign languages". The Lisbon Summit of 2000 defined languages as one of the five key skills. Barcelona European Council recommended that at least two foreign languages should be taught to all pupils from a very early age. This recommendation has been implemented to varying degrees, usually for compulsory secondary education, either by making it mandatory to teach a second language, or ensuring that pupils have the possibility to study a second foreign language as part of their curriculum.

For several decades it has been mandatory for most European children to learn at least one foreign language during their compulsory education. Studying a *second* foreign language for at least one year is compulsory in more than 20 European countries. In most European countries, students begin studying their first foreign language as a compulsory school subject between the ages of 6 and 9.

English is the most studied language in all EU member states, except for Luxembourg, where English, French and German have equal standing, and the UK and Ireland, where French is most popular.

Within primary education, a clear majority of pupils learn English in the vast majority of EU Member States. Learning English is mandatory in several countries within secondary education institutions, and so a number of EU Member States have close to 100 % of pupils learning this language already in primary education.

Turning to language learning in upper secondary general education, some 94.1 % of all EU-28 students at this level were studying English as a foreign language in 2014.

The benefits of learning a foreign language surpass the possibility of speaking in an international business meeting. Being bilingual comes with a lot of cognitive gains. Researchers have found that bilingual people perform better on standardized tests, for example, and are more perceptible to their environment, helping them to differentiate between trivial and meaningful details.

Bibliografie

[http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Foreign language learning statistics](http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Foreign_language_learning_statistics)

<https://www.euractiv.com/section/languages-culture/news/most-eu-students-learn-two-foreign-languages-study/>

https://en.wikipedia.org/wiki/Languages_of_the_European_Union

https://en.wikipedia.org/wiki/Language_education_by_region

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL EDUCAȚIA ANTREPRENORIALĂ

Cusmulescu_Ramona_Scoala_Gimnaziala_Podeni

Abstract: *The current society is bringing more and more demanding requirements to the educational system, in the field of entrepreneurship. The paper highlights some key aspects such as the need of the introduction of entrepreneurship education at all levels of training, a few different ways of realizing the business opportunities, the global crisis in quality education.*

Necesitatea educației antreprenoriale. Actuala societate aduce sistemului educațional cerințe tot mai exigente, formulând o comandă socială inexistentă anterior. Aceste schimbări sunt generate, în special, de transformările considerabile din ultimele decenii, de necesitatea de cetățeni activi, cu inițiativă, capabili să se integreze în această societate și să participe, la rândul lor, la continuarea progresului acesteia.

În acest context, pe lângă educația economică, *cultivarea spiritului întreprinzător*, la nivel educativ, vine să completeze o lipsă, de importanță majoră, în sistemul educațional, și anume, formarea competențelor antreprenoriale. Acestea, împreună cu spiritul de inițiativă, se includ în categoria *competențelor sociale integratoare*: consumator activ, abil, cunoscător al mecanismului formării prețurilor, al drepturilor sale, capabil să elaboreze și să administreze bugetul personal sau cel familial. Pe de altă parte, se dezvoltă și *abilități specifice*, foarte utile în prezent, precum: deschiderea unei afaceri proprii, obținerea unui profit prin mijloace legale, asumarea riscurilor și a responsabilităților pentru această activitate, ceea ce exprimă, de fapt, și esența antreprenoriatului.

Educația antreprenorială. „Educația reprezintă problema numărul unu. Dacă nu vom educa oamenii, progresul va fi foarte dificil de realizat” afirma Oscar Arias Sánchez, președintele Costa Rica.

Educația antreprenorială urmărește să ofere elevilor și studenților aptitudini, cunoștințe și motivația corespunzătoare pentru a-i încuraja în obținerea succesului antreprenorial, într-o varietate de direcții. În prezent, educația antreprenorială este oferită, sub o diversitate de forme, la toate nivelurile de școlarizare, începând cu nivelul gimnazial sau liceal până la programele universitare.

Educația antreprenorială se diferențiază de alte forme de educație prin faptul că aceasta se concentrează pe reacția la oportunități, în timp ce *educația de management* este axată pe cea mai bună modalitate de a opera în structurile existente. În ambele abordări, interesul este același, și anume obținerea de "profit" sub orice formă (în cazul organizațiilor non-profit sau guvernamentale, acesta poate lua forma fie a sporirii serviciilor, fie a diminuării costurilor sau a creșterii capacității de reacție la solicitările clienților ori a cetățenilor).

Educația antreprenorială poate fi orientată spre *diferite modalități de a reacționa în fața oportunității, și anume:*

– *Antreprenoriatul standard* este cel mai întâlnit și constă în deschiderea unei noi organizații (de exemplu, începerea unei noi afaceri).

– *Antreprenoriatul corporativ sau intraprenorial¹* constă fie în promovarea inovației, fie în introducerea de noi produse sau servicii, sau intrarea pe noi piețe în cazul firmelor existente. Această abordare a fost consacrată de către Gifford Pinchot în lucrarea sa, *Intra-Corporate Entrepreneurship²*. Cercetările recente indică faptul că, în prezent, *clustering* (gruparea) reprezintă un factor determinant. Clustering-ul apare atunci când un grup de angajați se desprinde din societatea-mamă, pentru a fonda o nouă companie, însă continuă să facă afaceri cu societatea-mamă. *Silicon Valley* este un astfel de grup, care a atins dimensiuni considerabile.

– *Antreprenoriatul social sau întreprinderea socială* reprezintă o abordare recentă, care implică crearea de organizații de caritate (sau participări la organizațiile de caritate existente) și care, pe lângă acțiunile benefice pe care le

Prin *intraprenoriat* se înțelege crearea unui anumit tip de valoare în interiorul unei entități existente, prin crearea unui produs nou sau a unei afaceri noi și prin identificarea unor noi modalități de a le aduce pe piață.

Gifford Pinchot, Elizabeth Pinchot, (1978), *Intra-Corporate Entrepreneurship*, Pinchot

BIBLIOGRAFIE

[1] Gifford Pinchot, Elizabeth Pinchot (1978) *Intra-Corporate Entrepreneurship*, Pinchot & Company, Bainbridge Island, <http://www.intrapreneur.com/MainPages/History/IntraCorp.html>.

[2] *** *Europe 2020, A strategy for smart, sustainable and inclusive growth* <http://ec.europa.eu/eu2020>

[3] *** (2010), *Educating the Next Wave of Entrepreneurs. Global Education Initiative. Entrepreneurship Education Roundtables 2010-2011*, World Economic Forum, Geneva, www.weforum.org

[4] *** (2010), *Global Education Initiative. European Roundtable on Entrepreneurship Education*, World Economic Forum, Geneva, www.weforum.org

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL

Cusmulescu Ionela, Scoala Gimnaziala Nr.6

Entrepreneurial education. *"Education is number one. If we do not educate people, progress will be very difficult to achieve," said Oscar Arias Sánchez, President of Costa Rica. Entrepreneurship education aims to provide students and students with the appropriate skills, knowledge and motivation to encourage them to achieve entrepreneurial success.*

Criza globală în educația de calitate. În prezent, lumea se confruntă cu o criză globală în educația de calitate, ceea ce necesită o *acțiune urgentă și eforturi coordonate, pentru a reporni sistemele educaționale din întreaga lume. Integrarea spiritului antreprenorial și a inovării în procesul educațional* creează condițiile prin care aptitudinile, precum creativitatea, leadership-ul, gândirea critică, luarea deciziilor și sensibilizarea socială, sunt transmise elevilor, generând un impact semnificativ în dezvoltarea lor personală și socială.

Spiritul antreprenorial nu a fost niciodată mai important decât acum, când lumea se confruntă cu provocări majore, care se extind tot mai mult la nivelul economiei mondiale. În acest context, spiritul antreprenorial se remarcă drept o forță semnificativă, care poate avea un impact considerabil în relansarea, creșterea și progresul social, prin stimularea inovației, generarea de locuri de muncă și responsabilizarea socială.

Deși este clar că lumea are nevoie de mai multe societăți antreprenoriale, care pot rezolva problemele tot mai complexe, interconectate și într-o tot mai rapidă schimbare, este nevoie de o mai mare conștientizare cu privire la rolul esențial pe care îl are învățământul în dezvoltarea următorului val de lideri, inovatori și întreprinzători, care, pe lângă crearea de noi locuri de muncă și de noi valori pentru societate, pot, de asemenea, asigura și altora un viitor mai bun.

Inițiativa Educația Globală. *Inițiativa Educația Globală (GEI) implică liderii de la nivelul tuturor părților interesate din societate în susținerea și punerea în aplicare a unor planuri relevante și durabile, care țin de sectorul educațional, prin înlesnirea unor parteneriate între multitudinea părților interesate.*

Inițiativa urmărește să aducă schimbări pozitive și durabile în domeniul educației la nivel global prin susținerea aspectelor privind accesul, calitatea și cooperarea.

Inițiativa Educația Globală a făcut progrese semnificative în ceea ce privește obiectivul său general de a sensibiliza și sprijini implementarea planurilor relevante ale sectorului educațional național, la nivel global, prin implicarea crescută a sectorului privat.

În 2008, Inițiativa Educația Globală a lansat o serie de lucrări pentru ca *educația antreprenorială, la nivel mondial, să se concretizeze ca unul dintre factorii-cheie de dezvoltare socială durabilă și de redresare economică.* Lucrările au patru obiective majore, și anume:

1. Evidențierea și sensibilizarea cu privire la importanța educației antreprenoriale în stimularea creșterii economice și în atingerea obiectivelor de dezvoltare ale mileniului;

2. Consolidarea cunoștințelor existente și a bunelor practici în educația antreprenorială din întreaga lume, sub forma unui raport pentru a permite dezvoltarea unor instrumente și abordări inovatoare;

3. Oferirea de recomandări guvernelor, mediului academic, sectorului privat și altor actori implicați în direcția dezvoltării și furnizării de programe de educație eficientă privind antreprenoriatul;

4. Lansarea unui proces în care recomandările pot fi discutate la nivel mondial, regional, național și local și puse în aplicare cu implicarea părților interesate cheie.

BIBLIOGRAFIE

1.*** (2006), *Implementing the Community Lisbon Programme: Fostering Entrepreneurial Mindsets Through Education and Learning. Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions*, COM (2006) 33 final, Commission of the European Communities, Brussels, February 2006.

2. *** (2004) *Dezvoltarea culturii antreprenoriale*, Ministerul Întreprinderilor Mici și Mijlocii, Comerțului și Mediului de Afaceri, www.mimmc.ro/raport_anual/dezvoltare_cultura_antreprenoriala

3. *** *Promovarea spiritului antreprenorial în sistemul de învățământ*, www.clubafaceri.ro/info_articole/282_dezvoltarea_unei_culturi_antreprenoriale

RISURI EDUCATIONALE. MĂSURI DE INTERVENȚIE PENTRU A PREVENI PĂRĂSIREA TIMPURIE A ȘCOLII

Prof. Daraban Cosmin, Colegiul Național „George Coșbuc” Motru-Gorj

ABSTRACT

This scientific work is meant to find ways to develop appropriate solutions and support for children who have shown first signs that they may not complete their schooling, such as absenteeism or disengagement. Intervention measures not only include policies and actions implemented at school level, but rely also heavily on parents as well as on a vast range of public institutions and professionals from outside the school with expertise in various fields.

Key words: *intervention measures, solutions, absenteeism, disengagement.*

Este esențial ca profesorii să primească educația și pregătirea necesare pentru a face față diversității din clasă și pentru a lucra eficient cu elevii cu risc de abandon școlar sau nereușită școlară. Este, de asemenea, necesară o pregătire de specialitate pentru a fi capabili să reacționeze la primele semne ale abandonului școlar. Cele mai recente măsuri pentru dezvoltarea profesională continuă a profesorilor se axează pe această premisă.

În Marea Britanie și Țara Galilor există un „Plan de Acțiune pentru Angajarea și Integrarea Tinerilor” care urmărește să îmbunătățească dezvoltarea profesională continuă a profesorilor, să-i ajute pe aceștia să identifice și să sprijine elevii cu risc de abandon școlar.

Așa cum am menționat mai sus, este imperativ nevoie de o cooperare mai mare cu părinții pentru a contribui la succesul tinerilor la școală, în special a elevilor cu risc crescut de abandon școlar. Participarea părinților în viața școlară a copilului lor este intens promovată în țările europene, incluzând în serviciile de consiliere cu părinții care au nevoie de sprijin, și cursuri de pregătire organizate de autoritățile guvernamentale și organizații ale societății civile.

În Bulgaria, s-au pus bazele unui program național de sprijin pentru școli ce implementează strategii adresate prevenirii abandonului școlar și absenteismului. În cadrul acestui program un rol central i se oferă părintelui și lucrului cu părinții elevilor.

În Germania, programul guvernamental „Oportunitățile pentru părinți sunt oportunități pentru copii” pregătește peste 4000 de consilieri parentali pentru a consilia și susține părinții din centrele parentale, oferind totodată și servicii de îngrijire care sunt parte a programului de integrare și învățare.

În Slovenia, Ministerul Educației, Științelor și Sportului cofinanțează proiectul „Creșterea capitalului social și cultural în comunitățile locale pentru dezvoltarea de oportunități egale și promovarea incluziunii sociale”. Acest demers ajută la diminuarea abandonului școlar și crește calitatea educației pre-școlare și gimnaziale.

Data fiind complexitatea proceselor care duc la abandon școlar, sistemele educaționale trebuie să coopereze cu organisme externe din diverse domenii profesionale, cum ar fi organisme ale tinerilor, sistemul de sănătate, justiție sau Casa Forțelor de Muncă. Inițiativele pentru dezvoltarea cooperării trans-sectoriale în vederea reducerii abandonului școlar se produc la diverse nivele. Ele nu interacționează doar cu munca multi-profesională de la nivelul școlii, dar are și rolul de a crea sinergii între servicii sau ministere la nivel politic înalt, afectând regiuni întregi sau chiar întreaga țară.

Pe de altă parte, implementarea și derularea unor programe de consiliere vocațională și pentru carieră pot ajuta la menținerea elevilor în câmpul educațional și profesional pentru o perioadă mai îndelungată. Aceste servicii sprijină conștiința tinerilor pentru diverse opțiuni în vederea trasării unor rute pentru carieră și îi pot ajuta în evitarea alegerilor greșite în studiile urmate, lucru care poate chiar cauza demotivarea lor ca elevi și producerea abandonului. S-au inițiat, astfel, proiecte care au ca scop dezvoltarea și îmbunătățirea consilierii educaționale și pentru carieră ce se focusează pe îmbunătățirea calificării și pregătirii specifice a cadrelor didactice, oferindu-le materialele și uneltele pedagogice necesare acestui proces. Printre priorități se află în continuare extinderea rolului școlii în viața comunității și promovarea cooperării cu părinții și serviciile locale.

Din păcate, există un procent semnificativ de tineri care au părăsit sistemul educațional prematur și au încercat să se integreze pe piața muncii, dar fără rezultate pozitive. Din fericire, au fost create șanse și pentru această categorie de persoane. Aceste programe de reintegrare oferă o modalitate diferită de învățare care este flexibilă și răspunde nevoilor specifice ale acelor care au părăsit deja sistemul educațional.

Reintegrarea celor care au abandonat școala reprezintă nucleul politicilor care se adresează tinerilor care nici nu sunt angajați și nici nu mai frecventează școala. Acestor oameni li se oferă sprijin pentru a lua parte la programele de educație „Șansa a doua”. În anumite țări sunt programe specifice care oferă un pachet complex și întreg pentru acei tineri din afara sistemului educațional sau piața muncii.

În concluzie, se poate afirma că există soluții accesibile la nivelul întregii comunități europene de a sprijini tinerii Europei în vederea urmării unei educații de calitate care îi pregătește

pentru cariera aleasă fără a-i demotiva și a crește riscul abandonului școlar. Modalitățile de colaborare dintre comunitatea școlară și organismele sociale și politice de la nivelul fiecărei țări pot avea efecte benefice asupra acestui fenomen.

BIBLIOGRAFIE

1. Thrupp, M. (1999). *School Making A Difference, Let's Be Realistic!* Buckingham, Open University Press;
2. Willis, P. (1977). *Learning to Labour*. Farnborough, Saxon House.

FINLAND'S EDUCATION SYSTEM

Prof. consilier Diaconu Ionela

C.J.R.A.E. Olt, punctul de lucru Colegiul Tehnic "Danubius", Corabia, Olt

The Finland education system is recognized globally as a prime model of high standards and equal opportunities. According to an infographic from OnlineClasses.org, 93% of Finnish students graduate high-school, compared to 78% in Canada and 75% in the U.S. Much of their success can be contributed to teaching and funding.

Maximizing Options and Minimizing Testing

Students begin formal education at age seven, giving their brains a few more years to develop. After nine years of school, when students are 16 years old, they take the only standardized test of their schooling and choose a path to either continue their studies or move into the workforce. If they decide they want to earn a degree at university, they go on to three years of upper-secondary school before applying to colleges. If they choose a faster track into the workforce, they can complete a three-year program at a vocational school. Less than 5% of students directly enter the workforce after high school.

Using Time Wisely

Classes begin as early as 9 a.m. and end no later than 3 p.m. Finnish students have several breaks between 75-minute classes and are encouraged in physical activity throughout the school day. They spend approximately 30 minutes a day on homework, which students only begin to have once they are teens. Teachers spend less time in class, and are giving more time to prepare lessons.

Higher Standards in Teaching

Only the top ten percent of Finland's graduates become teachers, and teachers for all levels are required to have a master's degree. In OECD's 2014 report, "Education at a Glance," Finland's 2012 average student to teacher ratio at the primary education level was 14:1, one less student than the average of all OECD member countries surveyed. According to an article from *Smithsonian* magazine, "Nearly 30 percent of Finland's children receive some kind of special help during their first nine years of school." Teachers also create their own tests to assess students individually.

Funding as an Equalizer

Finland spends a third of the U.S. budget on education and there are no private schools in their country. Their public schools have equal funding and quality, which means there's no commercial market in education. Parents have the ability to choose what school their child goes to, but since they're all relatively the same, there are no "bad" or "better" options. Finland's educational institutions are not allowed to charge tuition, which applies from preschool to graduate school. According to an article from WeAreTeachers.com, "The gap between the top students and bottom students in Finland is the smallest in the world. And if a school is struggling, they pair it up with a successful school to help pull it up."

Finnish learning environment

Finnish classrooms are typically described as learner-centred. As the emphasis on student self assessment would suggest, students are expected to take an active role in designing their own learning activities. Students are expected to work collaboratively in teams on projects, and there is a substantial focus on projects that cut across traditional subject or disciplinary lines.

Pedagogical approach in Finland

The conception of learning, where students own activity and interaction with the teacher, other students and the learning environment is important, is steering the schoolwork, teaching, the organization controls. Student deals with and interprets the received information based on his / her earlier knowledge (constructive pedagogy approach). Political consensus to educate all children together in a common school system. An expectation that all children can achieve at high levels, regardless of family background or regional circumstance. Single-minded pursuit of teaching excellence. Collective school responsibility for learners who are struggling. Modest financial resources that are tightly focused on the classroom. A climate of trust between educators and the community.

Pupils' learning and well-being of the individual is supported and related instructions have been recorded nationwide basis for the curriculum. Both schools and the learning outcomes and assessment of pupils are in the nature of encouragement and support. The aim is to provide information that will help both schools and pupils to develop. There are no national tests of learning outcomes and school ranking lists. Teachers at all levels of education are well trained and strongly committed to their work.

Less Homework , more Participation

According to the OECD, Finnish students have the least amount of homework in the world. They average under half an hour of homework a night. Finnish students typically do not have outside tutors or lessons either. However, Finnish students are outscoring the high performing Asian nations whose students receive hours of additional/outside instruction. Students in Finland get the work done in class, and teachers feel that what the students are able to do in school is enough. There is not pressure to have them do more than what is necessary for them to learn a skill. Often the assignments are open-ended and not really graded. Yet, the students work on it in class diligently. It is very interesting to see what happens to the students when they are given something to do. The students who were not listening to the lesson at all put away their phones and start working on the task set before them. Even if it is just a suggested assignment, they give it their full attention up to the end of class. It is almost like there is an unspoken agreement: "I won't give you homework if you work on this while you are in my classroom." This system has really made me think about the amount of homework I assign on a daily basis.

Trust in the educational system

Trust is key to this whole system not structure. Instead of being suspicious of one another and creating tons of structure, rules, hoops and tests to see if the system is working, they simply trust the system. Society trusts the schools to hire good Teachers. The schools trust the teachers to be highly trained individuals and therefore give them freedom to create the type of classroom environment that is best for their individual students. The Parent's trust the teachers to make decisions that will help their children learn and thrive. The Teachers trust the students to do the work and learn for the sake of learning. The Students trust the teachers to give them the tools they need to be successful. Society trusts the system and gives education the respect it deserves. It works and it isn't complicated. Finland has it figured out.

References:

1. Gamerman, E. (2008), "*What Makes Finnish Kids So Smart?*", The Wall Street Journal, Feature Article, 29 February.
2. <https://fillingmymap.com/2015/04/15/11-ways-finlands-education-system-shows-us-that-less-is-more/>
3. http://www.oph.fi/download/124278_education_in_finland.pdf
4. http://ims.mii.lt/ims/files/EducationmodelFinland_Marianne.pdf

CULTURA EUROPEANA SI TOLERANTA

Dobre Ana Amalia Colegiul Tehnic Motru

Cultura este totalitatea valorilor materiale și spirituale create de omenire și a instituțiilor necesare pentru comunicarea acestor valori. Omul de cultura este o persoană cu un nivel intelectual ridicat, care posedă cunoștințe universale multe și trainice! Termenul "cultura" provine din cuvântul latin "colere" care se traduce prin "a cultiva", "a ancora", și se referă în general la activitatea umană! Definiția dată de UNESCO consideră cultura "o serie de caracteristici distincte ale unei societăți sau grupă socială în termeni spirituali, intelectuali sau emoționali"!

Cultura este moștenirea care se transmite astăzi prin gesturi, cuvinte, prelegeri, scrieri, arte, mass-media, media interactivă (telefon). Termenul toleranță este unul social, etnic și religios și se aplică societății, individului, care definește respectul libertății altuia, al modului său de gândire și de comportare, precum și al opiniilor sale de orice natură!

În istoria culturii europene noțiunea de tolerantă a apărut în secolul al XVI-lea, în strânsă legătură cu Erasmus de Rotterdam, în efortul său de combatere a fanatismului religios! Principiul toleranței în conformitate cu alte opinii sau reprezentări asupra lumii a fost ilustrat de către John Locke, Voltaire, Gotthold Lessing! Astfel, Lessing apără libertatea religioasă în drama "Nathan înțeleptul", lui Voltaire i se atribuie celebra frază "Je n'aime pas vos idées, mais je me batterai jusqu'à la mort pour que vous puissiez les exprimer!", iar John Locke în "Scrisoarea asupra toleranței" (1689) afirmă că "trebuie suportat ceea ce este contrar uzanțelor comune".

Cultura românească este categoric una europeană, integrarea culturală românească realizându-se în patru momente importante, cu semnificație istorică profundă:

1. În secolul al XVI-lea sașii au publicat Biblia și alte cărți religioase în limba română, dorind să-i convertească la lutheranism. Opera tipografică a diaconului Coresi este un moment cultural extrem de important, deoarece a contribuit la formarea, răspândirea și aprofundarea limbii române literare!

2. În secolul al XVII-lea oamenii de cultură din Moldova precum Grigore Ureche, Costinestii, mitropolitul Dosoftei au preluat cultura apuseană prin intermediul Poloniei, popor de religie catolică, ce adoptase cultura latină. S-au remarcat și carturarii Ion Neculce și cosmopolitul Dimitrie Cantemir, marea valoare culturală a secolelor XVII-XVIII.! Prin intermediul Scolii Ardelene, promovarea a ideologiei naționale s-a afirmat Iluminismul în secolul al XVIII-lea și în spațiul românesc!

3. La mijlocul secolului al XIX-lea, generația pasoptistă, reprezentată de pleiada fruntașilor Revoluției române de la 1848 precum N. Balcescu, Mihail Kogălniceanu, frații Brătianu, frații Golescu, etc a determinat reluarea relațiilor Țărilor Române cu Occidentul. În 1830 se utilizează alfabetul latin în paralel cu cel slavon în Țara Românească și Moldova, iar în 1860, domnitorul Alexandru Ioan Cuza introduce oficial în Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești doar alfabetul latin! La sfârșitul secolului al XIX-lea există deja o concurență între influențele culturii franceze și ale culturii germane, în cultura românească!

Oameni de cultură precum: V. Conta, V. Alecsandri, P.P. Carp, T. Maiorescu, I. Slavici, P. Poni s-au remarcat în acest context cultural de apropiere de culturile franceză și germană!

4. În prima jumătate a secolului al XX-lea s-au sincronizat cultura și civilizația românească și cea apuseană! La acest proces au contribuit personalitățile ale culturii și științei precum: D. Gusti, P.P. Negulescu, Simion Mehedinți, Dan Barbilănuș, Lucian Blaga, Al. Rosetti, contesa Anna de

Noailles, Martha Bibescu, Emil Racovita, Aurel Vlaicu, Henri Coanda, Traian Vuia, C. Brancusi, etc!

Cultura europeana are la baza repere istorice si filosofice ce tin de gandirea greaca, dreptul roman si crestin, identificandu-se si prin valori de natura spirituala, dezvoltate de-a lungul secolelor unei istorii zbuciumate si totusi frumoase a Europei! Cultura europeana se caracterizeaza conform deciziei Uniunii Europene prin "unitate in diversitate", popoarele europene avand traditii, obiceiuri, religii, etnii diferite !

Fundatia Culturala Europeana (FCE) cu sediul la Amsterdam sustine si incurajeaza diversele cooperari culturale, precum si dezvoltarea politicii culturale bazate pe respect reciproc pentru diversitate !

Victor Neuman amintea in cartea sa " Neam, popor sau natiune? Despre identitatile politice europene " faptul ca "multiculturalismul nu trebuie si nu poate fi vazut ca teoria care atrage dupa sine segregacionismul ", deoarece abordarea multiculturala in raport cu cea intelectuala recunoaste dreptul la granite comunitare! Toate operele culturilor europene si universale au fost mai intai valori nationale! Astfel ii amintim pe Goethe, Schiller, Beethoven, promotori initiali ai culturii germane!

Uniunea Europeana interzice discriminarea de orice fel si promoveaza principiul tolerantei si intelegerea diversitatii in toate domeniile, inclusiv in cultura, deoarece democratia promoveaza principiile statului de drept, drepturile si libertatile garantate de Constitutia Uniunii Europene !

Bibliografie:

1. Andrescu, Gabriel, Natiuni si minoritati, Editura Polirom, Bucuresti, 2004.
2. Ursache, Petre, Etnosofia, Editura Paidea, Bucuresti, 2006.
3. Dictionar de termeni istorici, Editura Polirom, 2003.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL ȘI PROGRESUL EDUCAȚIONAL

Dobrescu Laura Claudia, Școala Gimnazială Șovarna

Antreprenoriatul este capacitatea unei persoane de a-și transpune ideile în acțiune. Acest lucru presupune creativitate, inovație, asumarea riscurilor, capacitatea de a planifica și gestiona proiecte cu scopul de a atinge anumite obiective. Antreprenoriatul este o competență care poate fi învățată. Nu trebuie să te naști cu această abilitate pentru a fi un antreprenor de succes, dar poți deveni antreprenor de succes prin învățarea și antrenarea unor abilități. Cum Europa are nevoie de cât mai mulți antreprenori care să creeze noi locuri de muncă, este necesară susținerea acest tip de educație în toate țările Uniunii Europene. Obiectivul principal al Comisiei Europene este de a promova educația antreprenorială și de a-i sublinia importanța la toate nivelurile, de la școala primară, până la studiile universitare și chiar mai mult.

Educația antreprenorială ne pregătește să fim persoane responsabile și cu inițiativă. Aceasta îi ajută pe oameni să-și dezvolte abilitățile, cunoștințele și aptitudinile necesare pentru realizarea obiectivelor pe care și le-au propus. Datele arată, de asemenea, că persoanele cu educație antreprenorială se angajează mai ușor decât cele fără o astfel de educație. Tinerii cu educația antreprenorială au mai multe șanse de a-și înființa propriile companii. Până la 20% din elevii care participă la un program antreprenorial în liceu își vor înființa mai târziu propria companie. Procentul acesta este de până la cinci ori mai mare decât cel al populației generale. Afacerile începute de acești elevi sunt, de asemenea, mult mai ambițioase.

În țara noastră, începând din anul școlar 2004 – 2005, disciplina Educație antreprenorială este prevăzută în planul cadru de învățământ pentru liceu la clasa a X-a, la toate filierele, profilurile și specializările, beneficiind de un buget de timp de o oră pe săptămână. Locul acestei discipline în oferta educațională pentru învățământul obligatoriu se justifică prin următoarele dimensiuni ale educației antreprenoriale:

- dimensiunea descriptiv-informativă, vizând însușirea cunoștințelor despre inițierea, derularea și reușita unei afaceri;
- dimensiunea normativă, referitoare la însușirea unor cunoștințe privind normele juridice care reglementează inițierea unei afaceri;
- dimensiunea interogativ-reflexivă și valorizatoare, care are în vedere dezvoltarea capacității de reflecție critică asupra principiilor etice necesare în relațiile caracteristice unui mediu de afaceri;
- dimensiunea practică, urmărind formarea de atitudini și exersarea de comportamente democratice și antreprenoriale.

Programa este centrată pe dezvoltarea competențelor antreprenoriale și de relaționare la mediul economico-social. Disciplina Educație antreprenorială urmărește ca elevii să-și dezvolte anumite competențe care să le permită valorificarea eficientă a propriului potențial și, în perspectivă, gestionarea eficientă a propriei afaceri. De asemenea, educația antreprenorială este obiect de studiu mai ales în liceele și în facultățile cu profil economic. În învățământul preuniversitar cu profil economic cel mai des utilizată este metoda firmelor de exercițiu, prin intermediul căreia elevii au posibilitatea de a-și exersa competențele antreprenoriale și de a și le dezvolta, acest lucru facilitând tranziția de la școală la locul de muncă. Practic, firma de exercițiu este utilizată în ultimii doi ani de liceu, pe modulele de specialitate: planificare operațională, organizarea resurselor umane, marketing, în clasa a XI-a, și mediu concurențial, finanțarea afacerii și negocierea afacerilor, în clasa a XII-a.

Obiectivul general al învățării prin firma de exercițiu îl reprezintă dezvoltarea spiritului antreprenorial, prin: familiarizarea elevilor cu activitățile specifice unei firme reale; simularea operațiunilor și proceselor economice specifice mediului real de afaceri; perfecționarea limbajului de afaceri o dezvoltarea de competențe și atitudini necesare unui întreprinzător dinamic: creativitate; gândire critic; rezolvarea de probleme; luarea de decizii; asumarea responsabilității; lucrul în echipă; inițiativă; perseverență; auto-organizare și auto-evaluare a resurselor individuale; flexibilitate.

Obiectivele specifice ale aplicării acestei metode de învățare se referă la: dezvoltarea spiritului antreprenorial al elevilor din învățământul profesional și tehnic, facilitarea trecerii absolvenților din învățământul profesional și tehnic de la școală la viața activă și dezvoltarea spiritului antreprenorial al adulților prin programele de formare profesională continuă

Implementarea conceptului de “firmă de exercițiu” își propune crearea tipului de întreprinzător dinamic, capabil să dezvolte un nou proces de producție, să aducă pe piață un nou produs sau serviciu sau să descopere o nouă cale de distribuție. Rezultatele preconizate în urma aplicării acestei metode sunt: creșterea gradului de inserție pe piața muncii a absolvenților, reducerea perioadei de acomodare la locul de muncă, o mai bună adaptabilitate la schimbarea locului de muncă, flexibilitate și asumarea inițiativei și a riscului.

Firma de exercițiu în învățământul profesional și tehnic, profilul servicii, reprezintă o componentă a curriculumului național pentru profilul servicii și a curriculumului în dezvoltare locală pentru celelalte profiluri. La nivel extracurricular elevii participă la târguri interne și internaționale ale firmelor de exercițiu.

ȘCOALA FINLANDEZĂ - PERFORMER ÎN EUROPA

Dobrotă Ionelia

Școala Gimnazială „Nicolae Titulescu” Călărași

The successful formula for an effective education system is given by Finland, a country that has one of the best education systems in the world. This performance has been achieved through reviewing their entire education system. The reform of the Finnish education system began over 40 years ago, but the methods have always been improved and adapted to the evolution of society. The Finns have succeeded in creating one of the most accomplished education systems, recognized and appreciated worldwide, counting on quality, not on quantity, on practice and experimentation, and less on theory and memorization.

Nouă ani de școală obligatorie, învățământ gratuit, profesori cu înaltă calificare, teme puține dar multe activități practice și metode de predare neconvenționale. E descrierea scurtă a sistemului de învățământ din Finlanda, a cărui eficiență este recunoscută la nivel internațional. În Finlanda, învățământul este gratuit pentru cei care optează pentru sistemul de stat, indiferent că sistemul este preuniversitar sau universitar. Curricula națională este mai degrabă orientativă, există un singur test național, iar profesori ajung numai cei mai buni studenți.

Un alt aspect care deosebește Finlanda de alte țări este faptul că municipalitățile și chiar școlile au posibilitatea de a modifica programa școlară națională. Copiii încep școala la 7 ani, iar orele sunt relaxate. La cursuri, elevii nu trebuie să se ridice în picioare atunci când răspund, pot pune oricând o întrebare și i se adresează profesorului pe numele mic. Finlandezii au înțeles importanța interacțiunii și relației dintre profesor și elev. Fiecare copil are nevoie de atenție individuală și, de aceea, într-o clasă sunt maximum 20 de elevi. Învățământ obligatoriu de la șapte ani și nu mai devreme, teme și testări foarte puține, multe activități practice și recreere în aer liber și mai puține ore de curs decât în majoritatea țărilor europene.

Programul pentru evaluarea internațională a elevilor arată că diferențele de performanță în educație sunt aproape inexistente între regiunile țării. Învățământul este unul de calitate în toată țara, nu doar în câteva centre de excelență. Rezultatul programului pentru evaluarea internațională a elevilor, pe 2015, plasează Finlanda pe locul patru mondial. E o testare realizată de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, care verifică nu doar nivelul de cunoștințe al elevilor, ci și abilitatea acestora de a folosi ce învață la școală.

Într-un Top 20 al celor mai performante sisteme de educație din lume, Finlanda este performerul absolut. Cea care a realizat acest top este Compania britanică Pearson. Aceasta a analizat date privind sistemele educaționale din 39 de țări și o regiune din America, Europa, Asia și Australia. Topul a fost realizat în funcție de ratele absolvirii (între 2006 și 2010), rata înscrierii la facultate, dar și de rezultatele obținute de elevi la o serie de teste universale susținute o dată la trei sau patru ani, în domenii precum matematică, științe și competențe lingvistice.

Primul loc în clasamentul general l-a obținut Finlanda, țară care are unii dintre cei mai bine pregătiți profesori din lume. Potrivit unei analize realizate de BBC, finlandezii prețuiesc foarte mult meseria de profesor, au programe educaționale competitive și inclusiv profesorii de școală primară au cel puțin studii de masterat. Michael Barber, consultant educațional al companiei care a realizat topul, relevă că sistemele educaționale de succes au în comun faptul că acordă un statut important profesorului și că au „cultura” educației. Realizatorii studiului concluzionează că

finanțarea educației este importantă, însă nu la fel de importantă precum atitudinea societății față de educație. Rezultatele elevilor din Finlanda – locul 3 la testele PISA la care au participat 65 de țări, rată de promovare a examenului de bacalaureat de peste 90%, peste 65% dintre absolvenții de liceu merg la facultate, vorbesc de la sine despre un sistem eficient de învățământ.

Cu un sistem de învățământ performant, Finlanda continuă seria schimbărilor: adaptează educația la realitățile lumii în care trăim. Sistemul de învățământ finlandez, recunoscut ca fiind cel mai bun din lume, va cunoaște în următorii ani una dintre cele mai radicale reforme prin care materii clasice precum matematica sau istoria vor fi eliminate și înlocuite cu studiul unor teme sau fenomene. Astfel, în anii următori, în orarul elevilor din Finlanda nu vor mai apărea materii precum literatură, geografie, matematică sau istorie, ci teme sau fenomene. Elevii de la liceele teoretice vor aborda teme ample cum este, de exemplu, Uniunea Europeană, care va combina elemente de economie, istorie, limbi străine și geografie, potrivit The Independent.

Promotorii acestei idei spun că schimbarea reprezintă de fapt o adaptare a educației la felul în care a evoluat lumea în care trăim, în condițiile în care pentru finlandezi principala menire a școlii este de a-i pregăti pe copii pentru viitor. Înlocuirea materiilor clasice nu este însă singura modificare. Reforma vizează și „desființarea” sălii de clasă tradiționale în care elevii stau în bănci pasivi, ascultându-și profesorii și așteptând să li se pună întrebări. În anii următori se va pune în practică o abordare care pune mai mult accent pe colaborarea dintre profesori și copii, care vor lucra în grupuri mici pentru a rezolva diverse probleme prin care își vor îmbunătăți abilitățile de comunicare. Educația este regândită iar sistemul este reconfigurat astfel încât elevii să fie pregătiți pentru viitor, având aptitudinile necesare.

Schimbarea sistemului de învățământ finlandez a constituit o provocare pentru profesori. Unul dintre principiile sistemului de învățământ finlandez este pregătirea foarte bună a cadrelor didactice, astfel că educatorii care predau la grădiniță trebuie să fie absolvenți de studii superioare, iar cei care predau la școală trebuie să aibă neapărat masterat de doi ani, în care cursurile de pedagogie și psihologia copilului ocupă un loc central. În prezent, aproximativ 70% dintre profesorii de liceu din Helsinki sunt instruiți pentru a adopta noua abordare. Până în 2020, în toate școlile din Finlanda se va preda după noua metodă. Noile metode de predare au fost deja aplicate sub diverse forme în ultimii doi ani, iar datele preliminare arată că ele sunt benefice pentru că rezultatele elevilor s-au îmbunătățit.

Școlile din Finlanda au fost obligate să introducă cel puțin o dată pe an o perioadă în care să fie aplicată noua metodă de predare, lucru care în școlile din Helsinki s-a întâmplat chiar de două ori pe an. Experimentul finlandez încearcă un lucru imposibil: să introducă cunoștințe din domenii diverse acolo unde ele sunt necesare. Fiecare domeniu are o logică internă care nu se poate fragmenta. În fiecare domeniu cunoștințele au apărut atunci când a fost nevoie de ele, combinând creativ cunoștințe existente. Studiind un domeniu în dinamica lui istorică fixează cunoștințele, le dă valoare și răspunde spiritului de explorator din noi. Combinându-le în cursuri speciale în care ținta este dezvoltarea creativității, aceste cunoștințe pot deveni ingredientele unui pas înainte în care se creează ceva nou, eventual având și valoare. Educația este regândită și sistemul redesenat astfel încât copiii să fie pregătiți pentru viitor, cu abilitățile necesare în prezent și în viitor.

BIBLIOGRAFIE

www.adevarul.ro

www.financiarul.ro

www.mediafax.ro

www.tribunainvatamantului.ro

Wikipedia

Istoria Finlandei, Elena Dragomir, Silviu Moloiu, Editura Cetatea de Scaun, 2010, Târgoviște

PISA; FINNISH AND EUROPEAN EDUCATION SYSTEMS

prof. Nicoleta Dominteanu

Liceul Teoretic „Emil Racovita”, Galati

Summary

*The mobility to Finland was a part of the activities of Erasmus+ project and it was held between 31st of July and 4th of August 2016 in Joensuu, Finland. **PISA; Finnish and European education systems** course was held by EduKarjala company, which is specialized with holding training courses for teachers and having a huge experience in collaboration with 15 european countries.*

Cursul **PISA; Finnish and European education systems** a rămas în mintea mea ca o pledoarie pentru educație, deoarece pe parcursul celor cinci zile petrecute cu diferiți formatori au fost puse în lumină rezultatele unui sistem de educație, dar ne-au fost prezentate și eforturile pe care le depun cei implicați într-un proces complex de modelare socială. Educația și societatea finlandeză au fost prezentate ca resurse interconectate: statul oferă dreptul la educație egală într-un mod real gratuit, iar educația fundamentată pe valori asumate la nivel de sistem, modelează minți și oameni integrați social ce pot produce plus valoare pentru a putea susține educația următoarelor generații.

Alegerea cursului a fost răspunsul unei provocări mai vechi apărută după lectura unor articole despre sistemul de învățământ finlandez. În anul 2012 Finlanda ocupa primul loc după testarea PISA iar întreaga lume vorbea ca despre un adevărat fenomen nordic. Toată lumea a fost interesată de resorturile folosite de finlandezi, de metodele și mijloacele lor prin care au ajuns la o asemenea performanță. Majoritatea informațiilor care apăreau în presă erau laudative, punând accent în primul rând pe lipsa implicării financiare suplimentare a părinților fiind un sistem finanțat integral de stat sau pe lipsa temelor de acasă pentru elevi. Împreună, cele două condiții păreau într-o alăturare nefirească pentru a duce la performanță. Am înțeles din tot ceea ce citeam că totuși trebuie să fie vorba de un efort susținut de cu totul alte mecanisme decât eram obișnuiți noi să gândim performanța. După vizita în Finlanda am înțeles că e vorba de un sistem dus dincolo de sistemul de învățământ, e un mod de a gândi și de a trăi.

Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, filosoful finlandez John Vilhelm Snellman, creator al identității naționale finlandeze, mobiliza masele în jurul unei idei valoroase: **numai educația poate duce la bunăstare**. Punea de fapt bazele a ceea ce avea să devină cel mai performant sistem educațional din lume într-o țară cu unul dintre cele mai ridicate niveluri de trai. Ideile acestuia au prins rapid și populația finlandeză a început să investească, mai întâi efort și apoi bani în educație. În prezent, învățământului îi revine nu mai puțin de 14% din bugetul de stat. Succesul sistemului de educație finlandez nu poate fi explicat într-un mod simplist, nefiind o situație de conjunctură sau o întâmplare fericită a destinului istoric al poporului finlandez. Când au început reforma, finlandezii au copiat de la cei care aveau, la momentul respectiv, cele mai bune rezultate și au adaptat ceea ce au văzut la alții pentru societatea lor. Rezultatele vizibile astăzi au fost posibile prin aplicarea cu consecvență a unor reforme în educație la începutul anilor '70, reforme care au în centrul lor idei-forță, principii care acționează nu doar la nivelul sistemului de învățământ ci la nivelul societății finlandeze.

Finlanda atrage atenția lumii atunci când se constată că elevii săi obțin constant poziții de top la testele PISA – teste internaționale menite să verifice nu atât cunoștințele tinerilor, cât mai ales modul cum aceștia gândesc. Învățământul finlandez pleacă de la un crez simplu: toți copiii sunt

îndreptățiți la o **educație egală**, nu trebuie lăsați pe dinafară fiindcă au avut un start mai nefericit în viață și nu trebuie etichetați. Sistemul este unul egalitarist, oferind șanse egale pentru oricine, indiferent de mediul socio-economic din care provin elevii, sau de zona în care locuiesc, au același potențial de a învăța și trebuie să aibă aceleași șanse la o educație de calitate.

Succesul este explicabil prin faptul că orice activitate are drept punct de plecare interesul elevului. Sistemul întreg este orientat pe rezolvarea problemelor ce apar și nu pe dezbateri asupra cui are sau nu are dreptate într-o situație. Educația este serviciu public, 99% dintre școli fiind de stat. Majoritatea școlilor private sunt concentrate în zona Helsinki, având preponderent elevi străini. Cea mai importantă valoare ce ghidează elevii, părinții și profesorii este **încrederea**. În Finlanda se crede că toate școlile sunt bune; părinții au încredere că cea mai bună școală pentru copilul lor este cea mai apropiată; au încredere că la clasă au cei mai buni profesori pentru copilul lor. Ora este deschisă, în sensul participării publice, însă la oră nu intră nici măcar directorul școlii, deoarece acesta are încredere în profesorii școlii. Această țară consideră pur și simplu că absolut toți copiii trebuie să beneficieze de același tratament. Copiii cu dizabilități învață în școlile normale. Copiii cu cerințe educaționale speciale nu studiază la domiciliu, nu sunt excluși sau izolați în școli speciale, ci participă la ore în clase normale, indiferent dacă au handicapuri grave.

Principiul egalității de șanse pentru toți copiii, indiferent de mediul socio-economic din care aceștia provin se numește „peruskoulu” și el desemnează o școală „comprehensivă” pentru toți elevii între 7 și 16 ani. Primul lucru care s-a decis în cadrul reformei a fost ca școala elementară să fie formată din nouă clase. Este o școală finanțată de stat și care oferă tuturor copiilor educație gratuită, o școală obligatorie și disponibilă pentru toți, dar și o școală fără examene de admitere și fără taxe. Copiii încep școala la 7 ani și nu se confruntă cu examene până la vârsta de 16 ani, când susțin singurul examen important în sistemul lor educațional. Orele sunt scurte (45 min), intense și, mai ales, foarte participative. Au foarte puține teme pentru acasă, se stimulează raționamentul critic înaintea memorizării mecanice. Învățământul finlandez pune mare preț pe științe și pe practică, de aceea cele mai multe cursuri de științe au loc în laboratoare, în grupuri de maximum 16 elevi și se concentrează pe experimente științifice.

În Finlanda, învățământul special este definit altfel decât la noi. Ei înțeleg prin nevoi speciale mai ales dificultăți de învățare (la scris, citit, matematică sau limbi străine), în timp ce la noi se consideră că doar copiii cu vizibile tulburări senzoriale, de limbaj, de intelect sau comportament se încadrează în această categorie. În plus, în Finlanda sunt depistate devreme aceste tulburări și se lucrează foarte mult pe prevenție. De aceea, în Finlanda nu se consideră că ești cu nimic special dacă ai nevoie de educație specială, iar aproape o treime din elevii finlandezi beneficiază la un moment dat de sprijin suplimentar. Este des întâlnit ca în clase să se afle atât un profesor obișnuit, cât și un profesor pentru educație specială care să ofere ajutor în lucrul cu copiii, el putând inclusiv să lucreze cu un singur elev sau cu grupuri mai mici de elevi care au nevoie de timp și de explicații suplimentare pentru a înțelege un concept. Educația specială seamănă cu meditațiile de la noi, însă este un serviciu gratuit oferit de statul finlandez, care se asigură astfel că elevii nu acumulează frustrări, goluri în cunoștințe și nu abandonează studiile. Într-un fel, este o investiție care pe termen lung aduce beneficii și individului, și societății. Felul în care este abordată educația specială în Finlanda este cu siguranță unul dintre factorii care influențează rezultatele obținute la testele internaționale.

Activitatea fiecărui elev este urmărită cu mare atenție pe tot timpul școlarizării pentru a putea fi consiliat în legătură cu parcursul său educațional și profesional. Interesul pentru succesul fiecărui elev este motivat și de faptul că în orice regiune, municipalitatea este interesată de menținerea oricărui cetățean în acea zonă, depopularea fiind un real pericol pentru o națiune cu aproximativ 5 milioane de locuitori. Consilierea vocațională minimizează riscul ca un elev să ia decizii greșite în legătură cu viitorul său. Acesta are trei opțiuni: să își continue studiile generaliste, să meargă la o școală vocațională sau să se angajeze. Dar este important de menționat că, după școala vocațională, acesta poate alege să meargă la universitate.

Autonomia este o altă valoare importantă pentru educația finlandeză. Sistemul finlandez de educație are atât de mult succes pentru că a fost construit încet și bine, este depolitizat și pus pe un înalt piedestal în societate. Finlandezii au demonstrat înțelepciune în descentralizarea sistemului lor deoarece au început reforma educațională în anii '70 și au văzut primele rezultate pozitive în 2001. În tot acest răstimp au lucrat atent, cu răbdare și consecvență. Descentralizarea unui sistem important nu este posibilă în orice condiții, ci doar în cazul creșterii competenței fiecărui participant în sistem. Sistemul de educație este al municipalității care de altfel gestionează independent de structurile guvernamentale și spitalele și serviciile sociale. Curriculumul este primit de la guvern dar este adaptat la nivelul regiunii și apoi de către municipalitate pentru a răspunde cât mai bine intereselor elevilor proprii în concordanță cu necesitățile și dinamica pieței muncii.

În Finlanda, școala pune preț pe calitatea profesorilor, investind doar în cei care realizează performanțe. Calitatea profesorilor finlandezi este, pur și simplu, exemplară. În Finlanda trebuie să ai facultate ca să predai la grădiniță și masterat ca să predai la școală. Astfel, legea impune fiecărui cadru didactic să aibă la bază cinci ani de facultate și un masterat în pedagogie. Poziția de profesor este drept una cu o mare responsabilitate și, în consecință, nu oricine poate intra în sistem. În Finlanda este mai ușor să devii medic sau avocat decât profesor. Salariile pe care le primesc sunt printre cele mai mari din Europa, alături de Germania, Marea Britanie și Franța. În Finlanda, dascălii au libertatea să-și aleagă singuri manualele, elaborează propriul curriculum în funcție de programa națională, elaborează propriile teste și evaluări pentru elevi și participă la deciziile referitoare la oferta educațională a școlii. Profesorilor care nu își dovedesc competența nu li se prelungește contractul de angajare.

În toate țările este nevoie de reformă, pentru că lumea din jurul nostru se schimbă atât de rapid, iar educația trebuie să țină pasul cu aceste transformări. Cel mai uimitor lucru este că se schimbă în momentul de față trăsăturile-cheie ale educației: cunoștințele și modul în care învățăm. Devin din ce în ce mai importante competențele legate de gândire creativă, de creativitate și de inovare, în general. În școala tradițională li se cerea copiilor să știe răspunsul corect la întrebare, în școala modernă pornim de la presupunerea că nu știm care este răspunsul corect, trebuie să explorăm împreună. Finlanda își continuă parcursul reformelor în educație. Am cunoscut un sistem dinamic ce își creează permanent condițiile adaptării optime la schimbările rapide ale lumii înconjurătoare. Deloc surprinzător pentru sistemul finlandez este să-și pregătească elevii pentru profesii care nu există încă dar ar putea exista în viitorul apropiat.

Noul proiect de reformă finlandez prevede înlocuirea materiilor tradiționale cu subiecte interdisciplinare. Chiar și pentru o țară obișnuită, de mulți ani, cu reforme curajoase în învățământ, acest proiect este considerat de către finlandezi „o schimbare radicală”. Predarea și disciplinele clasice vor fi înlocuite treptat cu studiul interactiv al unor teme de interes. Mai mult decât modificarea programei școlare, reforma vizează și modul de predare la clasă. Potrivit noului proiect gândit de autoritățile finlandeze, elevii nu vor mai sta în bănci, ascultând profesorul care își ține ora la catedră, ci vor forma grupuri de lucru, astfel încât să-și dezvolte abilitățile de comunicare și de cooperare în echipă. Această modalitate de reformă este justificată de reprezentanții ministerului ca adaptare la nevoile societății care s-a schimbat radical în secolul 21. Pentru a face mai ușoară munca dascălilor cu o singură specializare, se propune o metodă de co-predare, în care pot participa la curs mai mulți profesori cu specializări diferite, dar și stimulente financiare pentru cei care aplică noua metodă de predare. Modelul interdisciplinar va intra mai întâi în școlile din Helsinki, urmând să se extindă în toată țara până în 2020.

Bibliografie:

1. <http://www.gandul.info/stiri/>
2. <http://www.timpul.md/>
3. <http://adevarul.ro/educatie/studii-in-strainatate/secretul-succesului-in-educatia-finlandeza>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL FINLANDEZ

*Prof. Daniela-Ioana Drăghiea
Colegiul Tehnic „Lorin Sălăgean”,
Drobeta-Turnu-Severin, Mehedinți*

The Finnish educational system is considered the most proficient in the world, being after offered as an example of efficiency and as a model. This educational system is annually in the top of similar educational systems. Only Asian countries such as Singapore or China surpasses the North-European educational system in the PISA classification. (Programme for International Assessment). What is the secret?

Sistemul de învățământ din Finlanda este considerat cel mai bun și evoluat din întreaga lume, scoțând pe bandă rulantă absolvenți și profesioniști de calibrul, cu cariere spectaculoase în întreaga lume. Sistemul educațional finlandez are la baza câteva principii tradiționale de bază, de la care nu se abate și care-l face să rămână, de foarte mult timp, unul dintre cele mai performante sisteme de învățământ din lume. Cu toate acestea, finlandezii nu urmăresc să devină o "fabrică de produs genii". Scopul lor este să crească, atât cât se poate, nivelul general mediu de învățare al elevilor, tratând copiii ca pe niște copii, nu ca pe niște produse școlare sau performeri în devenire. Fiecare copil are șanse egale în școlile finlandeze, întrucât nu se fac diferențe sau discriminări în funcție de factori precum statut social, rasă sau regiune. Copiii finlandezi sunt încurajați de mici să fie independenți și să se descurce pe propriile puteri, iar principalele materii pe care pun accentul sunt: limba maternă, matematică și engleză. Acestea sunt considerate materii de bază pentru formarea intelectuală viitoare a copiilor. În rest, celelalte materii sunt similare cu cele din alte părți ale lumii. Spre deosebire de alte sisteme de învățământ, în cel finlandez, orele de clasă sunt scurte, dar foarte concentrate și bazate pe participarea activă a elevilor.

Câteva dintre mai importante principii ale învățământului finlandez sunt: *centrarea pe copil, echitatea și calitatea*. Sistemul educațional finlandez are în centrul său copilul. Orice decizie s-ar lua, la orice nivel, finlandezii au realizat după decenii de reformă că totul se va răsfrânge asupra copilului, elevului, studentului. Când un profesor finlandez are de completat un document, se întreabă automat: „Mă face această hârtie un profesor mai bun?” Dacă răspunsul este „da”, atunci o va completa, altfel nu. Pentru orice decizie luată în minister se analizează impactul ei asupra copilului. Puține țări ale lumii se pot mândri cu faptul că țin cont de copii, deși ei stau la baza oricărui sistem educațional.

Echitatea înseamnă șanse egale pentru toți de a reuși din punct de vedere academic, indiferent de categoria socială din care provin. În toate școlile din Finlanda poți găsi copii de milionari și copii din familii defavorizate învățând cot la cot. Nu există „școli sau clase de elite”, nu există „clase de excelență” fiindcă toți copiii sunt considerați a avea abilități înalte și un potențial ce rămâne de descoperit, acesta fiind rolul principal al școlii.

Calitatea se referă la tot ceea ce primește copilul în școală, de la condițiile de învățare (lumină naturală, clase curate, materiale didactice), până la actul educațional (curriculum, predare, învățare, evaluare). Nimic nu este neglijat, nimic nu se face la întâmplare și îmbunătățirea acestui sistem educațional este vizibilă de la un an la altul. În Finlanda educația chiar este prioritate națională. În ceea ce privește pregătirea profesorilor, învățământul superior le permite acestora să adapteze teoriile educaționale la clasă, programele includ multă practică, programele de pregătire a profesorilor sunt foarte solicitate, doar 10% dintre candidați sunt acceptați. Aceștia au independență

la clasă, în școli cu largă autonomie, stabilesc standard înalte de cunoștințe și evaluează rezultatele elevilor. Referitor la evaluare, aceasta sprijină dezvoltarea școlară și se face pe bază de eșantionare, fără clasamente. Autoevaluarea este obligatorie pentru școli și există comitete de evaluare independente responsabile pentru evaluarea națională. Finlandezii au multă considerație pentru evaluarea formativă, cea care se face zi de zi, prin feedback, propria evaluare și evaluarea dintre colegi. Drept e, la ei se pune o notă pe semestru, echivalentul mediei de la noi. Fascinant e că notele nu sunt niciodată folosite pentru a înlesni managementul clasei, ci informat și constructiv. Înainte de a se trece această notă în catalog se discută cu copilul și cu părinții, pentru ca semnificația notei să fie bine înțeleasă. Fiecare profesor are libertatea de a alege câte testări să dea și ce fel de proiecte să desfășoare cu copiii, astfel încât fiecare copil să-și atingă obiectivele de învățare fixate și discutate la începutul semestrului în cazul fiecărei materii. La sfârșit, fiecare copil poate spune singur dacă și-a atins obiectivele și ce are de urmărit în continuare.

În școlile finlandeze există un grad sporit de relaxare și de seriozitate în același timp. Profesorii, părinții și copiii știu de ce se află la școală, știu că este alegerea lor să fie acolo și fac echipă bună împreună. Simți imediat ca fiecare individ contează. Sunt toți pentru unul și unul pentru toți. Când copilul se simte apreciat și ascultat, când știe că și părerea lui contează și că orice nelămurire ar avea se poate baza pe profesori și pe părinți, mediul lui este unul sigur și învățarea devine o plăcere. Desigur, progresul implică de efort, însă dacă efortul este apreciat, încurajat și înțeles de către profesor, atunci copilul va vedea greșeala ca pe un prilej de învățare, nu ca pe destinația finală. Micul finlandez își învață devreme drepturile, iar asta presupune să știe și care sunt drepturile altora și limitările lui. Sistemul educațional este primul context, unul social, în care copilul învață cum să relaționeze, cu respect și încredere în ceilalți. Profesorii stabilesc regulile împreună cu elevii și le respectă deopotrivă, ținându-se cont de nevoile tuturor, nu doar de ale copilului, părintelui sau profesorului. Toți aceștia sunt importanți pentru ca lucrurile să funcționeze!

Cu toate acestea, Finlanda, țara europeană cu cel mai performant sistem de învățământ, a pus în paractică o reformă radicală în domeniul educației. Mai exact, autoritățile de la Helsinki au schimbat abordarea structurii programei școlare, de la axarea pe discipline, la axarea pe teme de interes. Sistemul de predare pe discipline, de tipul o oră de istorie, apoi o oră de geografie se retrace treptat din programa școlară a claselor superioare de liceu (pentru elevii mai mari de 16 ani) și este înlocuit de ceea ce finlandezii numesc studiul tematic sau, așa cum este cunoscut în România, învățământul interdisciplinar. Schimbările nu se opresc la modul în care este structurată programa școlară, ci s-a regândit și modul în care se face predarea la clasă. Rândurile de bănci în care copiii ascultă pasiv la profesorul care își susține ora sunt înlocuite cu grupurile de lucru, în care elevii sunt provocați să rezolve probleme împreună, pentru a-și îmbunătăți abilitățile de comunicare și de lucru în echipă.

Ambițiosul proiect al autorităților și-a propus ca învățământul interdisciplinar să ia locul celui tradițional în toate școlile din Finlanda până în 2020, Finlanda pregătind schimbări și pentru ciclul primar, prin proiectul Playful Learning Centre, în cadrul căruia se poartă negocieri cu companiile de jocuri video, pentru a găsi soluții inovatoare de învățare pentru cei mici. „Vrem să facem din Finlanda o țară-reper în ceea ce privește soluțiile de învățare pentru copii”, a spus Olavi Mentanen, directorul PLC Project.

Bibliografie:

- 1. Tribuna învățământului, mai, 2017*
- 2. Jigău, M., Timpul elevilor, ISE, București, 2008*

CONDIȚIILE INCLUZIUNII ȘCOLARE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

THE CONDITIONS OF SCHOOL INCLUSION IN THE EDUCATION SYSTEM

Drula Ionel Caius, Scoala Gimnaziala Nr.15

Transforming schools into truly egalitarian institutions requires a holistic and integrated approach. Using a robust conception of 'equality of condition', we examine key dimensions of equality that are central to both the purposes and processes of education: equality in educational and related resources; equality of respect and recognition; equality of power; and equality of love, care and solidarity. We indicate in each case some of the major changes that need to occur if we are to promote equality of condition. Starting with inequalities of resources, and in particular with inequalities tied to social class, we argue for abandoning rigid grouping policies, challenging the power of parents in relation to both selection and grouping, and changing curricula and assessment systems to make them more inclusive of the wide range of human intelligences. In relation to respect and recognition, we call for much more inclusive processes for respecting differences not only in schools' organisational cultures, but also in their curriculum, pedagogy and assessment systems. Regarding inequalities of power, we call for democratization of both teacher-student relationships and school and college organization. For promoting equality of love, care and solidarity, we argue that schools need to develop an appreciation of the intrinsic role that emotions play in the process of teaching and learning, to provide a space for students and teachers to talk about their feelings and concerns, and to devise educational experiences that will enable students to develop their emotional skills or personal intelligences as a discrete area of human capability.

Pentru ca omul să fie adaptabil și eficient, el trebuie să fie format ca atare de timpuriu și ajutat să-și mențină disponibilitățile pe care le are la cote înalte de funcționare. Într-o lume a căutărilor și eforturilor spre mai bine, referirea la o personalitate cu adevărat eficientă, încetează să mai fie o problemă de conjunctură efemeră și perisabilă, devenind, dimpotrivă, una de interes maximal.

Sistemul nostru de convingeri începe în copilărie, cu "reproșurile" pe care le primim din partea părinților. Aceste reproșuri sunt primii indicatori ai valorii noastre personale. Pe măsura ce creștem și ne dezvoltăm, ne sunt aduse în față alte oglinzi de către membrii familie, de către colegi și profesori. Aceste reflectări ale imaginii noastre formează baza imaginii de sine pe măsură ce ne maturizăm. Dacă însă conștientizăm toate acestea și le privim cu un ochi critic, rareori rezistăm unei analize atente.

O atitudine extrem de permisivă cu laude exagerate și lipsa penalizărilor face ca viitorul "om" să aibă o părere extrem de bună de sine, dar exagerată și nerealistă fapt care va fi "penalizat" crunt în viitoarele lui relații, așa cum am amintit mai sus.

Pentru ca omul să fie adaptabil și eficient, el trebuie să fie format ca atare de timpuriu și ajutat să-și mențină disponibilitățile pe care le are la cote înalte de funcționare. Într-o lume a căutărilor și eforturilor spre mai bine, referirea la o personalitate cu adevărat eficientă, încetează să mai fie o problemă de conjunctură efemeră și perisabilă, devenind, dimpotrivă, una de interes maximal.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale învățământului actual este nevoia sa de adaptare la necesitățile copiilor, oricare ar fi acele necesități și oricare ar fi copiii – fie că sunt copiii cu nevoi speciale., fie că pur și simplu sunt copii cu un ritm mult mai încet de învățare.

Sarcina educatorilor, este de a identifica aceste caracteristici ale stimei de sine scăzute și de a-i dezvolta copilului abilitatea de a-și modifica atitudinile negative față de sine. Un eșec nu trebuie perceput ca un simptom al non-valorii, ci ca o situație ce trebuie rezolvată.

Învățământul modern, centrat pe elev, are ca filosofie teoria psihologiei umaniste, iar principiile sale aplicative sunt: fiecare elev este unic și are o individualitate proprie; fiecare elev dorește să se simtă respectat; nu pretinde atitudini și comportamente similare din partea tuturor elevilor; respectă diferențele individuale; încurajează diversitatea; exprimă deschis încrederea în capacitatea de schimbare pozitivă; nu face economie în aprecieri pozitive ale comportamentelor elevilor; subliniază rolul stimei de sine ca premisă în dezvoltarea personală.

Tratarea diferențiată a elevilor este o modalitate de îmbunătățire a stimei de sine prin: crearea a cât mai multe oportunități de succes, situații în care copilul să-și identifice punctele tari; crearea unor situații în care elevul să-și exprime în grup calitățile sau punctele tari; crearea de situații în care elevul să aibă oportunitatea de a oferi ajutor altor persoane; exprimarea unor expectanțe rezonabile în raport cu particularitățile psihice ale elevului; întărirea fiecărui comportament pozitiv și a eforturilor; oferirea de posibilități și opțiuni elevilor de câte ori este posibil.

Elevii cu o stimă de sine pozitivă: își asumă responsabilități; se comportă independent; sunt mândri de realizările lor; realizează fără probleme sarcini noi; își exprimă atât emoțiile pozitive cât și pe cele negative; oferă ajutor și sprijin celorlalți.

Elevii cu o stimă de sine scăzută: sunt nemulțumiți de felul lor de a fi; evită să realizeze sau să se implice în sarcini noi; se simt neubiți și nevaloroși; îi blamează pe ceilalți pentru nerealizările lor; pretind că sunt indiferenți emoțional; nu pot tolera un nivel mediu de frustrare; sunt ușor influențabili; nu își asumă responsabilități; par rebeli, nepăsători.

O bună metodă de adaptare o constituie școala incluzivă, o școală ce se axează pe includerea acelor copiii sau chiar grupuri ce au fost anterior marginalizate și care implică în procesul de învățare și de luare a deciziilor părinții, îngrijitorii și consilierii specializați.

S-a dovedit că metodele utilizate în cadrul claselor incluzive pot îmbunătăți semnificativ performanța tuturor elevilor. În comparație cu educația în centre sau școli speciale, care are riscul de a-i menține pe copii și adolescenți în afara societății, școala incluzivă constituie un teren de pregătire ideal pentru viitoarea lor integrare în societate. În loc să-i izolăm și să spunem că sunt „dificili”, „turbulenți” sau chiar „handicapați”, am putea să admitem faptul că acești copii ar putea progresa mai mult într-o clasă obișnuită, dacă noi, profesorii, am accepta că educația este pentru toți.

Cel mai important lucru de luat în considerare este că predarea în cadrul diversității implică predarea pentru fiecare individ în parte. Ținând cont de interesele fiecărui elev, de experiențele și țelurile sale facem, de fapt, un pas important în educația elevilor și integrarea lor în societate, după terminarea studiilor. Mai mult, putem spune că diferențele dintre indivizi sunt mult mai pregnante decât cele dintre grupuri. Din acest punct de vedere, poate una dintre cele mai mari provocări căreia trebuie să-i facă față un profesor este adaptarea stilului de predare astfel încât să corespundă necesităților fiecărui elev în parte.

Școala incluzivă reprezintă o provocare pentru școlile obișnuite, însă ea nu trebuie privită ca o amenințare pentru performanța acestor școli. Multe dintre aceste instituții găsesc ca fiind dificil să integreze elevii cu nevoi speciale în cadrul claselor obișnuite. Însă această teamă poate fi depășită prin educație, resurse didactice adecvate, sprijin și nu în ultimul rând credința că incluziunea este un drept moral și social ce nu poate fi negat nimănui.

În cadrul școlii incluzive profesorii trebuie să colaboreze cu diferiți specialiști în domeniul educației, cum ar fi psihologi, consilieri, terapeuți și alți specialiști pentru că doar împreună vor reuși să obțină cele mai bune rezultate. Profesorul consultant pentru C.E.S. este probabil cel care va lucra cel mai mult cu fiecare profesor în parte, el fiind și cel care va participa în cea mai mare măsură la orele de curs.

Școala incluzivă presupune îmbunătățirea sistemului educațional pentru toți elevii. Implică schimbări în curriculum, în modul de predare al profesorilor, în modul de învățare al elevilor, precum și schimbări în modul cum interacționează copiii cu C.E.S. cu colegii lor și viceversa.

Ideea este ca școlile, centre de învățare și educație, să se schimbe astfel încât să devină comunități educaționale în care nevoile tuturor elevilor și profesorilor să fie îndeplinite. Școlile incluzive nu mai asigură o educație obișnuită sau o educație specială, ci asigură o educație incluzivă, iar ca rezultat elevii vor putea învăța împreună. Cu alte cuvinte, acest tip de școală este deschisă tuturor elevilor, astfel încât toți elevii să participe și să învețe. Pentru ca acest lucru să se întâmple, profesorii și școlile, în general, au nevoie de o schimbare, mai ales de atitudine, pentru a întâmpina cu mai mult succes diversitatea nevoilor elevilor.

De aceea printre avantajele școlii incluzive se numără faptul că elevii cu C.E.S. sunt tratați ca parte integrantă a societății, au ca model restul colegilor care nu au probleme, atât copiii cu C.E.S. cât și colegii lor își dezvoltă abilitățile comunicative, devin mai creativi, acceptă diversitatea, etc. Profesorii adoptă metode diverse de predare-învățare, de care beneficiază toți elevii, nu numai cei cu C.E.S. Socializarea între elevii și dezvoltarea prietenilor între colegi este destul de importantă în dezvoltarea procesului de învățare, datorită schimbului de informații permanent.

În ceea ce privește cadrele didactice din cadrul școlii incluzive, ele trebuie încurajate să adopte practici moderne în cadrul orelor de curs, să se autoperfecționeze în permanență în ceea ce privește copiii cu C.E.S. Un alt rol important, pe care cadrele didactice îl au este acela de a-i face pe copiii fără probleme să-și accepte și să-și ajute colegii cu C.E.S., fără a-i ridiculiza sau exclude.

Trebuie precizat, de asemenea, că alături de cadrele didactice și colegii de clasă, un rol important în asigurarea succesului copiilor cu C.E.S. este atribuit familiei și părinților acestor copii. A fost demonstrat, de altfel, că în acele cazuri în care părinții și familia, în general s-au implicat activ în procesul de învățare, copiii cu C.E.S. au avut rezultate mult mai eficiente. Prin această implicare activă a familiei se creează, de fapt, o comunitate incluzivă, care influențează pozitiv stima de sine, imaginea de sine, ce-i va ajuta pe copiii cu C.E.S. să se integreze mai repede și cu mai mult succes în societate, după terminarea studiilor.

În rândul opiniei publice și mai cu seamă în cazul cadrelor didactice, problematica integrării copiilor cu deficiențe și/sau tulburări de comportament în învățământul de masă este mai puțin favorabilă, ba mai mult, este o situație care ar îngreuna procesul învățării și ar crea situații de stres profesional pentru cadrele didactice implicate în acest proces. Așadar, ne aflăm în fața unei probleme dificil de depășit, care presupune pregătirea suplimentară a cadrelor didactice în vederea schimbării opticii din acest punct de vedere. Prejudecățile față de copiii deficienți mental și a celor cu tulburări de comportament a unor cadre didactice, determină eșecul unui proces de incluziune eficient și nu numai.

Creând convingeri pozitive părinții își pot educa sănătos copiii. Trebuie să fim atenți cu lucrurile pe care le spunem despre și în prezența copiilor. Suntem permanent bombardați din ziua în care ne-am născut cu tot felul de sugestii limitative.

Concluzionând, putem spune că incluziunea nu-i implică numai pe copiii cu C.E.S.; ea este de fapt o realitate și recunoașterea faptului că fiecare copil este unic. Școala incluzivă ne demonstrează, așadar, că suntem unul, dar nu unul și același.

O imagine bună de sine trebuie să avem și să determinăm pentru copiii noștri noi, cadrele didactice, noi, părinții, noi, comunitatea.

Bibliografie:

1. Adler A., „Cunoașterea omului”, editura Iri, 1996;
2. Baba L., Borca C., Runceanu L., Vrăsmaș E., ”Parteneriat pentru educație incluzivă – Raport”; Lucrare elaborată în cadrul „Parteneriat pentru educație incluzivă, conceput și implementat prin cooperarea dintre Centrul Educația 2000+ și Fundația de abilitare Speranța, România, 2007-2009;

3. Baumeister R.F., Tice D. M., și Hutton D. G., „Self presentational motivations and personality differences in self esteem”, *Journal of personality*, 1989, volum 57;
4. Branden N., „Cei șase stâlpi ai respectului de sine”, Editura Colosseum, Buc. 1996;

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ ÎN CARIERA DIDACTICĂ

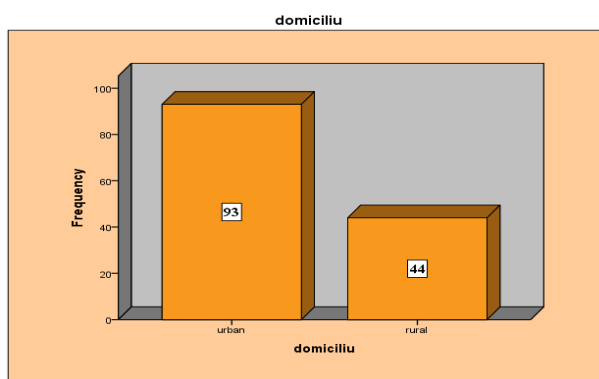
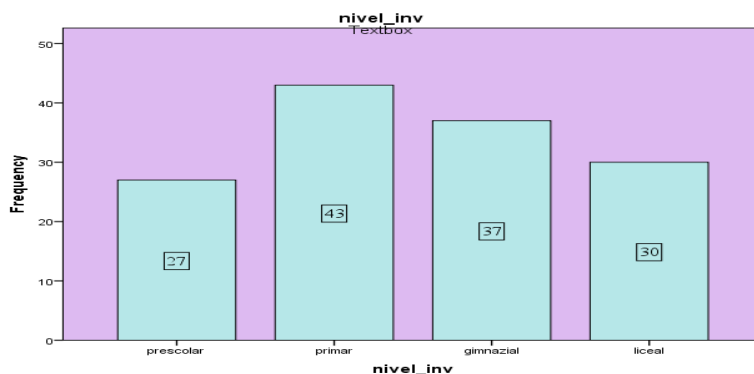
Sociolog Dumitru Diana –Valentina
Reprezentant al Asociației Egomundi

Abstract:

The purpose of the current study is to explore the relationship between emotional intelligence and job satisfaction of teachers from Romania. A total of 150 participants were administered the Emotional Intelligence Questionnaire adapted by Mihaela Roco after Bar-On and D. Goleman, the job satisfaction questionnaire developed by T. Constantin and Rotter's Locus of Control Scale. The results indicate that emotional intelligence relates with those subdimensions of job satisfaction which represents interpersonal relationships and communication.

Elaborarea cercetării a pornit de la ideea că în cariera didactică a avea capacitatea de recunoaștere și gestionare a propriilor emoții, este un beneficiu, atât pentru propria persoană, cât și pentru relațiile sociale pe care le are un profesor. Prin urmare, inteligența emoțională reprezintă un câștig în ceea ce privește experiența emoțională pozitivă la locul de muncă, cu atât mai mult, cu cât este vorba de relaționare, ca și caracteristică definitorie a acestui domeniu de activitate. Astfel, în relațiile interpersonale, a fi conștient, atât de propriile emoții, cât și de emoțiile celor din jur, poate conduce la reglarea stresului și a emoțiilor negative, astfel încât, sarcinile aferente lucrului cu elevii sau relațiile de colaborare pe care o persoană le are la locul de muncă se pot realiza mai armonios.

Studiul curent a avut ca obiectiv principal să surprindă dacă există vreo relație între gradul de inteligență emoțională și satisfacția în muncă la cadrele didactice din învățământul preuniversitar, având ca mediator variabila intermediară locul controlului, iar cercetarea empirică a fost dirijată de următoarele ipoteze: (1). Presupunem că nivelul inteligenței emoționale corelează direct proporțional cu subdimensiunea conducere și relații interpersonale a satisfacției în muncă; (2). Presupunem că nivelul inteligenței emoționale corelează direct proporțional cu subdimensiunea organizare și comunicare a satisfacției în muncă; (3). Presupunem că nivelul inteligenței emoționale corelează direct proporțional cu satisfacției generală în muncă; (4). Presupunem că nivelul inteligenței emoționale corelează direct

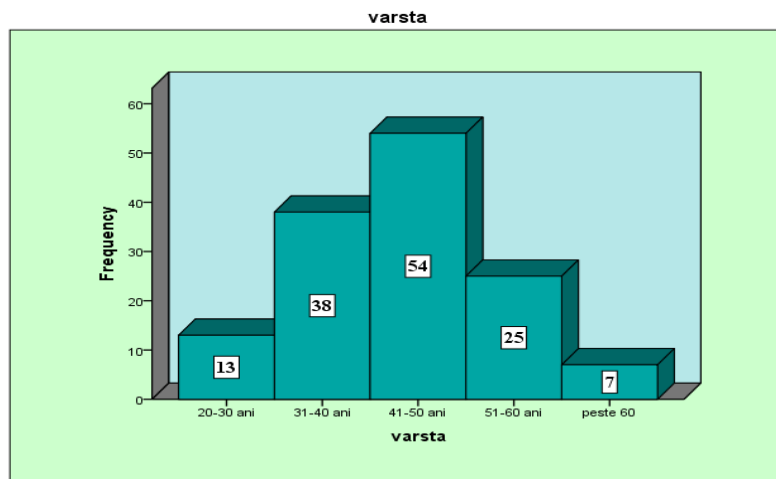
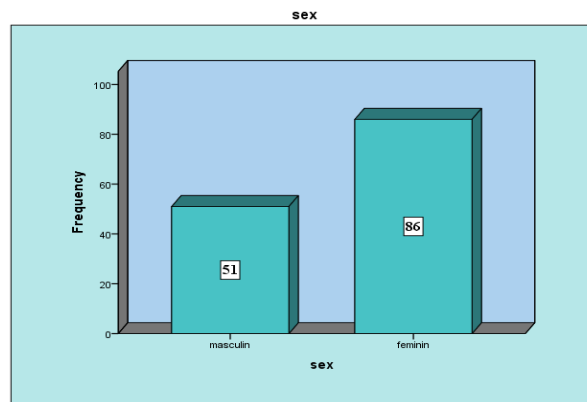

proporțional cu locul controlului; (5). Presupunem că satisfacția în muncă cu subdimensiunea remunerare și promovare corelează direct proporțional cu locul controlului.

Cercetarea a fost realizată prin aplicarea chestionarelor anterior amintite unui eșantion de 150 de persoane din județele Călărași și Dâmbovița și municipiul București, dintre care au fost validate 137. Eșantionarea a fost de tip neprobabilistic, folosind tehnica bulgărelui de zăpadă, astfel că, eșantionul este unul de convenință, dar s-a urmărit ca respondenții să fie cadre didactice active în mediul preuniversitar și am încercat, pe cât posibil, să fie atinse toate nivelurile de predare (preșcolar, primar, gimnazial și liceal), dar și să existe reprezentări atât pentru sexul feminin, cât și masculin, și din mediul urban și rural. Datele au fost colectate în perioada aprilie-mai 2016 în cadrul unor cursuri de formare profesională continuă la care au participat respondenții, dar și direct în unitățile de învățământ în care aceștia își desfășoară activitatea,

sau online, iar distribuția a fost următoarea: 20% cadre didactice din mediul preșcolar, 31% din mediul primar, 27% din mediul gimnazial și 22% din mediul liceal, 86 (63%) de sex feminin și 51 (37%) sunt de sex masculin, 93 (68%) dintre respondenți provin din mediul urban, și 44 (32%) din mediul rural. În ceea ce privește vârsta, s-a ales împărțirea în 5 categorii ordinale, iar distribuția este: categoria 1, 20-30 ani are o frecvență relativă de 13 respondenți (9%), categoria 2, 31-40 ani 38 de respondenți (28%), categoria 3, 41-50 ani 54 de respondenți (39%), categoria 4, 51-60 de ani 25 de respondenți (18%) și categoria 5, peste 60 de ani, 7 respondenți (5%). În cazul acestei variabile, atât categoria modală, cât și mediană sunt reprezentate de categoria 3, adică persoanele cu vârste cuprinse între 41-50 ani.

Pentru colectarea datelor s-au utilizat trei chestionare, și anume: chestionarul pentru inteligență emoțională (pentru adulți) adaptat de Mihaela Roco după Bar-On și D. Goleman (Rocco, M., 2004), chestionarul de satisfacție în muncă elaborat de T. Constantin în 2004¹ care pune în evidență patru factori: remunerare și promovare, conducere și relații interpersonale, organizare și comunicare, satisfacție generală și chestionarul pentru locul controlului a lui Rotter². În analiza informațiilor obținute în urma aplicării celor trei chestionare s-a urmărit găsirea unor relații între variabilele stabilite, iar pentru această etapă s-a folosit programul SPSS, mai exact tabele de frecvență, coeficientului de asociere Kendall's tau și tabele de contingență. În urma analizei statistice am putut observăm că două dintre ipotezele studiului curent se confirmă, mai exact, existența unei relații între nivelul inteligenței emoționale și subdimensiunea conducere și relații

¹ Disponibil la: <https://www.scribd.com/doc/46509377/Satisfactia-in-Munca> (accesat 15.03.2016)

² Disponibil la: <https://www.scribd.com/doc/192530904/Chestionarul-Lui-Rotter-Locul-de-Control> (accesat 15.03.2016)

interpersonale a satisfacției în muncă, cât și existența unei relații direct proporțional a nivelul inteligenței emoționale cu subdimensiunea organizare și comunicare a satisfacției în muncă, și trei dintre ipoteze se infirmă.

Din punct de vedere psihologic, în urma analizei datelor colectate în cadrul studiului curent, putem afirma faptul că, cele două ipoteze care au fost confirmate de analiza statistică sunt și cele care subliniază cel mai concret relația dintre nivelul inteligenței emoționale și a satisfacției în muncă. Așa cum am observat anterior, nivelul inteligenței emoționale corelează semnificativ cu subdimensiunile conducere și relații interpersonale și organizare și comunicare ale satisfacției în muncă.

Subdimensiunea conducere și relații interpersonale a satisfacției în muncă se referă la satisfacția sau insatisfacția unei persoane cu privire la climatul social și relațiile cu colegii sau cu șeful, cât și cu privire la atmosfera destinsă, nonconflictuală. Cea de-a doua subdimensiune a satisfacției în muncă, organizarea și comunicarea, se referă la satisfacția unei persoane cu privire la modul în care munca este organizată și realizată : definirea sarcinilor, efort depus, comunicare, feedback etc.

Cele două ipoteze confirmate, ne certifică rolul pe care inteligența emoțională îl are asupra satisfacția în muncă în cariera didactică. Astfel că, înțelegerea interpersonală, procesele reglatorii asociate inteligenței emoționale sunt în beneficiul relațiilor sociale și, ne putem aștepta ca acestea să afectează experiența emoțională pozitivă resimțită la locul de muncă. De asemenea, relațiile interpersonale, a fi conștient, atât de propriile emoții, cât și de emoțiile celor din jur, cât și structura climatului organizațional resimțit ca fiind pozitiv, poate conduce la o mai bună realizare a sarcinile aferente jobului și la o mai slabă influență a situațiilor stresante asupra productivității.

Luând ca punct de referință la studiul realizat în 2010 de Ion-Ovidiu Pânișoară și Georgeta Pânișoară care propune următoarele caracteristici considerate necesare unui cadru didactic de succes: 1. Competență științifică (profesională) și abilitățile de comunicare (cu scoruri egale); 2. Empatie (posibilitatea de a-l înțelege pe celălalt „din interior”) 3. Corectitudine/obiectivitate în tratarea cursanților și în evaluarea progresului acestora și care indică relația cu elevii ca fiind primul motiv pentru a alege cariera didactică, dar și primul motiv pentru a rămâne în profesia didactică putem să concluzionăm, în urma studiului curent și ținând cont de faptul că discutăm de un domeniu cheie al unei societăți, faptul că în cariera didactică cel mai important factor de satisfacție îl reprezintă un climat organizațional prietenos, bazat pe comunicare sinceră și feedback obiectiv care să susțină o bună desfășurare a activității generale.

Bibliografie selectivă

- Akomolafe1, M. J., Ogunmakin, A. O., (2014) Job Satisfaction among Secondary School Teachers: Emotional Intelligence, Occupational Stress and Self-Efficacy as Predictors în *Journal of Educational and Social Research*, Vol. 4 , p. 487 – 498
- Apostu, O. Balica, M. Fartușnic, C. Florian, B. Horga, I. Novak, C. Voinea, L. (2015). *Analiza sistemului de învățământ preuniversitar din România din perspectiva unor indicatori statistici. Politici educaționale bazate pe date*, Editura Universitară, București (Online). Disponibil la: <http://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/03/PUBLICATIE-Sistemul-de-Invatamant-2014.pdf>
- Constantin, T. (2009), *Determinanți ai motivației în muncă*, Universitatea Alexandru Ioan Cuza, Iași
- Goleman, D. (2000) *Inteligență emoțională*, Editura Curtea Veche, București
- Kafetsios, K., Zampetakis, L. A., (2008) Emotional intelligence and job satisfaction: Testing the mediatory role of positive and negative affect at work în *Personality and Individual Differences*, 44 (2008), p. 712–722
- Pânișoară I.O, Pânișoară G, (2010), *Motivarea pentru cariera didactică*, Editura Universității din București, București
- Rocco, M (2004). *Creativitate și inteligență emoțională*, Polirom, Iași

NEW SOLUTIONS FOR TEACHERS' TRAINING

NOI SOLUȚII PENTRU FORMAREA CADRELOR DIDACTICE

prof. Daniela ECOBICI
Școala Gimnazială Nr.3,
Drobeta Turnu Severin

Teachers' training is the main function of education, expressed as a permanent training-development activity, necessary for the optimum social integration of the human personality. The evolution of the teachers' training activity usually takes place on the methodological circuit: initial training-continuous training-self-training. The postmodern educational systems emphasize the continuity of the three sequences of the permanent instruction at a level of education policy.

În domeniul educației moderne din ultimul deceniu o axă de importanță majoră este cea a formării continue a adulților, care trebuie să fie în relație directă cu validarea în serviciu. Gerard Vaysse, unul dintre specialiștii de vază din domeniu, vine să precizeze că scopul formării continue este acela de a pregăti cetățeni care să învețe de-a lungul vieții, deoarece Europa secolului al XXI-lea va fi cea a cunoașterii. Cercetătorul formulează ideea că acest proces presupune o revoluție coperniciană în conștiința profesională și tinde ca cel implicat să obțină efecte durabile în practicarea meseriei.

Obiectivele esențiale ale formării continue în țările europene sînt următoarele:

- dezvoltarea individuală și profesională prin achiziționarea de noi competențe (didactica disciplinei, inițierea în noile tehnologii);
- sporirea calității sistemului educațional;
- cunoașterea ambianței sociale.

Ori, în formarea continuă este implicat specialistul care facilitează descoperirea cunoașterii de un anumit tip, decriptarea și livrarea ei sau specialistul care o acceptă ca pe un remediu pentru carențele formării inițiale.

Perfecționarea cadrelor didactice reprezintă o activitate cu conținut pedagogic și social proiectată, realizată și dezvoltată în cadrul sistemului de învățămînt, cu funcție managerială de reglare-autoreglare continuă a procesului de învățămînt, la toate nivelurile sale de referință (funcțional-structural-operațional). La nivel funcțional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de convertire practică a finalităților de sistem (ideal, scopuri ale educației) în obiective angajate în cadrul procesului de învățămînt, în mediul școlar și extrașcolar. La nivel structural, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de valorificare deplină a tuturor resurselor pedagogice (informaționale, umane, didactico-materiale, financiare) existente la nivel de sistem și de proces. La nivel operațional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de proiectare, realizare, dezvoltare și finalizare a activităților specifice procesului de învățămînt (lecții, cursuri, seminarii, lucrări practice, ore de dirigenție; activități extrașcolare/cu: elevii, cadrele didactice, părinții, alți reprezentanți ai comunității educative; activități: manageriale, metodice, de asistență psihopedagogică și socială, de orientare școlară și profesională, de consiliere etc.), în condiții optime, corespunzător contextului intern și extern existent, pe termen scurt, mediu și lung.

Analiza activității de perfecționare a cadrelor didactice presupune raportarea la conceptele pedagogice de formare, în general, și de formare continuă, în mod special. Formarea constituie

funcția centrală a educației (exprimată ca formare-dezvoltare permanentă necesară pentru integrarea socială optimă a personalității umane). Astfel, formarea subordonează din punct de vedere funcțional “învățămîntul care nu este decît un caz particular al formării”. Între educație și instruire, “matricea sa de funcționare se actualizează în mod diferit în formarea profesorilor, în formarea adulților în general sau în formarea elevilor” (vezi Michel, Vial, 1997, pag.18-33).

Conceptul de formare continuă definește liniile pedagogice esențiale pentru activitatea de perfecționare a cadrelor didactice, linii conturate la nivelul sistemelor de învățămînt, pe fondul evoluțiilor înregistrate în anii 1975-1985, prin consolidarea reformelor deja întreprinse și reevaluarea priorităților într-o societate bazată pe tehnologii avansate. Formarea continuă răspunde la aceste evoluții și la problemele lor integrabile în contextul mai larg al educației permanente. Depășind semnificația tradițională, de “remediu la carențele formării inițiale insuficientă pentru întreaga carieră profesională” (didactică), formarea continuă, în accepția sa (post)modernă, “începe să fie concepută ca un proces de lungă durată și de învățare permanentă”, cu două funcții generale: a) perfecționarea și înnoirea practicilor profesionale prin “actualizarea cunoștințelor însușite în timpul formării inițiale”; b) completarea formării inițiale, inclusiv prin “schimbarea eventuală a orientării profesionale, cu noi competențe sancționate prin diplome”. Aceste funcții, accentuate în mod specific la nivelul unor sisteme de educație, generează formule diferite de organizare a formării continue: formare în timpul profesiei, formare avansată, formare de/pentru (re)calificare... La nivel de politică a educației, toate variantele evocate vizează perfecționarea personalului didactic. La nivel conceptual, formarea continuă “ar putea fi definită drept ansamblu de activități și de practici care cer implicarea educatorilor pentru amplificarea cunoștințelor proprii, perfecționarea deprinderilor, analiza și dezvoltarea atitudinilor profesionale” (EURYDICE. Rețeaua de Informare despre educație în Comunitatea Europeană, vezi pag.8, 9).

Obiectivele activității de perfecționare a cadrelor didactice pot fi definite la nivel general și specific, fiind exprimate în termeni de formare continuă, domeniu în care există un anumit consens în cadrul sistemelor de învățămînt din țările dezvoltate.

Conținutul activităților de perfecționare a cadrelor didactice, corespunzător obiectivelor prezentate, include programe (post)universitare de: pedagogie generală (fundamentele pedagogiei, teoria educației, didactică generală), didactica specialității/metodica predării, teoria curriculumului, management școlar, formare avansată (la disciplinele de specialitate). Aceste programe, “cele mai frecvente în statele Uniunii Europene” sînt realizabile, în universități și instituții specializate în formare continuă, prin: cursuri, conferințe pedagogice, seminarii, stagii intensive și extensive, acțiuni practice, învățămînt la distanță, universități de vară, excursii tematice (de documentare, studiu etc.).

Evoluția activității de perfecționare a cadrelor didactice are loc pe circuitul metodologic: formare inițială – formare continuă – autoformare. Sistemele (post)moderne de învățămînt accentuează continuitatea celor trei secvențe de instruire permanentă congruente la nivel de politică a educației. Formarea inițială, organizată la nivel universitar pentru toate categoriile de cadre didactice, are un caracter mai deschis, “asociind la competența disciplinei o pregătire pentru întîlnirea cu copii și adolescenții, inclusiv cu cei aflați în mare dificultate școlară”. Formarea continuă urmărește perfecționarea practicii pedagogice valorificînd mai multe modele alternative “care permit aprofundarea reflexiei și consolidarea cunoștințelor noi” în situații diversificate, proprii procesului de învățămînt. Autoformarea apare astfel ca o consecință a sistemului de formare (inițială-continuă), expresie a transformărilor inovatoare promovate în cadrul procesului de învățămînt, a cercetărilor pedagogice finalizate la nivelul practicii didactice, a normelor sociale care instituie în școală “o adevărată cultură a autonomiei pedagogice”.

Activitatea de perfecționare a cadrelor didactice evoluează în două contexte complementare:

a) la nivelul școlii “ca abordare distinctă a schimbării educaționale care amplifică rezultatele elevilor și întărește capacitatea școlilor de a face față schimbării” (Hopkins, David; Ainscow, Mel; West, Mel, 1998, pag.12);

b) la nivelul unor relații de parteneriat ca răspuns la un ansamblu de cereri sociale, aflate în continuă expansiune și diversificare (vezi Zay, Danielle, 1994).

Ca factor intern, perfecționarea personalului didactic contribuie la îmbunătățirea culturii școlare, a relațiilor interpersonale, în condiții în care profesorii și elevii promovează învățarea prin ei înșiși (vezi Hopkins, David; Ainscow, Mel; West, Mel, 1998, pag.13). În această perspectivă intervin activitățile curente organizate la nivel de: consiliul profesoral, consiliul consultativ, comisii/catedre metodice, cercuri pedagogice, cabinete de asistență psihopedagogică, lecții deschise, studiul individual, recenzii, lectorate și conferințe pedagogice.

Ca factor de parteneriat, perfecționarea cadrelor didactice permite reglarea-autoreglarea continuă a practicii pedagogice în raport de o pluralitate de roluri asumate sau pe cale de a fi asumate ca urmare a cererii sociale: educator, instructor, metodist, evaluator, cercetător, manager; consilier, animator, agent al comunității locale; profesor-autor de lecții/cursuri susținute în regim de învățământ deschis la distanță (IDD), prin televiziune școlar, Internet etc... Instituțiile care pot fi angajate, în acest sens, sînt situate la nivelul structurii de conducere și de relație, proprie sistemelor (post)moderne de învățământ – vezi: consiliile pentru curriculum și evaluare, centrele de instruire profesională continuă, centrele de asistență psihopedagogică, facultățile, departamentele, editurile – de specialitate, institutele de cercetări, mass media (presă, radio, televiziune, Internet...).

Bibliografie:

1. Cahier pédagogiques, nr.335/juin, 1995, La formation des enseignants. I. Les enjeux.
2. Cahier pédagogiques, nr.338/novembre, 1995, La formation des enseignants. I. Les pratiques.
3. Carré, Ph.; Moisan, A.; Poisson, D., L'Autoformation. Psychopédagogie, Ingénierie, Sociologie, Presses Universitaires de France, Paris, 1997.
4. Eurydice, Rețeaua de Informare despre educație în Comunitatea Europeană, Formarea continuă a cadrelor didactice în Uniunea Europeană și statele AELS/SEE, Editura Alternative, București, 1997.
5. Hopkins, D.; Ainscow, M.; West, M., Perfecționarea școlii într-o eră a schimbării, Editura Prut Internațional, Chișinău, 1998.
6. Maciuc, Irina, Formarea formatorilor. Modele alternative și programe liniare, Editura Didactică și Pedagogică, RA, București, 1998.
7. Pastiaux, E. et J., Précis de pédagogie, Editions Nathan, Paris, 1997.
8. Vial, M., L'Auto-Evaluation entre auto-control et auto-questionnement, Université de Provence, Département pour les sciences de l'éducation, 1997.
9. Zay, D., (sous la direction), La formation des enseignants au partenariat. Un réponse a la demande sociale?, Presses Universitaires de France, Paris, 1994.

INEGALITĂȚI EDUCAȚIONALE ÎN ȘCOALA EUROPEANĂ

Prof. Elena Anca-Sînziana, Șc. Gimn. Nr. 1 Rovinari-Gorj

ABSTRACT

The relationship between education and income inequality is of fundamental importance. In this article, we focus on patterns of inequality and their relationship to education. The fresh and unique research deals with important topics such as: wage and education inequality, differences in earnings related to gender, the role of labour market institutions, demographic and cohort effects on inequality, intergenerational education and income mobility, the extent of 'overeducation' and job and life satisfaction inequality.

Key words: education, life satisfaction, inequality, labour market

În pofida angajamentelor asumate de statele member ale Uniunii Europene în vederea promovării echității în domeniul educației și formării profesionale, continuă să existe disparități geografice mari în ceea ce privește oportunitățile și rezultatele educaționale, de la un stat membru la altul, dar și pe teritoriul aceluiași stat.

Prezentul articol arată o imagine a inegalităților regionale intra-naționale la nivelul oportunităților și rezultatelor educaționale din U.E. Există inegalități considerabile între regiunile din UE în ceea ce privește oportunitățile și rezultatele educaționale. Diferențele intra-naționale în materie de performanțe sunt în mode frecvent cel puțin la fel de mari, și adeseam mai mari în comparație cu diferențele inter-naționale.

Regiunile care înregistrează proporția cea mai mare de personae cu un nivel scăzut de calificare formal (cel mult învățământ preșcolar, primar sau gimnazial inferior) se situează, în cea mai mare parte, în Europa de Sud și, în special, în Portugalia și Spania. În schimb, în regiunile în care oamenii dispun de un nivel superior de calificare se situează, în cea mai mare parte, în Regatul Unit, precum și în Europa Centrală și de Est.

Regiunile care înregistrează proporția cea mai ridicată de “elevi înscriși în învățământul primar și secundar inferior, ca procentaj din populația totală” se situează în zone din Irlanda, Portugalia, sul Spaniei, dar și în Țările de Jos, Danemarca și în sudul Suediei. În schimb, proporția cea mai scăzută se observă în nordul Italiei și în Europa de Sud-Est.

Există disparități regionale mari în UE în ceea ce privește participarea adulților la învățarea pe tot parcursul vieții. Regatul Unit, Danemarca, Finlanda și Suedia au cel mai mare număr de regiuni cu o participare puternică la procesul de învățare pe tot parcursul vieții, în timp ce majoritatea regiunilor care înregistrează un nivel de participare foarte redus la procesul de învățare pe tot parcursul vieții se află în Europa de Sud-Est.

Există diferențe semnificative între regiunile din UE în ceea ce privește “accesibilitatea geografică” la învățământul terțiar. Regiunile cele mai productive sunt în Germania, Regatul Unit și Țările de Jos. În schimb, majoritatea regiunilor cu cele mai slabe rezultate obținute la capitolul “accesibilitate geografică la învățământul terțiar” se situează în Europa de Su-Est, partea de nord din Suedia și Finlanda, statele baltice, Spania, Danemarca și Franța.

Luând în considerare disparitățile regionale de pe teritoriul fiecărui stat membru UE, România cunoaște cele mai mari disparități regionale în ceea ce privește indicatorul “elevi și studenți înscriși la toate nivelurile de învățământ, ca % din totalul populației”, urmată îndeaproape de Republica Cehă, Belgia și Spania. La polul opus, Irlanda înregistrează valoarea cea mai mică. Danemarca, Suedia, Ungaria și Polonia par, de asemenea, să înregistreze diferențe relative mici între valoarea regională maximă și valoarea minimă pentru acest indicator.

Mediile naționale adesea ascund realități neplăcute la nivel local și regional. Disparitățile regionale în ceea ce privește învățarea constituie un obstacol în calea dezvoltării regionale și a creșterii economice. Disparitățile regionale în domeniul educației înrăutățesc inegalitățile între regiunile UE. Ele contribuie de asemenea, la “exportul de inteligență” în regiunile mai dezvoltate.

Disparitățile spațiale în ceea ce privește oportunitățile și rezultatele educaționale reflectă inegalități mari. Doar măsurile în materie de politică nu sunt suficiente. Este probabil că politicile care combat sărăcia și aspectele legate de defavorizare la rădăcina acestora sunt mai eficiente decât intervențiile care țin numai de politica în domeniul educației în ceea ce privește influențarea structurii globale a inegalității educaționale la nivel regional.

BIBLIOGRAFIE

1. Bhagwati, J. (1973). Education, class structure and income inequality. World Development;
2. Foldvari, P., Leewen, B. (2011). Should less inequality in education lead to a more equal income distribution? *Education Economics*.

MODELE DE BUNE PRACTICI ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI EUROPEAN

Enescu Ion Alin, CSEI Constantin Pufan, Drobeta Turnu Severin

Looked at as a whole, the education system shall relate in fundamentally, to the organization in the form of institutions of higher education in the sense that the education system include all the institutions for the purpose of the fulfilment of educational objectives.

In most of the countries of the world, education systems are structured on the cycles of education (primary, secondary, upper) and steps (e.g. secondary schools of the lower and upper, higher education of the long-term and short-term). Every step is in its turn, structured on several profiles and smuggling (e.g. high schools from philology economic schools, military, training aids etc.).

Învățământul românesc este într-o continuă schimbare la momentul actual, aceste schimbări având menirea de a îl aduce la un nivel cât mai ridicat, cât mai competitiv cu cel al țărilor europene.

Privit ca întreg, SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT se referă, în mod fundamental, la organizarea sub formă instituțională a învățământului, în acest sens sistemul de învățământ cuprinzând totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educaționale.

Mai trebuie spus că sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări.

Prin urmare, există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, caracteristici și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară.

Învățământul, înțeles sub forma de organism instituțional, nu poate fi considerat ca având doar o structură internă, ca rezultat al interacțiunilor dintre componentele sale, ci el este supus unor presiuni sociale ce funcționează independent și în interacțiune, urmărind realizarea unor obiective educative.

În majoritatea țărilor lumii, sistemele de învățământ sunt structurate pe cicluri de învățământ (primar, secundar, superior) și trepte (ex. învățământul secundar inferior și superior, învățământ superior de lungă durată și de scurtă durată). Fiecare treaptă este, la rândul ei, structurată pe mai multe profiluri și filiere (de ex. licee de filologie, licee economice, militare, pedagogice etc.).

Danemarca ocupă unul din primele locuri. Motivele ar putea fi legate de faptul că vorbim de o societate bogată, neierarhizată structural, în care democrația funcționează foarte bine. *Danemarca* are o infrastructură foarte bine organizată, un șomaj aproape de zero, un sistem social care oferă servicii medicale și educaționale gratuite (dar și alte beneficii sociale) sau o rată a criminalității foarte redusă. Străinii care locuiesc în *Danemarca* beneficiază de sistemul social în egală măsură ca și danezii.

Țară ce investește masiv în educație (ocupă primul loc în lume din punct de vedere al cheltuielilor publice pentru educație), *Danemarca* este recunoscută internațional pentru calitatea vieții, lipsă poluării (uneori și miniștri merg cu bicicleta la servici) dar și pentru calitatea serviciilor sociale oferite cetățenilor sau pentru mediul său de business extrem de atractiv.

Danemarca are cel mai eficient și mai bine structurat sistem de învățământ ce se axează după cele patru dimensiuni ale învățării definite de UNESCO și anume: „învățarea pentru a ști”, acoperită de educația formală, „învățarea pentru a face”, reprezentată de perfecționarea la locul de muncă, „învățarea conviețuirii”, legată de activitățile sociale desfășurate în timpul liber și, în final „învățarea organizării proprii vieți”, care presupune acumularea de informații puse în slujba dezvoltării personale și a unui stil mai bun de viață.

Acceptarea insuccesului și critica sunt considerate ineficiente, demotivante. Abordarea pozitivă a oricărui aspect este considerată strategia eficientă.

În *Danemarca*, testarea națională a fost introdusă în 1975 și implementată complet în 2010, sub forma testelor finale la sfârșitul școlii secundare dar și pentru aproape fiecare an al învățământului obligatoriu. Acest tip de testare a fost adăugat la sistemul național de evaluare, în scopul de a monitoriza progresele și rezultatele elevilor și de a produce informații relevante astfel încât profesorii să poată satisface nevoile elevilor mai eficient, iar școlile să-și îmbunătățească calitatea educației. Obiectivul este de a combina modelele tradiționale de monitorizare de sus în jos cu abordările de jos în sus ale evaluării elevilor la nivelul școlii, astfel încât calitatea învățământului este măsurată mai eficient și astfel îmbunătățită. *Danemarca* începe testarea în al doilea an de școală, utilizând instrumente standardizate mai des decât celelalte țări-alegând, de asemenea, să testeze un număr foarte mare de materii.

Țară a artei și a culturii și prima destinație turistică în Europa, *Franta* are o lungă tradiție de cercetare, fiind un pol al inovațiilor științifice și tehnologice de prim plan.

Rezultat al unei tradiții îndelungate, excelența diplomelor franceze se bazează pe o rețea de 3500 de instituții de învățământ superior, de stat și private și de centre de cercetare cu renume internațional: 83 de universități, în jur de 240 de școli superioare de inginerie, peste 200 de școli superioare de comerț și management, 120 de școli superioare de artă, 20 de școli superioare de arhitectură. La acestea se adaugă peste 3000 de școli postliceale și institute specializate pe sectoare specifice (carierile sociale, domeniul paramedical, turismul, sportul, modă sau designul, etc.).

Diplomele din învățământul superior francez sunt structurate conform sistemului european comun LMD (Licență - Masterat - Doctorat) :

- Licența - 6 semestre - 180 ECTS (Bacalaureat + 3 ani)

- Master - 10 semestre - 300 ECTS (Bacalaureat + 5 ani)
- Doctorat - 16 semestre (Bacalaureat + 8 ani)

Finanțate de către Stat, cele 83 de universități publice sunt repartizate pe întreg teritoriul, de la Sorbona din Paris, înființată în 1179, până la cel mai recent campus high-tech din Nisa (Sophia a Antipolis). O particularitate a învățământului superior francez o constituie Marile Școli (Les Grandes Ecoles). Înființate în paralel cu sistemul universitar la începutul secolului XIX, acestea continuă să ofere o pregătire de înalt nivel, cu orientare profesională, fiind în același timp foarte selective. În afară formărilor de inginerie sau de gestiune și comerț, care sunt majoritare în cadrul acestor școli, există și filiere de administrație publică (ENA), de apărare, de învățământ și de cercetare (în cadrul Școlilor Normale Superioare) și filiere de agronomie sau de medicină veterinară.

Cercetarea este o componentă structurală a universităților: prin cei 62.000 de profesori-cercetători, cele 295 de Școli Doctorale asigură pregătirea pentru cercetare în strânsă legătură cu peste 1.200 de laboratoare de cercetare. Școlile doctorale franceze au arătat dintotdeauna deschidere către internațional: din 76.000 de studenți doctoranzi în 2013, mai bine de 25.000 erau studenți străini.

Germania are un număr total de circa 350 de instituții de învățământ superior susținute public sau recunoscute oficial, care sunt de următoarele tipuri:

- *Universitäten* (universitățile) și instituțiile echivalente de învățământ superior ca *Technische Universitäten* (universitățile tehnice), *Gesamthochschulen* (universitățile comprehensive) și *Pädagogische Hochschulen* (colegiile pedagogice).
- *Kunsthochschulen* and *Musikhochschulen* (colegiile de artă și muzică).
- *Fachhochschulen* (universitățile de științe aplicate).

Germania are un număr mare de instituții de învățământ superior care se centrează pe domenii specifice, cum sunt medicina umană și veterinară, sport, artă și media, film și administrație publică.

Sistemul educațional german se bazează pe conceptul de *Bildung*, noțiune care asociază însușirea de cunoștințe în același timp cu dezvoltarea personală. Copilul crește și se dezvoltă în funcție de ritmul lui propriu și talentele sale individuale. Educația germană nu pune accentul pe transmiterea de cunoștințe, ci pe dezvoltarea personalității copilului. Această idee de bază la originea sistemului educațional german se manifestă în toate etapele școlare. Referindu-ne la sistemul educațional german, este important de menționat că educația (*Bildung*) este un domeniu strict legat de competența landurilor (*Länder* = state federale). Putem găsi, astfel, variații importante în funcție de legile fiecărui land.

În anul 1999, în conformitate cu Procesul Bologna, *Italia* a trecut de la vechiul sistem universitar (5 ani de Laurea Degree) la noul sistem (3 ani de Bachelor Degree, apoi 2 ani de Master Degree - Laurea Specialistica în Italia), adoptat la nivel european. S-a stabilit și un sistem de credite prin care să poată fi cuantificat volumul de studiu necesar pentru un curs sau examen, astfel 25 de ore = 1 credit. Acest sistem de credite ajută și la echivalarea studiilor la nivel internațional.

În prezent, sectorul universitar din Italia este format din 89 de universități, dintre care 58 sunt universități de stat. Există și un sector non-universitar, care face parte tot din învățământul superior, format din 4 tipuri de instituții:

- școli înalte de design: politehnici de arte, academii de arte, conservatoare de muzică, institute pentru studii coregrafice și de muzică, academii naționale
- școli înalte pentru mediatori de limbi
- programe de educație tehnică și antrenamente
- domenii specifice: diplomație, restaurare, studii militare, arhivare, etc. (acestea sunt subordonate unor ministere, nu aparțin educației)

Nivelul studiilor universitare din Italia este recunoscut în Europa și în lume pentru înaltă specializare și competitivitate. Nu întâmplător. Vorbim despre țara cu cea mai veche universitate

din Europa de Vest, și anume Universitatea din Bologna. Se pare că le place și inovația. Tot aici a luat naștere și noul sistem universitar care se aplică în Europa, ce poartă numele de sistemul Bologna.

Cu nu mai puțin de 58 de universități de stat, 17 universități private, trei universități tehnice și 12 institute specializate, Italia reprezintă o opțiune de top, mai ales pentru cei care doresc să beneficieze de studii de calitate și de finanțare destul de generoasă. Mai mult, internaționalizarea sistemului lor educațional a dat roade, având în prezent două instituții special dedicate studenților străini.

Considerat un centru internațional al afacerilor, comerțului, al industriilor high-tech sau al celor bazate pe cunoaștere, *Olanda* oferă un mediu favorabil pentru desfășurarea studiilor. Sistemul educațional olandez este unul dintre cele mai bune din Europa, Olanda fiind o destinație preferată de zeci de elevi și studenți români datorită costurilor mici de școlarizare și datorită gamei variate de programe în limbă engleză.

Sistemul universitar este bazat pe un ciclu în trei pași: studii de Licență (Bachelor), Master și Doctorat (Phd). Acest ciclu a fost introdus oficial în Olanda la începutul anului academic 2002-2003. Până atunci, această țară avea un sistem binar de educație universitară, ceea ce înseamnă că existau 2 tipuri de programe:

- educație bazată pe cercetare academică - oferită în special de universitățile de cercetare, pentru studenții care doresc să urmeze o carieră academică sau în cercetare.
- înaltă educație de afaceri sau inginerescă oferită de "hogescholen" (universități de științe aplicate), pentru studenții care doresc să se angajeze în industrie.

Elevii olandezi trebuie să aleagă încă de la vârsta de 12 ani tipul de universitate pe care vor să-l urmeze. În Olanda există două mari tipuri de educație liceală: VWO și HAVO. Primul este structurat în 6 ani, iar cel de-al doilea are doar 5. Numai după absolvirea unui VWO, un student are acces la Universitățile de Cercetare. Cei care absolvă un HAVO pot fi admiși numai la Universitățile de Științe Aplicate. După absolvirea unui an la o astfel de universitate poate fi admis în cadrul unei Universități de Cercetare.

Bibliografie

1. **M. DIACONU, I. JINGA**, (2004), *Pedagogie*, București, Ed. ASE
2. **PHILIP H. COOMBS**, (1968), *The World Educational Crisis: A Systems Analysis*, New York, Oxford University Press
3. **S. CRISTEA, C. CONSTANTINESCU**, (1998), *Sociologia educației*, Pitești, Editura Hardiscom
4. **S. CRISTEA**, (1998), *Dicționar de termeni pedagogici*, București, Ed. Didactică și Pedagogică
5. <http://eacea.ec.europa.eu/education/euryperia>
6. <http://eures.anofm.ro/index.php>
7. www.eurydice.org
8. http://fr.wikipedia.org/wiki/Echelle_de_notation_ECTS
9. <http://worlddatabaseofhappiness.eur.nl/>

ȘCOALA ROMÂNEASCA PE SCENA EUROPEANA THE ROMANIAN SCHOOL ON THE EUROPEAN STAGE

Fleancu Victoria,

Școala Gimnazială "Voievod Litovoi" Tg- Jiu

The Romanian school occupies a special place on the European scene. The Romanian school has created people who have honored the nation and today have people who are in the process of training, which can tend to several variants: a profound approach to the traditional style process, a multi-influence approach, an approach that combines styles to achieve applicability to current needs. A very important aspect of the education is the management approached.

Una dintre problematicile permanente ale societății, ce caracterizează în mare măsură vremurilor noastre, o constituie preocuparea legată de poziția învățământului românesc la nivel european. Educația constituie forma prin care ne marcăm felul de a fi, atât ca individualitate, cât și ca nație, popor, cultură. Educația este, totuși, și forma prin care ne arătăm oarecare vulnerabilități. Și, astfel, se identifică o necesitate, aceea a situării școlii românești pe o scenă, pe scena europeană, un spațiu cultural atât de bogat în aspecte ce pastrează școala tradițională, cât și aspecte ce vin să inoveze „dimensiunea școlii”.

Ne propunem să dezbaterem un subiect destul de delicat, bazat pe convingeri ce vin să susțină trăsăturile caracteristice ale școlii românești în raport cu școala europeană. Unul dintre punctele de bază ale temei îl constituie educația ca management, ca strategie, ca abordare a celor mai eficiente forme de organizare. Știm că structura esențială ce stă la baza formării individului este educația. În societatea contemporană se observă din ce în ce mai mult tendința unei dimensionări a nivelului de educație. În modul cel mai evident nevoile de educație sunt nevoi sociale. Ele constituie expresia cerințelor pe care societatea le formulează față de sistemul educativ și, mai concret, pe care comunitatea socială le formează față de instituția școlară. Nevoia de educație nu poate fi nici anulată, nici inventată, ea poate fi determinată, analizată și ulterior satisfăcută prin acțiuni organizate de la început în acest sens. Orientarea explicită spre satisfacerea unor nevoi și rezolvarea unor probleme este un atribut al acțiunii educaționale eficiente, care imprimă acesteia raționalitate, utilitate socială și justifică alocarea resurselor necesare realizării ei. Rezultă că principalele elemente ce alcatuiesc un proces sau un sistem educațional (obiective, structură, conținut, metodologie, extindere, durată, costuri) se stabilesc nu întâmplător și nici pe baza unor modele abstracte, ci în funcție de volumul, structura, intensitatea și urgența nevoilor de educație pentru satisfacerea cărora procesul sau sistemul respectiv este organizat.

Schimbările majore din domeniul vieții sociale din ultimii ani impun procesului educațional necesitatea găsirii unor soluții adecvate pentru copii, pentru tineret, Profesorul trebuie să își asume rolul formator, de stimulare a creativității elevului, de stimulare a capacităților sale intelectuale. Și toate acestea se pot realiza doar prin abordarea unui management educațional eficient. Managementul educațional vine să îndeplinească rolul de a studia procesele și relațiile ce se manifestă în cadrul instituțiilor de învățământ.

În România, educația după 1990 a cunoscut mai multe experiențe sub umbrela reformei, care nu au urmărit în marea lor majoritate, decât cosmetizarea sistemului și nu o reformă structurală de fond, în care să se aibă în vedere atât situația actuală a sistemului educațional, element pozitiv al vechiului sistem educațional, disponibilitatea genetică a națiunii române, tradiția educațională

românască, cât și idealul educațional dorit de întreaga societate la care să adere toate instituțiile și care să asigure evoluția social economică a României.

În acest context, managementului educațional îi revine un rol primordial, de pregătire umană a noilor specialiști și manageri care să transpună în practică dezideratele sociale ale unei societăți.

Astfel, în actul social educațional al lumii actuale, când rolul educativ al familiei a fost diminuat considerabil, rolul determinant al managementului în actul social numit educație, de împlinire a dezideratelor sociale ale unei societăți, capătă noi valențe de importanță capitală. Din această cauză este imperativ să se înțeleagă importanța relației intrinseci dintre management și educație, ca o relație între manifestare, devenire și eficiență a experienței umane în evoluția societății și a lumii.

Analizând strict învățământul românesc, raportat la învățământul european, putem considera câteva aspecte esențiale. Învățământul, în general, presupune asumarea unor riscuri și aspirarea la performanță. În funcție de instrumentele folosite, se poate atinge performanța și, de asemenea, se pot înregistra riscuri. Performanța se atinge când subiecții educației sunt instruiți pe toate planurile, când sunt pregătiți pentru a face față tuturor exigentelor vieții, nu numai aceluia ce ține de domeniile studiate la școală, când profesorul devine un bun manager al activității, când motivarea se face în formă corespunzătoare. Pe de altă parte, când se încearcă abordări necorespunzătoare ale educației, când nu se insistă pe formarea unei baze generale, când nu se respectă toți pașii esențiali în atingerea obiectivelor procesului se ajunge la riscul de a nu se putea înregistra rezultate evidente.

Pe parcursul desfășurării învățământului ca proces se pot identifica puncte cheie cum ar fi eficiența, element ce vine să caracterizeze întregul sistem educațional. A fi eficient înseamnă „a fi potrivit la locul potrivit”. A înregistra eficiență în învățământ înseamnă a alege „uneltele” necesare pentru ca educația să îndeplinească rolul de a da confort individului, de a genera oameni care să fie capabili să răspundă nevoilor societății, de a se alinia oarecum la educația europeană, mondială, chiar, fără a se evita conștientizarea faptului că educația românească nu este una deficitară. Învățământul european poate constitui un model de urmat dar trebuie ținut cont de faptul că un sistem educațional trebuie să răspundă trăsăturilor grupului pe care îl reprezintă. Învățământul românesc poate aborda „unelte europene” de evaluare doar dacă pe parcursul pregătirii se apelează, de asemenea la abordare europeană. În a copia modele europene putem identifica atât un aspect pozitiv, acela de a adopta alte forme de organizare a procesului, prin structurarea conținuturilor, reducerea cantității de informație, cât și un aspect negativ, acela de a trece la forma evazivă a informațiilor, ce nu ar putea genera competențe corespunzătoare.

Un alt punct de bază ce poate fi considerat este cunoașterea și comunicarea cunoașterii, etape ce se pot realiza prin lectură. Se observă demotivarea elevilor în ce privește lectura și acest punct poate fi considerat unul esențial ca necesitate de rezolvare. Cu cât elevii citesc mai puțin, cu atât capacitatea lor creativă va avea de suferit. Este un semnal îngrijorător întrucât elevii manifesta din zi în zi un limbaj violent, lipsit de funcția comunicării, un limbaj steril ca valoare formativă și chiar unul distructiv la nivel individual, un limbaj care este rezultatul, în mare parte, al influențelor moderne în procesul de învățământ

Având în vedere cele prezentate putem considera că școala românească ocupă pe scena europeană un loc aparte. Școala românească a creat oameni ce au făcut cinste națiunii și are astăzi oameni, în curs de formare, ce pot tinde spre mai multe variante: o abordare profundă a procesului în stil tradițional, o abordare cu multiple influențe europene, o abordare care să îmbine stilurile încât să se obțină aplicabilitate nevoilor actuale.

Bibliografie:

1. „Analiza resurse, nevoi și managementul strategic în învățământ”, Florea Voiculescu, Editura Aramis, București, 2004;
2. „Management educațional”, Ioan Țoca, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007;
3. „Managementul clasei de elevi”, Romița Iucu, Editura Polirom, Iasi, 2006;

4. „Relatia profesori- elevi: blocaje și deblocaje” Elena Truță, Sorina Marder, Editura Aramis, Bucuresti, 2004;

IMPORTANȚA LEGISLAȚIEI EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA ÎN CONTEXT EUROPEAN

*Florea Mihaela-Camelia
Colegiul Tehnic “Domnul Tudor”
Drobeta Turnu Severin*

Every person has the right to education. In Romania, education is a national priority. The general, legal rules and regulations about the organization, the administration and the functioning of the Romanian Educational System are established by Constitution, by the Law of National Education and Government’s decisions.

The purpose of the Law of National Education is to promote a learning system based on values, creativity, cognitive capacity, purposes that should be respected during the entire educational process. These values should be preserves at every level of the organization and the functioning of the system and in every form of teaching.

Dreptul la educație este recunoscut tuturor persoanelor. Obiectul acestui drept variază în funcție de documentul care îl statuează: *Convenția pentru drepturile copilului, Pactul cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.*

În materie de educație elementară este un drept care este gratuit și obligatoriu.

Educația este atât un drept în sine cât și o unealtă indispensabilă pentru realizarea celorlalte drepturi. Cu ajutorul educației adulții și copiii marginalizați din punct de vedere social și economic pot ieși din sărăcie și pot participa la viața comunității.

Educația joacă un rol foarte important în imputernicirea femeilor, în protejarea copiilor împotriva exploatării sau expunerii la munci periculoase și mai ales împotriva abuzului sexual. Educația joacă un rol important în promovarea drepturilor omului și a democrației, precum și pentru protejarea mediului.

Educația reprezintă cea mai bună investiție pe care o poate face un stat. O minte educată și activă, ce poate rătăci liberă peste tot, este una dintre bucuriile și recompensele existenței umane.

Obiectivele educației trebuie urmărite nu doar în procesul de implementare a unui sistem educațional, ele fiind caracteristici necesar a se regăsi în întreaga construcție a unui stat. Dezvoltarea deplină a personalității umane și a simțului demnității sale, integrarea persoanei și participarea efectivă a acesteia la dezvoltarea societății libere, întărirea respectului pentru drepturile omului și libertățile fundamentale, promovarea înțelegerii, a toleranței și a prieteniei între toate națiunile și toate grupurile rasiale, etnice sau religioase, dezvoltarea și transmiterea identității culturale, dezvoltarea valorilor, a simțului responsabilității morale și sociale – toate acestea reprezintă principii pe care *sistemul de protecție a drepturilor omului* le impune ca finalitate a sistemului educațional și fără de care existența și realizarea celorlalte drepturi ar rămâne simple idealuri.

În România învățământul constituie prioritate națională.

Cadrul legal general pentru organizarea, administrarea și funcționarea educației în România este stabilit prin *Constituție, Legea Educației Naționale și ordonanțe de Guvern.* Procedurile și

regulamentele specifice sunt stabilite prin *Hotărâri ale Guvernului și Ordine ale Ministrului Educației și Cercetării Științifice*.

Legea învățământului are ca scop promovarea învățământului centrat pe valori, creativitate, capacitate cognitivă și volitivă, capacitate acțională, deziderate care necesită a fi respectate de întreg procesul educațional. Aceste valori trebuie avute în vedere pe toate etajele de organizare și funcționare a sistemului de învățământ preuniversitar și în toate formele de predare.

Educația și formarea profesională a copiilor, a tinerilor și a adulților au ca finalitate principală formarea competențelor, înțelese ca ansamblu multifuncțional și transferabil de cunoștințe, deprinderi/abilități și aptitudini, necesare pentru: a) împlinirea și dezvoltarea personală, prin realizarea propriilor obiective în viață, conform intereselor și aspirațiilor fiecăruia și dorinței de a învăța pe tot parcursul vieții; b) integrarea socială și participarea cetățenească activă în societate; c) ocuparea unui loc de muncă și participarea la funcționarea și dezvoltarea unei economii durabile; d) formarea unei concepții de viață, bazate pe valorile umaniste și ale omului; e) cultivarea sensibilității față de problematica umană, față de valorile moral-civice și a respectului pentru natură și mediul înconjurător natural, social și cultural.

Statele membre UE sunt responsabile pentru politicile lor educaționale și de formare, însă o acțiune la nivelul UE poate promova învățarea reciprocă și schimburile de bune practici între statele membre. De aceea, UE sprijină statele membre să integreze principiile eficienței și echității în sistemele lor educaționale. **Programul de acțiune** în domeniul educației și formării pe tot parcursul vieții și cooperarea transnațională prin intermediul mobilității persoanelor vor favoriza, de asemenea, dobândirea de noi competențe și adaptarea la piața europeană a muncii, îmbunătățind, în același timp, calitatea și legăturile dintre instituțiile de învățământ și de formare din UE.

"1. Orice persoană are dreptul la educație. Educația trebuie să fie gratuită, cel puțin în ce privește învățământul elementar și de bază. Învățământul elementar este obligatoriu. Învățământul tehnic și profesional trebuie să fie accesibil tuturor; accesul la studii superioare trebuie să fie deschis tuturor pe baza deplinei egalități, în funcție de merit.

2. Educația trebuie să urmărească dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului pentru drepturile omului și pentru libertățile fundamentale. Ea trebuie să stimuleze înțelegerea, toleranța și prietenia între toate popoarele și între toate grupurile rasiale sau religioase, precum și dezvoltarea activității Organizației Națiunilor Unite pentru menținerea păcii.

3. Părinții au, cu prioritate, dreptul să aleagă felul educației care urmează să fie dată copiilor lor."
(**Art. 26- Declarația Universală a Drepturilor Omului**)

"1. Statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul pe care îl are orice persoană la educație. Ele sunt de acord că educația trebuie să urmărească deplina dezvoltare a personalității umane și a simțului demnității sale și să întărească respectarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. Pe lângă aceasta, ele sunt de acord că prin educație orice persoană trebuie să devină capabilă de a juca un rol util într-o societate liberă, că educația trebuie să favorizeze înțelegerea, toleranța și prietenia între toate națiunile și toate grupurile rasiale, etnice sau religioase și să încurajeze dezvoltarea activităților Națiunilor Unite pentru menținerea păcii.

2. Statele părți la prezentul Pact recunosc că în vederea asigurării deplinei exercitări a acestui drept:

- a) învățământul primar trebuie să fie obligatoriu și accesibil tuturor în mod gratuit;*
- b) învățământul secundar, sub diferitele sale forme, inclusiv învățământul secundar tehnic și profesional, trebuie să fie generalizat și să devină accesibil tuturor prin toate mijloacele potrivite și în special prin instaurarea în mod progresiv a gratuității lui;*
- c) învățământul superior trebuie să devină accesibil tuturor în deplină egalitate, în funcție de capacitatea fiecăruia, prin toate mijloacele potrivite și în special prin introducerea treptată a gratuității;*

d) educația de bază trebuie încurajată sau intensificată cât mai mult posibil, pentru persoanele care au primit educație primară sau care n-au primit-o până la capăt;
 e) trebuie să se urmărească activ dezvoltarea unei rețele școlare la toate nivelurile, să se stabilească un sistem adecvat de burse și să se amelioreze în mod continuu condițiile materiale ale personalului didactic.

3. Statele părți la prezentul Pact se angajează să respecte libertatea părinților și, atunci când este cazul, a tutorilor legali, de a alege pentru copiii lor instituții de învățământ, altele decât cele ale autorităților publice, dar conforme cu normele minimale pe care le poate prescrie sau aproba statul în materie de educație și de a asigura educația religioasă și morală a copiilor lor în conformitate cu propriile lor convingeri.

4. Nici o dispoziție din prezentul articol nu trebuie interpretată ca aducând atingere libertății indivizilor și persoanelor juridice de a înființa și de a conduce instituții de învățământ cu condiția ca principiile enunțate în paragraful 1 al prezentului articol să fie respectate, iar educația dată în aceste instituții să fie conformă cu normele minimale pe care le poate prescrie statul."

(Art. 13- Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale)

"1. Statele părți recunosc dreptul copilului la educație și, în vederea asigurării acestui drept în mod progresiv și pe baza egalității de șanse vor urmări în mod special:

- a) să facă învățământul primar obligatoriu și gratuit pentru toți;
- b) să încurajeze diferite forme de învățământ secundar, atât general, cât și profesional, să le facă deschise și accesibile oricărui copil și să ia măsuri corespunzătoare, cum sunt instituirea gratuității învățământului și acordarea unui ajutor financiar în caz de nevoie;
- c) să asigure accesul la învățământul superior, în funcție de capacitățile fiecăruia, prin toate mijloacele adecvate;
- d) să facă deschise și accesibile tuturor copiilor informarea și orientarea școlară și profesională;
- e) să ia măsuri pentru a încuraja frecventarea școlii cu regularitate și reducerea ratei de abandon a școlii.

2. Statele părți vor lua toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea disciplinei școlare într-un mod compatibil cu demnitatea copilului ca ființă umană și în conformitate cu prezenta Convenție.

3. Statele părți vor promova și încuraja cooperarea internațională în domeniul educației, mai ales cu scopul de a contribui la eliminarea ignoranței și a analfabetismului în lume și de a facilita accesul la cunoștințe științifice și tehnice și la metode de învățământ moderne. În această privință, se va ține în special seama de necesitățile țărilor în curs de dezvoltare."

(Art.28- Convenția cu privire la drepturile copilului)

Bibliografie:

1. Legea Educației Naționale 1/2011, cu modificările și completările ulterioare
2. Declarația Universală a Drepturilor Omului
3. Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale
4. Convenția cu privire la drepturile copilului

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN EUROPA

Fraicor Ana-Maria, CJRAE Mehedinti

A well-thought system can be made by an ordinary student, an exceptional one.

There are countries in this world who have understood that a nation's prosperity depends on the new generation. Investing in children's education is safe and sustainable, and school is not a chore. Studies do not just end with a good diploma to hang on the wall. Young people have a job and a good training for life.

Finlanda

Toate clasamentele plasează această țară nordică în fruntea sistemelor de învățământ din lume. Paradoxul este că programul elevilor finlandezi și cerințele școlii sunt foarte relaxate. Regulile sunt foarte clare. Dacă nu are 7 ani împliniți, copilul nu are ce căuta la cursuri. Clasele primare durează șase ani, iar elevii au la toate materiile același profesor - îndrumător. Rolul acestuia este să vegheze ca niciun elev să nu rămână în urmă. Rezultatul absolvirii claselor primare trebuie să fie stabilitatea emoțională a elevilor și încrederea în forțele proprii. De aceea, până în clasa a șasea nu există sistem de notare.

Educația, gratuită de la nivelul preșcolar până la universitate, include cursurile, masa, cărțile și materialul didactic. Temele pentru acasă sunt fixate astfel încât să nu afecteze timpul liber și de odihnă al fiecărui copil. Succesul sistemului finlandez se bazează pe cooperarea dintre familie și școală. Profesorii sunt foarte respectați și bine plătiți. Salariul este, în medie, de 41 de euro pe oră. Prin comparație, un profesor din România câștigă cel mult 9 euro pe ora de curs.

Marea Britanie

Există o țară în care sunt identificate abilitățile fiecărui copil, în care elevii sunt îndrumați să-și găsească vocația, în care profesorii au cea mai bună reputație, în care școala te face mare și puternic.

Prin lege, în Marea Britanie toți copiii cu vârsta între cinci și 16 ani trebuie să meargă la școală. Marea Britanie a introdus National Curriculum în 1992 și toți școlarii sunt obligați să urmeze studiile până la vârsta de 16 ani. Programul este împărțit în patru stagii și este alcătuit pe grupe de vârstă. Niciun copil nu ramâne neșcolarizat și este depistat la timp, în cazul în care abandonează școla.

Cele mai importante materii sunt limba engleză, matematica și științele. Urmează design, tehnologie, informatică, comunicații, istorie și geografie. Și tot ca obiecte obligatorii de studiu sunt limbile străine, muzica, arta, educația fizică și cea religioasă. După cinci ani de educație secundară, școlarii trec printr-un examen național și primesc un certificat. Este un examen cu un singur subiect, supravegheat de un consiliu școlar independent, format din profesori de elită.

Olanda

Sistemul olandez de învățământ este în așa fel conceput încât aproape toți copiii la sfârșitul ciclului primar își însușesc cunoștințele de bază fără să depună prea mult efort. Teme pentru acasă

sunt foarte puține, în schimb sunt serios și obiectiv evaluați prin testări periodice fără să se creeze ierarhizarea și etichetarea lor în clasă.

Elevii olandezi nu au presiunea performanței la școală pentru că părinții lor nu pun accent pe performanțe, ci pe plăcerea de a merge la școală. O sintagmă care ilustrează foarte bine acest lucru este întrebarea pe care aceștia o pun copiilor de fiecare dată când se întorc de la școală: “A fost fun astăzi la școală? Copiii olandezi fac cunostinta cu sistemul de învățământ chiar în ziua în care împlinesc 4 ani, zi, care coincide și cu prima lor zi de școală, iar începând de la vârsta de 5 ani școala este obligatorie pentru absolut toți copiii.

Primii doi ani de școală și-i petrec la clasa pregătitoare. Între 6 și 7 ani, marea majoritate a micuților începe clasa 1, cu condiția să-și fi însușit toate abilitățile mai sus amintite.

În Olanda, o zi de școală începe la 8.30 și se sfârșește la orele 15.00, cu o pauză de o oră la prânz, în care școlarii au posibilitatea, să meargă acasă pentru masa pe prânz. După școală, copiii ai căror părinți lucrează merg la after school, unde și petrec timpul jucându-se cu ceilalți colegi de școală.

Un lucru foarte important de adăugat este implicarea părinților sub forma de voluntariat în activitățile școlii. Selecția pentru liceu se face în jurul vârstei de 12 ani când copiii sunt îndrumați în urma evaluărilor naționale riguroase și a recomandării învățătorului spre diferite nivele și profile de liceu.

România

Sistemul educațional românesc trece, de ani buni, prin încercări disperate de reformare rămasă, din păcate, doar la un nivel profund declarativ, fără relevanță în tot ceea ce înseamnă educația pentru viața reală. Structura sistemului de învățământ din România cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar, învățământul secundar inferior, învățământul general obligatoriu, învățământul secundar superior, școlile de arte și meserii, școlile de ucenici, învățământul post-liceal și învățământul superior. Învățământul general obligatoriu este de zece clase, vârsta de debut a școlarității fiind de 7 ani, sau de 6 ani la cererea părinților. Teoretic, vârsta de încheiere a învățământului general obligatoriu este de 16-17 ani. Din anul școlar 2003-2004[1] clasele a IX-a și a X-a sunt finalizate cu certificat de absolvire.

Din păcate, sistemul educațional românesc, spune analiza, este nerelevant în raport cu economia și societatea viitorului. Mai bine de 20% dintre elevi părăsesc timpuriu școala, față de 15% la nivel european. România este țara cu una dintre cele mai mici participări a adulților la programe de învățare pe tot parcursul vieții.

Sistemul de învățământ din România, prezintă o serie de avantaje precum: accesul la o rețea extinsă de unități de învățământ, un aspect important pentru cei care caută o școală în apropierea domiciliului, de pildă, pregătirea generalistă a elevilor până în clasa a VIII-a, care le permite să asimileze un bagaj de cunoștințe din diverse domenii și care le oferă suficient timp pentru a-și descoperi pasiunile/domeniile pe care vor să le aprofundeze la liceu, costuri mult mai mici decât în cazul școlilor private, posibilitatea elevilor de a relaționa cu persoane și personalități diferite, cu colegi din diverse medii, putând astfel să se adapteze mai ușor la realitatea de dincolo de școală;

Însă, din păcate în imediată apropiere se fac simțite și o serie de dezavantaje care afectează învățământul românesc: condiții care adesea lasă de dorit – săli de clasă care n-au mai fost de mult timp renovate, terenuri și săli de sport nesigure sau dotate necorespunzător, acces redus la noile tehnologii: doar unul din 250 de elevii de clasa a VIII-a are acces la un calculator sau laptop cu o conexiune la Internet (sursa), numărul mare de elevi dintr-o clasă; model de predare, învățare și evaluare clasic, învechit, rigid, nediferențiat, criteriile mai relaxate de selecție a cadrelor didactice, comparativ cu școlile private; profesori mai puțin motivați, diversitatea redusă a opțiunilor și procentul redus de activități practice sau artistice, elevii primesc informația în mod pasiv; predomină predarea și evaluarea în defavoarea activităților de grup, a experimentelor etc.;

BIBLIOGRAFIE:

- *CODOREAN, G., (2009), Formarea inițială a cadrelor didactice din România în context european în Analele Universității de Vest din Timișoara, seria Sociologie, Psihologie, Pedagogie și Asistență Socială, volumul 15/1, Editura Universității de Vest din Timișoara.*
- *IUCU, B., R., Pânișoară, I., O., (2000), Formarea personalului didactic, M.E.N., București.*
- *Comșa, M., Tufiș, D., C., Voicu, B., 2007, Sistemul universitar românesc. Opinii ale cadrelor didactice și ale studenților, <http://www.osf.ro> Dimitropoulos, A., 2007, The Bologna process and teacher education structures in Europe: Creating a European Teacher Educational Area, <http://entep.bildung.hessen.de>*
- *Drăgulănescu, N., 2002, Standarde pentru evaluarea calității în învățământul superior din România, <http://www.calisro.ro>*

ÎNVĂȚAREA ONLINE LA MUZICĂ

STUDIU DE CAZ

*Ghiga Aurelia
Școala Gimnazială Nr.3
Clădirea „D.I.Totir”
Drobeta Turnu Severin, Mehedinți*

În ciclul primar, în aria curriculară ARTE, școlarii studiază disciplina muzică intitulată EDUCAȚIE MUZICALĂ sau MUZICĂ ȘI MIȘCARE.

Datorită multiplelor beneficii, învățarea online este preferată de tot mai mulți elevi.

La muzică învățarea online este foarte plăcută.

Fie că este vorba de învățarea notelor muzicale și a semnelor în perioada notației muzicale, la clasele a III –a și a IV-a, fie că este vorba de perioada prenotației muzicale la clasele întâi, a doua și pregătitoare.

În tot ciclul primar un loc special îl ocupă audițiile muzicale, care se pot realiza excepțional la computer.

Pentru copiii din clasele pregătitoare, întâi și a doua a învăța înseamnă a se juca sau a juca la disciplina MUZICĂ ȘI MIȘCARE.

Prin învățarea cântecelor și audiția muzicală online, se dezvoltă:

- concentrarea
- atenția distributivă
- răbdarea copiilor
- memoria auditivă.

Ascultând o lucrare muzicală la computer, deci online, se dezvoltă autonomia copiilor. În timp ce ascultă micii școlari pot să deseneze personaje amuzante sau să navigheze în labirintul unui joc logic.

Audiția muzicală online, la computer, poate fi pentru copii premisa unor pași de dans.

Dându-le libertate deplină copiii pot memora versurile piesei muzicale audiate sau ascultate.

De asemenea prezentarea audio online a unei lucrări pentru copii poate fi însoțită și de imagini sau personaje animate.

La muzică învățarea online și mai ales audiția muzicală poate fi reluată, redată de câte ori dorește copilul sau clasa de școlari.

În mod concret micuților le place foarte mult audiția muzicală însoțită de cele trei personaje amuzante GRINY, CROMIN și FLOP.

Prin învățarea și audiția muzicală online elevii dobândesc noțiuni și lucruri potrivite vârstei lor, într-un mod caracteristic deosebit de plăcut.

Totodată pot să prelungească aceste momente timp îndelungat la școală și acasă.

Societatea evoluează cu pași repezi. Legătura dintre jocurile audio-video, muzicale și efectele psihologice asupra școlărilor reprezintă o componentă prezentă în copilăria noilor generații. Iată de ce, învățarea la muzică, inclusiv audiția muzicală este greu de separat ca zonă de divertisment de zona educației.

Dacă micuții școlari accesează la muzică un anumit produs educațional online, copiii pot naviga singuri prin diferitele secțiuni ale platformei, fie că este vorba de noțiuni muzicale de bază, fie că este vorba de audiția muzicală.

Un exemplu în acest sens pentru copiii din clasele primare este www.scoalaintuitext.ro.

Copiii pot accesa informațiile muzicale de câte ori doresc fără ajutorul părinților sau chiar al unui profesor. Audiția muzicală este plăcută tuturor și foarte așteptată.

De-a lungul timpului, audiția muzicală pentru copii cea mai îndrăgită a fost aceea care le-a fost precedată și încheiată cu efectul OAC, al broscuței.

Învățarea online la muzică este benefică dar întotdeauna la școală, cadrul didactic trebuie să fie pregătit și pentru activitatea învățării tradiționale, clasice. În cazul în care se întrerupe alimentarea rețelei cu energie electrică, învățarea la muzică și audiția muzicală nu pot avea loc online. Cadrul didactic trebuie să fie pregătit pentru activitate cu CD-PLAYER sau RADIO-CASETOFON cu baterii sau acumulatori.

Aducem în discuție și această problemă pesimistă deoarece indiferent de situație activitatea școlară, didactică trebuie să continue.

BIBLIOGRAFIE

1. Programa școlară pentru MUZICĂ ȘI MIȘCARE, Clasa pregătitoare, clasa I, clasa II a. Aprobata prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013
2. <http://www.scoalaintuitext.ro/blog/invatarea-online-schimbarea-fata-a-educatiei/>
3. SAVA, IOSIF - Dicționar de muzică, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1979
4. SAVA, IOSIF. Prietenii muzicii, Editura Albatros, București, 1986.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC, ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN

*Prof. Înv. Primar Ghiga Aurelia
Școla Gimnazială Nr.3
Drobeta-Turnu-Severin*

Romania is part of the European continent. Starting with the years 1990, 1991 in our countries existed schools like „Step by step”, Montessori and Waldorff, just like Occidental model.

After January 2007 the study of foreign languages like English, French, German and Spanish was introduced in schools starting from the first grade to the fourth grade.

From 2012 the preparatory class was introduced into the Romanian school system just like the model from the other European Union countries.

The Romanian school system is of high value for international standards.

Ca țară de sine stătătoare, România a făcut parte din continentul Europa. De-a lungul timpului, învățământul românesc a demonstrat că este foarte bine structurat, eficient și bun.

După anii 1990, 1991 au pătruns și în România forme de învățământ după modelul Occidentului. Astfel, au apărut școli de tipul ”Step by step”, grădinițe și școli de tipul Montessori, școli de tipul Waldorff.

Clase STEP BY STEP și MONTESSORI au existat și există și în municipiul Drobeta-Turnu-Severin. Ca model Waldorff sunt școli și clase în marile orașe ale României, cum ar fi în București, Brașov, Cluj și altele.

Începând cu anul 2007, luna ianuarie, România a devenit membră cu drepturi depline a Uniunii Europene. Acest fapt și-a pus amprenta, în mod treptat și asupra învățământului de masă, tradițional românesc.

Ținând seama de influențele învățământului occidental european, s-au introdus limbile străine să fie studiate din ciclul primar. S-a introdus studierea și învățarea limbilor străine europene: engleza, franceza, germana, spaniola.

După cinci ani de la intrarea României în Uniunea Europeană, începând cu luna septembrie anul 2012, anul școlar 2012-2013 după modelul occidental, învățământul primar obligatoriu s-a transformat din 4 ani în 5 ani.

S-a introdus CLASA PREGĂTITOARE în care sunt cuprinși toți copiii cu vârstele de cinci ani și șase ani. Având ca model orientativ statul francez s-au produs modificări și în sfera ariilor curriculare și disciplinelor de învățământ.

Iată câteva exemple prezentate mai jos:

1. COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

2. MATEMATICĂ ȘI EXPLORAREA MEDIULUI

3. MUZICĂ ȘI MIȘCARE ÎN ARIA CURRICULARĂ ARTE

4. ARTE VIZUALE ȘI ABILITĂȚI PRACTICE, forma în prezent sau ARTE VIZUALE ȘI LUCRU MANUAL în anii 2012, 2013, 2014.

5. JOC ȘI MIȘCARE

6. DEZVOLTARE PERSONALĂ ca disciplină de bază după Comunicare în limba română și Matematica și explorarea mediului.

Învățământul românesc s-a dovedit unul foarte bun. Acest fapt este demonstrat de multitudinea de oameni care lucrează în Germania, Franța, Italia, Țările Scandinave-Norvegia, Suedia, Finlanda, Danemarca.

De asemenea în Regatul Unit al Marii Brinaniei, în Irlanda, în Spania lucrează foarte mulți români care au învățat în România.

Cu studiile realizate la noi în țară, românii au găsit și găsesc locuri de muncă în afara granițelor țării. Amintim că există școli românești în toate comunitățile diasporei românești. Acestea au ca scop învățarea în limba română, maternă.

Diaspora este un cuvânt francezesc și înseamnă în sensul cel mai restrâns „împrăștiere”. În general, diaspora (aici românească) este un grup etnic aflat în afara granițelor țării de origine.

Comunitățile de români au foarte mulți profesori, cadre didactice pregătite în România, pentru a pregăti noua generație după modelul și tematica învățământului românesc. Acest lucru a fost și este demonstrat de rezultatele elevilor și studenților români la concursurile și olimpiadele școlare din România și internaționale, de pe întreg globul pământesc.

Învățământul românesc este învățământ european de o înaltă valoare pentru standardele internaționale, mondiale.

BIBLIOGRAFIE:

DICȚIONAR ENCICLOPEDIC ILUSTRAT (DEI - ED. CARTIER, 1999, BUCUREȘTI, pag.288

PROGRAMA ȘCOLARĂ PENTRU ARIILE CURRICULARE ȘI DISCIPLINELE DE ÎNVĂȚĂMÂNT PENTRU CLASA PREGĂTITOARE, CLASELE I ȘI A II –A.

EDUCATION AND CHALLENGES OF THE MODERN WORLD

EDUCAȚIA ȘI PROVOCĂRILE LUMII MODERNE

Prof. inv. primar: Ghiță Cecilia Teodora

Scoala nr. 1 Dichiseni

A metaphor often used when talking about education and training refers to light and illumination.

Education is the enlightenment of the being, dummies, the surrender of truth, understanding and revelation. Through education, man frees himself from the darkness of him and his surroundings, entering into the sphere of light of truth, of good, of justice, in a word, of value.

The metaphor is clearly defined in the ancient philosophy, but receives a very special consistency in Christianity. "Education is the biggest and worst problem that has been given to man to resolve."

Until the teachers think of how it is good to raise a child, the parents, the brothers or the grandparents take care of it. As sophisticated as prescriptions of professionals, it cannot be denied the value of the first guidelines issued in the intimate family environment. No matter how sophisticated the schooling is, it cannot be neglected by the seven years of your home ... "

There is certainly a popular pedagogy, an ingenious ideological platform that responds to the dilemmas of human modeling.

To really teach is to wake up in the one next to you those resources that can fulfill and lift it, it is to lead the other to self-discovery, giving it an impetus to its way of being, not directed by to

you, but to what he finds fit, not by giving him the truth, but by indicating the possible direction to find him.

You have to agree that your advanced precepts do not always coincide with what he can do, some of them limiting his evolution. The basic principle would be to release it from your or others' constraints to discover and respect ... his own.

In conclusion, we can say that there are essentially three main directions in which to insist education for change:

- a) sensing and meeting change;*
- b) their evaluation;*
- c) designing change and intervention;*

All these three directions aim at forming man so that he can cope with the changes to which his physical environment is subjected.

O metaforă des utilizată atunci când se vorbește despre educație și formare se referă la lumină și iluminare.

Educația înseamnă iluminarea ființei, dumerire, scoatere la suprafață a adevărului, înțelegere și revelare. Prin educație, omul se eliberează de întunericul din el și din jurul său, intrând în sfera luminii adevărului, a binelui, a dreptății, într-un cuvânt, a valorii.

Metafora este clar explicitată în filosofia antică, dar primește o consistență cu totul deosebită în creștinism. „Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare.”

Până la a-și da cu părerea învățătorii și profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinții, frații sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripțiile profesioniștilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă și de sofisticată ar fi educația realizată de către școală, nu se pot neglija în nici un caz „cei șapte ani de acasă ...”

Există, cu siguranță, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit și s-a impus înaintea celei instituționalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existență a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simț nu strălucește prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăția și adecvarea lor la chemările realității prin funcția sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi : „Omul cât trăiește învață.”, „Învățătura bună e pe cap cunună.”, „A-nvăța de mititel este mult mai ușurel.”, „Ce înveți la tinerețe aia ai la bătrânețe.”, „Frumusețea vestejește, iar înțelepciunea crește.”, „Multe greșești, multe înveți.” etc.

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, îndeosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Reforma învățământului se înscrie în actualul context politic și economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naționale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestația efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare / inovare în cadrul învățământului.

Dirjecțiile esențiale ale reformei învățământului din România sunt următoarele :

- Schimbări de natură axiologică și metodologică (autonomia persoanei, capacități creative, angajare și responsabilități profesionale, modele de clasificare morfologică și taxonomică a obiectivelor)

Să educi cu adevărat înseamnă să trezești în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini și-l ridică, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i un imbold felului său de a fi, nu direcționat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potrivește, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcția posibilă pentru a-l găsi.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poate să facă, unele dintre ele limitându-i evoluția. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi și respecta ... pe ale lui.

Învățarea presupune și mister, și un mare paradox, ea înseamnă și dezvăț, împotrivire, încălcarea a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării și supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască și dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate și speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin. Libertatea persoanei este derivată și câștigată din felul cum are loc raportarea la obligațiile ce decurg din ecuația de mai sus.

- **Îmbogățirea și diversificarea curriculumului** (reevaluarea și perfecționarea disciplinelor consacrate, introducerea unor noi obiecte de învățământ – educația ecologică, educația pentru pace, sunt domenii noi de cunoaștere) ;

- **Reevaluarea funcțiilor aplicative ale conținutului** (ridicarea statutului activităților practice; practica trebuie să aibă o programă, metode și conținuturi proprii) ;

- **Asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrale a științei.**

- **Introducerea programelor diferențiate de studiu** – organizarea modulară (tratarea diferențiată a elevilor, variația timpului și a sarcinii de învățare, asigurarea unui minimum comun de performanțe școlare – baremuri școlare minimale) ;

- **Informatizarea învățământului.** Se știe că tinerii și copiii sunt atrași de cultura digitală și de suporturile tehnice ce o promovează. Nu putem spune exact cât de mare este această latură a culturii, dar există, ne invadează, ne infestează. Din punct de vedere expresiv, cyber cultura este mai aproape de interesele tinerilor, prezentându-se sub formă de jocuri, videoclipuri, chat-uri, etc.

Pot fi identificate și suporturi aparent tradiționale, dar care sunt acaparate de noile tehnologii digitale.

Din punct de vedere educațional, Internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conținuturilor educative vehiculate în instituțiile școlare.

Noile **sisteme de conectare și de comunicare** pot accelera capacitățile comunicaționale, imaginative sau inventative, dar le și pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios și, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiționale clasice de formare a abilităților umane. E bine să știm să **comunicăm** prin calculator, dar și cu semenii din preajma noastră. Uneori, e mai dificil să comunicăm cu cei de lângă noi, decât cu cei care sunt departe.

Contactul viu, direct, personal cu alții este edificator pentru propria persoană și nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi. Poveștile de altădată ale bunicilor, în fața focului din vatră, nu-și vor găsi echivalentul în nici o interpelare intempestivă prin intermediul mesageriei instant. Și acestea din urmă sunt bine venite, dar reprezintă altceva, și nu totul.

- **Apariția alternativelor educaționale : Waldorf, Step by Step**

În concluzie, putem spune că în fond există trei mari direcții în care trebuie să insiste educația pentru schimbare:

- a) sesizarea și întâmpinarea schimbărilor;
- b) evaluarea acestora;

c) proiectarea schimbării și intervenția;

Toate aceste trei direcții, vizează formarea omului astfel încât acesta să poată face față schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Bibliografie

- Cucuș Constantin - „Educația. Iubire, edificare, desăvârșire”, Ed. Polirom, Iași 2008
- Joița Elena (coordonator), E. Frăsineanu, M. Vlad, V. Ilie - „Pedagogie și elemente de psihologie școlară”, Ed. Arves, Craiova, 2003

INVATAMANTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL SI PROGRESUL EDUCATIONAL

Prof. Ghitu Simona Elena

Liceul Teoretic” Gh.I.Sisesti”

Gomoi Narcisa- Manuela, Școala Gimnazială nr.1 Rovinari, Gorj

Entrepreneurship education should not be confused with general business or economic studies because its purpose is to promote creativity, innovation and self-employment. Entrepreneurship refers to a person's ability to put their ideas into practice. It involves innovation, creativity and risk-taking as well as the ability to plan and manage projects to achieve goals. It is a support for every person in private and public life, increases employees' awareness of the context of their work, and increases their ability to take advantage of opportunities, and provides a basis for social and commercial entrepreneurs. The benefits of entrepreneurial education are, however, not limited to stimulating business start-ups, innovative businesses and creating new jobs. Entrepreneurship is a necessary competence for all, helping young people become more creative and more confident in any activity they take. Entrepreneurial education helps to promote an entrepreneurial culture, to change mentality and to acquire the skills needed to carry out an activity.

Formarea unei culturi antreprenoriale, bazată pe valori specifice societății democratice, libertatea și libera inițiativă, munca și respectul pentru rezultatele ei, recunoașterea meritelor, egalitatea de șanse și accesul egal la oportunități, constituie o necesitate și o prioritate pentru România.

În România, nivelul educației antreprenoriale este scăzut, în principal din cauza raportului slab dintre cercetare, cunoștințe, educație și industrie. Ministerul Educației a adoptat cadrul legal necesar și a introdus în ariile curriculare discipline legate de educația antreprenorială și face demersuri pentru promovarea antreprenoriatului prin: aprobarea de manuale alternative pentru disciplina Educație antreprenorială, introducerea de discipline noi și opționale încă de la nivelul învățământului primar, a unor discipline și opționale pentru dezvoltarea capacității de orientare profesională, lansarea de programe care să contribuie la educația financiară și dezvoltarea culturii antreprenoriale etc.

Educația antreprenorială este un proces care începe în școală și durează de-a lungul întregii vieți.

Efectele educației antreprenoriale se rasfrâng într-un mod pozitiv asupra persoanei și asupra comunității: înțelegerea problemelor economice din perspectiva interesului personal și a interesului

comunitar; gestionarea eficientă a resurselor; orientarea către schimbare, către gândirea critică și abilități de luare a deciziilor; deschiderea față de opțiunile de dezvoltare profesională.

Educația antreprenorială ajută la promovarea unei culturi antreprenoriale, la schimbări de mentalitate și dobândirea de competențe necesare desfășurării unei activități.

Nu știm și nu credem că există vreo instituție care să influențeze mai mult progresul unei societăți decât școala. Probabil, dacă ne-am strădui să urmărim cu atenție dezvoltarea școlii în diferite țări ale lumii, am constata existența unei corelații directe între dinamica ei și evoluția societății umane. Nu este întâmplător faptul că în acele state în care se acordă importanță mare instrucției și educației, unde se alocă fonduri corespunzătoare și sprijin moral școlii se înregistrează cele mai mari succese în dezvoltarea economică, cultural-științifică, în mersul înainte al societății umane (Finlanda, de exemplu).

Una din problemele majore ale marimii eficienței procesului de învățare este stabilirea proporțiilor optime între diverse modalități de transmitere a informației de la profesor la elev. Alegerea unei strategii optime, a unei proporții corecte între formele de activitate este o problemă de programare liniară.

Există numeroase scenarii despre progresul educational. Majoritatea lor gravitează în jurul noului curriculum, care ar incorpora competente și abilități de bază, necesare tuturor elevilor în variate domenii: cunoștințe despre sine, cunoștințe despre alții, capacități de învățare, predispoziția de a învăța continuu, responsabilitate ca membru al comunității/societății, sănătate mintală și fizică, creativitate și productivitate, participare activă în viața economică și socială, capacitate de a inova.

Lumea contemporană se caracterizează printr-o evoluție rapidă și inoprezibilă a științei și tehnicii, generând o gigantică mișcare de idei și descoperiri, o creștere exponențială a informației și tehnologiilor de varf. Acestea au drept consecință informatizarea societății, restructurarea și reînnoirea unor demersuri epistemologice pluridisciplinare, în toate sectoarele vieții sociale.

Implementarea rapidă a descoperirilor științifice și a invențiilor tehnice face din știință o forță de producție ce determină schimbări rapide în toate domeniile de activitate, la care omul trebuie să se adapteze prin educație.

Studiile de perspectivă educatională sugerează următoarele coordonate esențiale în ceea ce privește educația: școala laborator - a cărei finalitate esențială o constituie prelucrarea și transmiterea experienței culturale a omenirii, școala - model de întreprindere, școala integrală într-un ecosistem socio-cultural - școala participă la viața societății, școala bazată pe pedagogiile diferențiate.

Pentru a face față provocărilor lumii contemporane, se conturează câteva direcții de restructurare a realității educationale: asigurarea unui echilibru optim între dimensiunea informativă și dimensiunea formativă, introducerea unor noi tipuri de educație, extinderea actului educativ la nivelul întregii vieți a individului, impunerea progresivă a principiilor noii paradigme educationale.

Asemănări și deosebiri între sistemul de învățământ din România și Franța

Each country's education system has its own particularities, determined by economical, social, political conditions, by the society's culture and civilization, by the traditions of the country and by its pedagogical concepts it promotes. Therefore, comparing the educational system from Romania with countries from the European Union, we can observe similarities but also differences. There is a number of similarities and differences between the Romanian and French educational systems. The age at which children can start school is 6 years, with the education program lasting 16 years being structured like such: preschool, primary school, secondary inferior school and secondary superior

Sistemul de învățământ din fiecare țara are particularitățile proprii, determinate de condițiile economice, sociale, politice, de gradul de cultură și civilizație al societății, de tradițiile specifice unei națiuni și de concepțiile pedagogice pe care le promovează.

Astfel, făcând o comparație între sistemul de învățământ din România și alte țări din Uniunea Europeană, se observă existența unor asemănări dar și deosebiri în ceea ce-l privește.

În primul rând, în România, sistemul de învățământ este organizat pe niveluri, asigurând coerență și continuitatea instruirii și educației, în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale. Sistemul național de învățământ cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar (clasa I-IV), învățământul secundar care cuprinde: învățământul gimnazial, secundar inferior (clasa V-IX); învățământul liceal, secundar superior (clasa X-XII / XIII); profesional anii I-II / III; învățământul postliceal, învățământul superior (învățământul universitar de scurtă durată (colegii de 3 ani) și de lungă durată (4-6 ani); (învățământul post-universitar (master, studii academice, doctorat) și se mai pot adăuga educația permanentă, învățământul deschis la distanță, învățământul particular, pentru minorități și învățământul special.

O măsură importantă adoptată, constituie prelungirea învățământului obligatoriu la 10 clase. Vârsta de debut a școlarizării se face de la 6 ani, iar teoretic vârsta de încheiere a învățământului obligatoriu este de 16 ani.

Învățământul primar (clasa I-IV) funcționează numai ca învățământ de zi, la fel ca și cel secundar inferior (gimnaziul – clasa V-IX). Planul de învățământ cuprinde ariile curriculare: limbă și comunicare, matematică și științe, om și societate, arte, educație fizică și sport, tehnologii, consiliere și orientare.

Acest nivel se încheie cu susținerea unui examen, evaluare națională, care permite înscrierea la concursul de admitere în învățământul secundar superior.

Învățământul secundar superior cuprinde: licee și școli profesionale. Admiterea în fiecare dintre acestea se realizează prin concurs. Liceele organizează cursuri de zi, cu durata de 4 ani (clasa IX-XII) și cursuri serale sau fără frecvență cu durata de 5 ani (IX-XIII). Învățământul liceal funcționează cu următoarele filiere și profiluri: teoretic (real și uman), tehnologic (tehnic, servicii, protecția mediului) și vocațional (militar, teologic, sportiv, artistic).

Studiile liceale se încheie cu un examen de bacalaureat (diversificat în funcție de profilul liceului și de opțiunea elevului) care permite obținerea unei diplome. Pe baza acesteia, elevii se pot înscrie la concursul de admitere în învățământul superior. Pe lângă diploma de bacalaureat liceele eliberează și un atestat profesional, care facilitează integrarea în muncă absolvenților.

Învățământul pentru minorități este organizat pentru persoanele aparținând minorităților naționale care au dreptul să studieze și să se instruiască în limba maternă la toate nivelurile și formele de învățământ.

Învățământul special se organizează pentru preșcolarii și elevii cu deficiențe psihice, senzoriale, motorii etc., în scopul instruirii și educării, recuperării și integrării lor sociale.

În ceea ce privește învățământul în Franța, există un număr de asemănări dar și de deosebiri în comparație cu sistemul de învățământ din România. La fel ca în România, școlarizarea începe la 6 ani, iar învățământul obligatoriu durează 16 ani. Sistemul de învățământ este structurat pe niveluri astfel: învățământul preșcolar care este facultativ, cuprinde copiii între 2 și 6 ani, împărțiți în trei grupe de vârstă: mică, mijlocie și mare.

Învățământul primar (ISCED) este obligatoriu, cuprinde copiii între 6 și 11 ani. Spre deosebire de învățământul românesc, nu există semestre, iar școala elementară acoperă ciclul de inițiere fundamentală și ciclul de aprofundare. Ciclul de inițiere fundamentală începe foarte devreme (ultimul an al școlii materne) și se continuă pe parcursul primilor doi ani ai școlii elementare. Ciclul de aprofundare se derulează pe parcursul a trei ani. La finalul a cinci ani de cursuri, elevii au acces automat la nivelul secundar de educație (nu există nici testele standardizate, nici proceduri de orientare);

Învățământul secundar inferior (ISCED 2), care este prevăzut în colegii de 4 ani de școală (elevi cu vârste cuprinse între 11 și 15 ani). Educația în colegii este obligatorie și comună tuturor elevilor. O diplomă de nivel național (brevet), se acordă la sfârșitul colegiului.

Admiterea la nivel secundar superior, nu este condiționată de obținerea unui brevet. La sfârșitul școlarizării facultative (elevi de 15 ani), școala recomandă familiilor, bazându-se pe rapoartele școlare ale elevilor și interesele particulare. Copiii vor continua școlarizarea, fie în învățământul general, tehnologic sau profesional, cu condiția ca, la nivel secundar superior;

Învățământul secundar superior (ISCED 3), care este distribuit în "licee generale și tehnologice" sau "în licee profesionale", care se întinde pe trei ani (elevi cu vârste cuprinse între 15 și 18 ani). Învățământul secundar superior oferă trei căi de învățământ: cale generală (care pregătește elevii pentru studii pe termen lung), cale tehnologică (care pregătește elevii în principal pentru studii superioare tehnologice) și cale profesională (care duce în principal la viața activă de muncă, dar, de asemenea, permite studenților să își continue studiile în învățământul superior). O diplomă națională se acordă la sfârșitul școlarizării secundare: bacalaureat. Acesta, care este atât un semn de finalizare cu succes a studiilor secundare și primul pas în învățământul universitar, accesul la studii superioare fiind condiționată de obținerea acestuia. Elevii de la liceele profesionale pot pregăti PAC (Certificat d'aptitude professionnelle), un curs de studiu, care se întinde pe 2 ani, după care se pot integra, fie viața activă de muncă fie de a pregăti bacalaureatul profesional, după 2 ani de studii suplimentare.

Bibliografie:

1. http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS
2. Legea Educației Naționale nr.1 din 2011

PROGRAMUL „STEP BY STEP” - REUȘITĂ A PROCESULUI EDUCAȚIONAL

*Prof. Guță Corina - Grădinița P.P. „Floarea- Soarelui”Reșița
Prof. Nosal Raluca - Grădinița P.P. „Floarea- Soarelui”Reșița*

MOTTO: „Consideră elevul o făclie pe care să o aprinzi astfel încât mai târziu să lumineze cu o lumină proprie.”

(PLUTARH)

The Step by Step program is based on the belief that the optimal development of children is ensured by their intrinsic involvement in the educational process. Creating a well-organized environment encourages children to explore, initiate and create.

Under the Step by Step Program the teacher respects the ideas of the children and interacts with the children as they work and play; teaches them to behave thoughtfully and to help each other, to observe and to listen to the children in the centers of activity; Records and evaluates observations and uses them for planning and individualization.

In an environment where the educator encourages children to pursue their interests, the child develops a sense of importance and initiative.

Educația copilului înseamnă în primul rând cunoaștere, apoi antrenare și coparticipare. Ea cere dragoste, dar cere și judecată limpede. În educație ca și în medicină e mai ușor să previi decât să îndrepti. Educația trebuie să fie unitară și continuă. Părinții trebuie atrași alături de școală, prin metode pedagogice, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător.

Programul Step by Step se bazează pe convingerea că dezvoltarea optimă a copiilor este asigurată prin implicarea lor intrinsecă în procesul educațional. Crearea unei ambianțe bine organizate încurajează copiii să exploreze, să aibă inițiativă și să creeze.

Programul Step Step pregătește copiii să se autoeduce, le oferă un fundament de atitudini, cunoștințe și aptitudini vitale ajutându-i în întâmpinarea încercărilor de zi cu zi. Acest program recunoaște, prețuiește și încurajează dezvoltarea caracteristicilor necesare acestor timpuri în neconținută schimbare: de a prevedea și influența schimbările; de a gândi critic și de a exprima opțiuni; de a găsi și rezolva probleme; de a fi creativi, imaginativi și inventivi; de a fi preocupați de comunitate, țara și mediul înconjurător.

Mediul educațional organizat în grupele cu program Step by Step este unul atractiv, stimulat, în care copiii se simt confortabil. Copiii îndrumați sau asistați de educatoare sunt încurajați să exploreze și să învețe prin joc și descoperire.

Echipa de educatoare trebuie să urmărească dezvoltarea copilului și să furnizeze materiale pentru învățare. În plus, rolul educatoarei este să stabilească țeluri corespunzătoare pentru fiecare

copil în parte și pentru grupa de copii în ansamblu, să răspundă intereselor copiilor, să respecte personalitatea fiecărui copil, să mențină trează curiozitatea copilului mic și să stimuleze învățarea cooperantă.

În cadrul Programului Step by Step educatoarea respectă ideile copiilor și interacționează cu copiii pe măsură ce aceștia lucrează și se joacă; îi învață să aibă un comportament grijuliu și să se ajute între ei, observă și ascultă copiii în centrele de activitate; înregistrează și evaluează observațiile și le utilizează pentru planificare și individualizare.

Într-un mediu în care educatoarea încurajează copiii să-și urmeze interesele, copilul își dezvoltă un sentiment de importanță și inițiativă.

Clasa Step by Step axată pe necesitățile copilului favorizează individualizarea. Când experiența preșcolară este individualizată copiii pot crește și se pot dezvolta în ritmul propriu. Clasa Step by Step este un mediu dinamic, în permanentă schimbare, cu materiale și experiențe gândite pentru a corespunde interesului individual al copilului, iar echipa de educatoare are rolul de a planifica spațiul în clasă, activitățile fiind proiectate astfel încât să fie adecvate nivelului de dezvoltare al fiecărui copil. Copilul va putea să-și selecteze activitățile, acest lucru ajutându-l să facă alegeri și să-și dezvolte propriile interese și aptitudini, iar educatoarea încurajează posibilitatea de a opta, de a rezolva probleme, de a comunica cu alți copii.

O grupă organizată după nivelul Step by Step pentru învățământul preșcolar, este destinată să cultive în copil sentimentul încrederii în forțele proprii și al autoeficacității. Numeroase studii arată că oamenii care se simt stăpâni pe destinul lor, se simt mult mai bine în pielea lor, controlează situațiile ivite în viață, au sentimentul propriei demnități mult mai bine dezvoltat. Pentru a cultiva sentimentul autoeficacității, trebuie să li se dea copiilor cât mai multe ocazii de a lua decizii ei înșiși.

Sistemul Step by Step este bine structurat și corespunde atât intereselor și nevoilor de grup, cât și celor individuale, incluzând și îndrumările necesare pentru observarea și evaluarea progresului fiecărui copil. Într-o clasă în care învățarea se realizează conform programului Step by Step, copilul se dezvoltă într-o atmosferă de încredere și se simte ajutat. Educatoarele care lucrează în această alternativă percep fiecare copil ca fiind unic, demn de înțelegere și respect.

În perspectiva realizării obiectivelor alternativei metodele utilizate în sprijinul unei învățări active sunt multiple: de la metode care favorizează înțelegerea conceptelor, ideilor, care valorifică experiența proprie a copiilor, care dezvoltă competențe de comunicare, de deliberare pe plan mintal, discuția, dezbateră, jocul de rol, la metode care stimulează gândirea și creativitatea, determinându-i pe copii să dezvolte soluții pentru diferite probleme, să analizeze, să compare situații date, studiul de caz, problematizarea, jocul didactic, brainstorming-ul.

O zi în clasa Step by Step începe cu *întâlnirea de dimineață*, care are rolul de a îmbina armonios cunoștințele pe care copiii trebuie să și le însușească pe parcursul întregii zile. În cadrul întâlnirii de dimineață copiii învață să aibă grijă de cei din jurul lor, se creează o atmosferă vie, entuziastă și prietenoasă, se stabilesc rutine, se exersează deprinderi importante pentru succesul școlar cum ar fi cele de a asculta, a vorbi, a sintetiza informații, a urma indicații.

Întâlnirea de dimineață se încheie cu prezentarea noutăților de către copii. Aceștia vor împărtăși de pe *scaunul autorului* experiențe personale deosebite, ultimele noutăți, ba chiar „micile lor probleme”, urmând ca ceilalți copii să le pună întrebări sau să facă anumite comentarii referitoare la subiectul pus în discuție. Acest moment dă încredere copiilor, îi ajută să fie mai toleranți, cooperanți și, nu în ultimul rând, să se exprime corect și frumos.

Activitatea la centre este o cale eficientă de individualizare . Organizată în scopul promovării învățării în grupuri mici, prin explorare independentă, în perechi sau în grup, activitatea la centre dă ocazia copiilor să-și formeze noi deprinderi, să le consolideze pe cele vechi sau să împărtășească din experiența lor și celorlalți colegi. Activitatea pe centre reprezintă învățarea prin descoperire, prin contact direct cu materialele, activitate de fixare, consolidare. Învățarea în centre de activități respectă ritmul fiecărui copil și răspunde nevoilor acestuia.

Tratarea diferențiată, așa cum este cunoscută în pedagogie, se „transformă” în *individualizare* la Step by Step, unde lucrul pe centre de activitate permite stabilirea și formularea sarcinilor în funcție de particularitățile psihopedagogice ale fiecărui elev, astfel încât obiectivele operaționale să fie realizate în integralitate

Programul STEP BY STEP oferă șansa fiecărui cadru didactic să-și pună în valoare imaginația și gândirea creatoare în tot ceea ce face pentru copii, să învețe noi strategii de dezvoltare a triadei: grădinița-familie-școală.

Potrivit sintagmei “să facem din părinte un partener egal la educația copilului”, trebuie avute în vedere o varietate de strategii de comunicare cu familiile, care să satisfacă necesitățile acestora prin implicarea în program. Astfel sporește preocuparea pentru trebuințele individuale ale copilului, sunt înlocuite stereotipurile cu o mai mare libertate de acțiune creator, e mai mare flexibilitatea în programarea activității educative. Reciprocitatea existența între școala și familie reflecta respectul reciproc dintre părinți și cadre didactice.

Educația în alternativa STEP BY STEP înseamnă aprecierea ritmului de gândire și acțiune al fiecărui copil, stimularea imaginației creatoare în povestirile sale, crearea unei atmosfere în care jocul, învățarea și munca se desfășoară cu plăcere.

BIBLIOGRAFIE:

- **Constandache, Mirela, *Suport de curs, Pedagogia Alternativelor Educationale, Constanta, 2009;***
- **Hansen, Kirsten; Kaufman, Roxane, *Crearea claselor orientate după necesitățile copilului, CERMI, Iasi, 1999;***

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVĂ EUROPEANĂ

EDUCAȚIA ÎN SISTEMELE DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN

Prof. consilier școlar- Ion Verginia Emilia

Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mehedinți

The education system in each country has its own particularities, determined by the economic, social, political, cultural and civilization level of society, by the traditions of a nation and by the pedagogical concepts it promotes. The education system is a subsystem of the social system, which is subordinated and integrated in to the general structure of society, not only having an internal structure, but also subjected to external social impulses.

Sistemul de învățământ reprezintă un subsistem al sistemului social, acesta fiind subordonat și integrat în cadrul și structura generală a societății, neavând doar o structură internă, ci supunându- se și unor impulsuri sociale externe. Sistemul de învățământ, privit ca un întreg, se referă, în mod fundamental, la organizarea sub formă instituțională a învățământului, în acest sens sistemul de învățământ cuprinzând totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educaționale. Mai trebuie spus că sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări.

Prin urmare, există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, caracteristici și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară.

Sistemul de învățământ din țările europene

Educația și îngrijirea copiilor de vârstă mică (ECEC) în țările europene

Două forme principale ale structurii ECEC se pot distinge în țările europene: unitare și împărțite.

- ✚ În sistemul tipic *unitar*, copiii nu au pauze sau transferuri între instituții până la începerea școlii primare. Ministerul Educației este responsabil pentru conducerea, reglementarea și finanțarea ECEC. Educația este considerată ca fiind "servicii de educație și îngrijire timpurie a copiilor", precum și orientări educaționale ce acoperă întreaga fază ECEC.
- ✚ În sistemul tipic de *împărțire*, responsabilitatea pentru guvernarea, reglementarea ECEC și finanțarea este de obicei împărțită între diferite autorități. Instrucțiunile educaționale de multe ori se aplică numai prestațiilor pentru copiii mai mari.

Educația obligatorie în țările europene

Există trei modele principale de organizare în cadrul învățământului obligatoriu în țări din Europa:

- ✚ Educație cu **structură unică**. Educația este furnizată de la începutul până la sfârșitul învățământului obligatoriu, fără tranziție între învățământul primar și cel secundar inferior; cu educație generală oferită în comun pentru toți elevii.
- ✚ **Pregătire generală** a curriculum-ului. După finalizarea cu succes a învățământului primar (ISCED 1), toți studenții progresează până la nivelul secundar inferior (ISCED 2) în cazul în care urmăresc același curriculum general comun.
- ✚ Educație secundară inferioară **diferențiată**. După finalizarea cu succes a învățământului primar, elevii trebuie să urmeze căi educaționale distincte sau anumite tipuri de învățământ, fie la începutul fie în timpul învățământului secundar inferior.

Educația / formarea obligatorie se referă la o perioadă de studii / formare cu normă întreagă, iar frecventarea este cerută tuturor studenților. Această perioadă este reglementată de lege și de obicei determinată de vârsta studenților. De obicei, învățământul / formarea obligatorie este furnizat formal, în instituții / școli. Cu toate acestea, în unele sisteme de învățământ, anumite programe de învățare/ formare obligatorii pot combina școală part-time și cursuri la locul de muncă cu frecvență redusă. În astfel de cazuri, studenții sunt evaluați pentru ambele părți. În unele țări, în anumite condiții obligatorii educația / instruirea poate fi asigurată acasă.

Nivelurile școlare

- ✚ În general, școlile din Europa sunt clasificate în cinci niveluri:
- ✚ Preșcolar,
- ✚ Nivelul primar (de obicei clasele 1-4 sau 5)
- ✚ Nivelul secundar I (de obicei, clasele 5-9 sau 10);
- ✚ Nivelul secundar II (clasele 10-13),
- ✚ Terțiar (include universități și alte școli de învățământ superior).

Începând cu sfârșitul ciclului I secundar, examenele de finalizare standardizate la nivel național sunt obligatorii pentru a avansa de la un nivel și să intre în următorul nivel.

Curricula

Curriculum-ul din toate țările europene oferă o educație amplă și aprofundată studenților săi.

Caracteristici comune

Țările europene precum Germania, Elveția, Austria, Franța, Scoția, Anglia, au în comun câteva caracteristici importante:

1. Administrează examene naționale de ieșire, la mai multe niveluri.
2. Examenele se bazează pe un curriculum la nivel național, intensificând educația generală de la vârste de 5 sau 6 până la 16 ani.
3. Studenților li se pun la dispoziție mai multe opțiuni normalizate și recunoscute la nivel național, de obicei după vârsta de 16 ani, inclusiv în majoritatea țărilor "sistemul dual" .
4. La vârsta de 16 ani, pentru cei care lucrează spre acceptare la o universitate sau alte instituții de învățământ superior, există opțiuni de specializare.
5. La vârsta de 18/19 ani, examenele de ieșire normalizate la nivel național și notele primite în domeniile majore vor determina șansele de a fi acceptați la școală și disciplina aleasă de ei. Peste 30% dintre studenți lucrează la examenele de nivel A, bacalaureat, Abitur, Matura etc.
6. Aceste examene sunt clasificate de un număr de comisii de examinare în toate țările.

7. Curricula este standardizată în întreaga țară și în cadrul Comunității Europene, care permite schimbul liber de locuri de muncă; Prin urmare, diplomele trebuie să fie într-o mare măsură echivalente pentru a permite acest schimb.
8. Reformele educaționale din anii '60, '70 și anii '80 ai acestui secol reflectă o mai mare accesibilitate la opțiunile de formare profesională universală recunoscute, dar reflectă și un standard ridicat și înalt al educației generale în anii de învățământ obligatoriu până la vârsta de 16 ani.
9. Elevii, profesorii, administrația școlară și liderii de afaceri și industria care colaborează, precum și restul populației, știu că au responsabilitatea de a contribui la atingerea standardelor.

În sistemele europene, examenele efectuate de copii de 15 și 16 ani "oferă studenților motive să muncească din greu și să se descurce bine în școală". Potrivit președintelui AFT, Albert Shanker, în articolul de la Billings, "școlile din S.U.A. se concentrează prea mult pe pregătirea tinerilor pentru colegiu și pe ignorarea studenților care vor căuta locuri de muncă într-o lume în schimbare rapidă". Raportul AFT prezintă sistemele europene ca exemple de instrumente care pregătesc studenții pentru a concura în cadrul unei economii globale. Elevii din Europa văd o relație directă între performanța lor în școală și opțiunile pe care le vor avea la dispoziție după ce își termină educația obligatorie. Există un mecanism sistematic care permite mobilizarea tinerilor în forța de muncă cu abilitățile corespunzătoare, precum și o bună bază pentru toate învățările ulterioare, indiferent dacă sunt academice sau profesionale.

Sistemul de învățământ din România

Comparativ cu țările europene, sistemul de învățământ din România are atât avantaje cât și dezavantaje.

Avantajele sunt:

- gratuitatea învățământului obligatoriu
- asigurarea manualelor în această perioadă, până la
- sistemul de burse acordate,
- sistemul de notare și de examinare finală
- organizarea orelor de curs.
- pe tot parcursul perioadei de învățământ obligatoriu resursele bibliografice sunt distribuite gratuit
- în România orele de curs durează 50 de minute urmate de pauze de 10 minute.
- examenul de Bacalaureat, comparativ cu celelalte țări, are un grad de dificultate al subiectelor crescător, astfel încât să poată fi luat nu doar de cei cu performanțe școlare ridicate.
- sistemul de notare al României este mai permisiv, nota de trecere fiind 5, atât la materiile din timpul anului, cât și la examene, exceptând Examenul de Bacalaureat a cărei medie trebuie să fie peste 6.

Dezavantaje sistemului de învățământ din România sunt:

- resursele informatice , cât și instrumentele necesare, respectiv laptop-uri cu conexiune la internet pe tot parcursul cursurilor mai puține ca în alte țări europene.
- metodele de predare aplicate în școli se bazează pe multe informații teoretice prezentate doar de profesor, comparativ cu celelalte țări în care sunt folosite pentru predare: videoproiectoare, table inteligente și se bazează foarte mult pe formarea spiritului de lucru în echipă, de competențe în ceea ce privește prezentările publice, în fața colegilor, de formare a unei gândiri mai mult practice și mai puțin teoretice .

BIBLIOGRAFIE:

1. *Sistemul de învățământ românesc versus sisteme de învățământ europene. Analiză comparativă*
2. Profesor coordonator: Prep. univ. dr. Violeta Maria ȘERBU
3. <http://mtprof.msun.edu/Win1996/TamaraBP.html>

4. *What Secondary Students Abroad Are Expected To Know*, Federația americană a profesorilor, Washington: AFT, 1995. Vol 2.
5. European Commission/EACEA/Eurydice, 2016. *The Structure of the European Education Systems 2016/17: Schematic Diagrams*. Eurydice Facts and Figures. Luxembourg: Publications Office of the European Union.

FOLOSIREA MIJLOACELOR TIC ÎN PREDAREA DISCIPLINEI CULTURĂ CIVICĂ

Prof. Nicolae-Cristian Isop
Școala Gimnazială Căzănești

În cadrul procesului educațional, folosirea mijloacelor moderne de predare și fixare a cunoștințelor este o condiție necesară și imperioasă pentru a putea ține pasul cu evoluția tehnologică, cu saltul înainte în ceea ce privește știința educației. Astfel, mijloacele TIC pot fi adaptate pentru a crește eficiența predării la clasă, asimilarea informațiilor făcându-se într-un mediu cunoscut de elevi, cu mijloace apropiate de ceea ce le este familiar, putându-se crea un cadru educațional propice sintetizării și memorării lecțiilor.

Fie că vorbim despre cetățean, despre structuri statale, implicarea activă în societatea civilă sau alte teme din Cultura Civică, folosirea calculatoarelor pentru o lecție interactivă, a prezentărilor PowerPoint sau a altor mijloace, presupune, de asemenea, și o bună pregătire din partea profesorului, acestuia trebuind să-i fie accesibile mijloacele moderne de predare.

În cadrul lecției de Cultură Civică, folosirea PC-urilor reprezintă un factor cheie pentru a putea eficientiza predarea. Astfel, elevii pot comunica între ei și pot interacționa cu diverse medii electronice, avându-se în vedere că aproximativ 80% din mass-media este online.

De altfel, în cadrul capitolului “Mass-media” din manualul de Cultură Civică, clasa a VII-a, mijloacele electronice de comunicare în masă constituie un paragraf important. Elevii, la rândul lor, trebuie să învețe să stăpânească tainele PC-ului, să devină niște cetățeni moderni, în pas cu vremurile, conștienți de drepturi, libertăți și îndatoriri.

De asemenea, pot exercita, cu succes, dreptul la vot, alegându-și seful de clasă online, prin intermediul unui instrument TIC, crearea pe o platformă pusă la dispoziție a unui vot electronic fiind o modalitate excelentă de a înțelege mecanismul votării, cum se desfășoară un vot, numărarea voturilor, etc. Platformele puse la îndemâna elevilor (Edmodo.com, Blackboard.com, etc.) pot fi supravegheate de către profesori, elevii operând sub îndrumarea acestora, numărând voturile, stabilind, cu ajutorul diagramelor și a graficelor procentele obținute de către candidați, anunțând câștigătorul. Iată, deci, o altă modalitate de utilizare a instrumentelor TIC, utile elevilor, care vor învăța să decidă, să acționeze, să lucreze împreună.

Astăzi, când majoritatea elevilor au acces la internet, la rețelele de socializare sau alte site-uri, folosirea acestora în cadrul orei de Cultură Civică este un “must”, iar consecințele ce derivă din utilizare se pot vedea cu ochiul liber: elevii pot fi monitorizați mai apropiat, își pot descărca lecțiile sau încărca temele pe platforme special create (edmodo.com fiind un exemplu), iar aceste platforme pot fi urmarite atât de profesori cât și de elevi sau părinți.

Aceste platforme pun la dispoziția atât a profesorului cât și a beneficiarului actului didactic (elevul), o multime de opțiuni ce pot jalona un traseu printre “meandrele” manualului de Cultură Civică, astfel încât fiecare parte să joace un rol activ.

În concluzie, folosirea mijloacelor TIC în predarea disciplinei Cultură Civică este imperios necesară dacă vrem să avem un viitor cetățean, bine pregătit în ceea ce privește situarea lui în societatea civilă, cât și în folosirea PC-ului. Platformele educaționale, site-urile de specialitate, precum și site-urile de socializare sunt binevenite în procesul educațional, urmărindu-se eficientizarea acestui proces, trasându-se noi direcții de urmat în cadrul acestui proces, pentru a putea ajunge în mod corect la beneficiarul ultim al său, elevul, elev care va fi capacitat să răspundă provocărilor secolului XXI, secol care, folosind o parafrază, va fi informatizat sau nu va fi deloc.

SUCCESUL ȘCOLAR

*Iuga Aurora Camelia,
Scoala Gimnazială Ilovăț*

Abstract:

The present work presents what is the scholastic success and the main factors that fulfil this process. It is very important that the teacher to know what are the abilities, competences and the personality of the student in order to bring forward his or her performance.

Succesul școlar se reflectă în obținerea unui randament superior în activitatea didactică, corespunzător cerințelor programei și a finalităților educației; el reprezintă forma pozitivă optimă a randamentului, numită și reușită școlară. Se exprimă prin note variind de la 7 la 10, obținute în cadrul activităților didactice de către elevi sau studenți, precum și prin rezultate deosebite obținute în activitățile științifice, tehnice, practice, cultural - artistice, sportive etc. obținute la diferite competiții școlare sau studențești, interne sau internaționale.

Succesul școlar se poate referi în al doilea rând la anumite calități ale personalității: capacități intelectuale (gândire, memorie, limbaj, creativitate, imaginație, flexibilitate a gândirii, motivație superioară a învățării, trăsături de caracter și de comportament superioare etc.).

Succesul școlar, în demersul instructiv-educativ, este condiționat de o serie de factori. Aceștia pot fi clasificați în două mari categorii: factori externi și factori interni.

Factorii externi, numiți și sociopedagogici, se clasifică la rândul lor în factori pedagogici (structura sistemului de învățământ, tehnologia didactică, metodologia predării, sistemul de cerințe instructiv – educative, pregătirea și calitățile profesorului) și factori extrapedagogici (atmosfera din familie, atitudinea părinților față de școală, prietenii copilului).

Dintre factorii interni, sau biopsihologici, un rol important îl ocupă factorii de ordin somato – fiziologic, dezvoltarea fizică, starea de sănătate, echilibrul fiziologic. Starea generală a sănătății își pune amprenta asupra puterii de muncă și a rezistenței la efort. Factorii psihologici, la rândul lor, se mai pot clasifica în intelectuali și nonintelectuali, cea mai mare importanță având-o primii.

Factorii intelectuali constau în inteligență și în procesele cognitive și reglatorii pe care inteligența le structurează: gândire, memorie, imaginație, limbaj, atenție și spirit de observație, toate acestea circumscriind structura intelectuală a personalității. Trebuie precizat că nivelul și calitățile acestor procese sunt rezultatul muncii educative sistematice și pricepute a educatorilor. Dacă un elev nu-și poate concentra și menține atenția pe parcursul lecției, dacă memorează mecanic, dacă îi lipsește spiritul de observație sau gândirea este neevoluată, cu siguranță nu va avea rezultate bune la învățătură.

Factorii nonintelectuali sunt reprezentați prin factorii motivaționali, cei afectiv – atitudinali și cei volitiv – caracteriali. Sunt cazuri în care elevi cu o dotare intelectuală medie au rezultate foarte bune la învățatură tocmai datorită calității acestor factori nonintelectuali : interes deosebit pentru activitate, aspirații ridicate, perseverență, disciplină, sistem și metodă în studiu. Așadar, o motivație pozitivă puternică favorizează obținerea unor performanțe școlare ridicate, motivația îndeplinind rolul de activator și dinamizator în reușita școlară a elevilor. Există, totuși, un nivel optim de activare motivațională, cu efecte pozitive asupra performanțelor, atât supramotivarea cât și submotivarea ducând la obținerea unor rezultate mai slabe. Specifică activității de învățare este motivația cognitivă care cuprinde și trebuința de informație, curiozitatea perceptivă, trebuința de perfecționare.

Un alt factor nonintelectual îl reprezintă atitudinea față de învățatură. Atitudinea pozitivă este dependentă, pe de o parte de semnificația pe care o au sarcinile de învățare asupra elevului, iar pe de altă parte de aprecierea rezultatelor învățării de către profesori și părinți.

Succesul școlar este asigurat și de factorii volitiv – caracteriali, precum conștiințiozitatea, perseverența, spiritul de inițiativă, independența, stăpânirea de sine, rezistența la efort, pentru că învățarea presupune formularea unor scopuri, mobilizarea resurselor energetice pentru depășirea unor conflicte motivaționale.

Factorii conducători, cardinali, ai succeselor școlare sunt, fără îndoială, cei pedagogici : planurile, programele, manualele, regimul școlar, calitatea muncii educatorilor, lecțiile. Acestea furnizează dascălului „materia” din care construiește conținutul învățământului. Supraîncărcarea planurilor, programelor și manualelor dăunează procesului de învățământ, făcând dificilă activitatea profesorului și a elevului.

Priceperea și succesul muncii educatorului are ca premisă cunoașterea elevilor săi. Astfel, el va ști să dea fiecăruia ce i se cuvine și cât i se cuvine din conținutul pe care îl are în programe și manuale. Utilizarea cu succes a metodelor de predare – învățare și evaluare este o problemă ce ține de psihologie. Tactul pedagogic are în structura sa cunoștințe de psihologie, care se exprimă sub formă de comportament didactic și educativ. Pentru ca acest comportament să fie eficient educatorul trebuie să stăpânească temeinic trei domenii : conținutul specialității, instrumentele de lucru și universul psihic al elevilor săi. Dacă în unul dintre aceste domenii este deficitar, succesul în activitate va fi prejudiciat. Nu se poate vorbi în niciun caz de succes profesional fără a se vorbi de rezultatele elevilor, cum nu se poate vorbi despre succesele elevilor fără a se merge cu gândul la principalul autor moral al acestora, adică profesorul.

De-a lungul timpului se știe că de felul cum pornește copilul în ciclul primar depinde formarea lui ulterioară. Am putea spune chiar că un dascăl bun în școala primară echivalează cu un noroc în viață, pentru că el contribuie în mare măsură la formarea și educarea fiecăruia dintre noi. Dascălul este cel care asigură succesul în viață al elevului. Relația cu elevul nu presupune simpla comunicare din actul educațional, ci ea înseamnă implicarea întregii personalități umane. Meseria de dascăl nu presupune doar să știi operațiile matematice, ci să îl faci pe elev să opereze cu ele.

Pentru a avea succes în activitatea sa, dascălul trebuie să dețină competențe nu doar cognitive, ci și relaționale și comportamental – atitudinale. El trebuie să cunoască domeniul și didactica disciplinelor predate, să-și cunoască elevii și să asiste la propria lor dezvoltare, promovând un sistem de valori în concordanță cu idealul educațional.

Simion Mehedinți spunea că „numai un iubitor de copii poate fi și un bun învățător”. Așadar, învățătorul, pentru a fi „bun” trebuie să știe să se apropie de copil, să aibă un spirit ludic și să îmbine echilibrat exigența cu destinderea. Astfel, succesul școlar se realizează, de asemenea, și prin aprecierile obiective, evitându-se distorsiunile în evaluarea rezultatelor elevilor, cum ar fi efectul halo, de anticipație, de contrast, de contaminare etc.

Simion Mehedinți considera că „ orice copil are ceva bun în el și că acel bun trebuie descoperit și pus în valoare ”. De aceea, pentru a se obține succesul școlar este necesară și extrem de utilă tratarea diferențiată a elevilor, atât în ceea ce privește volumul de cunoștințe cerut, cât și metodele de abordare a comunicării.

Teoriile psihologiei unanime stau la baza învățământului modern axându-se pe următoarele principii: fiecare copil este unic și are o individualitate proprie, dorește să fie respectat, dar nu revendică atitudini similare de la cei de vârsta lui. Învățământul modern încurajează diversitatea și pune accent pe stima de sine ca premisă în dezvoltarea personală.

Pedagogul francez Celestin Freinet încearcă prin pedagogia sa să-l facă pe dascăl să folosească strategii care să permită elevilor să se dezvăluie și să se califice : „ *Clasa bună este aceea în care fiecare elev va fi cel dintâi într-o privință oarecare...Nu există aristocratism sau rasism pedagogic. Suntem obligați să procedăm în așa fel încât fiecare copil să se accepte pe sine și, acceptându-se, să poată fi artizanul propriei promovări.* ”

Un elev care obține succesul la școală este, în același timp și elevul care obține succes la profesori, iar acest tip de elev este cel care învață bine, mult, este conștiincios, știe să se poarte, este atent la ore, nu face gălăgie, se implică, este ambițios... Cu alte cuvinte, elevul care corespunde așteptărilor profesorului.

Pe lângă elevul cu succes la profesori mai există și un alt tip, elevul care are succes în rândul colegilor, acest tip referindu-se la calitățile pe care elevii le apreciază la un coleg. Succesul în rândul elevilor este deseori determinat de imaginea pe care elevul și-o creează prin aspect, vestimentație, comportament față de colegi și profesori. Elevul de succes se mai numește și elevul popular, iar imaginea acestuia este determinată de modul în care se îmbracă și se comportă cu colegii și profesorii, uneori având succes cel care testează limitele normelor sau chiar le încalcă.

Elevul apreciat de colegi reflectă o imagine de tip informal, este cel care este apreciat prin perspectiva normelor și valorilor individuale și de grup ale elevilor, nu prin sfera criteriilor formale ale școlii, stabilite prin profilul responsabilităților prevăzute de statutul de elev. Elevul apreciat de colegi este definit prin trei mari calități : inteligența, care îți permite să te adaptezi contextelor astfel că știi cum să te porți atât cu colegii, cât și cu profesorii, încrederea și prietenia.

Sunt foarte apreciați elevii care învață și bine și sunt populari, care stabilesc un echilibru între calitățile dorite de profesori (să învețe, să aibă rezultate bune) și cele dorite de elevi (să fie un bun prieten, să nu fie ipocrit, să fie descurcăreț, să știe să se și distreze, să participe la activitățile informale de grup, să poți avea încredere în el, să nu trădeze încrederea grupului etc.)

Elevul cu succes printre colegi este și prietenul de încredere, cel care știe să păstreze un secret. Mulți elevi consideră că prietenia este de fapt și motivul pentru care vin cu plăcere la școală, pentru care uneori vacanța li se pare prea lungă. Păstrarea unui secret este o calitate care îi leagă foarte mult; ea întărește complicitatea de grup și o consideră un criteriu eliminatoriu pentru includerea sau excluderea unui coleg din grup.

Copilul, tânărul, dar și adultul, devin conștienți de imaginea de sine numai în situațiile de grup, în activitățile colective sau în relațiile zilnice cu ceilalți. Fiecare facem parte simultan din mai multe grupuri care interferează: familia, clasa de elevi, profesorii, prietenii, etc

Carl Rogers și Abraham Maslow au lansat ideea că fiecare persoană prin natura sa umană își dezvoltă capacitățile pozitive în măsura în care mediul îi permite.

În mediul școlar rezultatele la învățătură și disciplină nu ar trebui să-i determine pe dascăli să aibă atitudini negative față de copil, deoarece reproșurile primite sunt indicatori ai valorii de sine a acestuia. Într-un cuvânt, trebuie să acordăm o grijă deosebită modului în care vorbim copilului sau în prezența copilului.

În concluzie, nu putem să vorbim despre succes școlar fără a vorbi despre elevul de succes, despre cel care obține succesul, și nu putem vorbi despre elev de succes fără a vorbi despre autorul său moral, care este dascălul.

Bibliografie:

1. Simion, Eugen, *Altă creștere. Școala muncii*, Ed. Rotonda, 2008
2. Freinet, C.: *Education through work: a model for child centered learning*;
3. Maslow, Abraham, *Toward a Psychology of Being*, (1st edition, 1962; 2nd edition, 1968)
4. Rogers, Carl. (1969). *Freedom to Learn: A View of What Education Might Become*. (1st ed.) Columbus, Ohio: Charles Merrill. Excerpts.

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN

Iuga Cornelia,

Scoala Gimnaziala Borascu

Abstract: The present work defines the educational system and presents the european countries in which the educational system achieves the highest performance due to their outlook, in the sens that their educational systems adapt the education to the world's realities and make the student to be prepared to enter in the society.

Sistemul de învățământ reprezintă un subsistem al sistemului social, acesta fiind subordonat și integrat în cadrul și structura generală a societății, neavând doar o structură internă, ci supunându-se și unor impulsuri sociale externe.

Sistemul de învățământ, privit ca un întreg, se referă, în mod fundamental, la organizarea sub formă instituțională a învățământului, în acest sens sistemul de învățământ cuprinzând totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educaționale. Mai trebuie spus că sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări.

Prin urmare, există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, caracteristici și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară.

Concluzionând, vom spune că învățământul, înțeles sub forma de organism instituțional, nu poate fi considerat ca având doar o structură internă, ca rezultat al interacțiunilor dintre componentele sale, ci el este supus unor presiuni sociale ce funcționează independent și în interacțiune, urmărind realizarea unor obiective educative.

Sistemele de învățământ europene pun mare accent pe elev, ținând cont de abilitățile, capacitățile și aptitudinile sale pentru a-l pregăti pentru viitor.

Unele dintre cele mai eficiente sisteme de învățământ din Uniune Europeană sunt cele din Finlanda, Germania și Franța.

Pentru a vedea pe ce anume se bazează sistemele de învățământ din aceste țări pentru a atinge performanța, ne vom îndrepta atenția asupra structurii anului școlar, structurii studiilor, și a modalităților de evaluare.

Sistemul de învățământ finlandez este recunoscut ca fiind cel mai bun din lume, deoarece 93% dintre absolvenții de liceu promovează examenul de bacalaureat, în care peste 65% dintre

liceeni ajung la facultate și în care doar 10% dintre cei care își doresc să devină profesori ajung la catedră. Acest sistem dă randament, pe de altă parte, fiindcă adaptează educația la realitățile lumii în care trăim.

În ceea ce privește structura anului școlar, în Finlanda începutul școlii este între 10 și 17 august; finalul anului școlar: 1 iunie; vacanța de toamnă: între 2 și 7 zile în octombrie; vacanța de Crăciun: 1 sau 2 săptămâni între 18 decembrie și 9 ianuarie; vacanța de iarnă: o săptămână (17 februarie - 13 martie); vacanța de primăvară/ Paște: 18-21 aprilie; vacanța de vară: 10-11 săptămâni între 1 iunie și mijlocul lunii august; vacanțe de stat/ religioase: 6 ianuarie, 9 mai. Anul școlar are 190 de zile de cursuri, iar profesorii nu au date fixe pentru începutul și finalul activității lor. De regulă, vacanțele profesorilor coincid cu cele ale elevilor.

În Germania, școlile își deschid porțile pe 1 august și se încheie pe 31 iulie. Vacanța de toamnă – de la 3 la 12 zile eșalonate între 4 octombrie și 5 noiembrie. Vacanța de Crăciun/ Anul Nou – de la 8 zile la 15 zile eșalonate între 21 decembrie și 7 ianuarie. Vacanța de iarnă / Carnaval- de la 0 la 12 zile eșalonate între 30 ianuarie și 25 februarie. Vacanța de primăvară - de la 6 zile la 15 zile eșalonate între 5 martie și 14 aprilie. Vacanța de vară – 6 săptămâni eșalonate între 20 iunie și 12 septembrie. Zile libere și sărbători religioase – până la 10 zile.

În Franța, structura anului școlar este următoarea: 5 septembrie – începutul anului școlar; 5 iulie – încheierea anului școlar; 22 octombrie-3 noiembrie: vacanța de toamnă. 17 decembrie – 3 ianuarie: Crăciun/ Anul Nou; 17-27 februarie (A); 25 februarie-12 martie (B); 18 februarie-5 martie (C) : Iarnă/ Carnaval*; 7-23 aprilie (A); 21 aprilie - 7 mai (B), 14-30 aprilie (C): Primăvară / Paște*; 5 iulie-4septembrie: vacanța de vară; zile libere: 1 noiembrie, 11 noiembrie, 9 aprilie, 1 mai, 17 mai, 28 mai.

În Finlanda, educația preșcolară este rară în raport cu alte țări din UE, educația formală începând la vârsta de 7 ani. Școala primară durează 6 ani, iar cel gimnazial 3 ani. Curriculum flexibil este stabilit de Ministerul Educației și Comisia pentru Educație. Învățământul este obligatoriu între 7 și 16 ani. După gimnaziu, absolvenții pot intra direct în câmpul muncii, sau se pot înscrie la școli profesionale sau licee. Școlile profesionale pregătesc elevi pentru a practica diferite meserii. Liceele sunt orientate academic și au criterii de admitere mai stricte, ele pregătind elevii pentru examenul de Abitur și pentru învățământul universitar. Absolvirea unei școli profesionale sau promovarea Abiturului califică un elev pentru admiterea în învățământul superior. La nivel universitar, există două sectoare destul de separate și neinteroperabile: politehnicile, orientate profesional; și universitățile centrate pe cercetare. Educația este gratuită și cazarea este acoperită în mare măsură de către guvern prin subvenții pentru studenți.

Toți elevii din Germania, în anul în care ajung la vârsta de șase ani intră la Grundschule, care, în aproape toate landurile se referă la clasele de la 1 la 4. După etapa de școala primară, învățământul secundar se caracterizează prin divizare în căi diferite de învățământ. Hauptschule – școala generală care cuprinde clasele 5 – 9, se încheie cu un examen de absolvire (Qualifizierter Hauptschulabschluss). Realschule este școala cu profil specializat care presupune absolvirea a 10 clase (Mittlere Reife). Absolvirea cu succes a celor 10 clase poate deschide calea către admiterea în cadrul unui gimnaziu sau în cadrul Fachoberschule. Fachoberschule – este corespondentul unei postliceale și perioada de studiu este de 2 ani, adică clasele a 11- a și a 12-a, care se încheie cu susținerea unui examen de bacalaureat de profil tehnic sau economic (Fachabitur). Gymnasium – este corespondentul unui liceu și se finalizează cu un examen general de bacalaureat (Allgemeines Abitur) la sfârșitul clasei a 12-a; absolvirea clasei a 10- a în cadrul unui gimnaziu este echivalentă cu obținerea Mittlere Reife.

În Franța, structura studiilor este următoarea: Educația este obligatorie între vârstele de 6 și 16 ani. Sistemul de învățământ francez este organizat în mai multe niveluri de învățământ: școala primară : 6 – 11 ani; gimnaziul: 11 – 15 ani; liceul: 15 – 18 ani.

Cât privește sistemul de notare, în Finlanda acesta e alcătuit, în mod tradițional, din note de la 0 la 10, cu mențiunea ca în timp s-a renunțat la notele sub 4, iar 4 a devenit cea mai mică notă acordată. A se remarca și asemănările cu sistemul autohton de notare: 10 - excelent - nota luată de aproximativ 5% din elevi; 9 - foarte bine; 8 – bine; 7 – satisfăcător; 6 – satisfăcător; 5 – mediu; 4 - nota cu care se pică.

În Germania, un elev poate primi note de la 1 la 6, unde 6 este maximul. Notele pot primi, alături de ele, plusuri și minusuri: 1+, 2- etc. 1 - foarte bine, excelent; 2 – bine ; 3 – performanță medie; 4 - cea mai mică notă de trecere; 5 - insuficient - nu se promovează cu această notă ; 6 - insuficient, cea mai mică notă posibilă.

În Franța, se folosește o scară de notare de la 0 la 20, unde 20 reprezintă cea mai mare notă (aproape imposibil de acordat) și 0, cea mai mică. Cea mai mică notă care asigură trecerea este 10 (corespunzând lui 5 din sistemul românesc de notare). Iată ce semnificații au notele peste 10: notele 10 și 11 - sunt "adevate" ; notele 12 și 13 - note "de trecere"; notele 14 și 15 - note bune; notele 16 și 17 - sunt văzute drept note excelente, remarcabile; notele 18 și 19 - țintesc perfecțiunea; nota 20 - nota perfectă, reprezentând o performanță școlară impresionantă.

Bibliografie:

1. <http://eacea.ec.europa.eu/education/eurypedia>
2. <http://eures.anofm.ro/index.php>
3. www.eurydice.org
4. http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS
5. http://www.calificativ.ro/CUM_SE_DAU_NOTELE_SI_CUM_SE_SUSTIN_EXAMENELE_IN_ALTE_TARI-a1490.html

DIRECȚIA INCERTĂ A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC ÎN CONTEXT EUROPEAN

Jurca Eufemia

Școala Gimnazială nr. 2 Reșița

The romanian educational system has been struggling within the last few years in the attempt to find its place in a developing trend, with too many connections and relations with the state political and economical system which would, hence, determine a wider area of influences. Any comparative analysis between the Romanian educational system and other European educational systems would place us at the boundaries of the educational and innovative results and performances. It is, thus, characterised by certain advantages both, at the same time, a number of drawbacks, as well.

Este cât se poate de evident că, deși, aparent, aparent există dorință de perfecționare în învățământul românesc, nu au fost create încă premisele optime de dezvoltare, astfel încât să rezulte o sincronizare între demersurile ideatice și canalizarea eforturilor spre reușită.

România încă se află la momentul său de răscruce, forțându-se să-și dovedească mai intens capacitatea de a participa la competiția de amploare deschisă de sisteme educative europene.

În ciuda imperfecțiunilor, pe care sistemul nostru le prezintă, nu putem contesta, că există anumite avantaje pe care acestea le prezintă și care stimulează uneori chiar și interesul străinilor de a studia aici. Comparativ cu statele europene, România deține în primul rând, avantajul gratuității învățământului obligatoriu, la care se adaugă sistemul de burse acordate. În timp ce în țara noastră, pe perioada desfășurării cursurilor obligatorii, elevii dispun gratuit de resursele bibliografice, necesare studiului, există state, precum Italia, în care manualele școlare nu sunt asigurate nici măcar la nivel de școală primară.

Ineficiența sistemului este relevată de rezultatele elevilor români la testele internaționale *PISA*, *PIRLS* și *TIMSS*. Astfel, începând cu anul 2000, când România a participat la prima testare *PISA*, și până în prezent, în mod constant, țara noastră s-a aflat pe ultimele locuri din Europa în ceea ce privește capacitatea elevilor de 15 ani de a înțelege textele pe care le citesc. Procentul copiilor care nu reușesc să atingă nivelul de competență 2 este cel mai mic la nivel european (47% la lectură, în 2009, 37% la matematică, în 2012). Nivelul de competență 2 înseamnă că elevii cunosc literele, pot citi cuvinte și înțeleg doar propoziții extrem de simple. Testele *PIRLS* verifică competențele de lectură ale elevilor de clasa a IV-a și se aplică din cinci în cinci ani (2001, 2006, 2011). România ocupă, în 2011, locul 36 din 45 de state participante, față de locul 22, cât ocupa la evaluarea din 2001. În acest context, afirmațiile cu privire la calitatea educației din România sunt cel puțin îndoielnice, dacă nu chiar deplasate. În anii '70, România se situa printre primele 10 state în ceea ce privește numărul de olimpici. Acum, procentul acestora este de 0,003% din populația școlară a țării. Așadar, nici pe departe nu putem vorbi despre sistemul educațional românesc ca fiind unul performant și eficient.

Sistemul educațional românesc, spune analiza, este nerelevant în raport cu economia și societatea viitorului. Mai bine de 20% dintre elevi părăsesc timpuriu școala, față de 15% la nivel european. România este țara cu una dintre cele mai mici participări a adulților la programe de învățare pe tot parcursul vieții.

Sistemul educațional românesc este profund inechitabil. Copiii născuți în mediul rural sunt condamnați la sărăcie și nefericire. Numai 25% dintre elevii din mediul rural ajung să termine

liceul, spune Raportul, iar 80% dintre copiii neșcolarizați sunt rromi. Diferențele dintre rezultatele elevilor din mediul rural și urban sunt de 15–20 puncte procentuale la toate evaluările la care aceștia participă.

La toate acestea se adaugă slaba calitate a infrastructurii și resurselor din sistem. Școlile au aceeași arhitectură, mobilier și dotări ca în anii '70-'80, ceea ce le face lipsite de atractivitate pentru copii și demotivante pentru cadrele didactice. Avem școli în mediul rural fără apă curentă, cu încălzire deficitară pe timpul iernii și cu toalete sub nivelul minim al civilizației europene.

În final, preluarea unor modele și exemple de bună practică de la nivel european, în domeniul lecturii și literației, și multiplicarea lor în sistemul educațional românesc poate constitui un element de legătură benefic de compatibilizare și armonizare cu tendințele internaționale din acest domeniu vital al educației. Țările nordice, Marea Britanie, Germania, Polonia au implementat programe care au contribuit la îmbunătățirea competențelor de literație ale elevilor și părinților. Acestea au contribuit major la creșterea calității procesului de predare-învățare și la îmbunătățirea rezultatelor elevilor.

Bibliografie:

Liliana Romaniuc - "De ce este educația în România altfel?" - Revista 22

RISURI ȘI PERFORMANȚE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL EUROPEAN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎN CONTEXT EUROPEAN

Profesor pentru învățământul primar: Jurca Georgeta

Șc. Gimnazială „Avram Iancu” Abrud jud. Alba

In order to be able to speak about Romanian education in the European context we have to refer to the traditional form of education which is actually the origin of modern education. The values of a nation stand in the education received by that nation. Education has to have practical guidelines meant to help the youths in order to achieve a place to work when they finish school. Modern education and all its implications is what helps young people to achieve this because they will be skilled and able to find a solution for all sorts of situations either in the Romanian society or in the European context.

Pentru a putea vorbi despre un astfel de subiect trebuie să fac referire la ceea ce înseamnă învățământul tradițional și cel modern, pentru a putea să observăm ceea ce înseamnă risc și performanță. Învățământul românesc s-a desprins destul de greu de ceea ce a însemnat învățământul tradițional, deși învățământul modern îl are ca fundament pe cel tradițional. Modelul tradițional de predare nu răspunde noilor tendințe din didactica modernă, fiind fondat pe învățarea frontală, studiul manualelor, chestionare, fiind de fapt o învățare pasivă. Cadrului didactic îi revine rolul major și activ în cadrul procesului de învățare. El este cel care transmite cunoștințele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze și să reproducă informația fără intenția de a se implica mai mult de atât în procesul de învățare.

Noul model de învățare este un model activ, care presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităților de învățare, în asimilarea cunoștințelor și dobândirea gândirii critice. Acest tip de activitate presupune un nou tip de relaționare, pe mai multe direcții: profesor-elev, elev-elev, elev-profesor, aflate în opoziție cu tipul unidirecțional profesor-elev, specific învățământului tradițional. În contextul învățământului modern, profesorul devine un facilitator al procesului de învățare, informațiile pe care le oferă elevilor sunt reale, recente, provenite din surse

de informații de ultimă oră. Cadrul didactic este managerul situațiilor de învățare, facilitând dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învățarea permanentă și e un membru al comunității educaționale. Elevul trebuie să fie un participant activ în actul de învățare, un fel de profesor pentru colegii săi, participant la luarea unor decizii, un permanent căutător de informații din surse cât mai variate.

Modelul de învățare modern face apel la experiența proprie a elevului, promovează învățarea prin colaborare, pune accent pe dezvoltarea gândirii, munca în echipă, stimulează interacțiunea dintre elevi și crește stimei de sine și încrederea în forțele proprii. Așa cum am spus la început, acest model de învățare nu poate funcționa fără fundamentul celui tradițional. Profesorul trebuie să știe să îmbine, să demonstreze eficiența și aplicabilitatea acestuia. Învățământul modern este mai ușor acceptat de elevi.

Cadrelor didactice care au lucrat după modelul tradițional le este puțin greu să se adapteze modelului modern, dar nu imposibil. Acesta ar fi un risc pentru învățământul din țara noastră. Un sprijin real în această direcție o constituie cursurile de formare care ne învață și pe noi cum să implementăm noul model de învățământ. Am participat la multe cursuri în care și noi dascălii am învățat ceea ce trebuie să îi învățăm pe elevi. Pentru a putea să predăm la clasa pregătitoare am participat la un curs care ne-a ajutat să realizăm activități integrate, care să îi ajute pe elevi în viața de zi cu zi. Noua programă și Evaluările Naționale îi vor ajuta și pe elevii noștri să aibă rezultate mai bune la testele PISA și PIRLS. Așa vom putea probabil să nu mai privim cu deznădejde la sistemul de învățământ din Finlanda, care demonstrează cât de bine sunt pregătiți tinerii de acolo și cât de bine se integrează pe piața muncii. Împreună cu colegile am realizat mai multe activități extrașcolare cum ar fi Școală de vară sau „Proiecte Educaționale” în care am promovat activitatea în echipă, dezvoltarea gândirii, folosirea informațiilor din diverse domenii de activitate, încrederea în forțele proprii și creșterea stimei de sine.

În cadrul Proiectului Educațional: „Frumoasa și bogata toamnă” au participat încă două colegi alături de care am realizat proiectul în care am avut obiective, resurse, grup țintă, scopul, evaluarea și graficul activităților. Activitatea s-a desfășurat pe parcursul lunii noiembrie 2016 și i-am avut ca și parteneri pe lângă copii și părinții acestora. Scopul acestui proiect a fost să le dezvoltăm copiilor interesul pentru lectură, dragostea pentru natură, pentru activitățile în aer liber și pentru activități plastice și abilități practice. A fost o activitate integrată în care am integrat comunicarea în limba română, matematica și explorarea mediului, artele vizuale și abilitățile practice.

Obiectivele proiectului au fost: stimularea și promovarea capacității creatoare a elevilor în organizarea unei expoziții. Elevii au participat activ la acest proiect, au colaborat, au lucrat în echipă și au organizat mai multe momente proprii. Părinții au fost implicați atât emoțional cât și creativ în această activitate, înțelegând rolul pe care îl au în acest proiect. Au lucrat alături de copii și au rămas impresionați de ideile și compozițiile acestora. Evaluarea activității s-a făcut prin expoziții, club de lectură, portofolii, iar la sfârșitul acestei activități copiii au primit diplome care să îi răsplătească pentru munca depusă. Rezultatele proiectului au fost foarte bune, copiii și părinții au fost foarte implicați, au colaborat, au lucrat în echipă, au avut spirit de inițiativă și au conștientizat rolul pe care îl au astfel de activități. La finalul acestei activități am realizat o expoziție pe holul școlii pentru ca lucrările copiilor implicați în această activitate să poată fi văzute și de ceilalți copii.

Pot să spun că acest tip de activități sunt pe placul elevilor și îi pun pe aceștia să gândească, să se organizeze, să proiecteze anumite situații și momente, să găsească soluții împreună, să se tolereze unul pe celălalt, să implementeze cunoștințele dobândite și să le folosească în mod constructiv. Pentru cadrele didactice implicate a fost o activitate interesantă, solicitantă, dar a avut rezultatele scontate, ne-a ajutat și pe noi să vedem cât de important este să îi lăsăm pe elevi să participe la propria lor instruire, să le dăm libertatea să aleagă, să decidă, să caute și să găsească soluții, abilitându-i pe aceștia să ia decizii în anumite situații. Am constatat că pot să se descurce în

diferite situații aparent dificile, să lucreze cu materiale noi, să le cunoască compoziția și anumite proprietăți.

Eu sper ca și învățământul românesc să aibă caracter practic-aplicativ și să îi ajute pe tinerii noștri să fie practici și competitivi. Tinerii trebuie să aibă atât cunoștințe teoretice, dar și practice, deoarece acestea și acestea contribuie la posibilitatea acestora de a se putea integra în societate, făcându-i apti să facă față cererilor practice ale acesteia. Noul Curriculum pune accent pe o astfel de pregătire și pe integrarea mai multor arii curriculare.

Bibliografie:

1. Căpiță Laura, Căpiță Carol, *Tendențe în didactica istoriei*, ed. Paralela 45, 2005.
2. Dulamă Maria Eliza, *Strategii didactice*, ed. Clusium, 2000.
3. Păcurari Otilia, Târcă Anca, Sarivan Ligia, *Strategii didactice inovative*, suport de curs, Centrul Educației 200+, București, 2003.

RISCURI ȘI PERFORMANȚĂ ÎN ÎNVĂȚĂMANTUL EUROPEAN

*Lasca Mihaela,
Școala Gimnazială Ilovăț*

Peter Drucker, a contemporary personality in the field of management, shows that the performance achieved through management is actually characterized and achieved by virtually two dimensions: effectiveness and efficiency.

Order and discipline characterize an educational management system in addressing and solving the problems of the educational organization.

Competiția în economia de piață impune folosirea intensive a resurselor existente – financiare, materiale, tehnologice, umane, informaționale. De aceea, orice organizație – de tip economic sau instituțional, presupune, în condițiile actualei societăți informaționale, rezolvarea nevoilor de cunoaștere, care se bazează pe principii, metode și tehnici moderne de investigare, planificare și organizare.

În condițiile armonizării învățământului românesc cu cel european, acest tip de management bazat pe cunoaștere, contribuie în mod evident, la dezvoltarea unor inițiative educaționale și economice, cum ar fi : dezvoltarea interacțiunilor umane în cadrul instituției de învățământ, dezvoltarea activităților în cadrul catedrelor și comisiilor de specialitate, astfel încât acestea să dezvolte metode și tehnici privind managementul educațional, extinderea utilizării internetului de către toate cadrele și tot personalul școlii și de către elevii acesteia, organizarea unei baze de date proprii la nivelul instituției școlare, care să poată fi consultat permanent de fiecare angajat.

În prezent, generarea de noi informații și date devine tot mai imperios o cerință a procesului de management, deoarece contribuie la fundamentarea programelor instituțiilor și agenților economici pe termen mediu și lung, la stabilirea noilor strategii privind produsele și serviciile educaționale ce trebuie realizate. Aceste informații și date contribuie la fundamentarea și calitatea deciziilor manageriale, adaptarea acestora la cerințele și oportunitățile mediului extern, capacitatea de a anticipa și a previziona, de a preveni și suporta perturbațiile în contextul concurențial actual.

Acțiunile ce vizează perfecționarea sistemului de management al școlii, în condițiile în care cunoașterea este integrată acestui sistem, vizează în principal: conceperea sistemului managerial al unității de învățământ și reproiectarea sa pe baze riguroase științifice, remodelarea strategiilor de

dezvoltare a școlii, corespunzător cerințelor etapei actuale de dezvoltare a societății românești, caracterizat prin tranziția spre economia de piață și restructurarea economiei naționale, completarea și modernizarea instrumentarului managerial, rolul decisiv al deciziilor strategice și tactice, de risc și incertitudine și a celor economice în raționalizarea procesului decizional și în accelerarea profitabilității, pregătirea managerilor educaționali conform cerințelor unui învățământ European.

Ordinea și disciplina caracterizează un sistem de management educațional în abordarea și soluționarea problemelor organizației educaționale. De aceea, este necesar ca managerul școlii să asigure o disciplină care să reflecte esența proceselor educaționale implicate, diferențiat în funcție de natura acestora .

Spre exemplu, pentru activitatea didactică de predare – învățare, disciplină înseamnă o încadrare perfectă a lecției în programul de lucru, o aplicare minuțioasă a metodelor didactice de învățământ, urmărind realizarea standardelor pregătirii elevilor pe tot parcursul lecției.

Peter Drucker, o personalitate contemporană în domeniul managementului, arată că performanța obținută prin management este caracterizată în realitate și atinsă, practic, prin două dimensiuni: eficacitate și eficiență.

Eficacitatea este capacitatea de a alege obiectivele corecte și potrivite și atingerea lor iar eficiența este capacitatea de a realiza cea mai bună utilizare a resurselor disponibile în procesul atingerii, respectiv îndeplinirii obiectivelor țintă.

În esență, organizațiile trebuie să prezinte existența ambelor dimensiuni, respectiv eficacitatea și eficiența pentru a fi buni performeri. În practică, managerii trebuie să echilibreze nevoia de eficiență cu nevoia de eficacitate .

Competența poate fi abordată în dublă ipostază, pe de o parte, drept competență acordată sau atribuită (numită și autoritate oficială), iar pe de altă parte, ca și competența proprie zisă (autoritate personală).

Acolo unde se aplică un sistem bazat pe criterii combinate, rezultate și comportamente, au cel mai mare succes. Un sistem de dezvoltare a performanței eficient trebuie să răspundă cât mai precis unor întrebări: sistemul existent /cel care se va introduce asigură concentrarea tuturor asupra activităților cu impact maxim asupra clienților și organizației ?; sunt definite standarde clare de succes pentru aceste activități încât toată lumea să fie localizată pe imperatiile cheie ?; poate, sau va putea sistemul să identifice problemele și să găsească soluții înainte ca acestea să influențeze negativ performanțele?

Managementul performanței, acolo unde este introdus corect, poate fi un factor semnificativ ce contribuie la succesul organizației. Dacă este utilizat incorect, acesta poate conduce la resentimente și frustrări, punctul de plecare al eșecului multor organizații.

Majoritatea managerilor consideră că precizarea obiectivelor performanței, identificarea problemelor care au condus la scăderea randamentului reprezintă atribuțiile responsabililor cu resursele umane.

Nivelul de calitate al managementului este decisiv pentru atingerea obiectivelor scontate, pentru realizarea performanței, sau mai nou, a excelenței, în oricare tip de acțiune colectivă, indiferent de organizația dată. Neglijarea implementării unui management performant, de înaltă calitate, generează o bună parte din eșecurile organizațiilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciungu Petre, “Armonizarea învățământului românesc cu cel european - puncte de vedere”, Ed. Universitas, Petroșani, 2005;
2. Ciungu Petre, „Managementul activităților didactice”, Ed. Universitas, Petroșani, 2005;
3. www.steconomieuoradea.ro

SCHOOL ORIENTATION ORIENTAREA ȘCOLARĂ

*Lolea Simona,
C.J.R.A.E. Mehedinți*

For an effective student orientation, teachers need to know, in addition to the anatomical features of each student, their skills, the school paths that they can follow, and the practical activities that take place in school units.

In the school orientation there is a prior activity, which aims to know the personality of each student so that he can be properly guided to the type of school that is appropriate to his / her intellectual abilities.

In order to integrate the pupil into the school environment, a team of specialists from the school psychologist, support teacher, social assistant, logoped,. They need to work with specialized institutions that can provide educational support to students. With their help, the student does not abandon school and will be included in a school remediation program outside of school.

Pentru o activitate eficientă de orientare a elevilor, cadrele didactice trebuie să cunoască, pe lângă particularitățile anatomo-funcționale ale fiecărui elev, aptitudinile lor, traseele școlare pe care le pot urma, activitățile practice care se realizează în unitățile școlare.

În orientarea școlară există o activitate prealabilă, prin care se urmărește cunoașterea personalității fiecărui elev, pentru a putea fi corect îndrumat spre tipul de școală adecvat conform aptitudinilor sale intelectuale.

Pentru integrarea elevului la mediul școlar este nevoie de o echipă de specialiști formați din psiholog școlar, profesor de sprijin, asistent social, logoped, . Ei trebuie să colaboreze cu instituțiile specializate care pot să ofere sprijin educațional pentru elevi. Beneficiind de ajutorul acestora elevul nu abandonează școala și va fi inclus într-un program de remediere școlară, în afara programului școlar.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN FRANȚA

*Prof. Lungu-Oprea Anca Gabriela
Colegiul Economic "Ion Ghica" Bacău*

Because we are a francofone country, our national system of education is very similar to the system of education of France. In both systems there are 12 classes before the terminal exam, named also Bacalaureat like in French system. Also we have the name of the schools the same. But, there are some big differences regarding the grades, the organization of college, and the admittance in university.

Școala generală (Collège)

De-a lungul celor 4 ani de studiu (între 11 și 15 ani) în Collège elevii se pregătesc de susținerea Brevet-ului, o examinare națională esențială pentru trecerea în liceu. În această etapă, copiii își pun bazele cunoștințelor generale, studiind: franceza, matematica, istoria, geografia, arte/muzica, educație fizică, educație civică, științe, educație tehnică și cel puțin o limbă străină.

După luarea brevet-ului, elevii pot renunța la școlarizare sau pot merge mai departe la un liceu tradițional, la unul tehnic sau la o școală profesională

Liceu (Lycée)

Elevii cu vârsta cuprinsă între 16 și 18 ani pot studia fie la un liceu tradițional (Lycée Classique) sau la unul tehnic (Lycée Technique). Curriculum-ul din acești trei ani de liceu pregătește elevii pentru susținerea examenelor finale de bacalaureat (Baccalauréat), care vor asigura intrarea la o universitate.

În funcție de competențele academice și de opțiunile personale ale elevilor, aceștia pot alege între trei profile: "L" specializare în limbă și literatură; "S" este potrivit celor cu înclinații în științe și matematică; "ES" specializează în economie și științe sociale.

Încă din primul an de liceu (denumit Seconde) elevii sunt orientați spre anumite domenii – de exemplu, dacă tu ți-ai alege profilul "L" pentru bac, atunci va trebui să îți alegi și o treia limbă străină de studiu. La sfârșitul celui de-al doilea an (Première), toți elevii vor susține probele de bacalaureat la limba și literatura franceză (atat proba orală, cât și cea scrisă).

În ultimul an (Terminale), tuturor elevilor li se va introduce și filosofia printre materiile studiate, iar la finalul anului, se vor susține celelalte probe de bacalaureat rămase.

Sistemul de notare

Sistemul de notare din Franța este singurul care nu a fost modificat de mai bine de 170 de ani și nu s-a simțit nevoia vreunei schimbări până acum. Nota maximă este 20/20, iar 10/20 este nota de trecere. Semnificațiile notelor sunt după cum urmează:

10-11,99 - nota de trecere ("passable")

12-13,99 - nota de trecere cu caracter pozitiv ("mention assez bien")

14-15,99 - echivalent cu calificativul "bine" ("mention bien")

16 sau mai mult - echivalent cu calificativul "foarte bine" ("mention très bien")

Diploma de bacalaureat și admiterea la universitate

Bacalaureatul francez se distinge prin complexitate. Doar 1 din 10 elevi reușește să obțină nota maximă la aceste examene. Însă, această diplomă asigură doritorului accesul automat la una dintre universități. Însă, mai prestigioase decât universitățile franceze (excepție Sorbonne), sunt **les grandes écoles**. Sunt anumite universități din Franța, care au o reputație foarte ridicată, iar absolvirea unei asemenea instituții, îți garantează un viitor strălucit în toată țara. Marea majoritate a politicienilor, administratorilor de firme sau managerii din marile companii din Franța, dețin o astfel de diplomă. Pentru a putea intra într-una dintre acestea, candidații susțin niște examene de admitere într-o atmosferă extrem de competitivă, pentru un număr limitat de locuri disponibile, unde doar un candidat din zece reușește să primească acceptul.

Mărturiile unui doctorand român profesor la un liceu de prestigiu din Franța

Ana - Maria Constantin este doctorand la Universitatea din Poitiers (Franța) și la Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași (România). Elaborează un studiu comparativ privind rolul și statutul consilierilor școlari români și psihologii consilieri de orientare francezi, având ca domenii de interes sociologia, științele educației, consilierea și orientarea profesională.

"Nu știu câți dintre voi ați văzut filmele *Liceenii*. Erau o frântură din educație care a dispărut acum 25 de ani. S-au dus regulamentele școlare dure, s-au dus uniforme obligatorii și

profii exigenți. Eu încă am mai prins câțiva în anii '90, în fața cărora nu știam că-mi mănânc unghiile, ba mai ziceam și-un „Tatăl nostru” de frică să nu mă scoată la tablă.

Azi, profesorii se plâng că elevii nu mai învață, că sunt mai bine îmbrăcați ca ei, că la școală se face **parada modei**, atunci când elevii catadicesc să vină la școală. Dar nu vă spun mai multe, pentru că știți și voi cam cu ce se mănâncă școala românească, cu milioane de absențe și promovabilitate mediocră la Bacalaureat, de când s-au pus camere video, care inhibă inspirația.

Nici dacă ești la catedră nu e mai bine, pentru că rezultatele dezastruoase le sunt imputate profesorilor. Dacă se chiulește, e vina lor, că nu știu să țină un curs care să-i atragă, care să le mențină interesul treaz, care să-i țină la școală și să nu-i trimită pe stradă sau prin baruri. Dacă nu se învață e tot vina lor, a profesorilor.

Asta era situația când încă eram profesor în țară. Acum lucrez din nou în învățământ, în Franța, la *Lycée de La Rochelle*.

Pentru că un liceu care se respectă are o reputație. Reputație care se construiește în ani și cu mult efort. Reputația se face pe baza rezultatelor, dar și prin absolvenții săi. Absolvenții trebuie să continue studiile sau să fie angajați. Pentru a ajunge la studii universitare sau angajatul ireproșabil, liceul nu se joacă cu regulile.

Regulamentul este foarte dur și, dacă vă povesteam de Liceenii, nu o făceam întâmplător.

Să revenim la regulament.

Toată lumea are uniformă. Uniforma este obligatorie. Obligatorie este și coafura fetelor, un coc micuț, ca și barba permanent rasă a băieților. Obligatorii sunt și pantofii negri cu toc de trei centimetri pentru fete. Balerinii nu sunt acceptați, cum nu sunt permise nici tocurele mai mari de trei centimetri. Cine nu se încadrează este exclus de la cursuri sau mai bine zis, trimis acasă să se schimbe. Dacă ai reușit să treci de prima selecție de la poartă, te poate trimite acasă orice profesor sau Consilierul Principal Educativ care răspunde de Viața Școlară. Și apoi, e problema ta dacă rămâi cu absențe nejustificate. O să regreți cu ocazia consiliilor clasei care se reunesc la fiecare sfârșit de semestru pentru a analiza situația școlară și disciplinară a tuturor elevilor. Acolo, în sedință, de față cu toți profesorii și directorii, absențele, excluderile, abaterile disciplinare sunt tocate mărunț. Dacă exagerezi, poți fi sigur că n-o să ai o diplomă pe care să scrie *Lycée de La Rochelle* Ci o diplomă oarecare, fără prea multă valoare.

Știți că, în România, se filmează orele cu telefonul mobil, că elevii se amuză între ei sau pe socoteala profesorului care, vrând-nevrând, e profesorul lor. Ei bine, aici e absolut imposibil.

Telefoanele mobile nu sunt permise în incinta școlii (și nici în internat între anumite ore, cum e ora de studiu sau după stingere) și orice folosire a gadgeturilor mobile este sancționată simplu prin confiscare. Ulterior, aparatul ajunge la Directorul Adjunct care judecă singur dacă și când îl returnează proprietarului. Se poate ajunge la o lună, două, sau tot anul școlar. În funcție de gravitatea faptei.

La ore, dacă nu ești disciplinat, profesorul nu se încurcă cu tine. Nu ai chef de oră, te pofteste afară, dar nici asta nu e de bine, pentru că nu ai voie să părăsești liceul așa, când ai tu chef. Practic ești obligat să rămâi în școală, ți se notează excluderea. Ba, mai mult, o să mai primești și o pedeapsă ca să nu te mai amuzi în ore în loc să asculți lecția.

Pedepsele se dau ușor. Se numesc „Rețineri”. Vei face teme, eseuri, pe diverse subiecte, în general legate de greșeala făcută. Dacă ai fost lipsit de respect, o să scrii câteva pagini despre

respect și nevoia de respect. Dacă ai copiat, o să argumentezi cum dăunează copiatul disciplinei școlare...

Dacă excelezi în greșeli vei face multe chestii practice. De exemplu, să lucrezi pentru colectivitate la restaurantul unde mănâncă elevii, să faci curat prin școală sau la spălătorie. Și vă spun sincer, nimic din toate astea nu e amuzant. Dar e meritat. Greșelile meritate sunt asumate.

O reținere sau o excludere pleacă în plic la părinți care o retrimite semnată la școală. Ele rămân în dosarul elevului pentru posteritate.

Absențele sunt foarte bine supravegheate. Practic, sistemul îți poate arăta la orice oră cine nu e prezent la cursuri și din ce motiv. Motiv necunoscut înseamnă că echipa de la Viața Școlară pune mâna pe telefon și sună. Te sună pe tine, părinte sau tutore. **Părinții pot vedea și ei de acasă dacă odrasla e la școală au ba.** Dacă părintele e cu copilul acasă, sună la școală ca să-i anunțe absența și motivul. Totul e contabilizat. Dacă ai lipsit, când apari la școală te prezinți cu carnetul personal pentru a justifica absența și a o reglementa informatic. Părinții semnează absențele elevilor minori, majorii pot să și le semneze singuri, în consecință de cauză.

Elevii și părinții au semnat contractul cu școala. Contractul e lege și toată lumea se supune. Democrația... e în altă parte”.

Bibliografie

<http://www.liceestrainatate.ro/ro/articles/sistemul-francez-de-invatamant>

<http://www.efranta.ro/fb/item/60-cum-este-structurat-sistemul-de-invatamant-in-franta>

Ana - Maria Constantin , O analiză comparativă asupra sistemelor de educație din România și Franța

<http://www.catchy.ro/profesoara-de-liceu-in-franta/68974>

PROGRESUL OMENIRII SE ASIGURĂ PRIN EDUCAȚIE

Prof. inv. primar: Manea Mihaela

The current social context is marked by multiple twists and turns in all areas of life. Crisis, ruptures, clutter - are aspects that characterize contemporary society. At the same time, they are counterbalanced by other features at the opposite end: excellence, quality, performance(Jean Pierre Pourtois, HuquetteDesmet, L' education postmoderne, PUF, Paris, page 17).

Marginalization and excellence - these are two paradoxical situations that mankind is fast moving. But this society, characterized by a managed ideology and assuming the managerial model, demands qualities of adaptation, mobility, flexibility. At the same time, the feeling of failure, failure, mediocrity involves a large part of the population.

What can we do? Do we have to choose between these two terms of the paradox? I think a middle way can be found, especially since univocal thinking can no longer be a solution at present. On the other hand, no solution can be imposed either because today the argument of authority does not work as easily as before, the way of freedom of thought must be chosen(J.P.Pourtois, H. Desmet,page 79).

Contextul social actual este marcat de multiple bulversări în toate domeniile vieții. Crize, rupturi, dezordini – sunt aspecte care caracterizează societatea contemporană, Totodată acestea sunt contrabalansate de alte caracteristici aflate la pol opus: excelență, calitate, performanță(Jean Pierre Pourtois, Huquette Desmet, L'education postmoderne, PUF, Paris, pag. 17). Copiii și adulții sunt supuși la presiuni diverse. Cum vor face față acestor schimbări?

Reflecțiile pedagogice sunt din ce în ce mai necesare astăzi când contextul social este paradoxal marcat de creșterea sărăciei și amplificarea marginalizării pe de o parte și pe de altă parte de creșterea bogăției și a performanțelor la nivel social global.

Marginalizarea și excelența – acestea sunt două situații paradoxale către care se îndreaptă cu pași repezi omenirea. Dar această societate, caracterizată printr-o ideologie gestionară și prin asumarea modelului managerial, cere calități de adaptare, mobilitate, flexibilitate. În același timp sentimentul eșecului, al nereușitei, al mediocrității cuprinde o mare parte a populației.

În aceste condiții, educația trebuie neapărat schimbată, cu atât mai mult cu cât educația aceasta astăzi este în criză. Criză de sens, criză de complexitate; ea se confruntă cu răspunsuri la nevoile copiilor și adulților care trăiesc într-o lume caracterizată printr-o exaltare a schimbării, a lipsei de repere.

În viziunea pedagogică modernă educația era privită ca socializare. Copilul trebuia să fie disciplinat, stimulat prin recompense sau sancționat. El trebuia să se domine, să învețe regulile vieții sociale, să gândească și să se comporte rațional. Această educație constrângătoare vizează stăpânirea de sine și învățarea datoriei. Actul educativ este paradoxal, el este prins într-o antinomie: umanizarea elevului pe de o parte și socializarea pe de altă parte. Altfel spus, el trebuie educat pentru a-și afirma profund propria sa libertate sau din contră, pentru a acționa în conformitate cu grupul social căruia îi aparține? Trebuie să vizăm emanciparea individului sau integrarea socială? Trebuie să formăm un om liber(și individualist) sau un om social?

Ce putem face? Trebuie să alegem neapărat între acești doi termeni ai paradoxului? Eu cred că se poate găsi o cale de mijloc, mai ales că gândirea univocă nu mai poate fi o soluție la ora actuală. Pe de altă parte nici nu se poate impune o soluție sau alta întrucât astăzi argumentul autorității nu funcționează la fel de ușor ca altădată, trebuie aleasă calea libertății de gândire (J.P.Pourtois, H. Desmet, op. Citată, Pag. 79).

Educația se integrează în evoluția cadrului socio-istoric în care se desfășoară. Pertinența ei trebuie înțeleasă în raport cu aspirațiile indivizilor și ale diferitelor grupuri sociale ca și cu exigențele societății globale, uneori diferite unele de altele și în raport cu realizarea unui echilibru și a unei sinteze între unele și altele. Nu este posibil să se renoveze o societate fără înnoirea spiritelor. Nu se poate face revoluție economică fără revoluție culturală. Mai mult, educația nu trebuie transmisă în mod necesar numai prin sistemul școlar. De multe ori școala îi face pe elevi să creadă că orice cunoștință valabilă nu poate să vină decât de la ea, și mai mult, de la persoanele pregătite special în acest scop. Ori realitatea demonstrează că viața este adesea o sursă de conținuturi pertinente susceptibile de a fi trăite și exploatate altfel decât în cadrul strict al sistemului școlar.

În ultimul timp tradițiile și valorile naționale sunt revendicate și redobândesc onoarea de a fi izvoare vitale ale unui conținut pertinent în raport cu nevoile societății. O educație care nu este implantată în realitățile socio-culturale nu duce nicăieri, tradițiile sunt indispensabile pentru construcția viitorului.

Dacă societatea se schimbă într-un ritm alert înseamnă că generația care se educă acum trebuie pregătită pentru schimbările ce vor veni. Rezultă că școala nu mai poate rămâne cu privirile îndreptate spre trecut ci trebuie să se orienteze spre viitor, iar pedagogia prospectivă trebuie să o ajute să se deschidă spre deceniile următoare. Dezvoltarea educației în viitor va fi ghidată de obiective: a învăța să fii, a învăța să devii, educația pentru a fi, educația pentru a avea. Ea va trebui să dea răspunsuri la întrebări privind relațiile dintre dezvoltare și informare, la conținutul învățării inovatoare (M. Malița și colaboratorii- Orizontul fără limită al învățării), la conținuturile învățământului în condițiile renunțării la idealul enciclopedic al școlii tradiționale, direcțiile principale de modernizare a strategiilor didactice (cu accent deosebit pe învățarea asistată de calculator și pe individualizarea și diferențierea instruirii, predarea în echipă). Concluzia certă care se desprinde este aceea că într-o societate aflată în continuă schimbare, cu multiple funcții educative, școala nu-și va mai asuma singură viitorul educației.

Educația trebuie raportată azi la mize psihologice, culturale, economice, sociale având competențe multiple și adesea contradictorii. Finalitatea sa ultimă este găsirea formelor de libertate, egalitate, solidaritate, demnitate, prosperitate în societatea post-modernă. Educația și formarea sunt soluția tuturor problemelor economice și sociale. Implicațiile acestei perspective vor consta în aceea că educația se va referi la întreaga societate. Este vorba de familie, școală, întreprinderi, comitete care se ocupă cu distribuția forței de muncă, centre de ajutor social, ministere, sectoare formale și informale, centre de alfabetizare, școli profesionale, reciclări de tot felul, acțiuni de formare în direcția formării personale. În prezent, școala are în vedere elevul, acesta devenind dintr-un individ care trebuia instruit un subiect participant și responsabil, capabil de proiecte și alegeri.

În prezent, învățământul are ca priorități: asigurarea pregătirii individuale pentru a lucra, transmiterea culturii școlare, dezvoltarea personalității fiecărui subiect. Pentru a face față multiplelor contradicții care îl asediază, elevul trebuie să beneficieze de o garanție de stabilitate și de un statut care să îi permită desfășurarea inventivității sale. Elevul trebuie să se deschidă fără teama față de celălalt. Clasa va deveni nu un loc de intimitate sporită ci un spațiu de integrare între social, cultural, economic. Clasele nu se vor mai constitui în prealabil, ci se vor constitui ori de câte ori este necesar. Profesorii nu vor mai apela la obișnuințe, norme, discursuri prestabilite, ci se vor implica personal în situațiile de învățare-învățarea devine simultană cu crearea ei.

BIBLIOGRAFIE:

1. Evaluarea- un contract pedagogic, Autor, Pof. Marin Manolescu, București, 2002
2. ”Cum să susținem copilul în funcție de temperamentul său”, Gerard Caron, Didactica Publishing House, 2009
3. ”L’education postmoderne, PUF, Jean Pierre Pourtois, Huquette Desmet, Paris, 1997, pag.17

COMPARAȚIE ÎNTRE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ȘI CEL EUROPEAN

Marcu Alexandra Emilia
Școala Gimnazială Ilovăț

SUMMARY

As we all know, Romanian education is constantly changing, with the aim of bringing it to a high level, competitive with that of European countries.

In most countries of the world, education systems are structured on primary, secondary and higher education levels and stages (lower and upper secondary education, long-term and short-term higher education). Each step is in turn structured on several profiles and branches (high schools of philology, economics, military, pedagogical high schools).

I will continue to exemplify several education systems in European countries, such as Germany, France and Italy. Thus, we will discover the similarities and differences between them and Romania.

The Romanian school year comprises 177 days of education (36 weeks), divided into two semesters.

The curriculum includes curricular areas: language and communication, mathematics and science, man and society, arts, physical education and sports, technology, counseling and guidance.

High school studies end with a baccalaureate exam, which allows obtaining a diploma. Based on this, students can enroll in the admission contest in higher education.

Am dorit să prezint o comparație între sistemul de învățământ românesc și sistemele de învățământ din statele europene, reliefând atât asemănările dintre acestea cât și deosebirile principale, încercând astfel să evidențiez lipsurile și plusurile sistemului românesc, dar și modalități ce pot îmbunătăți și eficientiza învățământul românesc.

Așa cum bine știm, învățământul românesc este într-o continuă schimbare, având menirea de a-l aduce la un nivel ridicat, competitiv cu cel al țărilor europene.

Sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări.

Prin urmare, există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară.

Sistemele de învățământ contemporane, ca subsisteme ale sistemelor educative au câteva caracteristici definitorii: • sunt sisteme deschise, căci sunt influențate de sistemul social global și de celelalte subsisteme sociale (economic, politic, cultural, comunitar) sub aspectele organizării, conținuturilor pe care le vehiculează și a metodelor practicate; • caracter global; • caracter teleologic căci sunt orientate valoric în direcția atingerii anumitor finalități pe termen mediu și lung; • caracter autoreglator își analizează permanent propriile rezultate, pe baza cărora pun în aplicare strategii alternative pentru realizarea finalităților lor educative.³

În majoritatea țărilor lumii, sistemele de învățământ sunt structurate pe cicluri de învățământ (primar, secundar, superior) și trepte (ex. învățământul secundar inferior și superior, învățământ superior de lungă durată și de scurtă durată). Fiecare treaptă este, la rândul ei, structurată pe mai multe profiluri și filiere (de ex. licee de filologie, licee economice, militare, pedagogice etc.)

În continuare voi exemplifica câteva sisteme de învățământ din țările europene, precum cele din Germania, Franța și Italia. Astfel, vom descoperi asemănările și deosebirile dintre acestea și România.

1. Sistemul de învățământ din Germania

Structura anului școlar: data începerii anului școlar este la 1 august și data sfârșitului anului școlar este la 31 iulie.

Structura studiilor:

Kinderkrippen (Creșa) – sunt instituțiile de îngrijire a copiilor de la 0 până la 3 ani. **Tagesmutter** (mama de zi) – este o altă formă de îngrijire a copiilor, specific acestei țări. Kindergarten – educația preșcolară de la vârsta de 3 până la 6 ani. **Grundschule**- școala de bază, este corespondenta școlii primare din România, are o durată de 4 ani, clasele 1-4. **Hauptschule** - școala generală care cuprinde clasele 5-9, și se încheie cu un examen de absolvire. Există și posibilitatea de a absolvi clasa a 10-a specială al cărei corespondent este echivalent cu absolvirea unei Realschule, adică a avea Mittlere Reife, aceasta constând într-o notă foarte bună la examenul de absolvire a unei Hauptschule și o situație școlară foarte bună în clasa a 9-a din cadrul acesteia, la final făcându-se o medie între cele două. După ce elevii au terminat învățământul obligatoriu se muta în învățământul secundar superior. **Realschule** - școala cu profil specializat care presupune absolvirea a 10 clase (Mittlere Reife). **Gymnasium** – este corespondentul unui liceu și se finalizează cu un examen general de bacalaureat (**Abitur**)⁴. Universitățile și școlile superioare pot fi urmate doar cu Abitur

Clasa a V-a până la clasa a X-a poartă denumirea de treapta secundară I sau treapta mijlocie. Iar clasele XI-XIII se numesc treapta secundară II sau treapta superioară.

Sistemul de notare german este cuprins între 1 pentru foarte bine și 5 pentru insuficient.⁵

2. Sistemul de învățământ din Franța

Structura anului școlar: data începerii anului școlar este la 5 septembrie și data sfârșitului anului școlar este la 5 iulie.

Structura studiilor:

³ Sorin Cristea, C. Constantinescu, *Sociologia educației*, Editura Handiscom, Pitești, 1998, p. 79.

⁴ <https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>

⁵ <https://www.slideshare.net/valyandreea24/sisteme-de-invatamant-in-eu>

Educația este obligatorie între vârstele de 6 și 16 ani. Sistemul de învățământ francez este organizat în mai multe niveluri de învățământ:

- **grădiniță** - între 3-6 ani; **școala primară**- între 6-11 ani; **gimnaziul** – între 11-15 ani; **liceul de învățământ general și tehnologic sau liceul profesional** – 15-18 ani⁶.

Terminarea studiilor secundare se finalizau cu examenul de bacalaureat(Napoleon).

Manualele școlare sunt gratuite până în clasa a VIII-a precum și materialele de uz comun. În liceu costurile sunt suportate de familie.

Sistemul de notare este cuprins între A pentru excelent și F pentru insuficient.⁷

3. Sistemul de învățământ din Italia

Structura anului școlar: data începerii anului școlar este între 12-19 septembrie și data sfârșitului anului școlar este între 9-16 iunie.

Structura studiilor:

- **Creșa** – între 0-6 luni; **Grădiniță** (scuola d' infanzia) – primește copii cu vârste între 3-5 ani Acestea sunt de stat, de municipiu, private; **Școală primară** – primește copii cu vârste între 6-10 ani; **Gimnaziu** - primește copii cu vârste între 11-13 ani; **Liceu**- primește adolescenți de la 14 ani în sus

Durata liceului este de 5 ani și se termină cu examenul de maturitate.

Sistemul de notare în cadrul învățământului primar și gimnazial este format din 5 calificative: insuficient, suficient, bine, foarte bine, excelent. Începând cu clasa a 9-a, elevii sunt punctați cu note, nota de trecere fiind 6. Elevii nu au carnete de elev, notele fiind comunicate la sfârșitul semestrului.⁸

4. Sistemul de învățământ din România

Structura anului școlar: data începerii anului școlar este între 1 septembrie și data sfârșitului anului școlar este între 22 iunie.

Anul școlar cuprinde 177 de zile de învățământ (36 de săptămâni), împărțite în două semestre.⁹

Învățământul pre-primar a cuprins copii cu vârste între 3 și 6 ani. Acest tip de învățământ este asigurat în instituții speciale – grădinițe, majoritatea dintre ele fiind publice, organizat în trei tipuri de programe oferite în aceeași grădinițe sau în grădinițe diferite: program normal, prelungit sau săptămânal.

⁶ http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS

⁷ <https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>

⁸ <https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>

⁹ <https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>

Sistemul național de învățământ cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar (clasa I-IV), învățământul secundar care cuprinde învățământul gimnazial, secundar inferior (clasa V-VIII); învățământul liceal, secundar superior (clasa IX-XII / XIII); profesional anii I-II / III; învățământul postliceal, învățământul superior (învățământul universitar de scurta durată (colegii de 3 ani) și de lungă durată (4-6 ani)); învățământul post-universitar (master, studii academice, doctorat).

O măsură importantă adoptată, constituie prelungirea învățământului obligatoriu la 10 clase. Vârsta de debut a școlarizării se face de la 6 ani, iar teoretic vârsta de încheiere a învățământului obligatoriu este de 16 ani.¹⁰

În ceea ce privește învățământul în Franța, există un număr de asemănări dar și de deosebiri în comparație cu sistemul de învățământ din România. La fel ca în România, școlarizarea începe la 6 ani, iar învățământul obligatoriu durează 16 ani. Sistemul de învățământ este structurat pe niveluri astfel: învățământul preșcolar care este facultativ, cuprinde copiii între 2 și 6 ani, împărțiți în trei grupe de vârstă: mică, mijlocie și mare.

Învățământul primar este obligatoriu, cuprinde copiii între 6 și 11 ani. Spre deosebire de învățământul românesc, nu există semestre, iar școala elementară acoperă ciclul de inițiere fundamentală și ciclul de aprofundare.

Planul de învățământ cuprinde ariile curriculare: limbă și comunicare, matematică și științe, om și societate, arte, educație fizică și sport, tehnologii, consiliere și orientare.

Învățământul gimnazial se încheie cu susținerea unui examen și obținerea certificatului de capacitate, care permite înscrierea la concursul de admitere în învățământul secundar superior. Învățământul secundar superior cuprinde: licee, școli profesionale și școli de ucenici. Admiterea în fiecare dintre acestea se realizează prin concurs.

Studiile liceale se încheie cu un examen de bacalaureat, care permite obținerea unei diplome. Pe baza acestuia, elevii se pot înscrie la concursul de admitere în învățământul superior.

Învățământul superior se realizează prin instituții de învățământ de tipul: universități, academii, școli de studii academice postuniversitare.

Pentru primii patru ani, există un sistem numit calificative. Acestea sunt Foarte bine (FB) - Excelent, Bine (B) - Bine, Satisfăcător (S) - satisfăcător, de fapt, sensul (abia) trece și Insuficient (I) - a eșuat.

Pentru clasele 5-12, este utilizat un sistem de notare de la 1 la 10, 10 fiind cea mai bună notă, 1 fiind cea mai proastă notă și 5 este nota minimă de trecere. Sistemul de evaluare este folosit, de asemenea, cu note individuale pentru fiecare test, examen oral, proiect, teme pentru acasă sau exerciții în clasă fiind înscrise în catalog. La unele materii se susține un examen parțial, la sfârșitul semestrului (Teză).¹¹

BIBLIOGRAFIE

1. Cristea Sorin, Constantinescu C., *Sociologia educației*, Editura Handiscom, Pitești, 1998.

¹⁰ [file:///C:/Users/Administrator/Downloads/Analiza+Comparativa+intre+Sistemul+de+Invatamant+Romanesc+si+Sisteme+de+Invatamant+Europene%20\(3\).pdf](file:///C:/Users/Administrator/Downloads/Analiza+Comparativa+intre+Sistemul+de+Invatamant+Romanesc+si+Sisteme+de+Invatamant+Europene%20(3).pdf)

¹¹ Legea 1/2011 a educației naționale actualizată, publicată în Monitorul Oficial nr. 18 din 10 ianuarie 2011

2. Legea 1/2011 a educației naționale actualizată, publicată în Monitorul Oficial nr. 18 din 10 ianuarie 2011
3. [file:///C:/Users/Administrator/Downloads/Analiza+Comparativa+intre+Sistemul+de+Invatamant+Romanesc+si+Sistemele+de+Invatamant+Europene%20\(3\).pdf](file:///C:/Users/Administrator/Downloads/Analiza+Comparativa+intre+Sistemul+de+Invatamant+Romanesc+si+Sistemele+de+Invatamant+Europene%20(3).pdf)
4. <https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>
5. <https://www.slideshare.net/valyandreea24/sisteme-de-invatamant-in-euppt>
6. http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS

ROMANIAN SYSTEM OF EDUCATION VS EUROPEAN SYSTEMS OF EDUCATION

Teacher: Măricuță Rodica Mariana

School: "Gheoghe Ionescu Șișești" Highschool

Is it possible to have a good education without quality teachers? Which are the most effective ways to train teachers in the context of an educational system subject forced to a permanent process of change and in the context of decentralization of education?

When talking about Romanian Education System we are referring to a system that continues to have a slow curriculum, a program that does not give either the student or the teacher the time to fix the knowledge, the school becomes a slalom among the subjects, the teacher has to check the curriculum, being buried in bureaucracy. The current program is not encouraging. Teachers, students and parents share the same ideas. Many of the students nowadays consider school as being something unuseful in their future. The big mistake is that these children do not go to professional schools where they can learn a job, they chose to go in all kinds of high schools, where they abandon them later or skip classes frequently.

Let's take for example a student that goes to the secondary school education in a normal school that prepares himself for one of the best high schools in the city. He finishes school every day at 2 p.m. Whether he likes it or not parents choose to send him to a Private after school, where he continues to prepare for Mathematics, Romanian and English language and literature and another foreign language. After this tour of force, he comes home, where he continues to do his homework for the other subjects. Without this help, what happens during the 50 minutes of the class? He is not prepared enough to go to the high-school he wishes...he needs hours of hard work and dedication. There is no time left for other passions or skills.

Paradoxically, Romania is also the country where some of the most brilliant young brains in the world are born. Some of the most feared hackers in the world are operating in Romania. Corporations like Microsoft have a big community of Romanians among their workforce and they keep recruiting more.

After the collapse of communism, Romania faced an education crisis that it has not tackled yet. Since 1989, the minister of education has been changed too many times. Each of these ministers argued vehemently for reform, but their different visions only created confusion.

The principles of the other European education systems are

- Every child is important - the system must be able to provide the best possible education to each child on an equal basis;
- There are no schools for elites - students are educated to accept the differences between them and use these differences in order to collaborate in everything they do;
- Teachers have power in choosing: textbooks, assessment methods of students / students, content of courses;
- There is a curriculum at national level, but this is only as a basis for teachers to improve the lessons and their methods;
- There are no tests - the students give their first exam in the 9th grade
- There are no school inspections – teachers' evaluation and their development is based on trust
- Only the first 10% of the best students are accepted to become teachers; The master is required to be able to teach. It's easier to write laws and rules than to put them into practice.

Schools offer optional courses from which their students can choose. At the age of sixteen, students usually have to pass several exams and decide whether they want to leave school or continue their studies.

Gifted and talented students can choose to enter for examinations early (one year or several terms) and then take additional courses in these or other subjects.

In general, only grades A to C are a 'pass'. Still, in the UK no student has to repeat a year – weak students can take extra lessons at school.

Most students in Europe are enrolled in state funded schools. These are financed through taxes, so parents do not have to pay for their children's education. But there are also numerous private schools, also known as independent schools, where education is not free of charge.

Students can choose to attend a co-educational school or a single sex school.

At some schools, students are required to wear uniforms, a shirt and a tie, other schools only require a t-shirt or sweater. The colour of the uniform also depends on the school – blazer, sweater, trousers and skirt are usually blue, grey, green or brown.

Lifelong learning programmes are gaining more and more importance across Europe and adults are given opportunities to retake courses they have previously left, or to undertake further educational qualifications.

BIBLIOGRAPHY

C. Șerban, I. ESCU, A. CORNEA, L. PALADE. L VADASZ - *Experiențe europene pentru asigurarea calității în educație*

Ministry of Education and Research – *THE ROMANIAN EDUCATION SYSTEM*

Education and Training - *The Structure of the European Education Systems*

EDUCAȚIA ROMÂNEASCĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN

Profesor Marin Radu

Liceul Teoretic „Gheorghe Ionescu Șișești”

Is it possible to have a good education without quality teachers? Which are the most effective ways to train teachers in the context of an educational system subject forced to a permanent process of change and in the context of decentralization of education?

When talking about Romanian Education System we are referring to a system that continues to have a slow curriculum, a program that does not give either the student or the teacher the time to fix the knowledge, the school becomes a slalom among the subjects, the teacher has to check the curriculum, being burried in bureaucracy.

Învățământul românesc se află în plin proces de reformă, de transformare și modernizare, proces datorat evoluțiilor care au avut și au loc în societatea românească și impus de necesitatea alinierii la standardele Uniunii Europene. Școala românească se află într-un efort continuu de schimbare și adaptare la cerințele europene.

Pornind de la o cugetare care arată că „munca învățătorului are efect asupra eternității și nu se poate spune niciodată unde se oprește influența sa”, deducem sarcina importantă pe care o avem în calitate de educatori, atunci când străbatem drumul lung și nu lipsit de obstacole al formării școlarului.

Produsele viitorului vor încorpora o intensă componentă intelectuală, de gândire și creație, în acord cu exigențele societății informaționale, cultural-intensive. Investiția în educație și în formarea oamenilor este cea mai rentabilă pentru dezvoltarea unei societăți pe termen lung. De aceea instituțiile de învățământ și educație, precum și cele de cercetare științifică sunt privite ca instituții strategice pentru destinul național.

Educația este cea care trebuie să facă o lume mai bună, mai dreaptă, mai iubitoare, în care valorile tradiționale, universale, existențiale să respecte invariabil cultura, tradițiile și dorințele națiunilor și ale fiecărui individ, folosind aceasta pentru propria dezvoltare și propria devenire.

Educația trebuie să răspundă în mod egal necesităților tuturor indivizilor implicați în proces, educația trebuie să fie aptă să ia la cunoștință de drepturile fiecărui individ și să încurajeze respectul reciproc între indivizi, între grupuri etnice și culturale.

Complexitatea crescândă a problematicii lumii contemporane, solicitările și provocările acesteia, pe de o parte și virtuțile și resursele excepționale ale educației, pe de altă parte, au condus la regândiri, reconsiderări și redimensionări în sfera conceptuală, teoretică și cea acțională, practică a educației, începând cu revizuirea completă a noțiunii tradiționale de „educație”. Interdependența dintre dezvoltarea societății și progresul în educație a determinat și determină configurarea și reconfigurarea permanentă de paradigme educaționale, valorizate la nivel macro și micro nivel.

Schimbările din sistemul de educație vor avea efecte în toate componentele societății, fiind pârghia hotărâtoare pentru trecerea la un nou tip de societate. Oamenii sunt chemați să învețe

permanent, să învețe să-și amelioreze prin forțe proprii condițiile de viață, să-și proiecteze viitorul cu luciditate și îndrăzneală.

Ținând cont de faptul că educația e recunoscută prin Constituție ca prioritate națională și, luând în considerare principatele coordonate ale Planului Național de Dezvoltare, în noua etapă a reformei educaționale se au în vedere următoarele obiective prioritare:

- creșterea calității actului educațional, ca bază a realizării societății în România;
- asigurarea pregătirii resurselor umane prin învățământul preuniversitar și prin învățarea permanentă;
- dezvoltarea personală a elevilor din perspectiva învățării permanente;
- dezvoltarea coeziunii sociale și creșterea participării cetățenilor la programele de dezvoltare economică și socială a comunității locale.

Performanțele noastre vor fi determinate, în primul rând de competența și pregătirea oamenilor, de felul lor de a munci, de capacitatea structurilor instituționale de a valorifica eficient acest potențial. Educația este factorul strategic al dezvoltării de perspectivă și ea privește modelarea multidimensională și anticipativă a factorului uman.

Pentru ca societatea românească să devină o societate educațională, în sensul definit de UE, este necesar să avem în vedere educația ca prioritate națională, educația adulților și învățarea permanentă, coordonarea instituțională și politică

Direcțiile de acțiune pentru asigurarea educației permanente și construirea societății educaționale sunt:

- susținerea adecvată a sistemului educațional (resurse financiare, sprijin politic, susținere publică);
- definirea cadrului legislativ pentru educația permanentă și educația adulților;
- diversificarea și extinderea ofertei de educație permanentă;
- includerea educației și formării ca o componentă necesară în toate programele de dezvoltare pe ansamblul economiei și pe ramurile acesteia;
- coordonarea instituțională a principalilor actori ai programelor educaționale (instituțiile publice și societatea civilă, instituțiile politice, partenerii sociali, centre de inovare și dezvoltare);
- coordonarea programelor cu finanțare externă, astfel încât să se evite paralelismele, segmentarea pe proiecte ne semnificative, dezacordurile metodologice și dependența excesivă de resursele externe.

Pentru integrarea europeană a învățământului românesc, educația necesită schimbări calitative, în conceperea și desfășurarea ei, astfel încât să se asigure întrepătrunderea instrucției școlare (universitare) cu instrucția postșcolară (postuniversitară), aceasta a doua fiind strâns legată de ceea ce se definește ca educația adulților, „într-un proces educațional, continuu, unitar, de educație permanentă”.

Proiectele europene urmăresc desfășurarea unor activități care permit o mai bună informare a copiilor despre membrii U.E., determinând diferite unități de învățământ să lucreze împreună, ca parteneri, iar pe copii îi ajută să colaboreze unii cu alții, dându-le posibilitatea să-și exprime părerile și speranțele pentru viitor.

Activitatea în cadrul acestor proiecte are o valoare pedagogică deosebită, deoarece contribuie la dezvoltarea comunicării, a încrederii, a înțelegerii, a solidarității și a toleranței reciproce, facilitând accesul liber la educație și la exprimare a copiilor și tinerilor prin intermediul activităților multiculturale și educative în spiritul respectului față de diversitate.

Gândite ca o acțiune de implicare a copiilor în problemele UE, proiectele ne oferă resurse informative, platforme de contacte internaționale, sugestii pentru activități ce se pot desfășura sub egida lor.

Deși rezultatele nu sunt vizibile imediat, important este ca demersul nostru să aibă continuitate pe tot parcursul școlarității, astfel încât, peste ani, copiii noștri să poată fi cetățeni adevărați, capabili să înțeleagă schimbările și să ia decizii înțelepte, adaptându-și comportamentul în beneficiul colectiv și public.

BIBLIOGRAFIE:

- 1.C.Șerban, I.Escu, A.Cornea, L.Palade, L.Vadasz, *Experiențe europene pentru asigurarea calității în educație*
- 2.***, *Didactica Nova*, Nr. 4-5-6, anul II, Craiova, 2006
3. Manolescu Marin, *Evaluarea școlară*, București, Meteor Press, 2004.

INVATAMANTUL DIN FINLANDA

Prof. Maris Marinela

Colegiul Tehnic de Transporturi Auto Dr. Tr.Severin

Finlanda nu este doar una dintre țările cu cel mai înalt standard de viață din lume, ci și țara cu cel mai performant sistem de învățământ. Astfel, la testele PISA, teste la care România s-a clasat penultimă în Europa, Finlanda s-a clasat pe locul I atât în 2006, cât și în 2003 și 2000, la mare distanță de următoarele clasate.

De asemenea, și finanțarea educației este pe măsura - deși Finlanda alocă tot 6% din PIB acestui domeniu, nivelul de dezvoltare economică net superior României face ca finanțarea pe elev să fie de aproximativ 7.000 de euro pe an, suma de 7 ori mai mare decât cea alocată de Ministerul Educației din România.

Finlanda

Este o țară cu 5,4 milioane de locuitori, bugetul alocat de guvern educației fiind echivalent cu 6% din PIB sau aproximativ 10 miliarde de euro, 10% din suma având drept sursă de finanțare bugetul central, iar restul de 90% bugetele locale. Deși procentul din PIB alocat educației este relativ similar României, gradul de dezvoltare economică net superior face ca finanțarea pe elev să fie de aproximativ 7.000 de euro/an, suma de 7 ori mai mare în comparație cu suma alocată de România.

Sistemul educațional

Sistemul educațional finlandez este alcătuit astfel:

1. Anul pregătitor: pentru copiii de 6 ani, opțional, constă în activități desfășurate în centrele de zi
2. Școala primară: clasele I-VI
3. Gimnaziu: clasele VII-IX
4. Liceu sau școala vocatională: clasele X-XII
5. Universitate

Educația obligatorie este de 9 ani și este gratuită.

Anul școlar preuniversitar finlandez este împărțit în 2 semestre. Semestrul 1 începe la mijlocul lunii august și se încheie la sfârșitul lunii decembrie (cu o săptămână de vacanță în luna octombrie). Semestrul 2 începe în a doua săptămână a lunii ianuarie și se încheie în luna iunie, cu o săptămână de vacanță în luna februarie și una în luna aprilie. Vacanța de vară durează 2 luni.

Masa și transportul elevilor

Toți elevii primesc gratuit masa de prânz la cantina școlii. Aceasta face parte din educația pentru sănătate și obligatoriu se servește mâncare de viață sănătoasă pe termen lung.

Acest prânz echilibrat este alcătuit din: salată proaspătă, legume, pâine de secară și unt, plus felul principal cald, care constă în cartofi fierti sau orez sau paste (cu sau fără carne). Se adaugă lapte, iaurt, apă sau suc de fructe neîndulcit. La sfârșit, fiecare copil își strânge masa, iar prin rotație ajută la bucătărie la spălat vasele.

Copiii încep școala la 7 ani

Copiii intră în clasa întâi în anul în care împlinesc 7 ani și sunt înscriși la școala cea mai apropiată de domiciliu. Dacă un copil nu este înscris la școala sau nu studiază (cazuri extrem de rare), reprezentanții legali ai copilului pot fi amendati.

În clasele I-VI elevii au totuși același curriculum, însă la gimnaziu apar mai multe materii optionale, care sunt alese împreună cu părinții și consilierul școlar.

Materiile comune sunt: cele 2 limbi oficiale (finlandeză și suedeză), o limbă străină, studii de mediu, educația pentru sănătate, religie sau etică, istorie, studii sociale, matematică, fizică, chimie, biologie, geografie, educație fizică, muzică, artă și lucru manual, economie domestică. Notele sunt de la 4 la 10, nota minimă de trecere fiind nota 5.

Evaluarea elevilor

În Finlanda se pune mare accent pe autoevaluare, elevii fiind puși în situația de a își da ei înșiși calificative. În primele clase nu se dau note, ci se fac doar evaluări verbale, rămânând la decizia locală anul de studiu de la care este introdus și sistemul de notare. La sfârșitul fiecărui an de studiu, elevii primesc un certificat de absolvire. Dacă elevul nu a reușit să acumuleze suficiente cunoștințe, acesta susține o nouă examinare la sfârșitul verii, iar dacă nu reușește să treacă nici acest examen poate repeta anul, însă aceste cazuri sunt foarte rare, iar decizia de a repeta anul este luată de către profesori împreună cu directorul școlii numai după ce are loc un interviu cu elevul și părinții acestuia.

Un accent deosebit se pune pe ritmul propriu de învățare al fiecărui elev în parte, iar competiția între copii nu este stimulată în niciun fel! În școală sunt angajați mai mulți profesori de sprijin, care lucrează cu copiii cu dificultăți de învățare, fie în cabinetul propriu, fie la clasă, în timpul în care materia respectivă este predată. Elevii sunt încurajați permanent să gândească liber, să dezbata subiecte, să pună întrebări, să lucreze în echipă, să înțeleagă ceea ce învață și pentru ce învață.

Elevii finlandezi petrec în școală aproximativ 600 de ore pe an, mult mai puțin în comparație cu cele 800 de ore petrecute de francezi, iar temele pentru acasă sunt foarte puține. De ce? Ni s-a spus că, predând mai puțin, elevii pot să-și consolideze mai bine informația, iar timpul liber pentru joacă (extra play) este de fapt unul dintre factorii care stau la baza succesului școlar!

Materiile optionale

Trebuie subliniat faptul ca materiile optionale sunt intr-adevar optionale si se stabilesc in functie de nevoile elevilor, scoala fiind obligata sa gaseasca solutii pentru a le satisface.

BIBLIOGRAFIE:<http://www.scientia.ro/stiinta-la-zi>

EUROPEAN EDUCATION SYSTEMS

Maties Isabella, Școala Ilovita

Europe is generally respected for its well-educated youth. The international community views many European education systems as an exemplar of educative best practice – indeed, Norway, Germany and France frequently rank among the best education systems in the world.

1. Education system in Norway

The Norwegian public education system is one of the best in Europe, and the general level of education in Norway is higher than the European average.

In Norway, the education system is made up of primary school (*Barneskole*), lower secondary school (*Ungdomsskole*) and upper secondary school (*Videregående skole*). Everyone between the ages of 6 – 16 must attend school in Norway. All public education is free in Norway, and classes are taught in Norwegian (with the exception of foreign language classes, of course). The Norwegian primary and lower secondary education system was reformed in 1997 and a new curriculum was implemented. The different municipalities in Norway are responsible for the running and administration of their public schools. The school year runs from August to mid June, and consists of two semesters with a Christmas holiday (from mid December to early January) in the middle.

Children begin Norwegian primary school at the age of 6 and then leave at the age of 13. It covers the 1st to the 7th grade. In the first grade, pupils spend their days playing educational games, learning social skills and basic education (e.g. learning the alphabet, basic addition and subtraction and basic English). From the 2nd to the 7th grade, children are taught a wide range of subjects from maths to gymnastics and English to social studies. Children do not receive official grades during primary school, however teachers often write comments and unofficial grades on tests to show progress.

Norwegian lower secondary school begins at the age of 12 or 13 and lasts for three years. It covers the 8th to the 10th grade. During lower secondary, pupils are graded and need to maintain good grades in order to attend their upper secondary school of choice. When pupils are in the 8th grade, they have to pick an elective (*valgfag*), which is typically a foreign language (e.g. German, French or Spanish) or additional English or Norwegian studies.

Norwegian upper secondary school consists of three more years of “optional” schooling. However, Norwegian legislation and the job market (there are almost no jobs available for young adults who leave school after lower secondary) mean that upper secondary is practically unavoidable.

Upper secondary schools in Norway are separated from lower secondary schools. This means that all pupils must re-enrol and begin at a new school whenever they start upper secondary.

All upper secondary education in Norway is predominantly based in public schools, and up until 2005 Norwegian law practically made private schools illegal unless they provided some form of “religious or pedagogic” education. This trend has continued, and in 2007, 93% of all upper secondary school pupils attended a public school.

In 2006, a reform was introduced called the *Kunnskapsløftet*. The reform allows pupils to follow either a general studies (*studiespesialisering*) path or a vocational studies (*yrkesfag*) path in upper secondary school. Within these options, pupils have a choice of many other sub-paths, depending on subjects they'd like to specialise in. The reform also made IT a compulsory subject, and in many municipalities in Norway, IT students will get a free laptop

2. Education system in Germany

The education system in Germany varies from state to state, although the basic K-12 system is fairly uniform. As in the US, education is the responsibility of each of the 16 German states (*Bundesländer*), but there is a national conference of state education ministers (*Kultusministerkonferenz*, KMK) that serves to coordinate educational practices at the national level. vGermany's national education standards (*Bildungsstandards*) apply to both public and private sector schools. Full-time education is compulsory from age 6 to 15/16 depending on the state. The levels and types of schools within the system are more complex than those of England. Primary education is the *Grundschule*, which includes students ages 6 – 10 (12 in Berlin and Brandenburg). Lower secondary is *Orientierungsstufe* comprised of students ages 10 – 12. It is an orientation phase within the different lower secondary school types. Following this, students attend one of a variety of lower secondary schools depending on student ability and or interest. These schools include the *Gymnasium*, *Realschule*, *Hauptschule*, or the *Gesamtschule*. Students attend these from ages 12 – 15/16. This ends the compulsory education, but students may attend *Gymnasiale Oberstufe*, upper secondary schools, from ages 15/16 through 18/19. The school year varies between 188 39 and 208 days of either five or six day weeks depending on the Land, in a school year that runs from August to July.

3. Education system in France

It used to be commonly accepted that the French Education system was one of the best in the world. Today, though any such a bold overall affirmation must be open to question, it is still true to say that the French education system is one of the more successful in the world, and that in certain fields it remains a world leader. According to the OECD, France's education system is average, compared to other developed countries. Education is compulsory in France from the ages of 6 to 16, but a large majority of children start school well before the minimum age, often as young as two years old, and over 50% of 18-21 year olds in France are still in full-time education, or else following a vocational training course. Some 64% of all school pupils in France complete their secondary education, and take the high-school leaving certificate examinations, known as the *baccalauréat* or the *baccalauréat professionnel*. The official target - estimated as necessary for the needs of the nation - is 80%. Unlike English "A levels" or Scottish "highers", the *baccalauréat* is a unitary exam, that pupils pass or fail. It is impossible to pass in one subject and fail in others. The only mark that counts is the final weighted average, which must be at least 10/20 for a pupil to pass. Pupils who achieve just under 10/20 are often passed by the exam board, whose decision is final. Pupils achieving between 8 and 10 can resit their *baccalauréat* as an oral exam a few weeks later. Those who get under 8/20 must retake their year, and try again. The general *Baccalauréat* is organised in different "series". In their final year, all pupils specialise in function of the "series" they have chosen, of which currently there are three; the "L" series (literary studies), the "ES" series (economic et social studies), and the "S" series (sciences). Each "series" includes different

specialities. In recent years, the success rate at the Baccalaureat has been between 75 and 80% (with top lycées achieving 100%). Many academics complain that the baccalaureate these days is given away, and that this is a major cause of the high failure rate in the first year of university. Ministers and civil servants claim that this is not the case. This polemic, however, is not confined to France, and the arguments over the academic level of high-school leavers is one that is frequently highlighted in the media in many countries. Grading in the French education system is entirely standardized. All marks or grades for assignments, tests, or exams are out of twenty, and the pass mark is 10/20. The grading system was first set up in for the Baccalaureate in the year 1830, and has not changed in over 170 years.

4. Education system in England

In England, schools are predominately publicly funded. In 2007/08, 92% of students attended public sector schools. Compulsory education in England includes children from ages 5 – 16, but in 2008, the Education and Skills Act was set to raise the age of both compulsory education and training. By 2015, young people will be required to stay in school or undertake work-based learning, training until age 18 (Education Audiovisual-UK, 2009). The current structure is established as primary levels; ages 5 – 11 and secondary level; ages 11 – 16. Some areas have included separate middle schools for students around the ages of 8 – 13, and many secondary schools already provide for post-compulsory students, age 16 -18. The majority of secondary schools in England are comprehensive, which means that they accept pupils without regard to academic ability.

Textbook Selection One of the local curricular decisions made by schools in England is textbook selection. While specific texts are not generally required, in English schools at the secondary level certain prescribed texts, which must be studied in order to meet the examination requirements, are uniformly used. Beyond that, textbooks are not preapproved by the Government, and are produced by commercial publishers. Teachers from individual schools are responsible for developing specific instructional methods and determining materials to be used in their respective schools and classroom.

REFERENCES

- Education Audiovisual & Culture Executive Agency, Eurydice. (2009)
Eurydice, Audiovisual & Culture Executive Agency (2009)
<http://openscholarship.wustl.edu>
<https://www.german-way.com/>
<https://www.justlanded.com>

INTEGRAREA EUROPEANA – COMPONENTĂ A ”NOILOR EDUCAȚII”

Prof. MIHALACHE CRISTINA LILIANA

Școala Gimnazială Vrata

Vrata, Mehedinți

ABSTRACT

“New educations” contents can be designed and pedagogically projected as modules or independent study disciplines, but a general approach (in Romanian curricula but not only) is to infusing new elements in the traditional disciplines contents connecting them interdisciplinary or transdisciplinary.

It is possible to implement at the preschool education level one of these new educations, specifically Quality education. This approach empowers Quality education to emphasize some of its components: quality of life, of products, of environment, of information, of product and services consumer or producer, throughout the existing curricular subjects or as an optional one, but in an interdisciplinary teaching.

Având convingerea importanței investiției în om prin educație, experți în domeniul educației au supus dezbaterii, în forumurile de conducere ale Uniunii Europene, problematica educației în perspectiva dezvoltării personale a tinerilor, formării profesionale și a integrării lor active în viața economică și culturală a societății. Uniunea Europeană finanțează acțiuni de politică educațională comunitară prin programe variate, printre care: Socrates, Erasmus, Tempus, Comenius, Leonardo da Vinci, Euridice ș.a.

Astfel, în cadrul dezbaterilor Consiliului European, la Lisabona, în martie 2000, s-a evidențiat importanța educației pentru promovarea competenței, competitivității și calității profesionale dobândite într-un învățământ de calitate, pentru promovarea incluziunii (integrării) sociale și reducerea excluziunii (marginalizării) sociale. La Stockholm, în martie 2001, Consiliul European a adoptat Raportul “Obiective viitoare ale sistemelor de educație și formare” pentru a direcționa îmbunătățirea calității și eficienței sistemelor de educație și formare în spațiul UE, facilitarea accesului larg la sistemul de educație și formare și deschiderea lor către lume. În anul 2002 s-au adoptat unele documente privind învățarea permanentă și cooperarea în domeniul formării profesionale și obiectivele acesteia.

Copiii și tinerii trebuie să înțeleagă și să accepte faptul că dobândirea cetățeniei europene înseamnă aderarea la valorile promovate și respectarea lor, că a fi europeni înseamnă și a merge în Europa și a aduce Europa acasă prin performanțele proprii, a se comporta ca reprezentanți ai naționalităților sau etniilor cărora le aparțin, dar în spirit european, a gândi european, păstrându-și identitatea națională. Ei trebuie pregătiți pentru a-și cunoaște drepturile dar și obligațiile, pentru a face față concurenței profesionale, pentru a se afirma în condiții de competitivitate.

Agenții educativi-părinții, învățători, profesori, mentori –trebuie să aibă deschiderea și pregătirea necesară pentru a favoriza copiilor și tinerilor asimilarea valorilor culturii și civilizației naționale și europene, cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene.

Integritatea europeană este o provocare atât pentru țările membre cât și pentru cele ce aspiră la un asemenea statut. Acestei provocări i se poate răspunde prin educația în spiritual valorilor europene și al integrării europene ce poate fi considerată o componentă a “noilor educații”, dar și un principiu al educației integrale.

Paradigma educației în spiritual valorilor europene și al integrării europene, cu dezideratele ei, oferă perspectivele conceperii și punerii în practică a politicii educaționale direcționate de scopuri și obiective.

Scopul general este conștientizarea identității europene în consonanță cu identitatea națională și dobândirea cetățeniei europene în temeiul cetățeniei naționale.

Scopuri generale sunt:

- Orientarea învățământului românesc, prin structură, conținut, forme de organizare a instruirii și evaluării, metodologia instruirii și educației, metodologia evaluării, spre compatibilizarea cu învățământul țărilor UE(educația formală);
- Crearea oportunităților extrașcolare și extrauniversitare pentru cunoașterea și folosirea modurilor de conectare la exigențele spațiului economic, politic și cultural al UE(educația nonformală);
- Orientarea politicii culturale spre consolidarea unui model cultural care să accepte diferențele,un model multicultural ce nu exclude însă interacțiunea cu alte modele , neeuropene(educația informală).
- Cunoașterea instituțiilor abilitate să acționeze pentru coordonarea anchetelor privind infracțiunile transfrontaliere:Eurojust și Europol.
- Cunoașterea și folosirea tehnicilor de difuzare și receptare a informațiilor legate de U.E.
- Cunoașterea oportunităților de a călători și a modurilor de a avea acces la ele.
- Cunoașterea avantajelor adoptării cetățeniei europene.
- Construirea identității europene și dobândirea cetățeniei europene pe baza apartenenței naționale și etnice.

Politicile și strategiile de asigurare a calității în sistemul național de învățământ din România vor fi permanent corelate cu orientările și acțiunile promovate la nivel european și mondial.

Ministerul Educației, prin politicile promovate și prin strategii specifice de aplicare a acestora, asigură cadrul de realizare a calităților serviciilor educaționale,toate eforturile fiind concentrate pe linia creșterii calității și a compatibilizării sistemului de învățământ românesc cu sistemul european, însă pentru ca strategia de reformă a învățământului românesc să aibă cu adevărat succes este nevoie ca ea să aibă în vedere toate nivelurile învățământului, de la cel preșcolar la post-universitar.

BIBLIOGRAFIE

1. Rodica Șovar - *Educația timpurie între deziderat și realitate* - Revista Învățământului Preșcolar nr. 3-4/2006
2. Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului - *Revista Învățământului Preșcolar*, nr.3/2007

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

Mișcodan Nicoleta - Daniela
Școala Gimnazială "Dumitru Crașoveanu"
Izvoru Bîrzii

Education in Romania is based on a free-tuition, egalitarian system. Access to free education is guaranteed by Article 32 in the Constitution of Romania. Education is regulated and enforced by the Ministry of National Education. Romanian education continues to throw off the shackles of the past, although the fact that a parallel private tutoring system exists at all suggests that the ministry of education and research still has a way to go with restructuring schooling that is mandatory for the first 10 grades. Primary school follows optional kindergarten at age 6, and takes 5 years. For their entire public school life education will be free, although students may be required to pay for supplementary materials and uniforms.

Sistemul de învățământ reprezintă subsistemul principal al sistemului de educație. Structura sistemului de învățământ din România cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar, învățământul secundar inferior, învățământul general obligatoriu, învățământul secundar superior, școlile de arte și meserii, școlile de ucenici, învățământul post-liceal și învățământul superior.

Procesul de învățământ este principalul subsistem al sistemului de învățământ în cadrul căruia se realizează instruirea și învățarea elevilor și studenților prin intermediul activităților proiectate, organizate și dirijate de către profesori, în conformitate cu anumite norme și principii didactice, într-un context metodic adecvat, apelând la resurse materiale și didactice potrivite, în vederea atingerii dezideratelor educației.

Principalele niveluri de structurare a sistemului de învățământ sunt:

I. Nivelul învățământului primar:

- treapta învățământului preșcolar
- treapta învățământului primar (clasele I-IV)

II. Nivelul învățământului secundar:

1. treapta învățământului secundar inferior (clasele V-IX)
2. treapta învățământului secundar superior:
 - liceal (clasele X-XII)
 - profesional: - școli profesionale de 1-2 ani/profesii simple
 - școli profesionale de 2-3 ani/profesii complexe

III. Nivelul învățământului superior:

- treapta învățământului superior de scurtă durată (2-3 ani)

- treapta învățământului superior de lungă durată (4-6 ani)
- treapta învățământului superior post-universitar (studii aprofundate, masterat, doctorat);

Învățământul general obligatoriu este de zece clase, vârsta de debut a școlarității fiind de 6 ani. Teoretic, vârsta de încheiere a învățământului general obligatoriu este de 16-17 ani. Din anul școlar 2003-2004 clasele a IX-a și a X-a sunt finalizate cu certificat de absolvire.

În România, potrivit prevederilor Constituției și ale Legii învățământului, învățământul de toate gradele se desfășoară în limba română, ca limbă oficială de stat, obligatorie pentru toți cetățenii români, indiferent de naționalitate. În consens cu aceste prevederi, planurile de învățământ cuprind un număr necesar de ore care să asigure însușirea temeinică a limbii române. Având la bază standarde internaționale privind drepturile persoanelor ce aparțin minorităților naționale, în România, potrivit legii, se asigură studiile și instruirea și în limbile minorităților naționale. În România, în conformitate cu necesitățile pregătirii specialiștilor pentru exercitarea în bune condiții a relațiilor externe de toate genurile, statul organizează unități de învățământ și în limbi de circulație internațională.

Sistemul de învățământ românesc oferă posibilitatea funcționării unor instituții de învățământ superior cu structuri și activități multiculturale pentru promovarea conviețuirii interetnice armonioase și integrării la nivel național și european. În învățământul universitar de stat se pot organiza grupe, secții, colegii și facultăți cu predare în limbile minorităților naționale. În unitățile de învățământ cu predare în limba minorităților naționale este obligatorie însușirea terminologiei de specialitate în limba română.

Sistemul de notare

Pentru primii patru ani, există un sistem numit calificative. Acestea sunt Foarte bine (FB)-Excelent, Bine (B) - Bine, Satisfăcător (S)-satisfăcător, de fapt, sensul (abia) trece și Insuficient (I) - a eșuat. Elevii care nu obțin pe tot parcursul anului note bune trebuie să susțină un examen în vară cu un ansamblu de profesori, iar în cazul în care situația nu este mai bună, elevul va repeta tot anul. "Calificativele" sunt folosite pe tot parcursul anului, într-un sistem de evaluare pe tot parcursul anului, la teste, în activitățile școlare, acasă sau pentru proiecte. În medie, pentru un subiect (care va merge în catalog) se calculează de către profesor, ținând seama de progresele înregistrate de student și printr-o valoare de la 1-4 pentru fiecare calificativ. Pentru clasele V-XII, este utilizat un sistem de notare de la 1 la 10, 10 fiind cea mai bună notă, 1 fiind cea mai proastă notă și 5 este nota minimă de trecere. Sistemul de evaluare este folosit, de asemenea, cu note individuale pentru fiecare test, examen oral, proiect, teme pentru acasă sau exerciții în clasă fiind înscrise în catalog. La unele materii se susține un examen parțial, la sfârșitul semestrului (Teză). Această cerință este reglementată de către Minister ca obligatorie pentru anumite materii și nu poate fi schimbată. Teza valorează 25% din media finală, iar pentru clasele V-VIII se aplică la Limba română și Matematică și doar în clasa a VIII-a la Geografie sau Istorie și în cazul unei școlii cu predare bilingvă într-o limbă minoritară. Notele sunt date pe baza unor orientări stricte ministeriale, care contează repartiția la liceu. La sfârșitul fiecărui semestru, media notelor este calculată în urma unei proceduri în patru pași: în primul rând, se calculează media aritmetică a notelor. Dacă există și Teză, această medie, cu o precizie de 0,01, este înmulțită cu 3, se adună cu teza (rotunjită la cel mai apropiat întreg) și se împarte cu 4. Această medie (cu sau fără Teza) este apoi rotunjită la cel mai apropiat întreg (9,5 este, astfel, 10) iar aceasta este media elevului pe semestru. Următorul pas este de a calcula media anuală a elevului. Aceasta se face prin adunarea mediilor pe cele două semestre ale elevului și împărțite la 2. Această medie nu este rotunjită. Ultimul pas este adăugarea tuturor mediilor anuale ale elevilor și împărțirea acestei sume la numărul total de subiecți. Aceasta se numește "medie generală". Aceasta nu este nici ponderată și nici rotunjită. În cazul în care un elev, are media anuală

este sub 5, la maximum două materii, elevul trebuie să aibă un examen (corigență) la materia la care nu a reușit, în august, în fața unei comisii școlare. Dacă el nu trece acest examen, el trebuie să repete întregul an (repetenție). În cazul în care medie anuală este sub 5, la trei sau mai multe discipline, elevul nu mai are dreptul la examenul de corigență și trebuie să repete anul.

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului. În cadrul sistemului de învățământ sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultura, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a dezideratelor educative.

În concluzie sistemul de învățământ, cuprinde “ansamblul instituțiilor care participă la organizarea arhitecturii școlare, adică la derularea generală a studiilor pe cicluri, orientări, filiere.” Privit din această perspectivă, sistemul de învățământ are un caracter deschis incluzând pe lângă instituțiile școlare și universitare cu caracter formal și instituțiile specializate în instruire nonformală, cum ar fi centrele de pregătire profesională, cluburile, taberele școlare, programele de radio/televiziune școlară/universitară, pe de o parte și pe de altă parte, diferiți agenți sociali cu care școala stabilește relații de tip contractual (școlile militare, școlile profesionale, biserica) sau consensuale (familia, comunitatea locală).

Bibliografie:

- Legea nr. 288 din 24 iunie 2004 privind organizarea studiilor universitare;
- Curriculum pentru învățământul preșcolar, Ed. Didactica Publishing House, București 2009;
- Mediocritate și Excelență, o radiografie a științei și a învățământului din România, Petre T. Frangopol, Editura Albatros, București, 2002;

EUROPEAN SCHOOL SYSTEMS

*Prof. Munteanu Elena,
Colegiul National Mircea Eliade Resita*

Students in Europe see a direct relationship between their performance in school and the options that will be available to them after they complete their compulsory education. The school systems per se and the various career options available provide incentives to work hard in school. There is a systematic mechanism in place for moving young people into the work force with the appropriate skills as well as a good foundation for all later learning, whether it is academic or vocational.

In Germany, for example, private industry and government are jointly responsible for education and training in fields of pre-professional specialization. The federal government sets the standards for the education, while the respective federal states (*Bundesländer*) are responsible for the education in schools of pre-professional specialization. There are about a half-million companies that are qualified for training. After usually three years of a combination of practical training in the workplace and theoretical training in school, the student must take an exit exam. The standards for the apprenticeship exit exam are set by the federal government according to recommendations by business and industry organizations and the labor unions. (Labor unions play an important role in all decision making in business and industry in Germany. They sit on the Board of Directors of every company.) Also the examination committee consists of representatives of Chambers of Commerce and Industry, specialized trade, employers, employees, and Pre-

Professional Specialization School instructors. Larger companies often maintain their own pre-professional specialization schools which must be accredited by the government. In turn, the government supports these schools financially. After the apprenticeship and specialization school exam, the student becomes a *Geselle* (roughly translated "journeyman/woman" and with further practice, training, work experience, and a *Meisterprüfung* (master examination) later on, the candidate becomes a *Meister* and is qualified to train apprentices. There are also other options for the graduates after the ninth or tenth grade: full-time specialization schools in which students receive education in such specialized fields as business, social work, home economics, civil service administration, management, and more. All federal states offer also a special vocational preparation year for those students who haven't decided yet into which specialization field they wish to go, or for those who had been unable to obtain a trainee position. This school offers a wider range of training experiences which will later help in making a decision for vocational specialization, as well as prepare the student to better adapt to future changes in the world of work. The goal is to motivate and to lay a basis for future continued learning. Education in Germany is expensive for taxpayers and amounts to approximately seven percent of the gross national product. But it is free for the students (including university students). The training company pays the apprentice an average of \$500 a month. When the training is completed and the trainee has passed the exam, the student is free to sign up as an employee, move to the competition, or start his or her own business.

This educational dual system is found also in Austria and Switzerland with only minor variations from the German system, and in France, Scotland, England, and Wales with slightly greater differences in the systems. In all cases, however, there are national standards set in cooperation with business and industry associations. The certificates obtained after training "carry weight in the labor market because employers know exactly what skills the student must master to achieve the certificate and because the skills conform to those needed in that occupation at the present time" (AFT, Vol.II, p. 54).

In general, schools in Europe are categorized into five levels:

1. Pre-school,
2. primary level (usually grades 1-4 or 5)
3. secondary level I (usually grades 5-9 or 10),
4. secondary level II (grades 10-13),
5. tertiary level (includes universities and other schools of higher education).

Starting at the end of secondary level I, nationally standardized exit exams are required to graduate from one level and to enter the next level. After graduation from secondary level I, a number of options are available to the students. Provisions have been made in all European countries, however, to facilitate a move from one option to another, if the student so desires and qualifies. A decision made at age 16 is not irrevocable. A special instructional system has been put in place by the public schools to facilitate a change in schooling during the following 2 years. Later-on, adult education can also enable a student to reach another level.

Pre-school, in Germany *Kindergarten*, is in most cases not compulsory nor does it belong to the public school system in Germany, Switzerland, Austria, and France. Though in France, pre-school can start at age 2, the enrollment is only 35% at that age; but by age 3, the enrollment increases dramatically to 97%, and by age 4-6, the enrollment reaches 100%. In Germany, 80+% of children between the ages of three and six years attend *Kindergarten*, which is sponsored either by the community, churches, associations, companies, or privately. In Switzerland, only two percent of children enter first grade without having had any pre-school. In Germany the central focus in the education of pre-school children is the development of language, the child's personality, social interaction, and play. In Switzerland, pre-school focus varies somewhat between the German, French, and Italian speaking areas of Switzerland. While in the German speaking parts the accent lies more on play, in the *école enfantine* or *école maternelle* in French speaking Switzerland, and in the *scuola materna* in the Italian speaking part, the orientation leans more toward a pre-school

education. Compulsory school education occurs at age six in Germany, Austria, Switzerland, and France, while in Scotland, England and Wales, compulsory education begins at age 5 with kindergarten.

The primary level is relatively similar in the various countries. In Germany, Austria, and parts of Switzerland, the primary school consists of usually four years; in some other countries it encompasses six years. Taking the German example, (See Chart I below) after the fourth grade (primary level or (*Grundschule*) which all children attend, there usually follows an orientation level (*Orientierungsstufe*), which encompasses grades five and six. Here, children explore their options for a certain school type they wish to select for grade seven onward. In general, there are three school types or tracks to choose from.

1) The *Hauptschule* (main school, loosely translated), which they attend through the ninth or 10th grade, from which they graduate with an exit exam and then continue their education in most cases through the dual system described above, consisting of practical training and theoretical schooling. The curriculum in the theoretical schooling focuses on general education--such as geography, history, native language (German), second language (mostly English), social studies, computer science, and various specialized subject areas as math, drafting, business practices and administration, and also sports. After conclusion of this training, the student has the option to go to a higher specialized school and from there to the tertiary level, usually a school of technology or other specializing institute. Almost 50% of all children choose the *Hauptschule* route for their further studies.

2) The *Realschule* (focus on the natural sciences and technology, as well as modern languages) concludes after the tenth grade with an exit exam with the mittlere *Bildungsabschluss* (mid-level graduation) and entitles the graduate to enter an upper level (high) school with vocational/professional specialization.

Completion of this school is the prerequisite for entrance into higher level careers in business, industry, and civil service. Approximately one third of all students choose the *Realschule* program. After conclusion of the *Realschule*, students may also opt for the dual system of practical and theoretical training for their continued education. With good grades and a specially established transitional program, they may also enter the *Gymnasium* (university prep upper level of high school).

3) The nine-year (5th-13th grade) *Gymnasium* (not to be confused with the English concept of "gymnasium") which concludes with the *Abitur* (high school upper level exit exam) is the traditional high school in Germany. There used to be three types of *Gymnasien*, one with a major emphasis on ancient languages (Greek and Latin), one with the major emphasis on modern languages (mainly English and French), and a math and natural sciences *Gymnasium*. Today, the reformed upper level (11th-13th grade) usually has a course system which gives students the opportunity for a major emphasis in the subject areas which they plan to concentrate on later at the university or other institutions of higher education. In addition to the *Gymnasium* with the reformed upper level, there also exist special forms of *Gymnasien*, such as a *Gymnasium* for Business and Economics, and the *Gymnasium* for Technology.

In some federal states, the three-prong school system has been replaced by *Gesamtschulen* (comprehensive high schools) as part of the reform efforts of the 70's. The *Gesamtschule* incorporates all three school types (*Hauptschule*, *Realschule*, and *Gymnasium*) from 5th to 10th grade. They are designed to ease transfers between the school types at any level during those six years. In the other states, the "orientation level" (grades 5 and 6) is designed to fulfill the same function. Some of the *Gesamtschulen* have their own upper level (11th-13th grade) which is designed according to the same level in the *Gymnasium*. They may have in addition some pre-professional courses in economics, business, technology, etc. The *Abitur* of these schools is, however, nationally normed and mutually recognized in all federal states. The states that maintain the three-prong system do so in order to avoid the danger of "watering down" the quality of the

upper level work and a negative effect on the *Abitur*. Many students today opt for an upper level trainee position in banking, journalism, or other fields and enter the university after completion of their on-the-job training. This practical experience preceding their university studies assists the students in making a better decision in choosing their field of study. All European Countries mentioned above have several important features in common:

1. They administer national exit exams at a number of levels.
2. The exams are based on a nationally mandated curriculum, intensifying general education from ages 5 or 6 to 16.
3. More nationally normed and recognized options are available to the students, usually after age 16, including in most countries the "dual system" described above.
4. At age 16, for those who work toward acceptance at a university or other institutions of higher education, specialization choices exist.
5. At age 18/19, nationally normed exit exams and the grades received in the major subject areas will determine the chances of being accepted at the school and discipline of his/her choice. Over 30% of the students work toward the A-level exams, the *baccalauréat*, *Abitur*, *Matura*, etc.
6. These exams are graded by a number of examining boards in all countries.
7. Curricula are standardized across the individual nations and within the European Community, which allows free interchange in employment; diplomas, therefore, need to be to a large extent equivalent to allow this interchange.

Bibliography:

Tamara Berger-Proßdorf, Foreign Languages & Literatures, MSU-Billings;

<http://www.robert-schuman.eu/en/european-issues/0212-school-systems-in-the-european-union>;

<http://www.european-net.org/2015/11/the-structure-of-the-european-education-systems-201516-schematic-diagrams>

A FI ELEV SAU PROFESOR ÎNTR-O ȘCOALĂ EUROPEANĂ

Prof. Negoită Doina

Liceul Teoretic „George Vâlsan” Faurei

The European Commission aims at a unitary education able to emphasise the best in people. The European states adopt various methods for guiding and supporting the key competences. In Romania, for innovation, we can start from a simple (competitive) didactic game and then conduct European-funded projects. I also appreciate the public debates on the topic of education.

Comisia Europeană vorbește despre o educație unitară, care să evidențieze tot ceea ce este mai bun în om, pentru o viață armonioasă și o societate mereu în evoluție.

În zilele noastre, învățământul la nivel european vorbește despre: existența unor specializări pe domenii specifice, care să califice elevul în anumite meserii, având în vedere cererea de pe piață, lipsa unor profesioniști pentru acestea; creșterea performanței școlare ale elevilor cu risc de abandon școlar; inițiative antreprenoriale, existența unor abilități digitale, cunoașterea unor limbi străine care presupune printre altele practica; reducerea numărului de adulți necalificați prin programe de reconversie profesională, stagii de pregătire teoretică și practică; modernizarea școlilor cu suport tehnologic; pregătirea constantă și instruirea cadrelor didactice.

Pornind de la cele 8 competențe cheie specifice europene, ajungem la ideea că statele europene au adoptat modalități diverse pentru ghidarea și sprijinirea acestora. Majoritatea au lansat strategii naționale care abordează în principal competențele antreprenoriale și digitale. De asemenea, se au în vedere acțiuni de tipul reformă curriculară, formarea continuă a cadrelor didactice, dezvoltarea profesională.

Voi vorbi mai departe despre aptitudini și competențe antreprenoriale care arată capacitatea de a elabora și de a implementa un proiect, de a lucra în mod cooperant și flexibil în cadrul unei echipe, de a iniția și de a răspunde pozitiv la schimbări, abilitatea de a identifica punctele slabe și forte, capacitatea de a evalua și de a-și asuma riscuri. În școlile din România nu se pune problema antreprenoriatului până la nivelul secundar.

Prezint mai departe un posibil joc didactic la clasele gimnaziale, în orele de limba și literatura română care presupune realizarea unui text nonliterar, dar ca joc de competiție (antrenarea pentru învățarea în grupuri mici eterogene și competitive), ceea ce poate conduce cu pași mici la dezvoltarea acestei competențe specifice și la învățarea transcurriculară:

Ex. Realizați în cel mult cinci minute o reclamă la un produs nou util oricărui elev.

După realizarea acestei reclame, elevii vor prezenta totul sub forma unor desene/ a unor planșe și a unui scurt text. Fiecare grupă va alege un prezentator. Doi elevi nu vor participa la competiție, ci vor face parte din juriu, alături de profesor; de asemenea, fiecare grupă va face aprecieri legate de realizarea celorlalți. Spiritul competitiv va fi susținut și de premiul pentru cei mai buni: publicarea în revista școlii a reclamei.

Dorința de a avea un învățământ unitar în Europa sau a fi elev în Europa are avantaje și dezavantaje, riscuri și beneficii: În România, învățământul este încă gratuit, chiar și elevii din clasele terminale de liceu au primit manuale gratuite anul acesta, 2016-2017, și primesc burse diferite: de merit, socială, profesională, Bani de liceu etc.; dar în ciuda dorințelor statului, există o lipsă a dotărilor, în multe din școlile noastre calculatoarele sunt piese de mobilier, mouse-ul nu merge, conexiunea la internet nu există, deci nu putem vorbi de tablă magnetică sau videoproiectoare în fiecare clasă pentru acestea; de asemenea, unii profesori refuză noile metode de

predare, fiind chiar ei în centrul clasei, ceea ce ne duce cu gândul la lipsa unui mediu propice educării, formării profesionale, stimulentele materiale. Cărțile de specialitate vorbesc dintotdeauna despre o desincronizare a estului Europei față de vest, ceea ce ne face un pic sceptici în privința ținării pasului cu celelalte țări.

Pentru schimbarea școlilor din România un rol important îl are accesarea fondurilor europene de către școli prin proiect educaționale ample, de durată care să schimbe într-adevăr imaginea școlii. Pornind de la viziunea școlii și țintele strategice din PDI cum ar fi prevenirea eșecului școlar și a abandonului timpuriu și promovarea imaginii școlii în contextul climatului concurențial actual de descentralizare și autonomie instituțională, ajungem la analiza SWOT a școlii, din care reies ca puncte slabe reducerea populației școlare, abandonul în grupurile dezavantajate, dezinteresul unor cadre didactice pentru activități extrașcolare și pentru formarea continuă, la amenințări precum naveta elevilor, dificultățile materiale ale părinților, reies aspecte problematice precum necesitatea de formare a cadrelor didactice, abandonul școlar și oportunități precum: oferta de formare la nivel CCD, disponibilitatea către parteneriate și fonduri suplimentare. Astfel, școala noastră s-ar putea încadra în cadrul unui proiect având în vedere o axă prioritară POCU, a 6-a- educație și competențe, cu următorul obiectiv specific: reducerea părăsirii timpurii a școlii prin măsuri integrate de prevenire și de asigurare a oportunităților egale pentru elevii aparținând grupurilor vulnerabile, cu accent pe elevii aparținând minorității rome și elevii din mediul rural/ comunitățile dezavantajate socio-economic.

Un astfel de proiect se naște din necesitatea de a deschide noi orizonturi elevilor noștri pentru o cunoaștere permanentă și pentru implicarea mai târziu în societate. Studiile au arătat că elevii din grupurile dezavantajate au tendința de a abandona timpuriu mediul școlar din lipsa banilor, a dezinteresului, a familiilor destrămate, de aceea este important să facem un pas spre acești copii.

Proiectele presupun o provocare și pentru cadrele didactice nu numai prin prisma modalităților diverse de organizare, ci și prin necesitatea de a adapta totul la grupul de elevi cărui i se adresează, cu specificul său social, cultural, regional. Cei implicați în proiecte trebuie să dedice o parte din timpul lor unor abordări- strategii de persuasiune, de echilibrare a relației dintre actorii educației.

În concluzie, schimbările pot fi pozitive în școlile românești, dar trebuie să existe dorință și din partea elevului/ părintelui și din partea profesorului; de asemenea, consider extrem de utile dezbaterile publice pe teme educaționale și insist să se implice în acestea mulți dintre noi.

Bibliografie:

1. Cucoș, C-tin (coord.), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, ediția a III-a, Ed. Polirom, Iași, 2009.
2. fonduri-structurale.ro
3. legeaz.net/legea-educatiei-nationale

TREI PERSPECTIVE EUROPENE DE PREDARE: WALDORF, MONTESSORI ȘI REGGIO EMILIA

*Prof. Negroiu Romulus,
Școala Gimnazială Nr. 1, Rovinari*

ABSTRACT

The most important three educational approaches to early childhood education that appear to be growing in influence are Waldorf, Montessori and Reggio Emilia. This article describes several key areas of similarity and contrast between them. They are built on coherent visions of how to improve human society by helping children realise their full potential as intelligent, creative, whole persons. In each approach, children are viewed as active authors of their own development.

Key words: children, approaches, development, methods.

Europa a fost dintotdeauna o sursă de nenumărate idei educaționale foarte influente. În școala primară și gimnaziu, trei dintre cele mai cunoscute metode educaționale cu origini europene sunt: Waldorf, Montessori și Reggio Emilia. Toate trei sunt văzute ca alternative educaționale foarte puternice comparativ cu educația tradițională și surse inspiratorii pentru reforma educațională aflată în progres. Interesul din ultimele decenii asupra acestor alternative a dus la punerea multor întrebări ale comunității și publicului asupra conexiunilor și contrastelor dintre ele. Mulți analiști din sfera educației contemporane au observat teme și elemente comune în perspectiva lor asupra copiilor și dezvoltarea acestora.

Acest articol vrea să aducă în fața cititorilor, nu doar date istorice cu privire la originea celor trei alternative educaționale, ci și să sublinieze punctele comune și diferențele dintre ele și să găsească, poate, alternativa cea mai viabilă pentru viitorul educației europene contemporane.

Toate cele trei alternative reprezintă un idealism explicit și o îndepărtare de la violență spre pace și reconstrucție. Ele sunt construite pe viziuni coerente despre cum să îmbunătățim societatea umană ajutând copiii să-și conștientizeze potențialul ca ființe creative și inteligente. Comunitățile școlare se zbat continuu să-și păstreze principiile de ghidare vii și să nu le lase să se degradeze în simple sloganuri.

Educația Waldorf a fost fondată de către Rudolf Steiner (1861-1925), ale cărui interese s-au intersectat cu planurile spirituale și științifice: el dorea să integreze aceste experiențe și forme de înțelegere și a fondat „Antropozofia” (știința naturii reale a ființei umane). În 1919, Steiner a fondat o școală pentru angajații fabricii de țigarete Waldorf-Astoria, a cărei viziuni era să educe oamenii capabili să creeze o societate justă și pacifistă. Această școală era deschisă oricărui copil din orice mediu de proveniență și nu era supusă niciunui control extern. Primul program Waldorf pentru copilăria timpurie (grădinița) a deschis orizontul spre evoluția acestui tip de educație modernă.

Alternativa Waldorf crede în unitatea spiritului și a corpului, iar educația poate restaura balanța dintre gândire, voință și sentimente. Atenția este pe explorarea corporală și spirituală prin

joc creativ și exprimare orală, povestire și cântece. Prin aceste activități practice, copiii sunt realmente angajați într-o activitate plăcută și educațională.

Maria Montessori (1870-1952) a fost o figură strălucitoare în peisajul fizicii italiene. După ce a inovat o metodologie de lucru cu elevii cu dizabilități, ea a dezvoltat programul, aducându-l la nivel european, în care prima lucrul cu copiii și se promova studiul, aplicația la nivel de microgrup.

Maria Montessori credea în inteligența naturală care pornește din aspectele empirice, raționale și spirituale. În educația Montessori, copiii de obicei sunt grupați în clase de diferite vârste cu scopul de a promova continuitatea copil-adult și relațiile colegiale.

Reggio Emilia este un orașel în Italia de Nord unde educatorii, părinții și copiii au început să lucreze împreună după al Doilea Război Mondial pentru a reconstrui societatea și realiza un sistem exemplar al grădinițelor municipale. Pe parcurs, sistemul a evoluat de la o mișcare în cooperare cu părinții la un sistem la nivel de comunitate care exercita un rol conducător în Italia și apoi în restul Europei și alte continente. Programele în Reggio se axează pe familie și servește copiii de la nivelele de grădiniță și preșcolar.

Această alternativă vede predarea și învățarea ca negociere, procese emergente între adulți și copii care produc proiecte prin muncă de colaborare în clase pregătite cu mare atenție pentru a oferi complexitate, frumusețe și un simț al bunăstării și relaxării.

Profesorii în aceste alternative împărtășesc aceleași obiective de parteneri, ghizi pentru copii. Ei depind de un mediu pregătit cu mare atenție din punct de vedere estetic întrucât el reprezintă o unealtă pedagogică de mare folos.

Fiecare dintre aceste tipuri educaționale ar merita atenția noastră, dar societatea românească este doar la stadiul în care se obișnuiește cu astfel de concepte, iar până la asimilarea lor deplină este nevoie de timp.

BIBLIOGRAFIE

1. Rădulescu *Mihaela*, *Pedagogia Freinet. Un demers inovator*, Ed. Polirom, Iași, 1999;
2. Montessori, *Maria*, *Descoperirea copilului*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1977.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ITALIA

Profesor consilier școlar Nica Anca Iulia

Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Mehedinți

The educational system in each country has its own particularities, determined by the economic, social, political, cultural and civilization level of society, the specific traditions of a nation and the pedagogical concepts it promotes.

The Italian education system is mandatory until the age of 12. The scoring system in primary and secondary education is made up of 5 qualifiers: Insufficient, Efficient, Good, Very Good and Excellent. Starting with the 9th grade, pupils receive grades, the pass mark being 6. Students do not have notes, so the notes are communicated at the end of the semester.

Sistemul de învățământ reprezintă un subsistem al sistemului social fiind subordonat și integrat în structura generală a societății, neavând doar o structură internă ci și influențe sociale externe.

Sistemul de învățământ din fiecare țară are propriile particularități, determinate de condițiile economice, sociale, politice, de gradul de cultură și civilizație al societății, de tradițiile specifice națiunii respective, precum și de concepțiile pedagogice pe care le promovează.

Sistemul de învățământ include:

- a. un flux de intrare- este alcătuit din resurse umane și materiale (personalul didactic, elevi, studenți, dotări materiale, fonduri bănești);
- b. procesul de învățământ- implică toate resursele în vederea atingerii obiectivelor educaționale, îmbinând predarea cu învățarea și evaluarea;
- c. un flux de ieșire- reprezintă produsul, adică persoanele educate, instruite.

Sistemul de învățământ din Italia

Învățământul obligatoriu este până la vârsta de 12 ani.

Structura studiilor în Italia cuprinde:

- **creșa** destinată copiilor cu vârsta între 3 luni și 3 ani- dispune de cantină, copilul poate rămâne toată ziua, în funcție de programul creșei;
- **gradinița** primește copiii cu vârsta între 3 și 5 ani;
- **școala primară** acceptă copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 11 ani (clasele I-IV);
- **școala gimnazială**- în cadrul acesteia sunt acceptați copiii cu vârsta cuprinsă între 11 și 14 ani (clasele V-VIII);
- **liceul** primește adolescenții cu vârsta peste 14 ani (clasele IX-XII, XIII).

Școala superioară cuprinde:

- a. **liceele** ce oferă pregătire teoretică, cu aprofundarea studiului pe profil uman, real sau artistic și, mai puțin pe profil tehnic;
- b. **institutele tehnice** oferă atât pregătire teoretică dar și specializare în anumite domenii cum ar fi: economic, administrativ, legislativ, tehnologic sau turism. Include, în general perioade de practică de până la șase luni în mediul privat, universități sau asociații;
- c. **institutele profesionale** oferă pregătire practică în domenii precum ingineria, agricultura, gastronomia sau asistența tehnică. În cadrul institutelor profesionale pot exista cursuri de 3 ani, acestea încheindu-se cu un examen de calificare profesională sau cursuri de 5 ani, acestea finalizându-se cu un examen de stat. Această formă de învățământ permite elevilor să se integreze

în câmpul muncii imediat după finalizarea studiilor de doar trei ani în loc de cinci, însă nu permite susținerea examenului necesar pentru accesul la studiile universitare.

Sistemul de notare

Sistemul de notare în cadrul învățământului primar și gimnazial este format din 5 calificative: Insuficient, Suficient, Bine, Foarte Bine și Excelent. Începând cu clasa a IX a, elevii primesc note, nota de trecere fiind 6. Elevii nu au carnete de note, astfel încât notele le sunt comunicate la sfârșitul semestrului.

Metode de evaluare

Fiecare an școlar este împărțit în două părți:

- primul semestru din septembrie până în decembrie;
- cel de-al doilea semestru din ianuarie până în iunie. În timpul celui de-al doilea semestru (martie- aprilie) este prevăzută o evaluare intermediară.

Evaluarea este exprimată în zecimi, iar notele sunt de la 1 la 10. Pentru un nivel suficient este necesară cel puțin nota 6. În cazul în care rezultatele sunt slabe, la sfârșitul primului semestru, școala va implica elevii în activități de recuperare și îmbunătățire a rezultatelor școlare. În cazul în care elevul obține alte rezultate slabe la mai multe materii până la sfârșitul anului școlar, el nu va promova clasa, fiind nevoit să repete anul. În cazul obținerii de rezultate slabe la mai mult de trei materii la sfârșitul anului școlar, elevii vor trebui să se pregătească în timpul verii, cu ajutorul unor cursuri de recuperare organizate de școală și să susțină un test de verificare înainte de începutul noului an școlar. În cazul obținerii unor rezultate bune, se vor frecventa cursurile corespunzătoare anului următor, însă va trebui, de asemenea să treacă examenele, nefiind suficiente doar rezultatele bune obținute.

La sfârșitul celor cinci ani de școală se susține un examen final, examenul de stat.

Italia testa două discipline de bază: limba de instruire și matematica, însă din 2011 testează, de asemenea științele și engleza, ca limbă străină.

Elevii cu Cerințe Educative Speciale

În învățământul primar și în primul an al învățământului secundar inferior, elevii cu CES nu iau parte la testarea națională. În cel de-al treilea an al învățământului secundar inferior, profesorii clasei decid dacă aceștia trebuie să participe.

Profesorii din aceeași școală care nu le predau elevilor ce dau evaluarea sau profesorii de la alte școli au responsabilități în administrarea testelor pentru acordarea de certificate, examinările de stat de la sfârșitul învățământului secundar inferior sunt notate de către o comisie de examinare formată din profesorii care lucrează în ultimul an al școlii secundare inferioare și un președinte din exterior.

Sistemul de învățământ din diferite țări europene nu este același, însă implicarea resurselor umane este aceeași în realizarea unui învățământ de calitate, învățământ ce va oferi absolvenți bine pregătiți pe piața muncii, capabili de performanță.

Bibliografie selectiva:

Antonesei, L. (2000), *Management universitar*, Editura Polirom, Iași

Iucu, B., R. (2004), *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii*, Editura Humanitas, București

www. biblioteca.regielive.ro pedagogie

STRATEGII DIDACTICE CREATIVE PENTRU MOTIVAREA ELEVILOR ȘI PREVENIREA INSUCESULUI ȘCOLAR, ÎN PREDAREA INFORMATICII

Daniela Nicolae

Profesor informatică, Colegiul Tehnic „Domnul Tudor”

DROBETA TURNU SEVERIN

Jud. Mehedinți

Students in a project method environment should be allowed to explore and experience their environment through their senses and, in a sense, direct their own learning by their individual interests. Very little is taught from textbooks and the emphasis is on experiential learning, rather than rote and memorization. A project method classroom focuses on democracy and collaboration to solve "purposeful" problems.

Educația prin metoda proiectului este orientată de întrebări cheie ale curriculumului care fac legătura între standardele de performanță (obiective de referință și competențe specifice), capacitățile cognitive de nivel superior ale elevilor și contexte din viața reală. Unitățile de învățare care utilizează metoda proiectului includ strategii de instruire variate, menite să îi implice pe elevi indiferent de stilul lor de învățare. Învățarea bazată pe proiecte este un model de instruire centrat pe elev. Acest tip de învățare dezvoltă cunoștințe și capacități în domeniul informaticii prin sarcini de lucru extensive, care promovează investigația și demonstrațiile autentice ale învățării prin rezultate și performanțe

Disciplinele informatice, prin esența lor, conduc spre dezvoltarea de proiecte, ca o finalitate a procesului de predare-învățare. Tehnologia este utilizată tot pentru a sprijini învățarea și documentarea în realizarea produsului finit. Pe întreg parcursul desfășurării proiectului, sunt incluse diferite metode de evaluare pentru a asigura calitatea activităților de învățare.

Proiectul are obiective operaționale clare, care sunt în conformitate cu standardele de performanță (obiectivele de referință și competențele specifice) și se concentrează pe ceea ce trebuie să știe elevii ca rezultat al activităților de învățare. Concentrându-se pe obiective, profesorul definește în planul de evaluare modalitățile corespunzătoare prin care elevii demonstrează ceea ce au învățat și organizează activitățile de învățare și procesul de instruire. Activitățile proiectului au drept rezultat produsele elevilor și performanțe legate de sarcini realizate de aceștia, precum prezentările convingătoare, care demonstrează că au înțeles obiectivele operaționale și standardele de performanță.

Proiectele au relevanță pentru viața elevilor și pot implica reprezentanți ai comunității sau experți din exterior, care asigură un context pentru învățare.

Activitățile proiectului sprijină dezvoltarea atât a capacităților cognitive, cât și a celor metacognitive, precum colaborarea, auto-monitorizarea, analiza datelor sau evaluarea informațiilor. Pe parcursul proiectului, întrebările cheie ale curriculumului îi provoacă pe elevi să gândească și să facă legătura cu concepte care contează în lumea reală.

Organizarea activităților de realizare a proiectelor presupune din partea profesorului următoarele activități:

- *Stabilirea titlului*: profesorul poate să decidă tema proiectului sau poate să permită elevilor să o facă
- *Stabilirea grupelor de lucru*: se va face de către profesor după consultarea prealabilă a elevilor
- *Stabilirea timpului de lucru*: profesorul trebuie să proiecteze atât timpul alocat elevilor pentru realizarea proiectului cât și timpul pentru prezentarea și evaluarea proiectelor
- *Stabilirea obiectivelor și a competențelor vizate*
- *Ghidarea activității*: presupune îndrumarea elevilor cu privire la rolul și sarcinile de lucru ale fiecăruia, indicații la părțile pe care elevii nu știu să le dezvolte, indicarea de bibliografie suplimentară
- *Evaluare/autoevaluarea*: profesorul decide criteriile după care vor fi evaluați elevii

Avantajele învățării prin metoda proiectului sunt:

- *Încurajarea spiritului investigativ și a gândirii de nivel superior*
- *O participare mai bună, sporirea încrederii în sine și ameliorarea atitudinii cu privire la învățare*
- *Achizițiile în domeniile cunoașterii sunt egale sau mai bune decât cele generate de alte metode, iar elevii implicați în proiecte își asumă o responsabilitate mai mare în ceea ce privește propriul studiu decât pe parcursul activităților didactice tradiționale*
- *Oportunități de formare a unor competențe complexe, cum ar fi capacități de gândire de nivel superior, rezolvare de probleme, abilități de colaborare și competențe de comunicare*
- *Accesul la o gamă mai largă de oportunități de învățare în clasă, constituind o strategie de implicare a elevilor care provin din diverse medii culturale*

Învățarea prin metoda proiectului este un model de instruire care implică elevii în investigarea unor probleme captivante. Proiectele care oferă mai multe oportunități de învățare pot fi semnificativ diferite în ceea ce privește aria tematică sau scopul și pot fi aplicate la clase diferite și la mai multe niveluri de studiu. Proiectele angajează elevii în roluri active, cum ar fi: luarea deciziei, investigare, documentare.

Proiectele răspund obiectivelor operaționale specifice, semnificative. Proiectele nu reprezintă abateri de la programa școlară, activități suplimentare sau activități cu o temă comună. Curriculumul prin proiecte este orientat de întrebări importante care leagă obiectivele operaționale și gândirea de nivel superior a elevilor cu viața de fiecare zi. Elevii își asumă deseori roluri din viața reală și trebuie să îndeplinească sarcini pline de semnificație.

În timp ce lucrează la proiecte, elevii își dezvoltă competențe pentru lumea reală, corespunzătoare secolului XXI - multe din acestea fiind solicitate de angajatorii din zilele noastre - cum ar fi capacitatea de a: colabora; lua decizii; avea inițiativă; rezolva probleme complexe; comunica eficient.

Din categoriile de proiecte care pot fi dezvoltate la disciplinele informatice amintim:

- ✓ Complemente de informatică (teme studiate la clasă care pot fi aprofundate sau extinse)
- ✓ Aplicații din viața cotidiană (baze de date)
- ✓ Probleme interdisciplinare
- ✓ Jocuri
- ✓ Softuri educaționale
- ✓ Web design

La disciplina Informatică, metoda proiectului poate fi utilizată la toate clasele, indiferent de profil.

O platformă ușor de utilizat pentru dezvoltarea de proiecte on-line cu elevii este wikispaces.com. La adresa <http://ctdomnultudor-proiecte.wikispaces.com> am creat din 2011 un spațiu virtual destinat realizării de proiecte on-line cu elevii mei pe care îl folosesc cu precădere la clasele cu profil matematică informatică. Avantajele pentru elevi au fost evidente. Aceștia s-au simțit bine iar motivația și interesul pentru învățare au crescut prin participarea la activitățile interactive. În cadrul proiectelor, ei au avut un grad mai mare de autonomie, și-au asumat singuri

responsabilitatea pentru acțiunile lor, au învățat să-și prezinte ideile și părerile. Fiind vorba de elevi aflați la prima participare într-un proiect on-line, impactul asupra formării lor a fost foarte semnificativ. Din punct de vedere calitativ, ei și-au îmbunătățit competențele TIC, de lucru în echipă, de comunicare în general și în limba engleză în special, dar și competențele sociale. Elevii au folosit în practică multe cunoștințe teoretice dobândite la orele de curs, cărora le-au descoperit relevanța în viața de zi cu zi.

În fiecare clasă de la specializarea matematică- informatică, cu care lucrez, creez la începutul clasei a IX-a conturi pe platforma de proiecte și îi rog pe elevi să se grupeze în echipe de proiect de câte 3-4 elevi. Fiecare echipă astfel formată, are un spațiu comun în care își va dezvolta aplicațiile până la sfârșitul liceului, dar și un spațiu virtual propriu în care fiecare dintre ei se poate manifesta. De regulă, la sfârșitul unei unități de învățare cu o întindere mai mare, le propun elevilor mei câte o temă de proiect. Lansez de regulă două tipuri de proiecte:

- proiecte în care accentul este pus pe conținutul științific. În acest caz eu le propun fiecărei echipe o listă de aplicații pe care ei trebuie să o rezolve, iar decizia privind partea grafică, de prezentare le aparține;
- proiecte în care accentul este pus pe partea de interfață grafică, prin care vreau să le dezvolt elevilor mei creativitatea, originalitatea și simțul estetic;

De asemenea, periodic, cu diverse ocazii le propun sesiuni de susținere de pagini web proprii dezvoltate de ei utilizând platforme free de dezvoltare site-uri web (wix.com, webs.com, wordpress.com, etc). Astfel îi încurajez să învețe prin descoperire, în ritm propriu, să se cunoască și să se autoinstruiască.,

Cu ajutorul tehnologiei, elevii au un control mai mare asupra produselor finale, precum și posibilitatea de a personaliza aceste produse. Elevii pot depăși limitele sălii de clasă colaborând cu alți elevi aflați la distanță prin intermediul email-ului sau al propriilor site-uri sau prezentându-și rezultatele învățării cu ajutorul instrumentelor multimedia.

Bibliografie:

<http://iteach.ro/pagina/1106>

Viorica Preda, Învățarea bazată pe proiecte, Arves, 2009

VALORIFICAREA PRODUSELOR ACTIVITĂȚILOR ELEVILOR

Nita Melania Giorgiana,

Sc. Primara Balta Verde

We want to give our children the opportunity to implement their ideas and to fulfill their dreams as early as possible, starting from a basic principle of non-formal and experiential education: children, like us all, learn best Doing, trying. Run programs that develop self-confidence, communication skills, sales, and entrepreneurial spirit of children through games and practical activities; To teach the children to appreciate the value of money, to know where they come from and how they can manage their money, and the activities they can take to earn money.

Antreprenorul este cel care creează ceva nou, diferit, cel care schimbă sau creează valori. Dintotdeauna, oamenii și-au dorit mai mult și au aspirat la mai bine, din dorința de a își asigura un viitor cât mai confortabil, în care, dacă se poate, să facă ceea ce le place și asta să le aducă profituri maxime cu un minim de resurse și eforturi din partea lor.

Temeliile unei gândiri constructive se pun încă din copilărie, acea etapă din viața în care copilul este asemeni unui burete, care absoarbe avalanșa de informații pe care le găsește pe toate noi și fascinante, deci nu opune nicio rezistență în a și le însuși. Trebuie fructificată din plin această perioadă, când tânărul este la început de drum, așa că e intervalul de timp optim în care să îi sădești copilului gustul pentru aventură, pentru afaceri, dar în același timp să îi explici și să îl/o faci să conștientizeze responsabilitatea care vine odată cu câștigul rezultat din muncă.

Fiecare copil este diferit în felul său și este mai bine să îl lăsăm a decide el ce e mai bine să facă în viață, chiar dacă, din umbră, îl ghidăm în linii mari, pentru a nu o apuca pe vreo cale greșită.

Prin jocul de roluri, povești, exemple și experiențe personale adaptate la un anumit context, povestite și dezbătute ulterior împreună cu copilul, se poate forma o educație financiară încă de la o vârstă fragedă. Cu timpul, după ce va ajunge să înțeleagă mai multe, copilul va realiza și va pricepe mai bine ceea ce în trecut a luat drept o simpla joacă.

Pornind de la ipoteza că școlaritatea este o vârstă potrivită pentru dezvoltarea spiritului antreprenorial al copiilor prin activități specifice acestei etape, cu respectarea particularităților de vârstă și individuale, să stabilim în proiectele noastre următoarele obiective:

- Stimularea creativității școlarii în vederea „descoperirii” soluțiilor, rezolvărilor la nevoile școlii;
- Stimularea abilităților copiilor de a valorifica resursele puse la dispoziție și de a transforma problemele întâlnite pe parcursul proiectului în atuuiri;
- Dezvoltarea capacităților copiilor de a concepe, planifica și organiza un demers / o activitate în vederea atingerii unui scop;

Prin metode ușor de înțeles și o abordare creativă, le vom dezvălui tehnici esențiale care au un impact puternic și pozitiv asupra abilităților copiilor de a înțelege lumea afacerilor.

Scopul final al educației antreprenoriale este acela ca cei aflați încă la o vârstă fragedă să înceapă să își dezvolte atitudinile, abilitățile și cunoștințele în ceea ce privește comportamentul antreprenorial de succes.

Trebuie să derulăm activități în care copiii învață cum să comunice eficient, cum să-și promoveze imaginea personală și să-și descopere propria personalitate, cum să-și organizeze timpul, să negocieze, să lucreze în echipă, dar și individual... Într-un cuvânt, cum să devină lideri respectați atât la școală, cât și pe terenul de joacă! Să le cultivăm copiilor gustul pentru afaceri și

antreprenoriat încă de la vârste fragede! Oportunități de afaceri există la tot pasul... chiar și pentru copii! Să-i învățăm pe cei mici cum să le identifice și cum să-și pună în valoare abilitățile, talentul și cunoștințele pentru a avea... profit!

Pe măsură ce înaintează în viață, odată cu dorințele lor din ce în ce mai numeroase, copiii devin conștienți de puterea banului și de ce pot face cu el, de modul în care își pot satisface plăcerile prin utilizarea lui. Dacă, în copilărie, cel mic nu prea acordă importanța cuvenită banilor, lucrurile încep să se schimbe odată cu adolescența, etapă din viața copilului în care acesta ia tot mai mult contact cu lumea, formându-și un anumit stil de trai, viață socială.

Trebuie să desfășurăm cu școlarii activități care să le stimuleze inițiativa, perseverența, încrederea în forțele proprii și comunicarea cu ceilalți.

Sfaturi pentru a-i dezvolta copilului abilitățile de antreprenor:

○ *Gustul de aventură*

Încurajat să exploreze, să fie atent la tot ceea ce îl înconjoară, micuțul prinde drag de necunoscut și va încerca să și-l explice, să îl pătrundă în toate ascunzișurile lui. Va lua asta drept o provocare, o aventură în necunoscut pe care o va trata cu toată seriozitatea de care el e capabil la vârsta sa. La final, drept recompensă, văzându-se apreciat pentru realizarea sa, se va simți special și va avea impresia că a făcut un lucru foarte mare, de care oricum toată lumea este mândră și doar pentru că a încercat.

○ *Stabilitatea emoțională*

Copiii trebuie impulsionați să încerce să facă ceea ce le place, astfel având șanse mai ridicate să exceleze într-un domeniu de care sunt preocupați.

○ *Spiritul de observație*

Atent, chibzuit și detașat, poate remarca lacunele din mediul în care trăiește. Astfel, copilul realizează de unul singur ce e bine și ce nu, dar mai ales ce ar putea fi îmbunătățit.

○ *Spiritul de echipă*

Succesul presupune parcurgerea mai multor trepte în evoluția unei afaceri, astfel că e foarte reconfortant să știi că te poți baza pe un prieten de nădejde, cel ce se dovedește a fi un partener serios, onest și competent.

Școlaritatea nu este doar o vârstă potrivită pentru stimularea spiritului întreprinzător, ci este chiar vârsta aptă pentru desfășurarea organizată a mai multor activități de acest gen.

Tipuri de activități-prezentare de proiecte și parteneriate care încurajează aspectul antreprenorial al activităților curriculare și extracurriculare desfășurate în învățământul primar

Educația antreprenorială urmărește învățarea copiilor să recicleze materialele de care nu mai au nevoie dându-le o întrebuințare nouă, combinându-le pentru a obține prin diferite tehnici (modelaj, pictură, decupare, împletire, șnuruire, îndoire, aplatizare, lipire, etc.) obiecte interesante. Acestea pot fi utilizate în școală, la activități sau pot fi vândute pentru a obține un profit.

La aceste evenimente copiii vor avea ocazia să-și vândă marfa (jucării, accesorii pentru școală), să o prezinte (folosind tehnici de marketing și publicitate), să negocieze, să doneze, dar să se și distreze.

Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta dascălii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității; stimula serviciul comunității în folosul școlilor, oferi servicii și suport familiilor și crea un mediu mai sigur în școli.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport.

În cadrul proiectelor educaționale de parteneriat derulate în școala noastră copiii învață cum să comunice eficient, cum să-și promoveze imaginea personală și să-și descopere propria personalitate, cum să-și organizeze timpul, să negocieze, să lucreze în echipă, dar și individual... Într-un cuvânt, cum să devină lideri respectați atât la școală, cât și pe terenul de joacă!

Aceste parteneriate nu pot produce de la sine elevi de succes. Mai degrabă activitățile derulate în cadrul acestor proiecte educaționale de parteneriat trebuie proiectate astfel încât să angajeze, să ghideze, să determine și să motiveze elevii să se implice în obținerea propriului succes. Dacă elevii simt că celorlalți le pasă de evoluția lor și se simt încurajați, valorizați, ei sunt motivați să facă tot posibilul să învețe, să-și dezvolte alte aptitudini și talente și să frecventeze cu mare drag școala.

Exemple de proiecte educaționale de parteneriat care încurajează aspectul antreprenorial al activităților derulate în învățământul primar:

➤ **PROIECTUL EDUCAȚIONAL DE PARTENERIAT ȘCOALĂ-BISERICĂ**

„MICUL CREȘTIN” (Școala Primară Balta Verde- Parohia „Sf. Nicolae” Balta Verde)

Parteneriatul dintre școală și biserică dorește a fi puntea de legătură dintre cunoștințele asimilate în cadrul procesului instructiv-educativ și valorile de bază ale moralei creștine transmise din generație în generație.

Educația religioasă are o dublă menire, pe de o parte să anihileze pornirile rele și pe de altă parte să cultive pe cele bune. Acest lucru se realizează în familie, la școală și la biserică. Împreună vom încerca să îndrumăm tinerele vlăstare să crească cu sufletele pline de credință.

S-au realizat activități practice, în echipă, convorbiri, participare la Sf. Liturghie. S-a organizat o expoziție cu obiecte confecționate de către copii și părinți (expoziție cu vânzare), iar bănuții obținuți au fost necesari pentru achiziționarea de produse alimentare datorite oamenilor cu o situație financiară deficitară (cei care sunt în evidența Parohiei).

➤ **PROIECTUL EDUCAȚIONAL DE PARTENERIAT ȘCOALA-FAMILIE**

„CU PĂRINȚII LÂNGĂ MINE, TOTUL ESTE MINUNAT!”

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între școală și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Acest program nu-și propune să substituie ședințele cu părinții, dar pe lângă acestea este bine să se lucreze și altfel cu cei care au calitatea de părinte, pentru dezvoltarea colaborării școală - familie. Împreună ajutăm copiii să devină mai creativi și mai încrezători în orice activitate pe care o întreprind.

Temele din cadrul proiectului au fost abordate într-o manieră interactivă, cu pronunțat caracter aplicativ. Au fost organizate ateliere de creație împreună cu părinții, expoziții cu vânzare de obiecte confecționate în cadrul atelierelor, iar din bănuții obținuți și-au achiziționat materiale necesare pentru buna derulare a activităților: hârtie, markere, lipici, creioane colorate, caiete, etc.

O atitudine corectă, formată din copilărie, față de practici precum economisire, cheltuire, diferențierea justă între nevoi sau plăceri conduc la formarea unui stil de viață responsabil și înțelept, care îl pot transforma pe copilul de azi în tânărul de succes de mâine.

BIBLIOGRAFIE:

- Obiectivele și abordările unei educații antreprenoriale-<http://www.7p.ro>
- “CÂND VOI FI MARE , VOI FI ... BOGAT”- *CRISTIAN BUDĂU ȘI EUSEBIU BURCAȘ- INFOMEDIA PRO - PITICLIC*

ÎNVĂȚAREA ȘI INOVAREA PRIN INTERMEDIUL TIC ÎN ȘCOLILE DIN EUROPA

Prof. Ochia Florin,

Liceul Tehnologic “Ferdinand I” Rm. Vâlcea

Title: *Learning and Innovation through ICT in European schools*

Abstract

ICT has become an important driver of everyday life and economic activity. For the younger generation especially, using a computer is a normal, everyday activity. The integration of computers into the sphere of education reflects these tendencies.

The article presents some aspects of learning and innovation through ICT in European schools, based on data gathered by the European Agency Eurydice in 2011. It also presents the findings on the use of ICT in education, highlighted during the study visit “Developing digital Competence through innovative approaches”, to which the author participated in 2012.

METODELE DE PREDARE

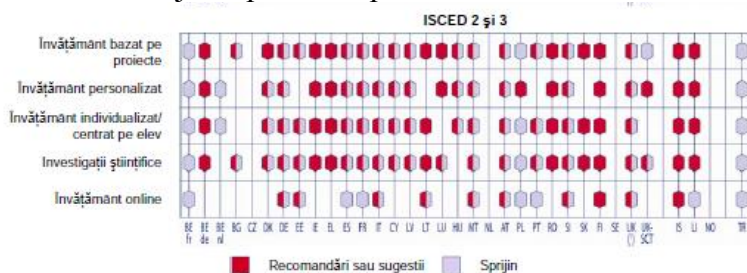
Țările europene promovează o gamă largă de metode inovatoare de predare la nivel primar și secundar

Metodele inovatoare de predare care se bazează pe învățarea activă și experiențială și care pot fi îmbunătățite prin utilizarea TIC, pot crește implicarea elevilor și îmbunătățirea rezultatelor acestora.

Marea majoritate a țărilor europene recomandă sau sugerează mai multe abordări pedagogice inovatoare. Acestea pot include *activități de învățare bazate pe proiecte* care îi implică pe elevi în întrebări sau probleme cu durată nedeterminată, pe termen lung (o săptămână sau mai multe); *în învățare personalizată*, prin care elevii învață în moduri relevante pentru propria lor pregătire, experiență și sferă de interes; *în învățare individualizată*, prin care cadrele didactice fac posibil ca fiecare elev să lucreze în ritmul lui propriu sau își adaptează predarea la capacitatea individuală a elevilor și la nevoile lor de învățământ; și *în cercetarea științifică*, bazată pe observație, ipoteze, experimentare și concluzii.

Mai puțin de jumătate din țările europene promovează utilizarea *învățământului online* în cazul în care profesorul și elevul sunt separați de distanță și/sau timp, iar interacțiunile între cei doi sunt efectuate prin intermediul tehnologiei online.

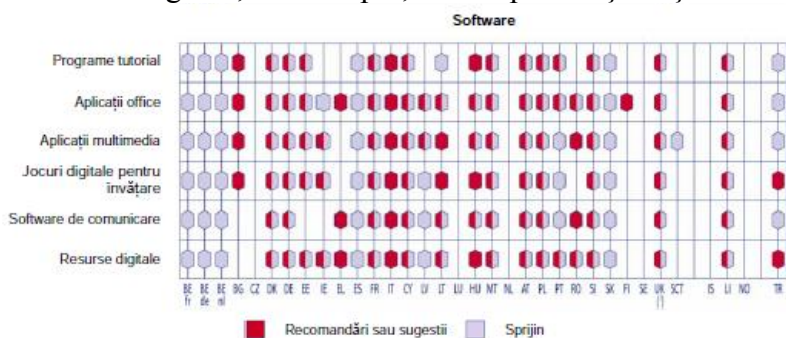
În majoritatea țărilor în care abordările pedagogice inovatoare sunt recomandate sau sugerate în documentele oficiale, sprijinul este, de asemenea, la dispoziția școlilor și al profesorilor sub formă de sfat sau ajutor pentru implementarea acestor noi metode de predare.

Utilizarea de către profesori a hardware-ului și software-ului TIC la clasă este promovată pe scară largă

În prezent, în majoritatea țărilor din Europa, este promovată utilizarea unei game largi de instrumente TIC pentru predare și învățare. Majoritatea țărilor recomandă sau sugerează ca profesorii să utilizeze o gamă largă de hardware, inclusiv calculatoarele, proiectoarele sau videoproiectoarele, DVD, video, TV, aparatele foto, tablele inteligente și mediile virtuale de învățare, care integrează o serie de infrastructuri TIC pentru a crea un spațiu personalizat de învățare online. Relativ puține țări recomandă sau sugerează utilizarea dispozitivelor mobile și a cititoarelor e-book.

Majoritatea țărilor care recomandă sau sugerează, în documentele lor oficiale, utilizarea unor instrumente TIC în clasă oferă, de asemenea, sprijin și consiliere pentru școli și profesori în folosirea acestor instrumente. Mai multe țări recomandă mai degrabă utilizarea software-ului special TIC decât a hardware-ului pentru predare și învățare în clasă. Tipurile de software pe care aproape toate țările le promovează includ software-ul tutorial; aplicațiile generale de birou, cum ar fi programele pentru procesarea de text și calcul tabelar; aplicațiile multimedia; jocurile digitale pentru învățământ; software-ul de comunicare, precum e-mail-ul, chat-ul sau forumurile de discuții și resursele digitale, de exemplu, enciclopediile și dicționarele.

Utilizarea TIC este recomandată pentru elevi atât pentru învățământul în clasă cât și pentru activitățile complementare

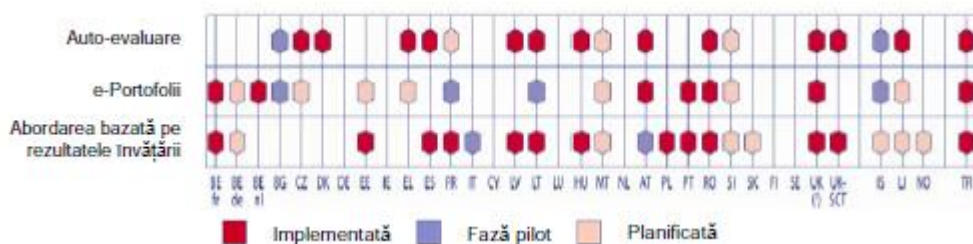
În Europa, documentele oficiale directoare sugerează faptul că elevii ar trebui să utilizeze TIC pentru învățământul în clasă și/sau pentru activități complementare, de exemplu pentru teme de acasă sau pentru proiecte.

Cu excepția Olandei și a Poloniei, documentele directoare ale tuturor celorlalte țări sugerează faptul că elevii utilizează TIC în legătură cu anumite discipline. Cu toate acestea, în unele cazuri, nu există sau există doar câteva recomandări/sugestii centrale cu privire la utilizarea TIC de către elevi sau la sprijinul pentru școli la nivelul primar, de exemplu, în Republica Cehă, Estonia, Letonia și România.

EVALUAREA

E-portofoliile nu sunt încă utilizate pe scară largă pentru evaluarea elevului

Auto-evaluarea este un tip de evaluare formativă în care elevii fac judecăți cu privire la propria lor muncă. TIC poate ajuta elevii să se auto-evalueze oferindu-le feedback imediat privind performanțele lor și permițându-le schimbul de informații. A doua abordare, care se bazează pe *rezultatele învățării*, este o paradigmă care a fost introdusă recent în discursul privitor la educație. Aici accentul este pus pe ceea ce elevul ar trebui să fie capabil să facă la sfârșitul unui ciclu sau stadiu de învățământ, mai degrabă decât asupra obiectivelor de predare. Evaluarea acestor competențe, care poate include, de exemplu, alfabetizarea digitală, poate fi facilitată prin intermediul TIC și poate fi efectuată de către profesor sau de alți elevi. În cele din urmă, *e-Portofoliile* sunt un mecanism de evaluare cu adevărat bazat pe TIC. Acestea sunt colecții electronice ale realizărilor utilizatorilor care permit o evaluare a competențelor lor.

Vizita de studiu

În perioada 12 -16 martie 2012 am participat la vizita de studiu cu titlul “*Developing digital competence through innovative approaches*” – Dezvoltarea competenței digitale prin abordări inovative, desfășurată în localitatea Falmouth, Cornwall, Marea Britanie.

Concluzii evidențiate de participanți și menționate în raportul de grup

- Toți participanții utilizează TIC în procesul de instruire
- Utilizarea laptop-urilor, tablelor interactive, echipamentelor de proiecție este răspândită în majoritatea țărilor participante
- Anumite școli utilizează tablete în educație și soft educațional specific pentru diverse discipline
- S-a discutat despre rolul disciplinei TIC și dacă este necesar să fie disciplină independentă sau curriculumul TIC să fie integrat în alte discipline.
- S-a evidențiat necesitatea perfecționării permanente a profesorilor atât în specialitate dar și în privința metodologiilor și a noilor abordări.
- Siguranța în mediul online este o problemă în toate țările UE.
- Toate țările participante întâmpină probleme similare în utilizarea TIC în educație: găsirea celor mai bune modalități de includere a TIC în învățare, lipsa echipamentelor adecvate în școli, proiectarea curriculum-ului TIC, dezvoltarea profesională a profesorilor, identificarea celor mai potrivite medii de învățare pentru elevi.
- TIC facilitează învățarea la distanță, participarea este sporită prin utilizarea platformelor de e-learning (Moodle), a conferințelor web (Adobe Connect, Anymeeting, Skype), inclusiv a rețelelor de socializare (Facebook).
- S-a evidențiat necesitatea găsirii celor mai bune modalități de a menține interesul cursanților prin interactivitatea cursurilor, încurajarea colaborării, motivarea.

Bibliografie

1. *Datele cheie referitoare la învățare și inovare prin intermediul TIC în școlile din Europa – 2011*, Agenția europeană Eurydice
2. Ciprian Ceobanu, *Învățarea în mediul virtual*, Editura Polirom, 2016

ÎMBUNĂTĂȚIREA CALITĂȚII EDUCAȚIEI ÎN DOMENIUL ȘTIINȚELOR DIN ȘCOLILE EUROPENE

*Prof. Ochia Mădălina Camelia,
Liceul Tehnologic “Ferdinand I” Rm. Vâlcea*

Title: *Improving the quality of science education in European schools*

Abstract

The paper presents the recent results of the PISA examination in the field of science and identifies some factors, national policies and solutions for improving student performance. An important factor is the science teachers' initial and continuous training. The conclusions of the study visit “Teachers' professional development for the quality of teaching”, that the author attended in Poland, are also mentioned.

Raportul internațional „Excellence and Equity in Education” (vol. I, 2016), include informații referitoare la performanțele sistemului educațional românesc în cadrul Programului OECD-PISA 2015. Astfel, pe scala generală de Științe, România a înregistrat un scor mediu de 435 puncte, ocupând poziția 48 din 70 țări/economii cu baze de date validate. Din acest punct de vedere, **România face parte din grupul de 11 țări** (între care Columbia, Israel, Portugalia și Qatar) **a căror performanță medie la Științe s-a îmbunătățit semnificativ** între 2006 și 2015.

Pe scala performanțelor PISA 2015, la Științe au fost definite șapte niveluri de proficiență. Nivelul 2 este considerat nivelul de bază necesar a fi atins de către un tânăr de 15 ani până la finalizarea învățământului obligatoriu, pentru a putea funcționa eficient în societatea cunoașterii. La PISA 2015, 35% dintre elevii români se situează la nivelul 2. Sub nivelul 2, adică la nivelurile 1a, 1b și sub nivelul 1b se situează 38,6% dintre elevi. Cumulat, la nivelurile superioare - 3, 4 și 5 - se plasează 27,5% dintre elevii români.

În testele PISA nu se intenționează doar evaluarea a ceea ce știu elevii în domeniul științelor, dar și ceea ce pot face cu ceea ce știu, precum și modul în care aceștia pot aplica în mod creativ cunoștințele științifice în situații reale de viață.

Principalii factori asociați cu performanța în domeniul științelor

1. Impactul mediului de acasă și caracteristicile individuale ale elevilor

O analiză a rezultatelor PISA 2006 a arătat că mediul de acasă, măsurat după un indice care rezumă starea fiecărui elev din punct de vedere economic, social și cultural, rămâne unul dintre factorii cei mai puternici care influențează performanța.

Elevii cu condiții socio-economice mai avantajoase sau aceia care au avut un părinte într-o carieră legată de științe au mai multe șanse să arate un interes general în domeniul științelor și să identifice modul în care științele le pot fi utile în viitor.

2. Impactul școlilor și al sistemelor de învățământ

În majoritatea țărilor și școlilor în care elevii sunt împărțiți pe filiere și profiluri diferite pe baza abilităților lor, performanța generală nu este îmbunătățită, iar diferențele socioeconomice sunt mărite. Cu cât mai devreme elevii sunt stratificați în instituții sau programe separate, cu atât mai puternic este impactul pe care mediul socio-economic al școlii îl are asupra performanței.

Alte cauze posibile ar putea fi: diferențele referitoare la condițiile socio-economice și culturale ale elevilor care intră la școală, inegalitățile geografice și diferențele de calitate sau eficacitate a instruirii la științe între școli.

Promovarea învățământului în domeniul științelor

1. Strategiile naționale

O strategie în acest context este considerată a fi un plan sau o metodă de abordare, de obicei, elaborată de guvernele naționale sau regionale într-un efort de a realiza cu succes un obiectiv general. Țările care au aplicat o strategie generală, globală, sunt Germania, Spania, Franța, Irlanda, Olanda, Austria, Marea Britanie, Norvegia, Finlanda, Franța.

În lipsa unor strategii mai cuprinzătoare, practic toate țările europene au dezvoltat politici și proiecte specifice. Multe dintre aceste inițiative se referă la parteneriatele școlare, înființarea de centre pentru științe și măsurile de orientare. Un alt domeniu important pe care multe țări își concentrează eforturile este dezvoltarea profesională continuă (DPC) a profesorilor de științe.

2. Creșterea motivației de învățare în domeniul științelor

Parteneriatele școlare din învățământul științelor implică activități de colaborare sau proiecte între profesori și elevi pe de o parte și părțile interesate din afara școlii în domeniul științei pe de altă parte. Partenerii pot varia și se întind de la agențiile guvernamentale, instituțiile de învățământ superior și asociațiile științifice până la companiile private.

Deși partenerii provin din diverse domenii de activitate și furnizează o contribuție specifică la proiecte, aceștia, de obicei, încearcă să realizeze unul sau mai multe dintre următoarele obiective:

- de a promova cultura științifică, cunoașterea și cercetarea prin familiarizarea elevilor și studenților cu procedurile științifice și prin diseminarea rezultatelor cercetării științifice în școli;
- de a-i face pe elevi și studenți să înțeleagă la ce sunt științele folosite, în special prin contactul cu companiile din domeniile legate de științe;
- de a consolida educația la științe prin:
 - îmbunătățirea și sprijinirea implementării curriculumului și predării științelor;
 - furnizarea de dezvoltare profesională continuă pentru profesori
 - sprijinirea elevilor și studenților la școală, în activitățile științifice;

3. Alte activități de promovare a științei: evenimentele și competițiile naționale

În afară de parteneriatele școlare și activitățile dezvoltate în anumite instituții și centre, alte tipuri de evenimente, cum ar fi festivalurile, concursurile și competițiile de știință au fost înființate în unele țări europene cu scopul de a promova învățământul științelor.

4. Îmbunătățirea formării profesorilor de științe

Mai multe studii au arătat necesitatea de a potrivi nevoile cadrelor didactice cu obiectivele programului de dezvoltare. Dovezile confirmă ipotezele intuitive și anume că atunci când necesitățile legate de școală ale unui profesor și nevoile sale personale nu sunt prevăzute direct în formarea continuă, schimbarea este greu de realizat.

Alte strategii susținute de cercetările recente pentru îmbunătățirea eficienței formării continue a profesorilor includ **promovarea colegialității** în cadrul școlilor unde instrumentele, cum ar fi studiul lecției sau copredarea (predarea în colaborare), sunt utilizate pentru a permite profesioniștilor să-și îmbunătățească constructiv predarea. **Mentoratul în școală** (care se concentrează pe problemele și aspectele curente) și chiar acțiunea de cercetare s-au dovedit că oferă rezultate pozitive.

Legat de această temă, în perioada 11/6/2012 – 15/6/2012 am participat în Bialystok/Polonia la vizita de studiu cu tema *Teachers' professional development for raising the quality of teaching*.

Câteva din concluziile vizitei de studiu

1. Abordări ale țărilor participante privind tema vizitei

Multe dintre abordările privind formarea cadrelor didactice din țările reprezentate în această vizită de studiu sunt similare, incluzând:

- formarea inițială realizată în universități prezintă un echilibru între componentele teoretice și practice. În unele țări, studiile de master sunt de așteptat sau mai răspândite.
- centrele de formare a profesorilor conduse de către autoritățile administrative locale sau regionale, oferă o gamă largă de cursuri, formare, consultanță și suport. În unele țări există parteneriate puternice între organizațiile implicate în educația inițială și continuă a cadrelor didactice: școli, autorități locale, universități, ministere, reprezentanți ai mediului de afaceri sau industrie.

2. Dificultăți întâmpinate în eforturile derulate în vederea implementării politicilor privind tema

În unele țări, pregătirea continuă a cadrelor didactice este un drept, uneori o obligație. Motivația de a participa la formarea continuă este asigurată de:

- interesul intrinsec sau nevoia de formare;
- prioritățile instituționale și / sau naționale;
- perspective de promovare;
- nevoia percepută pentru îmbunătățire, acțiuni de remediere.

Cooperarea între cadrele didactice pentru a sprijini dezvoltarea lor profesională și metodică este o provocare în unele cazuri, astfel încât acestea au tendința de a lucra individual. Grupul a fost de acord că reprezentanții conducerii școlilor sunt un factor important în a stabili ca prioritate importantă dezvoltarea continuă a profesorilor.

3. Soluții inovative identificate în cadrul vizitei

- inovarea prin TIC, de exemplu, utilizarea tehnologiei video pentru a înregistra lecțiile, care vor fi ulterior utilizate pentru învățare prin observarea și analiza predării și învățării;
- furnizarea de cursuri de lungimi și tipuri diferite, pentru a răspunde nevoilor identificate de dezvoltare a cadrelor didactice;
- disponibilitatea de cursuri care conduc la calificări profesionale și academice;
- utilizarea consultanței ca un mijloc de a oferi suport personalizat pentru profesori, în satisfacerea nevoilor identificate de dezvoltare;
- abordări bazate pe practică, incluzând investigarea profesorilor și programe de îmbunătățire conduse de profesor;
- parteneriate între școli, autorități locale, universități și mediul de afaceri;
- acces la facilitățile oferite de bibliotecă și la resursele educaționale disponibile în centrele cadrelor didactice, în universități și în mediul online.

Bibliografie

1. *Educația în domeniul științelor în Europa: Politici naționale, practici și cercetare*, Agenția europeană Eurydice, 2011
2. www.edu.ro

ȘCOALĂ EUROPEANĂ VS ȘCOALĂ ROMÂNEASCĂ?

Prof. Oprea-Mândruț Alina Mihaela
Grădinița cu program prelungit nr. 19
Drobeta Turnu Severin, Mehedinți

The education system in each country has its own particularities, determined by the economic, social, political, cultural and civilization level of society, the specific traditions of a nation and the pedagogical concepts it promotes. Thus, by making a comparison between the Education in Romania and other countries in the European Union, there are some similarities but also differences in terms of it.

Sistemul de învățământ, privit ca un întreg, se referă, în mod fundamental, la organizarea sub formă instituțională a învățământului, în acest sens sistemul de învățământ cuprinzând totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educaționale. Mai trebuie spus că sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări. Prin urmare, există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, caracteristici și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară.

Conform Ministerului Educației, evaluatorii au avut anul acesta în vedere mai multe criterii de selecție: coerența activităților derulate în cadrul proiectelor/programelor comunitare cu politica generală a instituției școlare, integrarea activităților derulate în cadrul proiectelor/programelor comunitare în programul curent al școlii, performanțele școlare reflectate în rezultatele elevilor la examenele naționale, olimpiade și concursuri școlare, asigurarea egalității de șanse, continuitate și constanță în derularea de activități/ proiecte/ programe comunitare, strategie și modalități de implementare și evaluare, strategie și modalități de valorizare (diseminare și exploatare a rezultatelor/produselor), dezvoltarea dimensiunii europene a educației, prin activitățile de cooperare europeană și calitatea documentelor de.

Pe scurt, o sumă de aspecte extrem de generoasă sub aspectul ei perfect acoperitor, care nu lasă niciun colțisor de activitate școlară neacoperit.

În felul acesta se câștigă – pentru trei ani – râvnitul statut de Școală europeană, se agață distincția în perete sau deasupra intrării în școală și toată lumea este fericită. De ce? Pentru că timp de câțiva ani a primit permisiunea să se numească Școală europeană, după care va reveni probabil, la statutul de școală românească. Cel puțin, asta rezultă. Și mai rezultă faptul că școala românească nu este europeană. Ceea ce ne pune sau ar trebui să ne pună, cumva, pe gânduri.

Trecând peste faptul că această disjuncție – școală europeană/ școală românească – pare pe cât de nedreaptă, pe atât de absurdă, deoarece ne întoarce cu gândul la începutul anilor 90, când România se lupta ”să intre” în Europa – trebuie să ne gândim dacă școala românească este sau nu europeană, dacă acest standard calitativ ar trebui să fie și un model demn de urmat pentru instituțiile de învățământ de la noi, dacă nu cumva paradigma educațională europeană are, la rândul ei, ori cât de greu ar fi pentru unii să creadă, și puncte slabe. Violența din spatele zidurilor de școală, agresivitatea crescândă a elevilor, pătrunderea drogurilor și alcoolului în incinta spațiilor de învățământ, prostituția, sexualitatea și manifestările anormale ale sexualității, obrăznicia elevilor în fața profesorilor au intrat în școala românească, nu înainte de 1989, ci după, pe filieră... europeană.

Concluzionând, modelul European este totuși un model care, cel puțin din punct de vedere moral, ar trebui luat cum grano salis.

Școala românească are profesori de excepție, are olimpici care aduc România în vârful ierarhiei mondiale la olimpiadele și concursurile școlare, are antrenori de olimpici care anual participă cu acești copii minuați la marile înfruntări științifice de pe toate meridianele globului. Elevii români încă nu intră cu arme în incinta școlii, încă nu iau ostateci, încă nu îșiucid profesori. Elevii români sunt încă beneficiarii reminiscențelor unei educații "desuete", bazate pe respect.

Copiii românilor care pleacă să muncească în străinătate își uimesc colegii prin nivelul foarte ridicat de cunoștințe acumulate în școala românească. Cine se face atunci vinovat că, în ciuda acestor realități frumoase, cu care nu putem decât să ne mândrim, sistemul de educație din țara noastră se zbate într-o criză fără precedent, din care nu reușește să iasă de 25 de ani?

De curând, un post de televiziune de la noi anunța că într-un top mondial al sistemelor de învățământ, realizat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, România "este corigentă la capitolul Educație".

Aceeași organizație mai susține că educația românească suferă din cauza lipsei de reforme radicale și mai ales de investiții. Vinovați, așadar, pentru faptul că aceste resurse minunate cu care ne-a înzestrat Dumnezeu – copii inteligenți, școli care pot produce performanță, profesori de calitate – nu beneficiază de niciun viitor aici, sunt cei care timp de un sfert de secol s-au jucat cu educația cum au vrut și au știut și au tratat-o ca pe o monedă de schimb în campaniile electorale. Lipsa de viziune și reaua credință aparțin, în concluzie, clasei politice care a emanat, indiferent de coloratură, lunga serie de miniștri cu experimentele lor cu, legile și reformele aberante care au împins educația românească în pragul distrugerii.

Ne plângem și ne întrebăm de ce la noi nu se poate face ceea ce au făcut țările asiatice, fruntașe în clasamentul sus amintit. Aceste țări au astăzi o dezvoltare economică spectaculoasă. Ca și Finlanda, de altfel.

Suntem uimiți să auzim că, în conformitate cu același studiu, România ocupă ultima poziție din spațiul comunitar și se află în a doua jumătate a clasamentului mondial, poziția 44, din 76 de țări.

Profesorii, indiferent că sunt sau nu membri de sindicat, atrag atenția cu disperare de ani și ani de zile că fără bani nu se poate face educație, iar statisticile arată limpede ce efecte benefice, pe termen lung, pot avea investițiile în educație. Sunt țări în care învățământul primește și 20-25% din PIB, în vreme ce, în România, statul nu poate aloca mai mult de 4%. Nu poate sau nu vrea. Varianta corectă este a doua, deoarece pensiile de lux pe care și le vor vota aleșii poporului nu permit educației să se salveze de la dezastru.

60 de unități de învățământ preuniversitar au primit anul acesta titlul de școală europeană. Profesorii și elevii acestor școli merită felicitări cu prisosință, dar să nu-și facă din această distincție un titlu de glorie, pentru că merită mai mult decât un titlu care durează trei ani. Aceste școli și întreg învățământul românesc merită o resetare sănătoasă, o salvatoare și reală schimbare de paradigmă, dar mai presus de toate, o clasă politică morală și cu un coeficient de inteligență decent, în stare să înțeleagă că numai prin educație putem sta alături de restul lumii civilizate, fără să tânjim neapărat după statutul de "europeni".

În primul rând, în România, sistemul de învățământ este organizat pe niveluri, asigurând coerența și continuitatea instruirii și educației, în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale. Sistemul național de învățământ cuprinde învățământ preșcolar, învățământ primar (clasa I-IV), învățământ secundar care cuprinde: învățământ gimnazial, secundar inferior (clasa V-IX); învățământ liceal, secundar superior (clasa X-XII/ XIII); profesional anii I-II/ III; învățământ postliceal, învățământ superior (învățământ universitar de scurtă durată (colegii de 3 ani) și de lungă durată (4-6 ani); învățământ post-universitar (master, studii academice, doctorat) și se mai pot adăuga educația permanentă, învățământ deschis la distanță, învățământ particular, pentru minorități și învățământ special.

O măsură importantă adoptată, constituie prelungirea învățământului obligatoriu la 10 clase. Vârsta de debut a școlarizării se face de la 6 ani, iar teoretic vârsta de încheiere a învățământului obligatoriu este de 16 ani.

Învățământul primar (clasa I-IV) funcționează numai ca învățământ de zi, la fel ca și cel secundar inferior (gimnaziul – clasa V-IX).

Planul de învățământ cuprinde ariile curriculare: limbă și comunicare, matematică și științe, om și societate, arte, educație fizică și sport, tehnologii, consiliere și orientare.

Acest nivel se încheie cu susținerea unui examen și obținerea certificatului de capacitate, care permite înscrierea la concursul de admitere în învățământul secundar superior.

Învățământul secundar superior cuprinde: licee, școli profesionale și școli de ucenici. Admiterea în fiecare dintre acestea se realizează prin concurs. Liceele organizează cursuri de zi, cu durata de 4 ani (clasa IX-XII) și cursuri serale sau fără frecvență cu durata de 5 ani (IX-XIII). Învățământul liceal funcționează cu următoarele filiere și profiluri: teoretic (real și uman), tehnologic (tehnic, servicii, protecția mediului) și vocațional (militar, teologic, sportiv, artistic).

Studiile liceale se încheie cu un examen de bacalaureat (diversificat în funcție de profilul liceului și de opțiunea elevului) care permite obținerea unei diplome. Pe baza acesteia, elevii se pot înscrie la concursul de admitere în învățământul superior. Pe lângă diploma de bacalaureat, liceele eliberează și un atestat profesional, care facilitează integrarea în muncă a absolvenților.

Învățământul superior se organizează în două forme: învățământ superior de scurtă durată (3 ani) și învățământ superior de lungă durată (4-6 ani), ambele desfășurându-se atât prin cursuri de zi, cât și seral sau fără frecvență. Ambele forme de învățământ superior presupun un concurs de admitere, la care pot participa absolvenții de liceu cu diplomă de bacalaureat.

Se poate include și învățământul post-universitar, ce asigură specializarea în domeniu sau extinderea și perfecționarea pregătirii atestate prin diploma de licență sau de absolvire. Admiterea în învățământul post-universitar se face prin concurs. Educația permanentă este o formă de instruire pusă la dispoziția adulților din partea Ministerului Educației în colaborare cu alte ministere, cu mass-media și cu alte organisme interesate. Pentru a facilita accesul la știință și cultură a tuturor cetățenilor, indiferent de vârstă. Învățământul deschis (la distanță) este o formă de instruire a adulților care utilizează tehnologii moderne de comunicare și de transmitere a informației. Învățământul pentru minorități este organizat pentru persoanele aparținând minorităților naționale care au dreptul să studieze și să se instruiască în limba maternă la toate nivelurile și formele de învățământ. Învățământul special se organizează pentru preșcolarii și elevii cu deficiențe psihice, senzoriale, motorii etc. în scopul instruirii și educării, recuperării și integrării lor sociale.

Comparativ cu țările europene, sistemul de învățământ din România are atât avantaje cât și dezavantaje. Avantajele sunt începând de la gratuitatea învățământului obligatoriu și asigurarea manualelor în această perioadă, până la sistemul de burse acordate, sistemul de notare și deexaminare finală dar și organizarea orelor de curs. Astfel dacă în România, pe tot parcursul perioadei de învățământ obligatoriu resursele bibliografice sunt distribuite gratuit, în Italia nici în învățământul primar nu sunt asigurate manualele școlare, astfel încât achiziționarea acestor arevine în sarcina părinților. O diferență mare între sistemul de organizare a orelor de curs în România și în Italia este aceea că deși elevii pot avea și șapte ore aceștia au o singură recreație de 20 de minute, iar ora de curs durează 55 de minute, în condițiile în care în România orele de curs durează 50 de minute urmate de pauze de 10 minute. Un mic avantaj îl constituie pentru România și Examenul de Bacalaureat, întrucât comparativ cu celelalte țări, are un grad de dificultate al subiectelor crescător, astfel încât să poată fi luat nu doar de cei cu performanțe școlare ridicate.

De asemenea sistemul nostru de învățământ prezintă și dezavantaje. Un astfel de exemplu este că în Portugalia la universități îți sunt oferite atât resursele informatice cu mult mai multe decât în România cât și instrumentele necesare, respectiv laptop-uri cu conexiune la internet pe tot parcursul cursurilor. Pentru sistemul de învățământ din România un alt dezavantaj îl reprezintă metodele de predare aplicate în școli, întrucât de cele mai multe ori ele se bazează pe

multe informații teoretice prezentate doar de profesor, comparativ cu celelalte țări în care sunt folosite pentru predare: videoproiectoare, table inteligente și se bazează foarte mult pe formarea spiritului de lucru în echipă, de competențe în ceea ce privește prezentările publice, în fața colegilor, deformare a unei gândiri mai mult practice și mai puțin teoretice ca în cazul României.

BIBLIOGRAFIE

1. Rodica Șovar - *Educația timpurie între deziderat și realitate* - Revista Învățământului Preșcolar nr. 3-4/2006
2. Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului - *Revista Învățământului Preșcolar*, nr.3/2007

DEZVOLTAREA ANTREPRENORIALĂ ȘI PROGRESUL SOCIETĂȚII

Prof. Paloș Claudia Daniela

Grădinița cu program prelungit nr. 19

Drobeta Turnu Severin, Mehedinți

It is necessary to take into account the specifics of the economic environment in educating the young generation. Given that it is about undertaking an approach such as entrepreneurship education, it could start by explaining the meanings of some basic terms, and the first one could be the entrepreneur who can be defined as a person who initiates and carries out an action, assuming the risks associated with innovation in return for personal satisfaction (material, psychological, moral or social). In a limited sense in the sphere of the economy, the entrepreneur can be defined as a person who initiates, individually or in association with others, an enterprise that invests capital and works in industry, agriculture, transport, commerce, services. In this sense, it is possible to outline certain personality traits that are considered to be common to most successful entrepreneurs: initiative spirit, perseverance, self-confidence, self-worth, need for fulfillment, ie the desire to achieve goals Own ability to take personal and financial risks, high energy potential, materialized in the ability to make a heavy and long effort, etc. Of course, these attributes are present in different proportions in the individual personality structure and it is possible that some of them are not present, which does not mean that the individual can not be enterprising.

Educația este o dimensiune a omului contemporan. Asociată cu învățarea, educația ne însoțește de la naștere și până la sfârșitul vieții. Omul modern, pentru a putea trăi și munci în comunitatea umană, pentru a se putea bucura de tezaurul cunoașterii este obligat să învețe continuu, deoarece însăși cunoașterea umană se dezvoltă permanent și exponențial.

Educația antreprenorială vizează mai multe competențe, cum ar fi: utilizarea unor concepte specifice pentru explicarea și interpretarea unor procese și fapte din viața reală, aplicarea unor cunoștințe specifice în anumite situații caracteristice economiei de piață și în analizarea posibilităților de dezvoltare personală etc. Educația antreprenorială este un demers de o mare complexitate, care, dat fiind specificul său, este mai adecvat unor discipline aferente ariei curriculare „Om și societate”, și anume cultura civică, întrucât problemele pe care această dimensiune a educației le abordează sunt de natură preponderant economică și socială. Inițierea și dezvoltarea unei afaceri ar putea fi puse în discuție și de către profesorul diriginte în cadrul activităților specifice pe care el le realizează cu elevii de care se ocupă. Pentru ca elevii să poată în viitor, dacă vor dori, să inițieze o afacere, ei ar trebui să primească informații despre cadrul

legislativ care reglementează acest domeniu. Ei ar putea conștientiza faptul că într-o economie de piață oamenii au libertatea de a presta diferite activități aducătoare de venit, devenind astfel agenți economici definiți ca persoane sau grupuri de persoane fizice sau juridice care au comportamente economice similare.

Din punct de vedere instituțional, agenții economici s-ar putea grupa în: persoane fizice autorizate, care desfășoară o activitate independentă, fără a avea personalitate juridică; asociații familiale, constituite între membrii unei familii, nici ele neavând personalitate juridică; societăți comerciale, constituite prin asocierea unor persoane fizice sau juridice. Ar fi bine ca elevii să înțeleagă faptul că inițierea unei afaceri se cere a fi planificată în mod judicios printr-un plan de afaceri, care este un proiect profesional prin care se sintetizează obiectivele și strategiile necesare atingerii acestora în situația lansării sau dezvoltării unei activități economice. Un alt demers care precede inițierea unei afaceri, dar care, totodată, însoțește întreaga derulare a ei este studierea pieței. Din acest motiv, elevii să fie familiarizați cu unele elemente de marketing, care poate fi definit drept procesul de identificare a cerințelor pieței de elaborare a modalităților în care aceste cerințe urmează a fi satisfăcute.

În activitatea economică se utilizează mai multe tipuri de resurse: resurse materiale, adică bunuri produse prin muncă și utilizate pentru obținerea altor bunuri sau servicii destinate vânzării de piață. Ele reprezintă factorul de producție numit „capital”, care poate fi fix, circulant; Resurse financiare, care fac posibilă procurarea factorilor de producție. Procesul de finanțare a unei afaceri are ca etape: alegerea sursei de finanțare sau de împrumut, prezentarea cererii de finanțare. Resursele umane reprezintă totalitatea persoanelor existente în cadrul unei societăți comerciale. Gestiunea acestora este o activitate complexă, care cuprinde: recrutarea personalului corespunzător; selecția, alegerea în vederea angajării a candidaților care au acele calități aferente unor anumite posturi, angajarea persoanelor selecționate, orientarea și instruirea noilor angajați, compensarea pentru munca depusă, prin salarii și stimulente, salariile stabilindu-se la început în funcție de timpul lucrat sau de numărul de produse realizate. După ce un anumit produs sau serviciu este realizat, este foarte important și modul în care el este lansat și promovat. În acest sens, li se poate prezenta elevilor conceptul de „mix de marketing”, care desemnează ansamblul instrumentelor care țin de politica de produs, de preț, de distribuție și de comunicare pe care o societate comercială o elaborează în raport cu resursele de care ea dispune și cu condițiile existente pe piață. Etapele parcurse în elaborarea unei strategii de promovare a unui produs sunt: identificarea clientului vizat, determinarea obiectivelor promovării, conceperea mesajului, alegerea canalelor de promovare, stabilirea bugetului pentru activitatea de promovare, evaluarea procesului de promovare. Există mai multe categorii de persoane față de care întreprinzătorul are anumite responsabilități: angajații firmei, să fii tratat în mod corect și cu respect, responsabilități față de acționari, față de furnizori și intermediari, față de client, plata la timp a impozitelor și a taxelor, respectarea diversității culturale în condițiile unei tendințe tot mai accentuate de globalizare, care se manifestă și în mediul economic, protecția consumatorilor.

Inițierea și derularea unei afaceri presupune și o serie de riscuri, iar elevii ar trebui să fie determinați să conștientizeze acest lucru, pentru a fi pregătiți și din acest punct de vedere pentru o eventuală carieră de antreprenori.

Ieșirea din afacere reprezintă încheierea firească a unui ciclu antreprenorial, iar întreprinzătorul ar trebui să ia în calcul și această problemă, care se poate realiza prin mai multe modalități, de exemplu: vânzarea afacerii, fuziunea acțiunilor și/sau a activelor unei firme cu acelea ale alteia, transformarea în societate pe acțiuni, transferarea afacerii către membrii familiei, lichidarea, care presupune vânzarea activelor firmei în vederea încetării activității acesteia, falimentul, care are ca prime indicii: părăsirea firmei de către persoanele-cheie, aprovizionarea deficitară cu materii prime și material etc.

Educația antreprenorială are un caracter aplicativ, căci el presupune formarea și dezvoltarea la elevi a unor competențe specifice, pe care ei să le poată utiliza la nevoie, iar activitatea de

predare-învățare se cere a fi centrată pe elev și cât mai apropiată de realitatea economică imediată. O metodă în acest sens și care se poate aplica la orele de consiliere ar fi *Dezbaterea*, iar ea s-ar putea realiza cu participarea unor invitați care să le vorbească elevilor pe anumite teme, după care să răspundă întrebărilor adresate de ei. Astfel:

- un întreprinzător din comunitatea locală le-ar putea vorbi elevilor despre specificul afacerii sale, despre felul în care a depășit dificultățile și despre trăsăturile de personalitate care l-au ajutat în derularea și dezvoltarea afacerii (în prealabil, la lecțiile de consiliere, profesorul diriginte să le fi vorbit elevilor despre abilități și aptitudini care reprezintă talentele tale și la ce ești bun. Multe abilități și aptitudini se dezvoltă și se educă în școală și sunt folosite mai târziu în viață. A desena, a juca baschet, a rezolva probleme de matematică sunt exemple de abilități; la fel interesele sunt activități sau hobby-uri pe care îți face plăcere să le faci. Anumite interese se pot confunda cu abilități, totuși poți să fii bun la ceva, să ai o abilitate, dar să nu-ți placă să faci acel lucru, un interes. Pe de altă parte, poate că ți-ar plăcea să faci ceva la care nu ești bun. Exemple de preferințe: să fii împreună cu prietenii, să vizitezi un mall, să practici un sport, să citești o carte...);

- ar putea fi invitat în clasă un reprezentant al unei firme de consultanță în domeniul afacerilor, care să le prezinte elevilor structura unui plan de afaceri, a unui proiect de finanțare, a unui contract de muncă etc.;

- un reprezentant al unei societăți de asigurări le-ar putea vorbi elevilor despre modalitățile concrete de transferare a riscurilor;

- prezența în clasă a unui jurist ar putea ușura cunoașterea de către elevi a implicațiilor legislative ale demarării, derulării și încheierii unei afaceri, inclusiv ale falimentului acesteia;

- ar mai putea fi invitați în clasă reprezentanți ai unor instituții precum: Camera de Comerț și Industrie, Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă, acestea putându-le vorbi elevilor despre activitatea pe care o desfășoară instituțiile respective și despre felul în care îi pot ele sprijini pe întreprinzători.

Educația antreprenorială reprezintă, așadar, o dimensiune de actualitate a acțiunii formative, iar pentru ca un astfel de demers formativ să nu se realizeze la întâmplare, ci să aibă un caracter coerent și sistematic, este important ca el să se realizeze într-un cadru instituționalizat, pe băncile școlii.

Sunt temeuri sigure pentru a demonstra că înfățișarea școlii este expresia societății pe care o slujește, după cum aceasta din urmă trădează virtuțile sau carențele școlii. Paralelismul dintre dezvoltarea școlii și a societății umane este evident. Desigur, școala trebuie să se dezvolte cel puțin în pas cu societatea, mai ales că efectele instructiv-educative asupra individului nu se văd imediat, „productivitatea” calitativă a învățământului cântărindu-se după o perioadă mai îndelungată. Aceasta înseamnă limpede că orice greșeală în politica școlară se evidențiază după minimum un deceniu, iar actele reparatorii se dovedesc puțin eficiente.

În același timp, „transformările, experimentele, îmbunătățirile practice în învățământul de toate gradele se cer cumpănite și urmărite cu mare atenție, deoarece școala, asemenea organismelor vii, manifestă sensibilitate la traumatisme și nu agreează schimbări repetate de concepții, orientări care nu sunt în acord cu forțele, mijloacele și spiritul său” (Cristofor I. Simionescu, 1978). În istoria școlii noastre s-au scris pagini de adâncă semnificație și de conținut, care reflectă marea sete de cunoștințe, de cultură și progres a poporului nostru.

În viața școlii s-au înregistrat de-a lungul anilor, în special după 1990, însemnate prefaceri și încercări de îmbunătățire a cadrului organizatoric, structural sau al conținutului învățământului, precum și în domeniul didacticii disciplinelor de învățământ.

Sunt numeroase pârgurile prin intermediul cărora se încearcă armonizarea școlii românești la mutațiile care se produc pe plan european și mondial și, în același timp, punerea de acord a școlii cu modul de a gândi și acționa al oamenilor la începutul mileniului trei. Această realitate nu trebuie privită simplu și ușor de materializat în practică. Ea impune o instrucție și educație permanentă prin

școală și în afara sa și totodată nu poate fi satisfăcută fără atingerea unui nivel mediu de cultură și receptivitate la nou, cu mult peste cel de până acum.

Școala are răspunderi deosebit de mari, neputând rămâne în urma exploziei informaționale actuale. Ea trebuie să pregătească tineretul școlar pentru a-l face capabil să recepționeze/ proceseze permanent informații, să le selecteze și să le aplice la nevoie, participând activ la dezvoltarea societății umane.

Există un minim de cunoștințe teoretice, de cultură generală, de care trebuie să dispună orice tânăr din societatea noastră. Această zestre o dă școala tineretului care dorește să studieze și să fie util societății. Cine nu dispune de un cuantum minim de cunoștințe asupra lumii înconjurătoare, asupra istoriei societății omenești, cine nu știe bine trecutul poporului său, cine nu știe legile de bază ale științelor naturii și sociale nu poate aspira la înțelegerea mutațiilor din societate, este confuz în fața realității, iar acțiunile sale, oricare ar fi, sunt pur mecanice și fără conținut spiritual.

În același timp, școala trebuie să spiritualizeze individul și acest lucru nu se poate realiza fără o mare exigență și instrucție teoretică. Totodată, școala trebuie să formeze competențe practice, trebuie să învețe tineretul cum să gândească și cum să acționeze în condițiile mereu schimbătoare ale mediului de viață.

Atitudinea față de școală și educație diferă de la individ la individ, în funcție de numeroși factori, care țin atât de personalitatea fiecăruia, cât și de mediul familial și social în care trăiește. Deoarece, așa cum spune Suchodolschi, „tineretul se formează astăzi, practic, în viață, care îl înconjoară din toate părțile”, este adesea dificil de stabilit cu ce pondere intervin diverși factori asupra formării și dezvoltării personalității oamenilor și, implicit, asupra dezvoltării societății omenești.

Omenirea este confruntată astăzi cu o revoluție în știință și tehnologie galopantă, vorbindu-se de o adevărată explozie a cunoașterii, de o creștere în progresie geometrică a cuceririlor științifice. În aceste condiții, școala va trebui să formeze la tineri, cu mai multă perseverență și responsabilitate, spiritul științific, să le trezească curiozitatea pentru înnoirile tehnologice care să determine progresul economic, social și cultural al societății umane.

Problematika școlii devine complexă în contextul societății cunoașterii și nu poate fi soluționată prin măsuri punctuale sau sectoriale, cum adesea s-a încercat de către fiecare conducere ministerială. Este nevoie de o strategie a educației la nivel național, deoarece dispersarea resurselor umane, materiale și financiare nu poate duce decât la dispersarea activității școlare însăși și la diminuarea efectelor ei practice la scară națională și la nivelul comunităților locale.

BIBLIOGRAFIE

- Bobbitt, F. (1972) [1918], *The Curriculum*, New York: Arno Press
- Chiș, V. (2001) *Activitatea profesorului între curriculum și evaluare*, Editura PUC, Cluj-Napoca
- Crețu, C. (1998), *Curriculum diferențiat și personalizat*, Editura Polirom, Iași
- Delors, J. (coord.) (2000), *Comoara lăuntrică. Raportul către UNESCO al Comisiei Internaționale pentru Educație în secolul XXI*, Editura Polirom, Iași
- Ionescu, M.; Radu, I. (coord.) (2001), *Didactica modernă*, ediția a II-a, revizuită, Editura Dacia, Cluj-Napoca
- Stanciu, M. (1999), *Reforma conținuturilor învățământului. Cadru metodologic*, Editura Polirom, Iași
- (1999) *Curriculum Național – Planuri cadru de învățământ pentru învățământul preuniversitar*, C.N.C., Editura Corint, București

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN DANEMARCA

*Paulescu Constantin ,
Școala Gimnazială Podeni*

In the World Database of Happiness, Denmark is one of the first places. The reasons could be related to the fact that we are talking about a rich, structurally unordered society in which democracy works very well. Denmark has a well-organized infrastructure, close to zero unemployment, a social system offering free medical and educational services (but also other social benefits) or a very low crime rate. Foreigners living in Denmark benefit the social system equally.

Sistemul de învățământ reprezintă un subsistem al sistemului social, acesta fiind subordonat și integrat în cadrul și structura generală a societății, neavând doar o structură internă, ci supunându-se și unor impulsuri sociale externe.

Sistemul de învățământ, privit ca un întreg, se referă, în mod fundamental, la organizarea sub formă instituțională a învățământului, în acest sens sistemul de învățământ cuprinzând totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educaționale.

Mai trebuie spus că sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări.

În majoritatea țărilor lumii, sistemele de învățământ sunt structurate pe cicluri de învățământ (primar, secundar, superior) și trepte (ex. învățământul secundar inferior și superior, învățământ superior de lungă durată și de scurtă durată). Fiecare treaptă este, la rândul ei, structurată pe mai multe profiluri și filiere (de ex. licee de filologie, licee economice, militare, pedagogice etc.).

Țară ce investește masiv în educație (ocupă primul loc în lume din punct de vedere al cheltuielilor publice pentru educație), Danemarca este recunoscută internațional pentru calitatea vieții, lipsă poluării (uneori și miniștri merg cu bicicleta la serviciu) dar și pentru calitatea serviciilor sociale oferite cetățenilor sau pentru mediul său de business extrem de atractiv.

Educația universitară daneză are o tradiție academică bazată atât pe inovația dinamică în cercetare cât și pe metode de predare și studiu foarte inovatoare. Cele mai importante caracteristici ale vieții universitare în Danemarca sunt: standarde academice foarte ridicate, implicarea activă a studenților în studiu, activitate bazată pe proiecte, studii interdisciplinare.

Danemarca are cel mai eficient și mai bine structurat sistem de învățământ ce se axează după cele patru dimensiuni ale învățării definite de UNESCO și anume: „învățarea pentru a ști”, acoperită de educația formală, „învățarea pentru a face”, reprezentată de perfecționarea la locul de muncă, „învățarea conviețuirii”, legată de activitățile sociale desfășurate în timpul liber și, în final „învățarea organizării propriei vieți”, care presupune acumularea de informații puse în slujba dezvoltării personale și a unui stil mai bun de viață.

Sistemul educațional danez constă într-un an preșcolar opțional și 9-10 ani de școală în cadrul învățământului primar și secundar inferior, după care elevii trebuie să aleagă între cursurile

academice din cadrul învățământului secundar superior oferite de Gymnasium și colegiile vocaționale și educația profesională cu orientare practică și cursuri de formare, instruire oferite de colegiile vocaționale.

Următoarea alegere privind studiile este făcută la vârsta de 19-20 de ani și constă în alegerea între cursurile universitare și ale instituțiilor de învățământ superior non-universitare.

Folkeskole (școala primară) care constituie prima parte a învățământului secundar, cuprinde un an preșcolar opțional, urmat de nouă ani de studii obligatorii și un al zecelea an care este opțional. După cei 9 - 10 ani de studiu ai școlii primare elevii pot opta pentru Gymnasium (școli teoretice) care le oferă o educație completă și a cărei diplomă de absolvire le este necesară pentru admiterea la facultate.

Învățământul secundar superior este de orientare generală sau profesională. Este împărțit în trei mari ramuri cu o perioadă de studii cuprinsă între 2-5 ani în funcție de ramură. Aceste ramuri sunt:

- Gymnasium (școli teoretice);
- Școli tehnice și comerciale;
- Școli de formare și educație profesională.

Aceste școli se adresează copiilor cu vârste cuprinse între 16-19 ani și poartă denumirea de „*Ungdomsuddannelser*” (programe educaționale pentru tineret). Instruirea pentru examinările tehnice și comerciale se desfășoară exclusiv în școală. În urma susținerii unui examen elevii se pot transfera la aceste școli direct din *Folkeskole*. Învățământul superior în Danemarca include atât cursuri de pregătire academică cât și o serie de cursuri non-academice de scurtă durată. Diploma de studii superioare este dobândită în cadrul *Universiteter* (Universității) și *Hojere Lærestalter* (Instituții de învățământ superior). Ultima oferă cursuri de formare specializate până la nivel universitar.

Danemarca are un sistem universitar bine dezvoltat. Există diferențe între universități, universități tehnice și alte instituții de învățământ superior. Sunt cursuri de scurtă durată (până la 3 ani), de durată medie (3 - 4 ani) și studii de lungă durată (peste 4 ani).

Sistemul de notare este următorul: -3, 00, 2, 4, 7, 10 și 12, nota de trecere fiind 2.

12 - Pentru o performanță excelentă, afișarea unui nivel ridicat de cunoștință a tuturor aspectelor legate de materialul relevant, cu sau fără puncte slabe sau doar cu câteva greșeli minore.

10 - Pentru o performanță foarte bună, afișând un nivel ridicat de cunoaștere a mai multor aspecte ale materialului în cauză, doar cu deficiențe minore.

7 - Pentru o performanță bună, afișarea bună a cunoștințelor materialului în cauză, dar, de asemenea cu unele deficiențe.

4 - Pentru o performanță acceptabilă, afișarea corectă a anumitor cunoștințe ale materialelor relevante, dar, de asemenea cu unele deficiențe majore.

02 - Pentru o performanță care îndeplinește doar cerințele minime acceptate.

00 - Pentru o performanță care nu îndeplinește cerințele minime acceptate.

-3 - Pentru o performanță, care este inacceptabilă în toate privințele.

Evaluările dețin un loc secundar în prioritățile învățământului obligatoriu. Totul este conceput astfel încât să fie evitate situațiile stresante atât pentru elevi, profesori sau directorul de

școală. Rezultatele evaluărilor nu sunt făcute cunoscute elevilor și părinților ci doar profesorilor cu scop de concepere a planurilor de ameliorare pentru elevii cu dificultăți de învățare.

Acceptarea insuccesului și critica sunt considerate ineficiente, demotivante. Abordarea pozitivă a oricărui aspect este considerată strategia eficientă.

În Danemarca, testarea națională a fost introdusă în 1975 și implementată complet în 2010, sub forma testelor finale la sfârșitul școlii secundare dar și pentru aproape fiecare an al învățământului obligatoriu. Acest tip de testare a fost adăugat la sistemul național de evaluare, în scopul de a monitoriza progresele și rezultatele elevilor și de a produce informații relevante astfel încât profesorii să poată satisface nevoile elevilor mai eficient, iar școlile să-și îmbunătățească calitatea educației. Obiectivul este de a combina modelele tradiționale de monitorizare de sus în jos cu abordările de jos în sus ale evaluării elevilor la nivelul școlii, astfel încât calitatea învățământului este măsurată mai eficient și astfel îmbunătățită. Danemarca începe testarea în al doilea an de școală, utilizând instrumente standardizate mai des decât celelalte țări-alegând, de asemenea, să testeze un număr foarte mare de materii.

Din cel de-al doilea an școlar și până la sfârșitul învățământului obligatoriu în Danemarca, elevii trebuie să susțină între 10 și 36 de teste la daneză, matematică, engleză, biologie, fizică/chimie și geografie. Testarea la fiecare din aceste discipline este obligatorie în anumii ani școlari specifici. În plus, teste opționale sunt susținute în daneză ca a doua limbă.

Examenul de absolvire a *Folkeskole* includ o listă extinsă de discipline în comparație cu gama deja destul de largă testată în anii școlari anteriori. Testele naționale din Danemarca bazate pe TIC, se caracterizează prin adaptări importante în funcție de nivelul fiecărui elev. De aceea, fiecare elev la fiecare nivel este chemat să susțină un test personalizat.

Danemarca, utilizează și probe practice și adoptă metode mai inovatoare, care se adaptează mai bine pe calculator. În ‘testele naționale’ din Danemarca, elevii utilizează calculatoarele pentru a răspunde la întrebările accesate prin website, în timp ce rezultatele și rapoartele către profesori și părinți sunt generate automat. Sistemul pentru testarea pe calculator din Danemarca este cunoscut ca ‘test informatic adaptativ’ (CAT), care înseamnă faptul că testul se adaptează la nivelurile individuale de abilități. Ca urmare a unui răspuns corect, elevilor li se pun întrebări mai dificile și vice-versa. Raționamentul este acela că testele sunt mai eficiente atunci când ‘dificultatea item-ului’ corespunde cu capacitatea elevului. Cerințele tehnologice ale acestui mod de testare sunt considerabile, atât în privința capacității și stabilității sistemului, cât și în ceea ce privește apelarea unei bănci foarte largi de itemi cu exact acea combinație de itemi potriviți și de înaltă calitate. În Danemarca, o cercetare efectuată de Institutul Danez de Evaluare în 2002 a identificat faptul că disciplinele acoperite de testele naționale pentru certificatul acordat la sfârșitul învățământului obligatoriu – și mai ales la limba daneză și la matematică – au fost considerate mai importante decât alte discipline, cum ar fi istoria, biologia și geografia. Ca rezultat, școlilor li s-a alocat o prioritate mai mare pentru dezvoltarea profesională continuă a profesorilor care au predate disciplinele de la testele naționale.

Bibliografie:

<http://worlddatabaseofhappiness.eur.nl/>

S. Cristea, C. Constantinescu, 1998, Sociologia educației, Pitești, Editura Hardiscom

http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS

<http://eacea.ec.europa.eu/education/euryperia>

TENDINȚE EUROPENE ÎN FORMAREA MANAGERILOR EDUCAȚIONALI

Prof. Petruț Mirela

Școala Gimnazială "Ion Pop Reteganul" Sîncel, jud. Alba

Formarea cadrelor didactice trebuie să fie una centrată pe competențe profesionale de tip metodologic, lărgirea formării prin studierea unor domenii nelegate strict de specialitate, multiculturalism, formare prin munca în echipă, formarea competențelor de analiză situațională și de orientare în medii socioculturale cât mai diverse.

Cadrul didactic trebuie să dovedească în activitatea instructiv-educativă:

- personalitate puternică, energie și vitalitate;
- dorința reală de a-i ajuta pe alții să se dezvolte și de a se autoforma continuu;
- competențe și abilități interpersonale (să fie capabil să motiveze, să încurajeze, să identifice potențialul de învățare în orice situație, să fie deschis și politicos, să dea dovadă de tact și empatie, să valorizeze toate contribuțiile participanților);
- flexibilitate, sensibilitate și responsabilitate, abilitate în identificarea și rezolvarea problemelor

elevilor, o bună pregătire implică adaptarea continuă a planurilor și materialelor pentru a utiliza ideile și competențele elevilor;

- cunoașterea și entuziasmul față de domeniul predat;
- credibilitate în ochii elevilor;
- încredere în propriile forțe

Programele de formare inițială și continuă trebuie concepute și aplicate, astfel încât să dezvolte,

exerseze și să accentueze următoarele calități și trăsături ce urmează să caracterizeze personalitatea cadrului didactic la finalul formării:

- dragostea și respectul față de copii, să se apropie cu simplitate și sinceritate față de ei, să

dovedească o mare răbdare cu aceștia;

- spirit de dreptate, să aprecieze obiectiv și nepărtinitor sârguința la învățătură, purtarea

disciplinată a elevului;

• dragostea pentru profesie, încrederea în viață și în propriile puteri, optimismul și entuziasmul în muncă, energie, curaj și dinamism în activitatea sa;

- profilul moral al profesorului este dat de sentimental demnității personale,

conștiința răspunderii

Bariere în realizarea unei educații europene, democratice, libere și eficiente se constată la nivelul comportamentelor, valorilor și pregătirii educatorilor. Cele mai frecvente ce blochează comportamentele firești ale elevilor constau în:

- severitatea excesivă, caracterul formal al activității profesorului (dezinteres, lipsă de înțelegere

față de elevi, slaba pregătire profesională etc.);

- limbaj neadecvat (folosirea incorectă, la un nivel ridicat de abstractizare etc.);
- lipsa dragostei pentru elevi, teama de risc, prejudecăți, autoritarism;
- stereotipie, ignoranță, inflexibilitate, nacceptarea criticilor etc.

În timp s-au conturat două variante de formare a cadrelor didactice: modelul perimat al formării

inițiale complete și suficiente, conceput ca având o durabilitate ce acoperă întreaga carieră profesională și modelul natural al formării profesionale constând într-o trusă de supraviețuire pentru primii ani de exercitare a profesiei, urmând ca, ulterior, programe de perfecționare profesională și asistență de specialitate să aducă necesarele corective.

În Europa, formarea pedagogică, teoretică și practică poate avea loc în același timp cu formarea generală (modelul simultan) sau urmează una după alta (modelul consecutiv).

În România, conform Legii învățământului, persoanele care doresc să urmeze cariera didactică pot urma atât modelul consecutiv, cât și modelul simultan.

Și în formarea cadrelor didactice ar trebui să se aibă în vedere că triumphiul cunoașterii a devenit inovația, educația și tehnologia și, prin urmare, profesionalizarea educatorilor să urmărească în primul rând dezvoltarea și exersarea creativității, capacității de a inova, a educabilității, a capacității de a accepta noul și de a-l promova.

Bibliografie:

1. Drucker, P., *Management. Eficiența factorului decizional*, Ed. Destin, București, 1994
2. Gorg, B., *Managerii viitorului, viitorul managerilor*, Institutul European, Iași, 1997
3. Mitrofan, N., *Aptitudinea pedagogică*, Ed. Academiei, București, 1988

PERFORMANȚĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL EUROPEAN

Prof. Pițulescu Delia

Liceul Tehnologic Turceni

Educația superioară și cercetarea sunt din ce în ce mai conectate la mediul social, în sensul că universitățile și colegiile interacționează cu foarte multe comunități și fiecare dintre ele așteaptă în schimb servicii foarte clar formulate. Pe măsura ce învățământul superior s-a dezvoltat, au crescut și standardele pe care societatea le impune. În prezent, educația superioară și cercetarea sunt asociate cu noțiunea de progres și inovație, atât la nivelul indivizilor, cât și la nivelul societății. Democratizarea învățământului superior a avut drept rezultat creșterea interesului oamenilor și organizațiilor pentru educație și a gradului de implicare.

Obiectivele viitoare, trebuie să aibă în vizor relațiile și conexiunile dintre actualele schimbări sociale și economice, schimbările care se petrec în învățământul superior și rolul profesorilor. Astfel, scopul cercetării educației superioare nu va fi doar acela de a îmbunătăți, ci și de a crește înțelegerea societăților contemporane și a viitorului care le este rezervat. Rolurile pe care le au învățarea, cunoașterea și știința în toate formele și organizările lor, în înțelegerea și formarea acestui viitor merita, credem noi, să ocupe o poziție centrală în demersurile științelor sociale. În prezent, există în jur de 20 de institute europene al căror principal domeniu de cercetare este educația superioară. Împreună, acestea angajează aproape 2.000 de persoane anual.

Un sistem educațional și de formare continuă competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuția sa la promovarea abilităților, a creativității, a inteligenței, a discernământului, a inițiativei, a originalității, a admirației lucide față de valoare, precum și la

corectarea carentelor de comportament civic vizibile în spațiul public românesc Apoi, nu trebuie să ignorăm faptul că, pe lângă forța de muncă bine pregătită, piața europeană impune standarde ridicate de mobilitate, flexibilitate și reconversie în muncă.

Avem de rezolvat probleme grave legate de: subfinanțare, slabă calitate a actului educațional, absența unei descentralizări reale a sistemului de educație, lipsa unui corp de manageri aferent, cumulul irational de ore al multor cadre universitare, stabilirea priorităților naționale de alocare a fondurilor în funcție de competențe și de nevoile pieței, garantarea egalității de șanse pentru cei din mediul rural, insuficiența informare și educare a populației cu privire la rolul învățării continue.

Nu putem vorbi însă de modernizare sau de calitatea procesului educațional fără o alocare eficientă a resurselor în sistem. Mă refer aici în special la adecvarea curriculei la cerințele pieței muncii, la finanțarea unui număr restrâns de universități, la salarizarea personalului în funcție de competențe și performanțe reale și la dezvoltarea infrastructurii necesare derulării unui proces eficient de învățare.

Nu se poate dezvolta o economie a cunoașterii competitivă fără a rezolva problema fracturii dintre comunitatea de afaceri și cea din educație și cercetare. Sistemul nostru de învățământ ar trebui proiectat în funcție de noile realități ale ofertei europene de pe piața muncii - cum ar fi modificarea rolului profesiilor și evoluția calificărilor -, precum și de scăderea populației școlare cu până la 30% până în 2017. Din nefericire, acest sistem promovează încă discipline pentru care nu există candidați și/sau cereri ale economiei. Fără coordonarea cerințelor pieței cu oferta pentru formare inițială și continuă, tot mai multe locuri de muncă vor rămâne neocupate.

Cultura generală ar trebui dublată de o cultură practică, de specialitate și antreprenorială. Un veritabil dialog nu poate fi purtat decât pe o piață a ideilor și a culturii de specialitate. Din păcate, în România a fost și rămâne suverană piața ideilor și a culturii generale, temeinic instituționalizată, dar care nu răspunde cerințelor pieței europene. Crearea unui sistem de învățământ tip rețea cu mai multe centre de excelență, susținute și consacrate în spațiul public românesc pe baza unor criterii de selecție impersonale și eficiente, ar trebui să se afle la baza peisajului educațional românesc.

Bibliografie:

1. Gauss, Karl-Markus, Europeni care se sting, Editura HUMANITAS, București 2006
2. HotNews.ro
3. <http://revista22online.ro/3180/.html>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL INTEGRAT ÎN DANEMARCA

Prof. POPA LAURA-SILVANA

Școala Gimnazială Specială Caransebeș

Education in Denmark is compulsory for children below the age of 15 or 16, even though it is not compulsory to attend Folkeskole ("public school"). The school years up to the age of fifteen/sixteen are known as Folkeskole, since any education has to match the level offered there. About 82% of young people take further education in addition to this. Government-funded education is usually free of charge and open to all. Denmark has a tradition of private schools and about 15.6% of all children at basic school level attend private schools, which are supported by a voucher system.

Oportunitatea de a participa la un schimb de experiență în Danemarca mi-a dat șansa de a cunoaște exemple de bune practici în organizarea învățământului danez dar și în domeniul managementului respectiv a leadership-ului aplicat în școală. Totodată am realizat un studiu comparativ al învățământului danez versus cel românesc.

În timpul vizitei din Danemarca am vizitat mai multe școli publice și am avut șansa să discutăm cu factori de răspundere din domeniul învățământului: directori de școli, responsabili de comisii de la nivelul școlii, profesori, elevi, părinți și nu în ultimul rând reprezentanți ai unor O.N.G.-uri. Astfel am putut realiza o radiografie pertinentă a sistemului de învățământ din Danemarca.

În Danemarca sunt stabilite câteva valori fundamentale care stau la baza întregului management. Este deosebit de interesant modul de implementare în diferitele tipuri de școli.

Toată politica de personal se bazează pe următoarele valori:

- diversitate;
- ordine /disciplină;
- competență;
- curaj.

Este evident că aceste valori stau la baza tuturor deciziilor. Implementarea se face de sus în jos, la toate nivelurile. Ceea ce este foarte clar este că acest tip de management s-a creat pe o decizie politică. Deși valorile ar trebui să fie independente de buget, în realitate școlile se confruntă cu tăieri bugetare.

Managerii de școli sunt obligați să creadă și să practice acest sistem de valori în propria școală. Autonomia școlii le dă posibilitatea să interpreteze și să discute aceste valori în colectivitatea din care fac parte și pe care, mai apoi să le aplice cu strictețe în viața școlii.

Cuvintele cheie sunt:

- autonomie;
- participare;
- responsabilitate;

- încredere;
- stare de bine,
- fericire.

Principalele priorități în educația copiilor sunt:

- starea de bine,
- confortul psihic;
- armonia.

Evaluările dețin un loc secundar în prioritățile învățământului obligatoriu. Totul este conceput astfel încât să fie evitate situațiile stresante atât pentru elevi, profesori sau directorul de școală.

Un exemplu demn de luat în seamă ar fi că rezultatele evaluărilor nu sunt făcute cunoscute elevilor și părinților, ci doar profesorilor cu scop de concepere a planurilor de ameliorare pentru elevii cu dificultăți de învățare, planuri pe care se pune mare accent. Acestea sunt de fapt echivalentul P.I.P.-urilor din România. Acceptarea insuccesului și critica sunt considerate ineficiente, demotivante. Abordarea pozitivă a oricărui aspect este considerată strategia eficientă. Totuși, în liceu, am găsit o apropiere cu sistemul nostru de învățământ deoarece apare noțiunea de evaluare atât a profesorului de către director cât și a elevilor de către profesori. Este singurul tip de școală în care se discută despre performanță.

Totul se bazează pe încredere. Directorul pleacă de la premisa că profesorii sunt deosebit de conștiincioși. Ei lucrează foarte mult în echipă unde își stabilesc obiectivele pe care le urmăresc. Nu se pune problema că cineva din sistem nu își îndeplinește fișa postului.

Dacă apar diverse probleme, directorul le rezolvă punctual, după care se detașează de echipe și subiect. Se consideră că directorul nu trebuie să se concentreze pe procesul educativ (pentru asta există directori adjuncți, responsabili de echipe și compartimente), ci el trebuie să gândească strategia școlii, respectiv poziția și relația acesteia cu comunitatea.

Funcția de director nu este râvnită în sistemul educațional danez. Danezii evită funcțiile de conducere deoarece le consideră o mare responsabilitate, iar filosofia lor de viață este de a obține starea de fericire.

Tot sistemul danez se bazează pe exercițiul democrației pe care-l învață de pe băncile școlii. Un exemplu de bună practică este cel de la o școală unde ne-a fost prezentat un mod de a conduce școala cu ajutorul "House Concil". Acesta funcționează aproximativ ca și Consiliul Elevilor din școlile românești, dar există totuși diferențe semnificative. În House Concil fiecare clasă are un reprezentant dar astfel încât fiecare elev să ajungă să facă parte din acesta. Un elev citește ordinea de zi a ședinței, se discută despre realizările săptămânii anterioare și se fixează agenda săptămânii viitoare, luându-și responsabilități. Elevii sunt bucuroși că părerea lor este auzită și că, deși adulții au decizia ei o pot totuși influența. O regula de aur este că ceva odată stabilit nu se mai discută și negociază.

Condițiile din școli sunt foarte bune: spații imense, dotări impresionabile-materiale și mijloace didactice de ultimă generație. Au multe spații pentru recreere și relaxare dar și pentru socializare atât în incinta școlii cât și în curtea școlii.

Ca și număr de elevi școlile sunt mici ca efective (200-350 elevi); este alocat foarte mult spațiu-per elev, o școală având mai multe clădiri.

O importanță mare în sistemul de învățământ danez îl reprezintă " S.F.O. - programme", ceea ce numim noi " After School". Aici, contra unei sume de bani plătite de părinți, elevii își petrec sub îndrumarea pedagogilor o parte din după-masă, după terminarea orelor de curs și până la ora 17

când sunt preluați de părinți. Intersant este faptul că ei nu-și fac temele pentru a doua zi, ci au doar activități de joc. Responsabilitatea temelor o au părinții nu școala. Un amănunt interesant ar fi că majoritatea elevilor sunt desculți în școală, pantofii fiind lăsați la intrare tocmai pentru păstrarea curățeniei în școală.

Din punct de vedere social Danemarca are puțini imigranți deoarece condițiile de acceptare a imigranților sunt foarte dure.

În schimb au mulți copii cu probleme sociale sau cu nevoi speciale cărora li se acordă o atenție deosebită. În școlile cu asemenea probleme, există un program pilot în care lucrează echipe formate din 1 profesor și un 1 asistent social pentru fiecare elev. Acestea se ocupă îndeaproape de elev inclusiv în timpul liber, conlucrând totodată cu familiile dar și cu poliția când este necesar.

În ceea ce privește copiii cu nevoi speciale se încearcă integrarea lor în școlile de masă dar se lucrează cu ei și individual de la 2 până la 15 ore pe săptămână. Pentru elevii cu dislexie există centre speciale unde elevii sunt aduși din toată comunitatea pentru programe remediale care durează între 6-8 săptămâni. În acest timp sunt învățați să folosească mijloace de învățare specifice. Sunt elevi care revin și în anii următori pentru a putea să facă față școlii de masă. Aceste centre speciale sunt echivalentul C.Ș.E.I.-urilor de la noi din țară.

Ca și concluzie, deși există similitudini cu sistemul românesc de învățământ există totuși câteva diferențe majore pe care le voi evidenția:

-sistemul de management se bazează pe valori fundamentale stabilite de comunitate care sunt acceptate și asumate în toate structurile și la toate nivelurile,

-conștiința joacă un rol mai important în monitorizare și evaluare decât personalul ierarhic superior lucru care în România ar fi o utopie;

-foarte multe decizii se iau la nivelul celor care trebuie să le și îndeplinească fapt puțin întâlnit la noi;

-învățământul obligatoriu este orientat spre frecventare și finalizarea de către toți elevii și nu pe evaluare și obținere de performanțe;

-se cheltuiesc mult mai multe fonduri pentru elevii cu probleme de învățare sau sociale decât pentru cei orientați spre performanță;

-dacă în sistemul românesc de învățământ stresul este cuvântul la ordinea zilei în cel danez el nu există fiind înlocuit cu relaxare, respectiv confort psihic, ceea ce cred că este secretul faptului că danezii sunt declarați ...cel mai fericit popor din lume.

Bibliografie:

- F.A. - „Modelul danez - școala făcută cu plăcere” - „Tribuna învățământului”, revistă națională de știință, educație și cultură, apărută luni, 1 mai 2017.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ANTREPRENORIALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Profesor Popescu Aurelia Maria

Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

Drobeta Turnu Severin

Educația îndeplinește o importantă funcție legată de transmiterea ansamblului structurat de valori ale societății. Propune ea însăși, mai ales în situațiile identificate de criză a valorilor socio-culturale ale societății, un sistem de valori.

Desfășurarea educației pentru valori are nenumărate corespondențe și aplicații în educația antreprenorială.

Educația pentru valori presupune desfășurarea activității de educație pe mai multe planuri, și anume:

- cunoașterea și înțelegerea principiilor, a normelor și regulilor ce guvernează viața socială, ceea ce presupune asimilarea valorilor culturii și o instruire moral-civică a membrilor comunității;
- formarea grilelor axiologice cu ajutorul cărora omul poate aprecia diverse produse culturale, ceea ce înseamnă dobândirea unei competențe axiologice și formarea capacității de a discerne valorile de nonvalori;
- formarea capacității de a sesiza apariția unor noi norme și valori, împreună cu capacitatea de adaptare a comportamentului la acestea;
- formarea unor convingeri corespunzătoare valorilor recunoscute prin acord social, ceea ce presupune adeviziunea la sistemul de valori;
- formarea obișnuinței de a adopta atitudini și de a dezvolta comportamente în consonanță cu sistemul de valori acceptate social, precum și formarea unei atitudini militante în direcția respectării normelor de conviețuire de către întreaga comunitate.

Aceste planuri avute în vedere de funcția axiologică a educației își pot găsi un corespondent în ceea ce privește realizarea educației antreprenoriale. Ele pot fi tratate drept nivele de performanță și reușită a educației.

Propunem, astfel, educația antreprenorială drept un proces, în spirală, care presupune parcurgerea următoarelor nivele (trepte):

1. cunoașterea problematicii sociale;
2. formarea personalității antreprenoriale;
3. identificarea oportunităților;
4. pornirea și dezvoltarea inițiativei;
5. implicarea în educația antreprenorială.

Procesul de educație antreprenorială pornește de la o bună cunoaștere a problematicii vieții sociale și a comunității în care indivizii activează. Aceasta este prima etapă avută în vedere. În urma formării unei imagini privind nevoile de formare individuale și sociale, începe procesul de formare a personalității antreprenoriale.

Acesta ar trebui să fie răspunsul pe care școala ar trebui să îl ofere provocărilor pe care mediul social i le prezintă. Personalitatea antreprenorială conduce la identificarea oportunităților de schimbare, în sensul interiorizării de către indivizi a valorilor și provocărilor societății.

Interiorizarea acestor realități se manifestă sub forma antreprenoriatului. În urma identificării oportunităților de acțiune și inovație, ia naștere o formă de organizare (economică, socială, școlară etc.) a resurselor necesare valorificării acestora. Pasul următor ar trebui să conducă la implicarea antreprenorilor de succes în implementarea programelor de educație antreprenorială oferite școlii și comunității.

Din punct de vedere educațional, ne interesează antreprenorul ca produs exclusiv al unui sistem de educație, nu tipul antreprenorului (întreprinzătorului) ce ia naștere în urma unei alte configurații de factori. Ciclul educației antreprenoriale se încheie în momentul în care, antreprenorii ce se nasc în urma procesului de educație antreprenorială revin în sistemul educațional și se implică în realizarea educației antreprenoriale. Acesta este scopul final urmărit de orice program de educație antreprenorială.

Școala trebuie să devină un incubator pentru realizarea unui tip de cultură care permite formarea profilului personalității antreprenoriale. Aceasta reprezintă una dintre cele mai importante provocări care stau în fața școlii de azi. Profesorii reprezintă elementul central al creării și răspândirii culturii de tip antreprenorial.

De multe ori, observăm cum elevii sunt preocupați de găsirea celor mai bune instrumente pentru a-și asigura o carieră și pentru a excela în dezvoltarea abilităților care le-ar asigura succesul. Însă cei mai mulți nu au șansa să descopere că ar putea deveni ei înșiși proprii lor șefi.

Profesorii sunt cei care pot încuraja apariția acestui tip de idei prin disciplinele pe care le predau, indiferent de domeniu, profil sau nivel. Pot stimula creativitatea elevilor în direcția utilizării cunoștințelor studiate, contribuind astfel la crearea unui mediu propice dezvoltării personalității antreprenoriale. Orice disciplină școlară se poate constitui într-o sursă pentru dezvoltarea competențelor antreprenoriale.

În școală, educația antreprenorială se poate realiza prin intermediul conținuturilor tuturor disciplinelor sau prin intermediul unora noi. Nu se poate însă realiza doar prin predarea unei discipline. Elevii trebuie implicați în experiențe de învățare reale, unde au posibilitatea de a-și asuma riscuri, de a-și coordona rezultatele și de a învăța din rezultatele obținute.

În învățământul preuniversitar cu profil economic cel mai des utilizată este metoda firmelor de exercițiu, prin intermediul căreia elevii au posibilitatea de a-și exersa competențele antreprenoriale și de a-și le dezvolta, acest lucru facilitând tranziția de la școală la locul de muncă.

Practic, firma de exercițiu este utilizată în ultimii doi ani de liceu, pe modulele de specialitate: planificare operațională, organizarea resurselor umane, marketing, în clasa a XI-a, și mediu concurențial, finanțarea afacerii și negocierea afacerilor, în clasa a XII-a.

Obiectivul general al învățării prin firma de exercițiu îl reprezintă dezvoltarea spiritului antreprenorial, prin:

1. familiarizarea elevilor cu activitățile specifice unei firme reale;
2. simularea operațiunilor și proceselor economice specifice mediului real de afaceri;
3. perfecționarea limbajului de afaceri;
4. dezvoltarea de competențe și atitudini necesare unui întreprinzător dinamic:
 - creativitate;
 - gândire critică;
 - rezolvarea de probleme;
 - luarea de decizii;
 - asumarea responsabilității;
 - lucrul în echipă;
 - inițiativă;
 - perseverență;
 - autoorganizare și autoevaluare a resurselor individuale;
 - flexibilitate.

Obiectivele specifice ale aplicării acestei metode de învățare se referă la:

1. dezvoltarea spiritului antreprenorial al elevilor din învățământul profesional și tehnic;
2. facilitarea trecerii absolvenților învățământului profesional și tehnic de la școală la viața activă;
3. dezvoltarea spiritului antreprenorial al adulților prin programele de formare profesională continuă.

Implementarea conceptului de „firmă de exercițiu” își propune crearea tipului de întreprinzător dinamic, capabil să dezvolte un nou proces de producție, să aducă pe piață un nou produs sau serviciu sau să descopere o nouă cale de distribuție.

Rezultatele preconizate în urma aplicării acestei metode sunt:

1. creșterea gradului de inserție pe piața muncii a absolvenților;
2. reducerea perioadei de acomodare la locul de muncă;
3. mai bună adaptabilitate la schimbarea locului de muncă;
4. flexibilitate;
5. asumarea inițiativei și a riscului.

Firma de exercițiu în învățământul profesional și tehnic, profilul servicii, reprezintă o componentă a curriculumului național pentru profilul servicii și a curriculumului în dezvoltare locală pentru celelalte profiluri.

Educația antreprenorială este un proces ce se desfășoară pe parcursul întregii vieți. Acest model presupune o schimbare de optică asupra realizării educației antreprenoriale la nivelul educației formale.

Bibliografie

1. BECKER G. S., *Comportamentul uman, o abordare economică*, Editura All, București, 1994.
2. CIOLAN L., *Educația antreprenorială*, ISE, București, 2001.
3. CRISTEA S., *Studii de pedagogie generală*, E.D.P., București, 2004.
4. SOARE E., *Educația antreprenorială. Ultima provocare a școlii*, Editura V& I Integral, București, 2008.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVĂ EUROPEANĂ

Popescu Alina Mihaela,

Școala Gimnazială „Preda Buzescu”, Vlădaia

By analysing the education system on the Romanian market it can be seen that it is in a continuous change under the influence of the economic factors and policies sufficiently vary. But the desire of inward processing effort is whose purpose not lead to international performance in competition with systems instructiv European educational.

Analizând sistemul de învățământ românesc se poate observa că acesta este într-o continuă schimbare sub influența factorilor economici și politici suficient de variați. Eforturile depuse în ceea ce privește dorința de perfecționare nu au condus încă la crearea unui sistem reformat și stabil, bazat pe idei consistente, fiind de fapt într-o continuă încercare de a-și stabili un fâgaș normal a cărui finalitate să conducă spre performanțe internaționale și reușită în competiția cu sistemele instructiv-educative europene.

În ciuda numeroaselor curențe, analizând comparativ sistemul de învățământ românesc cu cele existente în celelalte state europene se poate constata că acesta prezintă și o serie de avantaje ce constau în:

- Un sistem de notare mult mai permisiv, nota minimă pentru promovare fiind nota 5, cu excepția bacalaureatului unde nota minimă pentru promovare este nota 6.
- Gratuitate, pentru sistemul de învățământ obligatoriu, pentru manualele școlare dar și existența unui sistem de burse ce pot fi acordate elevilor.

Deși sistemul de învățământ românesc pune accentul pe dezvoltarea personalității și aptitudinilor elevilor, promovând nediscriminarea și egalitatea de șanse, se confruntă cu o serie de probleme printre care putem aminti: slaba finanțare, utilizarea unor metode de predare-învățare care pun accentul pe cunoștințe teoretice, adâncind astfel diferența majoră în raport cu sistemele de învățământ din spațiul european în cadrul cărora se încearcă înțelegerea și apoi asimilarea informațiilor, dezvoltarea abilităților elevilor dar și efectuarea unor stagii de activități practice pe parcursul facultății, astfel încât să se realizeze o apropiere efectivă a studenților de mediul în care urmează să muncească.

Evaluarea sistemului de învățământ românesc raportat la perspectiva europeană se poate realiza pe baza unor indicatori ce reflectă cu exactitate situația educației și formării profesionale, printre care putem aminti:

1. Rata de participare la învățământul preșcolar, indicator pe baza căruia se poate evidenția continuitatea dintre învățământul preșcolar și cel primar, la care România se situează mult sub media europeană, valoare ce poate fi explicată și prin decizia părinților de a înscrie copiii în grădinițe la o vârstă apropiată de vârsta pentru intrarea la școală. Alinierea României la standardele europene presupune o reformă a obiectivelor prioritare în învățământul preșcolar și ante-preșcolar dar și al rolului acestuia, care să asigure accesul tuturor copiilor de vârstă mică la un învățământ de calitate bazat în primul rând pe nevoile acestora.

2. Rata de părăsire timpurie a sistemului de educație, reprezintă un indicator la care România este fruntașă, decalajul în raport cu media din țările europene dezvoltate, accentuându-se în pofida diverselor programe inițiate de guvernele române, în primul rând datorită dificultăților economice și financiare cu care țara noastră se confruntă în mod permanent.

3. Nivelul competențelor de bază asimilate, reprezintă un indicator la care Romania are printre cele mai reduse valori raportat la media țărilor din Uniunea Europeana, în ciuda faptului că în curriculumul obligatoriu este prevăzută studierea a două limbi străine, competențele lingvistice asimilate de elevii români sunt cu mult sub media europeană. În ceea ce privește competențele digitale, deși sistemul educațional românesc a avut în vedere integrarea instrumentelor TIC, în școli și în activitățile de la clasă, România înregistrează cea mai mare pondere din Uniunea Europeană în ceea ce privește populația cu o vârstă cuprinsă între 16 și 74 de ani care nu deține competențe de utilizare a calculatorului.

4. Nivelul de participare la învățământul terțiar, reprezintă un indicator la care deși Romania a înregistrat îmbunătățiri semnificative, ca urmare a programului de reformă realizat între anii 2011-2013, se situează pe ultimele poziții din Uniunea Europeană, aceasta deoarece promovabilitatea la examenul de bacalaureat este redusă și totodată accesul persoanelor din mediul rural la acest sistem de educație este îngreunat datorită, în primul rând datorită dificultăților financiare.

5. Gradul de participare al adulților la învățare pe parcursul întregii vieți, deși a înregistrat îmbunătățiri, țara noastră, se situează tot pe ultimele locuri din Uniunea Europeană, ca urmare a numărului mare al persoanelor cu nivel scăzut de educație și formare profesională, inexistența stimulentele financiare, informarea insuficientă, inflexibilitatea ofertelor de formare existente.

În concluzie, orice comparație a sistemului de învățământ românesc cu sistemele din țările europene civilizate, ne situează la periferia performanțelor educative, existând un drum lung până la implementarea unui sistem educațional bine consolidat cu un nivel calitativ ridicat, bazat pe valori solide, creativitate, aptitudini, inițiativă și originalitate.

BIBLIOGRAFIE:

Otilia Apostu, Magdalena Balica, Ciprian Fartușnic, Bogdan Florian Irina Horga, Cornelia Novak, Lucian Voinea, Analiza sistemului de învățământ preuniversitar din România din perspectiva unor indicatori statistici. Politici educaționale bazate pe date, Editura Universitară, 2015

AVANTAJELE ȘI DEZAVANTAJELE SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ÎN SFERA EUROPEANĂ

Postelnicu_Ana_Codruța_Scoala_Gimnaziala_Maureni

This study compare the romanian educational system of learning with the Europeans systems, specially the french educational system of learning. The first part of the project, is an overview of an educational system and a classification of the educaltional systems from the most country of the world especially from the Europe and in the second part, it is presented a comparison of the benefits or disadvantages of the educational system from France and România.

Sistemul de învățământ în sens larg este un subsistem al sistemului social sau al sistemului de educație. Aceste sisteme se caracterizează prin : globalizare, autoreglare, caracter teleologic, caracter deschis (poate fi influențat de celelalte sisteme: global, social)¹²

Sistemul de învățământ în sens restrâns cuprinde instituții școlare organizate pe trepte , cicluri și ani de studii. Îndeplinirea propriu-zisă a educației este desigur procesul de învățare care se referă la predarea și însușirea cunoștințelor. Acest proces este principalul subsistem de învățământ. El se realizează prin proiectarea și atingerea obiectivelor pedagogice generale, specifice și operaționale desfășurate în mediul școlar și în instituții special amenajate.

Pentru a înțelege structura și componența sistemului de învățământ românesc și european, voi aborda comparativ două sisteme de educație: cel franțuzesc și cel românesc. Putem discuta despre aceste două abordări imediat ce vom scoate în evidență o clasificarea a sistemului de educație din lume și din Europa.

În rândul statelor dezvoltate, România se clasează pe locul 32 din 40 de țări. Pe primul loc se află Finlanda, iar pe ultimul loc Indonezia. Înaintea României se află Grecia și Bulgaria, iar după țara noastră se află Chile. Acest clasament a fost realizat de firma Pearson , cea mai mare companie educativă din lume care deține Financial Times și the Economy Group.

Iată clasamentul Pearson al țărilor cu cele mai bune sisteme educaționale:

1) Finlanda	6) Marea Britanie	11) Irlanda	16) Belgia
2) Coreea de Sud	7) Olanda	12) Danemarca	17) Statele Unite
3) Hong Kong	8) Noua Zeelandă	13) Australia	18) Ungaria
4) Japonia	9) Elveția	14) Polonia	19) Slovacia
5) Singapore	10) Canada	15) Germania	20) Rusia
21) Suedia	26) Norvegia	31) Grecia	36) Columbia
22) Republica Cehă	27) Portugalia	32) România	37) Tailanda
23) Austria	28) Spania	33) Chile	38) Mexico
24) Italia	29) Israel	34) Turcia	39) Brazilia
25) Franța	30) Bulgaria	35) Argentina	40)Indonezia

În continuare ne vom axa pe cele două țări selectate: Franța și România și le vom compara concomitent din punct de vedere educațional:

¹² S. Cristea, C. Constantinescu, 1998, Sociologia educației, Pitești, Editura Hardiscom

Sistemul educațional din Franța	Sistemul educațional din România
Țară a artei și a culturii, este un pol al inovațiilor științifice.	Țară mai puțin dezvoltată, dar cu posibilități intelectuale remarcabile.
<p>Sistemul educațional francez este centralizat, organizat, și ramificat. Se împarte în trei etape:</p> <ul style="list-style-type: none"> • învățământul primar (<i>enseignement primaire</i>); • învățământul secundar (<i>enseignement secondaire</i>); • învățământul superior (<i>enseignement supérieur</i>). Următoarele grade sunt recunoscute de Procesul Bologna (recunoaștere europeană, deci identice cu cele din România): <ul style="list-style-type: none"> • Licență (<i>Licence</i> și <i>Licence Professionnelle</i>) • Master (<i>Master recherche</i> și <i>Master professionnel</i>) • Doctorat. <p>Organizarea și numerotarea claselor în Franța este diferită față de România.</p> <p>Învățământul primar include doi ani facultativi de grădiniță (<i>écoles maternelles</i>) și cinci ani de școală generală. Echivalența la școală este următoarea :</p> <p>clasa I : <i>CP, cours préparatoire</i> clasa a IIa : <i>CE1, cours élémentaire 1</i> clasa a IIIa : <i>CE2, cours élémentaire 2</i> clasa a IVa : <i>CM1, cours moyen 1</i> clasa a Va : <i>CM2, cours moyen 2</i>.</p> <p>Învățământul secundar include patru ani de gimnaziu (<i>collège</i>) și trei ani de liceu (<i>lycée</i>). Echivalența este următoarea:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Collège clasa a VIa : <i>sixième, 6e</i> clasa a VIIa : <i>cinquième, 5e</i> clasa a VIIIa : <i>quatrième, 4e</i> clasa a IXa : <i>troisième, 3e</i>. • Lycée clasa a Xa : <i>seconde, 2nde</i> clasa a XIa : <i>première, 1ère</i> clasa a XIIa : <i>terminale</i>. <p>Bacalaureatul are loc în două etape : întâi proba de limba franceză, la sfârșitul clasei a XIa <i>première</i>, și apoi celelalte materii, la sfârșitul clasei a XIIa (<i>terminale</i>).</p> <p>Diplomele din învățământul superior francez sunt structurate conform sistemului european comun LMD (Licență – Masterat – Doctorat) :</p>	<p>Sistemul educațional românesc este împărțit pe două niveluri:</p> <p>1. <i>Pre-universitar</i>, Învățământul preuniversitar este structurat în 5 cicluri:^[5]</p> <ul style="list-style-type: none"> • 1.1 Învățământul Preșcolar (sau <i>Grădiniță</i>) - se desfășoară pe parcursul a trei ani, fiind alcătuit din trei grupe: Grupa Mică, Grupa Mijlocie și Grupa Mare. • 1.2 Învățământul primar (<i>Școala Primară</i>) - clasele 0(pregătitoare)-IV • 1.3 Învățământul gimnazial (<i>Gimnaziu</i>) - clasele V-VIII • 1.4.1 Învățământul liceal (<i>Liceu</i>) - de patru sau cinci clase (clasele IX-XII / XIII) • 1.4.2 Învățământul profesional (<i>Școala de arte și meserii</i>), care poate continua sau înlocui Liceul în pregătirea studenților pentru cariere care se bazează pe activități manuale sau practice. • 1.5 Învățământul postliceal poate dura între 2 și 5 ani. <p>2. <i>Învățământul superior</i> (studii superioare) a fost reorganizat pentru a fi în conformitate cu principiile procesului Bologna, care are ca scop construirea Spațiului European al Învățământului Superior. Ea are următoarele patru componente:</p> <ul style="list-style-type: none"> • 2.1 Studii de licență (<i>Licențiat</i>) 3-4 ani, pentru cele mai multe discipline 3 ani (din 2005) • 2.2 Studiile de master (<i>Masterat</i>) 1-2 ani, pentru cele mai multe discipline 2 ani (din 2008) • 2.3 Studiile de doctorat (<i>Doctorat</i>) au durata de cel puțin 3 ani (doctorand) (din 2006). • 2.4 Învățarea continuă (cursuri postuniversitare, formare continuă).

☐ Licența - 6 semestre - 180 ECTS (Bacalaureat + 3 ani) ☐ Master - 10 semestre - 300 ECTS (Bacalaureat + 5 ani) ☐ Doctorat - 16 semestre (Bacalaureat + 8 ani)	
<p>Bacalaureatul: La nivelul învățământului liceal francezii au trei categorii de examene de bacalaureat:</p> ☐ BAC-ul general – îi permite elevului să-și urmeze studiile la universitate; ☐ BAC-ul tehnologic – pentru continuarea studiilor la instituțiile de învățământ superior de profil; ☐ BAC-ul profesional – permite angajarea la întreprinderi, în funcție de profilul ales. Examenele de BAC general și BAC tehnologic pot fi susținute după trei ani de studii liceale, iar cel profesional – după doi ani.	<p>Bacalaureatul: La sfârșitul ciclului superior de liceu există o examinare finală. Diploma obținută în urma acestui examen (diplomă de bacalaureat) permite elevilor să se înscrie la examenele de admitere în instituțiile de învățământ superior. Orice elev care absolvă nivelul de învățământ secundar superior, beneficiind sau nu de un certificat de absolvire, se poate înscrie pentru a lua parte la examenul de admitere în instituțiile de învățământ post-secundar (cu toate acestea, școlile medicale post-secundare cer diploma de bacalaureat).</p>
<p>Franța alocă în jur de 6% din PIB pentru educație.</p>	<p>La noi, procentul abia ajunge la 3,6%, asta în ultimii ani, pentru că educația a supraviețuit și cu mai puțin de 3%.</p>
<p>În Franța, manualele școlare sunt plătite de către părinți începând de la învățământul primar.</p>	<p>Deși, nu avem o distribuție procentuală foarte mare pentru educație, România oferă gratuit manuale școlare pe tot parcursul învățământului obligatoriu.</p>
<p>Comparativ cu România, metoda de predare este bazată pe folosirea videoproiectoarelor, tablelor inteligente, iar prezentările sunt susținute de către elevi în echipe, în fața colegilor, dezvoltându-se mai mult gândirea practică.</p>	<p>Un dezavantaj (față de Franța) este faptul că metodele de predare aplicate în școli se bazează pe transmiterea teoretică a cunoștințelor prezentate doar de profesor, dezvoltându-se mai mult gândirea teoretică.</p>
<p>Un dezavantaj pentru elevii francezi îl reprezintă timpul alocat recreației astfel: chiar dacă pot avea și șapte ore, au o singură pauză de 20 de minute, iar ora de curs durează 55 de minute.</p>	<p>Un avantaj pentru elevii români din acest punct de vedere îl constituie faptul că durata unei ore este de 50 de minute urmată de pauza de 10 minute sau de 20 de minute (o singură dată).</p>

Pe ansamblu, sunt multe exemple pozitive pe care învățământul românesc ar putea să le preia și să le adapteze la cultura națională, mai puțin axată pe cooperare și *well-being* (combinație între plăcerea pentru ceea ce facem zi de zi, calitatea relațiilor de prietenie), dar probabil cele mai importante lecții cu care ar trebui să rămânem sunt cea a orientării către copii și formarea lor ca ființe complete, nu către piața muncii în mod special, mizând pe ideea că cei care își urmează pasiunea vor fi și performanți, și cea a răbdării – reformele nu se fac peste noapte, iar schimbarea are nevoie de timp.

Bibliografie:

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Educația_în_România
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/Educația_în_Franța
3. http://adevarul.ro/educatie/scoala/pe-scurt-despre-scoala-franta-1_5059ae728a39696866906687/index.html
4. Oancea M. R. Claudia Mihaela, 2014, Sistemul de învățământ românesc versus sisteme de învățământ europene. Analiză comparativă, București.

INFLUENȚE EUROPENE ÎN ÎNVĂȚĂMANTUL CONTEMPORAN

Prof. Radoslavescu Ileana Simona

Colegiul Național "Traian Lalescu" Reșița, Caraș-Severin

The transformation of classical education into permanent education, which seeks to integrate and prepare the socio-professional complex of the individual, with the aim of achieving a natural continuity between initial training and continuous training, has been an emphasis shift in the process of professional development. Training is seen as a vital social action that ensures the progress of the education system.

Învățământul și cercetarea au cunoscut multiple modificări în ultimii ani, iar efectele sunt vizibile în nereușitele din activitățile economice și sociale. Există foarte mulți șomeri cu studii superioare, există încă un nivel de analfabetism. Desigur că învățământul din țara noastră are și părți bune: rezultate remarcabile obținute de elevi și studenți la competițiile științifice internaționale, numeroși specialiști care lucrează în țară și în străinătate, apreciați pentru munca lor.

Până în anul 1997, cu excepția introducerii de manuale alternative, nu putem vorbi de o transformare a planului de învățământ, a formelor, ciclurilor și filierelor de studiu, a examenelor terminale, a modalității de selecție a elevilor și studenților, a managementului și a finanțării educației, a strategiilor didactice, a sistemului de formare inițială și continuă a personalului didactic, a sistemului de evaluare și a motivării acestuia. Sistemul de învățământ transmitea cunoștințe, dar producea prea puțină cunoaștere, el stimula prea puțin performanțele individuale ale elevilor și era extrem de centralist. Astăzi performanțele nu se măsoară cantitativ, prin volumul de cunoștințe memorizat și reproduse de un elev, ci prin capacitatea de a rezolva probleme și de a coopera cu ceilalți, în condiții de manifestare a toleranței față de diversitatea umană, a respectului reciproc, a solidarității și a capacității de participare responsabilă și eficientă la viața personală și publică, în condițiile acceptării regulilor unei competiții sociale drepte. Începând din anul 2000, Comisia Europeană a adoptat o serie de recomandări cu privire la promovarea în interiorul fiecărui stat european a unei educații care să cuprindă: educația pentru democrație, educația pe parcursul întregii vieți, educația multiculturală. Cu toate acestea, s-a putut observa că lumea a cunoscut, în special în perioadele mai recente o înflorire a violenței, o recrudescență a rasismului, a intoleranței religioase și etnice, a xenofobiei. Ca o rezultată a numeroaselor probleme care apar adesea prin forța evenimentelor (demografice, de sănătate, de mediu), educația e nevoită să accelereze găsirea soluțiilor optime, a remediilor prezente, dar și a celor, de perspectivă. Se așteaptă de la educație ca ea să ofere panacee. Ceea ce trebuie făcut însă, pentru început, nu este utilizarea acesteia ca un remediu, ci purificarea educației astfel încât să nu constituie ea însăși o sursă de dificultăți.

Din punct de vedere al dezideratelor propuse de Comisia Europeană și de Consiliul Europei în fața educației putem desprinde următoarele:

- cum poate contribui educația la promovarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului, la instaurarea unei democrații pluraliste și la predominanța dreptului?
- cum poate educația să apropie popoarele europene și să le inducă membrilor acestora un sistem de apartenență europeană?

- cum poate ajuta educația guvernele și pe cetățenii Europei să depășească imensele sfidări cu care sunt confruntate societățile, în materie de politică spre exemplu, sau de multiculturalism, sau poate de răspuns imediat la necesitățile unei populații cu reactivitate diminuată?

În Comunicarea Comisiei Europene, COM (2001) 501 final, referitoare la Programul de lucru detaliat-follow-up al Raportului privind obiectivele sistemelor educaționale și de formare profesională, au fost menționate o serie de considerații generale privitoare la obiectivele strategice ale Uniunii Europene.

Obiectivul strategic al Uniunii Europene stabilit de Consiliul European de la Lisabona (23-24 martie 2000) și reafirmat de Consiliul European de la Stockholm (23-24 martie 2001) este ca „Uniunea Europeană să devină cea mai competitivă și dinamică economie bazată pe cunoștere din lume, capabilă de creștere economică durabilă cu mai multe locuri de muncă și o mai mare coeziune socială”.

Consiliul European de la Stockholm a ratificat Raportul privind obiectivele sistemelor educaționale și de formare profesională, adoptat de Consiliul Educației din 12 februarie 2001 și a reafirmat importanța educației și formării profesionale: „îmbunătățirea competențelor de bază, în special cele privind TIC –tehnologia informației și a comunicării- și cele digitale, constituie o prioritate a Uniunii Europene pentru a face din economia europeană cea mai dinamică și competitivă economie bazată pe cunoștere din lume. Această prioritate include politicile educaționale de formare continuă precum și prevenirea a scăderii personalului tehnic și științific”.

În 2001, în European Employment Guidelines s-a subliniat necesitatea ca statele membre să adopte strategii coerente în ceea ce privește formarea permanentă. Obiectivele de formare profesională a cadrelor didactice menționate în documentul anterior sunt:

- Creșterea calității și eficienței sistemelor educaționale și de formare profesională în UE. Îmbunătățirea educației și formării cadrelor didactice și formatorilor

Cadrele didactice și formatorii sunt actori-cheie în orice strategie ce are în vedere stimularea și dezvoltarea unei societăți sau economii. Elementele cheie sunt: sprijinirea corespunzătoare a cadrelor didactice și formatorilor astfel încât ei să răspundă provocărilor unor societăți bazate pe cunoștere; definirea competențelor, incluzând aici și competențe minime de TIC, pe care cadrele didactice și formatorii ar trebui să le dețină, având în vedere rolul lor în societatea cunoașterii; asigurarea unei calificări adecvate noilor intrați în profesie, la toate materiile și nivelurile precum și asigurarea unei mai mari atractivități profesiei de cadru didactic sau formator.

- Dezvoltarea de competențe pentru societatea cunoașterii

Competențele de bază reprezintă pachetul de aptitudini și competențe de care fiecare individ are nevoie pentru afirmarea în societate și care trebuie să fie dezvoltate până la sfârșitul perioadei de școlarizare obligatorie și îmbunătățite, atunci când e cazul, pe tot parcursul vieții. Elementele cheie sunt: identificarea pachetului de competențe de bază, cum pot aceste competențe să fie menținute și cum poate fi evitată o supraîncărcare a curriculei în perioada de școlarizare obligatorie; asigurarea acestor competențe de bază pentru toți și în particular pentru cei mai puțin avantajați în școli, pentru cei care părăsesc mai devreme perioada de școlarizare, precum și pentru adulți.

- Asigurarea accesului la TIC pentru toți

Creșterea numărului de echipamente și software educațional astfel încât TIC să fie aplicat cu succes în practicile de predare și formare; adaptarea metodelor de predare și rolul cadrelor didactice și formatorilor de a utiliza la maxim tehnicile de predare și învățare reale și virtuale.

Una dintre directivele Comisiei Europene, asumată ca sarcină guvernamentală, implicit de către Ministerul Educației și Cercetării, a fost implementată la nivelul sistemului de învățământ românesc pentru restructurarea curriculară a planurilor de învățământ pentru Departamentul de pregătirea Personalului Didactic și introducerea unui curs obligatoriu de Instruire Asistată de Calculator (TIC) adaptate nevoilor învățământului. Revigorarea componentei de formare a cadrelor didactice din învățământul preuniversitar, din perspectiva utilizării calculatorului constituie o reală prioritate. Deoarece majoritatea cercetărilor în domeniu susțin faptul că nu mai poate exista proces de învățământ modern în absența utilizării tehnicilor informaționale, sunt îndreptățite preocupările instituțiilor interesate pentru perfecționarea cadrelor didactice care interacționează cu copilul, dar și cu instrumentele moderne de predare învățare. Astfel a apărut proiectul „Formarea cadrelor didactice pentru utilizarea calculatorului” în care s-au implicat Ministerul Educației și Cercetării, Direcția Generală pentru Educația Continuă, Formarea și Perfecționarea a Personalului Didactic, Centrul Național pentru Formarea Personalului din Învățământul Profesional, Consiliul Național pentru Pregătirea Profesorilor, instituții de învățământ universitar, Inspectoratele Școlare județene.

- Utilizarea mai bună a resurselor.

Îndeplinirea obiectivelor de asigurare a învățării permanente într-o societate a cunoașterii va determina o creștere a nevoii de a investi în educație și în formare. Elemente importante sunt: asigurarea unei echitabile și efective distribuiri și utilizări a resurselor financiare în cadrul sistemelor educaționale și de formare; sprijinirea evaluării și asigurării calitative a sistemelor prin utilizarea indicatorilor benchmarking; exploatarea potențialului parteneriat public-privat; dezvoltarea de analize cost-beneficiu în cea ce privește investițiile în educație și formare. Viitorul profesiei didactice va sta sub semnul reconsiderării sistemului de formare inițială și continuă și a tehnicilor specifice de asigurare a calității acestor procese. Modul în care a evoluat în lume piața muncii și-a pus amprenta și asupra calificării și competențelor de care au nevoie cadrele didactice. Summitul-ul de la Lisabona din octombrie 2000 a permis experților în educație din cadrul Comisiei Europene să definească competențele de bază solicitate de o societate bazată pe cunoaștere: utilizarea informaticii, cunoașterea limbilor străine, cultura tehnologică, cultura antreprenorială, competențe sociale interactive. Cadrul didactic nu mai este un simplu executant al unor prescripții sau rețete, ci devine factor activ al procesului de învățământ, învață cu cei pe care îi învață, se perfecționează permanent pentru a putea duce la bun sfârșit sarcina ce ie se încredințează. Profesorul si-a depășit condiția, prin dobândirea autonomiei devenind direct responsabil pentru acțiunile sale.

O dată cu intrarea în UE trebuie schimbată optica de abordare a carierei și implicit a evoluției persoanei, începând cu formarea inițială și terminând cu formarea continuă sau formarea de-a lungul întregii vieți. Formarea nu mai este înțeleasă în sensul pedagogiei clasice care punea accent pe formarea inițială și pe dobândirea tuturor competențelor pentru viitoarea activitate profesională și unde formarea continuă era accidentală fără să se realizeze sistematic.

Analizând comparativ elementele definatorii ale sistemului tradițional și al celui actual de formare a cadrelor didactice, în conformitate cu cerințele Comunității Europene, putem sistematiza cateva elemente: dacă în sistemul tradițional cadrele didactice urmau studiile unei universități după terminarea liceului, acum formarea este deschisă, există structuri specializate de scurtă și respectiv lungă durată, este asigurată mobilitatea universitară și cea profesională. Intervalul la care avea loc formarea este determinat, impus, acum avem un proces continuu de educația adulților.

Dacă competențele profesionale reprezentau deprinderi, obișnuințe profesionale, abordate teoretic, abstract, acum acest profil presupune competențe profesionale, standarde, o abordare pragmatică.

Motivarea era extrinsecă iar acum predomină motivația intrinsecă, apar interese profesionale structurate. Mobilitatea profesională era academică, universitară, redusă, criteriul esențial fiind vechimea iar acum putem vorbi de o mobilitate universitară și profesională pe baza sistemului de credite universitare transferabile care asigură dinamică și progres în carieră.

Mesajul esențial al strategiei Comunității Europene este profesionalizarea carierei didactice care printre obiective: profesionalizarea carierei didactice în România; redimensionarea raportului dintre componenta teoretică și cea practică a curriculum-ului de pregătire a cadrelor didactice; dezvoltarea unei „piețe educaționale a programelor de formare continuă” bazată pe un sistem concurențial loial, prin intermediul căreia cadrele didactice să beneficieze de o ofertă diversificată din partea furnizorilor de formare continuă; corelarea structurilor și a momentelor din cariera didactică cu standardele educaționale și asigurarea unei dinamici profesionale prin utilizarea sistemului creditelor profesionale transferabile; dezvoltarea unor structuri instituționale moderne în scopul optimizării activităților de formare a personalului didactic; extinderea competențelor specifice al4e cadrelor didactice în utilizarea tehnologiilor informaționale și de comunicare; dezvoltarea profesională a cadrelor didactice necalificate.

Transformarea educației clasice în educație permanentă, în care se urmărește integrarea și pregătirea socio-profesională complexă a individului, cu scopul realizării unei continuități firești între formarea inițială și formarea continuă, a constituit o deplasare de accent în procesul de dezvoltare profesională. Formarea este văzută ca o acțiune socială vitală care asigură progresul sistemului de învățământ.

În societatea post industrială în care trăim, accesul la informație nu este numai o oportunitate, ci și o necesitate care asigură reușita în societate a fiecărui individ. Profesorul e nevoit acum să evolueze la fel de rapid cum evoluează societatea informațională.

Bibliografie:

1. *Nader, Teaching the <Other Half> of Democracy's Stories*, în Education Week, 7 aprilie 199;
2. *Educație pentru cetățenie și drepturile omului. O perspectivă asupra situației din Croatia, Ungaria, Muntenegru și România*, Editura Universitară, 2013;
3. *Formarea cadrelor didactice. Experiințe europene*, Ioan Neacsu, Daciana-Silvia Marta, Lucian Ionescu C., Editura Universitară, 2008.
4. *Tratatul de aderare la Uniunea Europeană - Exigențe în procesul integrării României*, Oana Duta, Editura Universitară, 2010

SISTEMUL EDUCAȚIONAL FINLANDEZ

*Prof. înv. primar, Rășcanu Elena,
Școala Gimnazială "Principesa Elena Bibescu", Bârlad*

The Finnish education system is one of the most efficient educational systems in the world because it focuses on student-centered learning. Children start school at the age of 7 and they are not faced with exams until they are 16 years old, when they take the only important examination in their educational system. In Finland you do not have to pay anything for the educational services even when you are at college, in MA or PhD programme, school puts value on the quality of teachers, investing only in the teachers who achieve performance.

Finlanda nu este doar una dintre țările cu cel mai înalt standard de viață din lume, ci și țara cu cel mai performant sistem de învățământ. Astfel, la testele PISA, teste la care România s-a clasat penultima în Europa, Finlanda s-a clasat pe locul I atât în 2006, cât și în 2003 și 2000, la mare distanță de următoarele clasate.

Finlanda este o țară cu 5,4 milioane de locuitori, bugetul alocat de guvern educației fiind echivalent cu 6% din PIB sau aproximativ 10 miliarde de euro, 10% din sumă având drept sursă de finanțare bugetul central, iar restul de 90% bugetele locale. Deși procentul din PIB alocat educației este relativ similar României, gradul de dezvoltare economică net superior face ca finanțarea per elev să fie de aproximativ 7.000 de euro/an, suma de 7 ori mai mare în comparație cu suma alocată de România. Sistemul educațional din Finlanda este unul lipsit de taxă de școlarizare astfel încât toți tinerii și adulții să poată avea acces la cunoaștere și nu se bazează pe diferențierea participanților la educație (elevii) prin testare.

Sistemul educațional finlandez este alcătuit astfel:

1. Anul pregătitor: pentru copiii de 6 ani, opțional, constă în activități desfășurate în centrele de zi ;
2. Școala primară: clasele I-VI
3. Gimnaziu: clasele VII-IX
4. Liceu sau școala vocațională: clasele X-XII
5. Universitate

Școala în Finlanda reprezintă un program de 9 ani obligatorii în care nu există programe pentru copii mai dotați și mai puțin dotați. Se așteaptă ca elevii mai capabili să-i ajute pe cei mai lenți să prindă din urmă.

Clasele sunt mici, rareori mai mult de 20 de elevi. Statul finlandez e preocupat de asigurarea unui învățământ viabil, capabil să **motiveze elevii**. Sistemul educativ este foarte bine gândit și făcut în sprijinul elevilor. Finlanda are cel mai mare procent, din Europa, al elevilor care ajung la facultate, 66%, iar 93% dintre finlandezi promovează liceul. În același timp, diferența dintre cei mai slabi și cei mai buni elevi este cea mai mică din lume. Astfel că, așa cum declarau finlandezii, școala pregătește elevii pentru viață. Posturile de televiziune arată programe străine în limbile originale, cu subtitrare, astfel că în Finlanda copii citesc în timp ce se uită la televizor, ceea ce nu este mult diferit de România.

Anul școlar preuniversitar finlandez este împărțit în 2 semestre. Semestrul 1 începe la mijlocul lunii august și se încheie la sfârșitul lunii decembrie (cu o săptămână de vacanță în luna octombrie). Semestrul 2 începe în a doua săptămână a lunii ianuarie și se încheie în luna iunie, cu o săptămână de vacanță în luna februarie și una în luna aprilie. Vacanța de vară durează 2 luni.

Toți elevii primesc gratuit masa de prânz la cantina școlii. Acest prânz echilibrat este alcătuit din: salată proaspătă, legume, pâine de seară și unt, plus felul principal cald, care constă în cartofi fierți sau orez sau paste (cu sau fără carne). Se adaugă lapte, iaurt, apă sau suc de fructe neîndulcit. La sfârșit, fiecare copil își strânge masa, iar prin rotație ajută la bucătărie la spălat vasele.

Copiii intră în clasa întâi în anul în care împlinesc 7 ani și sunt înscriși la școala cea mai apropiată de domiciliu. Dacă un copil nu este înscris la școala sau nu studiază (cazuri extrem de rare), reprezentanții legali ai copilului pot fi amendați.

În clasele I-VI elevii au toți același curriculum, însă la gimnaziu apar mai multe materii opționale, care sunt alese împreună cu părinții și consilierul școlar. Trebuie subliniat faptul ca materiile opționale sunt într-adevăr opționale și se stabilesc în funcție de nevoile elevilor, școala fiind obligată să găsească soluții pentru a le satisface.

Materiile comune sunt: cele 2 limbi oficiale (finlandeza și suedeza), o limbă străină, studii de mediu, educația pentru sănătate, religie sau etică, istorie, studii sociale, matematica, fizică, chimie, biologie, geografie, educație fizică, muzică, artă și lucru manual, economie domestică. Notele sunt de la 4 la 10, nota minimă de trecere fiind nota 5.

În Finlanda se pune mare accent pe autoevaluare, elevii fiind puși în situația de a își da ei înșiși calificative. În primele clase nu se dau note, ci se fac doar evaluări verbale, rămânând la decizia locală anul de studiu de la care este introdus și sistemul de notare. La sfârșitul fiecărui an de studiu, elevii primesc un certificat de absolvire. Dacă elevul nu a reușit să acumuleze suficiente cunoștințe, acesta susține o nouă examinare la sfârșitul verii, iar dacă nu reușește să treacă nici acest examen poate repeta anul, însă aceste cazuri sunt foarte rare, iar decizia de a repeta anul este luată de către profesori împreună cu directorul școlii numai după ce are loc un interviu cu elevul și părinții acestuia.

Un accent deosebit se pune pe ritmul propriu de învățare al fiecărui elev în parte, iar competiția între copii nu este stimulată în niciun fel! În școala sunt angajați mai mulți profesori de sprijin, care lucrează cu copiii cu dificultăți de învățare, fie în cabinetul propriu, fie la clasă, în timpul în care materia respectivă este predată. Elevii sunt încurajați permanent să gândească liber, să dezbată subiecte, să pună întrebări, să lucreze în echipă, să înțeleagă ceea ce învață și pentru ce învață.

Elevii finlandezi petrec în școală aproximativ 600 de ore pe an, mult mai puțin în comparație cu cele 800 de ore petrecute de francezi, iar temele pentru acasă sunt foarte puține. De ce? Predând mai puțin, elevii pot să-și consolideze mai bine informația, iar timpul liber pentru joacă (extra play) este de fapt unul dintre factorii care stau la baza succesului școlar!

În Finlanda, școala pune preț pe calitatea profesorilor, investind doar în cei care realizează performanțe. Calitatea profesorilor finlandezi este, pur și simplu, exemplară. În Finlanda trebuie să ai facultate ca să predai la grădiniță și masterat ca să predai la școală. Astfel, legea impune fiecărui cadru didactic să aibă la bază 5 ani de facultate și un masterat în pedagogie. Poziția de profesor este drept una cu o mare responsabilitate și, în consecință, nu oricine poate intra în sistem. În Finlanda este mai ușor să devii medic sau avocat decât profesor. Selecția e foarte riguroasă. La admiterea la facultatea de profil sunt de obicei 20 de candidați pe 1 loc, dar, odată obținut, postul îți oferă prestigiu și îți garantează un salariu foarte bun. Nu e de mirare că 25% din elevii finlandezi vor să devină profesori. Salariile pe care le primesc sunt printre cele mai mari din Europa, alături de Germania, Marea Britanie și Franța. Profesorilor care nu își dovedesc competența nu li se prelungește contractul de angajare. Elevii au un respect total față de profesori, și se vede în orice moment politețea în relațiile dintre ei. Profesorii și elevii iau inclusiv masa împreună la cantină. Profesorii sunt foarte deschiși și deseori școala devine a doua familie în care copiii și dascălii să se cunoască foarte bine.

Bibliografie :

1. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Finlanda>
2. <http://www.tribunainvatamantului.ro/invatamantul-finlandez/>
<http://www.timpul.md/articol/cum-funcionează-cel-mai-performant-sistem-de-invaamant-din-lume-45549.html>
3. <http://www.gandul.info/stiri/cel-mai-performant-sistem-de-invatamant-din-lume-scoate-materiile-clasice-din-programa-ce-vor-studia-elevii-finlandezi-14032831>

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN

Prof. Răveanu Mirel Fănel

Școala Gimnazială „Preda Buzescu” Vlădaia

“O bună educație cere ca educatorul să inspire elevului stimă și respect, și nu se poate ajunge la aceasta prin nimicirea individualității elevilor și prin asuprirea stimei de sine. Educația este cea mai puternică armă care poate schimba lumea.”

Nelson Rolihlahla Mandela

Equal chances in front of education and to ensure a of quality education for all are for most of the higher education systems in the world, the priority objectives. The education system in Romania is no exception.

Although distinct, the two goals cannot be separated: an educational system cannot be considered as accessible only because it ensures representation at all levels for all categories of the population, but also whether all the students have access to the same type of knowledge and as regards the quality and from the point of view of their quantity and the conditions of the process of the training and education. It is no wonder that more and more specialists (sociologists, educators, economists, etc.) from different institutions (ministries the resort, research centers, international organizations, etc.) give particular attention to the identification of the factors which influence the quality of education, the consistent application of the measures which they have shown to have a major impact on improving the quality of education, the development of complex systems to measure the quality of the education provided by the schools, etc.

In general, through a of quality education is taken to mean an education which brings as many students in the situation of the school success, i.e. students with school results good or very good during the beginning of the school year, the students who participate in it with positive results in competitions, gossips, tests of national and international.

Egalitatea de șanse în fața educației și asigurarea unui învățământ de calitate pentru toți sunt, pentru majoritatea sistemelor de învățământ din lume, obiective prioritare. Sistemul de învățământ din România nu face excepție.

Deși distincte, cele două obiective nu pot fi separate: un sistem de învățământ nu poate fi considerat accesibil doar pentru că asigură reprezentarea la toate nivelurile sale pentru toate categoriile de populație, ci și dacă toți elevii au acces la același tip de cunoștințe și în ceea ce privește calitatea și din punct de vedere al cantității acestora și de condiții de desfășurare a procesului instructiv-educativ asemănătoare. Nu este de mirare atunci că tot mai mulți specialiști (sociologi, pedagogi, economiști etc.) din diferite instituții (ministere de resort, centre de cercetare,

organizații internaționale etc.) acordă o atenție deosebită identificării factorilor care influențează calitatea învățământului, aplicării consecvente de măsuri care s-au dovedit a avea un impact major asupra îmbunătățirii calității educației, elaborării de sisteme complexe de măsurare a calității educației asigurate de către școli etc.

În general, printr-un învățământ de calitate se înțelege un învățământ care aduce cât mai mulți elevi în situația de succes școlar, adică elevi cu rezultate școlare bune și foarte bune pe parcursul anului școlar, elevi care participă cu rezultate pozitive la concursuri, olimpiade, teste naționale și internaționale etc.

O participare școlară la toate nivelurile de învățământ cât mai ridicată, o rată de părăsire timpurie a sistemului apropiată de zero, un procent important de absolvenți ai diferitelor niveluri de învățământ, forme de școlarizare, specializări integrați socioprofesional etc. sunt, de asemenea, caracteristici ale unui sistem de învățământ de calitate. Calitatea unui sistem de învățământ este influențată atât de factori externi școlii (mediul sociofamiliar și economic de proveniență al elevului, nivelul de educație și ocupația părinților etc.), cât și de factori care țin exclusiv de școală (colectiv didactic, condiții de învățare, tip de școală frecventat etc.). Dacă asupra factorilor exteriori școlii capacitatea acestuia de a-i modifica în favoarea succesului educațional al elevilor este scăzută, în ceea ce privește cea de-a doua categorie de factori, intervenția școlii poate fi maximă.

Creșterea nivelului de pregătire al corpului profesoral, modernizarea bazei tehnico-materiale a instituțiilor de învățământ, organizarea de programe educaționale extracurriculare sau/și de sprijin educațional, reducerea numărului de elevi dintr-o clasă, implicarea familiei, a comunității în activitățile școlii etc. sunt doar câteva dintre metodele prin care școala poate interveni în favoarea îmbunătățirii calității educației și care s-au dovedit în timp a avea efecte pozitive semnificative.

România și sistemul nostru educațional, ca să se compare măcar cu cele mai bune din Europa ar trebui să facă:

- ✚ Investiții în educație. Sunt țări care alocă chiar și 20-25% din PIB învățământului, spre deosebire de nici 4%, în cazul României.
- ✚ Reforme. Sunt țări care au sisteme foarte performante, cu rezultate bune, dar încă fac eforturi să le îmbunătățească, să țină pasul cu timpurile, cu elevii, cu societatea. Aceste țări demonstrează că sistemul de învățământ și calitatea acestuia determină calitatea vieții, a societății, dezvoltarea țării.
- ✚ Respect pentru profesori. Potrivit specialiștilor internaționali, sistemele educaționale de succes au în comun faptul că acordă un statut important profesorului și că au „cultura” educației. Foarte importantă este finanțarea educației, însă nu la fel de importantă precum atitudinea societății față de educație.
- ✚ Respect pentru meseria de dascăl. Într-un sistem performant, numai profesorii foarte bine pregătiți ajung la catedră. În consecință, se bucură de încredere atât din partea autorităților, cât și din partea elevilor și părinților.
- ✚ Competiția nu îi ajută cu absolut nimic pe elevi. Școala finlandeză a eliminat sistemul de notare care îi ierarhizează pe copii. În schimb, îi încurajează pe cei care se descurcă mai bine într-un domeniu să îi ajute și pe ceilalți să înțeleagă mai bine. Nici notele nu îi ajută pe elevi să învețe mai bine, sau să se auto-perfecționeze.

Comparativ cu țările europene, sistemul de învățământ din România are atât avantaje cât și dezavantaje. Avantajele sunt începând de la gratuitatea învățământului obligatoriu și asigurarea manualelor în această perioadă, până la sistemul de burse acordate, sistemul de notare și de examinare finală dar și organizarea așezărilor de curs. Astfel dacă în România, pe

tot parcursul perioadei de învățământ obligatoriu resursele bibliografice sunt distribuite gratuit, în Italia nici în învățământul primar nu sunt asigurate manualele școlare, astfel încât achiziționarea acestora revine în sarcina părinților. O diferență mare între sistemul de organizare a orelor de curs în România și în Italia este aceea că deși elevii pot avea și șapte ore aceștia au o singură recreație de 20 de minute, iar ora de curs durează 55 de minute, în condițiile în care în România orele de curs durează 50 de minute urmate de pauze de 10 minute. Un mic avantaj îl constituie pentru România și Examenul de Bacalaureat, întrucât comparativ cu celelalte țări, are un grad de dificultate al subiectelor crescător, astfel încât să poată fi luat nu doar de cei cu performanțe școlare ridicate. Comparativ cu celelalte țări europene, sistemul de notare al României este mai permisiv, nota de trecere fiind 5, atât la materiile din timpul anului, cât și la examene, exceptând Examenul de Bacalaureat a cărei medie trebuie să fie peste 6. (în Italia este 6)

De asemenea sistemul nostru de învățământ prezintă și dezavantaje. Un astfel de exemplu este că în Portugalia la universități îți sunt oferite atât resursele informatice cu mult mai multe decât în România cât și instrumentele necesare, respectiv laptop-uri cu conexiune la internet pe tot parcursul cursurilor. Pentru sistemul de învățământ din România un alt dezavantaj îl reprezintă metodele de predare aplicate în școli, întrucât de cele mai multe ori ele se bazează pe multe informații teoretice prezentate doar de profesor, comparativ cu celelalte țări în care sunt folosite pentru predare: videoproiectoare, table inteligente și se bazează foarte mult pe formarea spiritului de lucru în echipă, de competențe în ceea ce privește prezentările publice, în fața colegilor, deformare a unei gândiri mai mult practice și mai puțin teoretice ca în cazul României.

Bibliografie :

- 1.<http://eacea.ec.europa.eu/education/eurypedia>
- 2.<http://eures.anofm.ro/index.php>
- 3.www.eurydice.org
- 4.http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS
5. Legea Educației Naționale

EDUCAȚIA ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT EUROPEAN

Prof.înv.primar: Răveanu Silvia Daniela

Școala Profesională Corlățel

“Menirea firească a școlii nu e să dea învățătură, ci să deștepte cultivând destoinicirile intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viață”.

Ioan Slavici

The interest for the education has always been a major concern of the companies and of their political elites. In the modern period starting with the industrial revolution, when access to the school has been generalized, education has become a priority for all social classes, even if only in the hope, justified, that the individual is allowed to rise above the condition given by the family, the place and the circumstances in which he was born.

In the period contemporary, globalized super-and uses one of the most dynamic in respect of the labor market and the countries which have managed to create major changes and beneficial for higher education have had a few things in common in their policies educational use. Thus, the experience of the reforms in countries like Poland, South Korea, Finland, Singapore, Canada, Estonia or Australia and here should be taken into account and the negative experiences, show that there is a common features of the road to success that could be summarised in a "decatalogue" on which Romania is likely to follow in her wish legitimate to decide their own destiny by the future generations.

“În vremurile moderne părerile oamenilor despre educație sunt împărțite. Nu este o părere general împărtășită despre ceea ce tinerii ar trebui să învețe, atât în relație cu virtuțile morale dar și cu succesul în viață. Nu este clar nici dacă educația ar trebui să fie mai degrabă preocupată cu dezvoltarea intelectului sau a caracterului. Evenimentele contemporane au făcut problema și mai dificilă și nu este cert dacă educația ar trebui să fie în primul rând vocațională, morală sau culturală. Unii le recomandă pe toate trei”.

Interesul pentru educație a fost dintotdeauna o preocupare majoră a societăților și a elitelor lor. În perioada modernă, începând cu revoluția industrial, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța, justificată, că individul să se poate ridica deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut.

Studii efectuate în ultimii ani, care au analizat educația și învățământul românesc, fie pe toți parametrii învățării (a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să fii și a învăța să trăim împreună, cum ar fi: “The ELLI Index – Europe 2010”) fie pe parametri independenți: “a învăța să știi” sau “a învăța să faci” au scos în evidență cam aceleași probleme: că există o strânsă corelație între nivelul scăzut al învățământului și problemele economice ale țării. Ca să nu mai vorbim de cele sociale. Cum să facem acum, când harta etnică și chiar socială a Europei unite se tot schimbă, să ne păstrăm identitatea și valorile naționale și să le adăugăm valorilor internaționale? Să ne găsim un loc și o direcție.

În întreg continentul european, încă de la începutul secolului XIX, dar mai ales după mijlocul său, au apărut politici generale, naționale de învățământ cu programe și pedagogii menite să se răspândească în toate colțurile societăților.

Nici România nu a fost mai prejos – personalități cum ar fi Spiru Haret, Onisifor Ghibu, Vladimir Ghidionescu, Emil Brândză, Ștefan Barsanescu, Dimitrie Gusti, contribuind enorm la promovarea atât a valorilor românești dar și la integrarea celor universale în cultură noastră. Recomandăm celor interesați lucrarea profesorului Ion Albușescu de la Cluj, “Istoria pedagogiei românești”.

În perioada contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale.

Astfel, experiență reformelor din țări ca Polonia, Coreea de sud, Finlanda, Singapore, Canada, Estonia sau Australia, și aici trebuie avute în vedere și experiențele negative, arată că există trăsături comune ale drumului către succes care ar putea fi sintetizate într-un “decalog” pe care România l-ar putea urma în dorința ei legitimă de a-și decide propriul destin prin generațiile viitoare. Astfel, este necesară:

1. Crearea unei **viziuni de țară** pentru educație și învățământ pe termen lung. Finlanda de exemplu, are ca scop ca “prin educație de nivel înalt, țara să poată sta mai departe de influențele marilor puteri, astfel păstrându-și identitatea”; Singapore a avut “trecerea de la lumea a treia la lumea întâi “iar în ultimii zece ani se concentrează pe menținerea la acest nivel. De aceea, orice dezbateră publică trebuie să contribuie la conturarea acestei viziuni care, odată articulate, să reprezinte punctul de referință al direcției de dezvoltare și perfecționare a învățământului pe termen mediu și lung. Analizele sistemelor performante sugerează că este nevoie cam de șase ani pentru a se vedea rezultate pozitive măsurabile.
2. Stabilirea de **standarde ridicate** și deci, de așteptări de la toți elevii și de la toate școlile.
3. **Egalitatea de șanse pentru toți** copiii. Pe lângă nevoia de fonduri pentru școlile și liceele de la țară sau din zone sărace, se poate stabili un sistem de aducere la oraș sau în școlile mai căutate a învățătorilor și profesorilor, urmând un sistem de alocare prioritară pentru cei ce stau o perioadă la țară sau în școlile defavorizate).
4. **Pregătirea viitorilor profesori** ar trebui să se facă în colaborare directă și verificabilă între universități și școli, cu practică la școli – parte din cerințele pentru acordarea diplomei.
5. **Alinierea curriculei** pentru clasele 0-12 și necesitatea coerenței în implementarea ei la nivel de clasă, cu asigurarea sprijinului material. Acesta este un punct foarte vulnerabil al situației actuale, căci documentele existente separă pedagogia de curricula, aceasta din urmă devenind doar o înșiruire de conținuturi. Se perpetuează la catedră idea că cea mai importantă misiune a dascălului este transmiterea informației, iar pedagogia și metodică sunt doar niște decorațiuni ulterioare.
6. **Motivarea și implicarea elevilor în întreg procesul școlar** (excursii, ore după școală, sport organizat, activități artistice, etc). La acest capitol s-au făcut progrese foarte bune în ultimii ani.
7. **Clarificarea responsabilităților** și folosirea lor pentru dezvoltare și inițiativă. Cine scrie curricula, cine o verifică, de câte nivele de inspecție este nevoie. De notat că în multe țări, acreditările și evaluările se fac în proporție de 80%, intern. Inspectorii au ca misiune principală sarcina de a verifica dacă ceea ce școala a evaluat este adevărat și de a-i ajuta pe cei ce au nevoie să se îmbunătățească prin recomandări specifice. Tot aici, este necesară creșterea gradului de obiectivitate în evaluările elevilor și corelarea evaluărilor școlilor și liceelor cu evaluările de la testele naționale.(3)

8. **Eficientizarea folosirii resurselor.** Și aici s-au făcut progrese, însă descentralizarea devine ineficientă dacă nu este corelată cu flexibilitatea în alocarea fondurilor.
9. Crearea unui **“portret de caracter”**, așa cum îl numea Simion Mehedinți, **al elevului**. Să ne punem de acord asupra trăsăturilor de caracter pe care ar trebui să le aibă un elev al societății românești contemporane și, mai ales viitoare, într-o lume globalizată. Cu ce poate contribui caracterul viitorului cetățean român la bagajul umanității? O să ne referim la puțin mai jos la ce ar trebuie să includă el pentru că experiența ne-a convins că acest “caracter” implicit și explicit exprimat în programele școlare poate deveni coloana vertebrală a oricărui sistem educațional ce are ca scop desăvârșirea individului ca membru al unei societăți democratice.
10. **Conectarea la practicile educaționale de succes în contextual globalizării** (ex: promovarea analizelor lui John Hattie a cărui carte a fost tradusă în românește fără a fi însă promovată în școli; sau luarea de decizii bazate pe studierea datelor colectate despre performanțele elevilor; crearea de “comunități de învățare” după modelurile Marzano)(4

Se vorbește (și în multe țări se și acționează) despre centrarea educației pe elev. Această nu este o vorba goală sau un doar sindrom al relativismului post-modern. Dimpotrivă, punerea elevului în centru este în perfectă concordanță cu ceea ce ce elitele societății românești, eminenti pedagogi democrați și progresiști au avut în prim plan în ultimii 150 de ani.

Astfel G.G. Antonescu spunea că “individualismul și provocarea la acte de creație constituie două note caracteristice ale culturii formative, pe care ne dorim să o realizăm în școală” iar Iosif Găbrea era convins că “idealul educației nu este altul decât potențarea la maximum a individualității” Iar exemplele pot continua cu personalități ca: Onisifor Ghibu, Constantin Rădulescu-Motru și alții în a căror scrieri și acțiuni se poate găsi o enormă cantitate de gândire progresistă care ar putea face față oricăror scrutine riguroase moderne.

Din literatura de specialitate contemporană, cel mai bun promotor al metodologiilor de gândire independentă și logică de la Dewey și Lipmann încoace este Albert Bandura, al cărui superb concept de “auto-eficacitate” nu trebuie confundat cu termenul de “self-esteem” sau “încredere în sine”. Auto-eficacitatea este modul și modelul prin care o persoană devine conștientă nu numai de ceea ce poate face dar și CUM poate cunoaște și înțelege.

Auto-eficacitatea se poate aplica la orice domeniu specific: în sport, la matematică, chimie, desen sau muzică. Felul în care o persoană își percepe auto-eficacitatea poate prezice dacă individul va începe o sarcină de lucru, cât timp va persista la realizarea ei, cât efort va investi în ea, dacă va da înapoi în caz de dificultăți și dacă o va duce la bun sfârșit.

Rezultatele unor cercetări pe elevi din Banat și Moldova indică faptul că rezultatele studiilor din afara României se aplică și în țara noastră. Mai precis, ei au constatat că tradiționala convingere că inteligența este fixă este un factor negativ asupra progresului elevului; această convingere, aplicată la clasă sau școală, determină “reducerea rezistenței și perseverenței în efort” și, în consecință rezultate slabe. Pe de altă parte, scopurile de învățare ale elevilor orientate spre cunoaștere, sunt indicatori pozitivi de performanță; cu alte cuvinte, auto-motivarea (care poate fi “antrenată”) este un indicator de succes pe viitor.

Odată făcută legătură dintre specificul românesc și contextul extern trecut și contemporan, pe fondul experiențelor noastre și ale altora care au avut succes, să vedem ce s-ar putea face pentru a pune dorințele în practică.

Și putem porni în această încercare de la o întrebare pusă de un părinte român implicat în dezbaterile pe teme de educație:

“Cum știu eu că școala la care merge copilul meu este o școală bună?” Această este o întrebare fundamentală, care necesită un răspuns pe măsură.

În primul rând trebuie trecut dincolo de răspunsul simplist despre câți olimpici produce școala sau la câte facultăți primesc copiii admitere. Acest gen de evaluare, deși recunoaște meritele unora dintre copii, nu spune nimic despre ”valoarea adăugată” dată de școală potențialului fiecărui copil. Orice profesor din lume va fi de accord că este mult mai greu, și deci mult mai de admirat, să aduci un copil de 5 la nota 7 sau 8 decât să îl ții pe unul de 10 la 10. Pe hârtie, la rezultat, al doilea elev are nota 10, în timp ce primul are doar opt. Ce școală este mai bună?

De asemenea, procentajul infim al olimpicilor din marea masă a elevilor și a viitorilor cetățeni ne obligă să nu considerăm acest aspect (pozitiv de altfel) ca fiind definitor pentru calitatea unei școli, că să nu mai zicem al unui întreg sistem. Că să nu mai vorbim că un număr ridicat dintre olimpici pleacă din țară.

Deci, cum știm că ai noștri copii merg la o școală bună? Ce este o școală bună?

Răspunsul ar trebui dat de societatea românească. Ce fel de elev dorește ea să fie produs de școală? Ce fel oameni dorim să avem în țară? Ce fel de cunoștințe și ce fel de caracter vrem să dezvoltăm în copii?

Esențial ar fi ca toate școlile să aibă, pe lângă conținuturi, obiective și cadre cheie la fiecare materie și, pe lângă activitățile extrașcolare despre care se poate discuta separat, acel ”portret” al elevului pe care îl menționam la început. Acesta (inspirat din formatul Bacalaureatului Internațional dar adaptat la ceea ce este nevoie în România) ar trebui să conțină o serie de trăsături de caracter care să fie integrate în programe, care să fie prezente în viața de zi cu zi a școlii, care să fie discutate de către cadrele didactice la întâlnirile de pregătire profesionale. Astfel elevii ar trebui să devină:

- Persoane ce gândesc
- Capabili să comunice
- Posesorii unor principii cum ar fi onestitate, demnitate și responsabilitate
- Persoane cu o viziune echilibrată a realității care să-i ajute să poată lua decizii logice și etice
- Deschiși la minte – cu o toleranță și înțelegere a altor culturi
- Oameni ce reușesc să combine armonios dezvoltarea intelectului cu dezvoltarea fizică și psihică
- Capabili să-și evalueze părțile pozitive, limitele și experiențele astfel încât să-și poată urma propria dezvoltare
- Persoane capabile de compasiune, de empatie și respect pentru situațiile și sentimentele altora

Dacă o școală își propune astfel de țeluri și are măsuri specifice de dezvoltare, evaluare și îmbunătățire, atunci acea școală este o școală bună.

Dacă aceste trăsături ar deveni prioritare, șansa de a nu repeta greșelile din trecut despre care Mihai Eminescu ne atenționa, ar crește:

Copiii români sunt încărcăți cu materii atât de multe și atât de diverse, încât nici profesorii, nici școlarii nu se pot orienta în capetele lor. Acești copii nu învață nimic, pentru că memoria nu păstrează nimic nepriceput, nerumegat, unde interesul viu și judecata copilului n-au jucat nici un rol. Singurul efect al încărcării memoriei cu lucruri pe care nu le poate mistui e sila și scârba copilului de carte.

Pe de altă parte, nu ar trebui căzut nici în greșeala că ”de pe timpul lui Eminescu tot așa era”. Nu, au fost foarte mulți educatori de marcă în istoria pedagogiei românești care au contribuit la schimbări reale; am menționat pe câțiva dintre ei mai devreme.

Nu trebuie ignorat nici faptul că, în ciuda multor critici, multe aspecte ale sistemului de învățământ socialist, nu în ultimul rând cultură generală și, de asemenea, multe dintre schimbările din ultimii 25 de ani au fost pozitive. Le-au lipsit însă coerența, flexibilitatea și viziunea pe termen lung. Toate acestea ar trebui discutate în dezbaterile publice, iar acelea dintre ele care se potrivesc cu noua viziune de țară, să fie păstrate.

Astfel, am dori să sugerăm câteva direcții pentru eventuale dezbateri, direcții ce ar putea conduce către o schimbare de paradigmă și, implicit, către o apropiere a celor cu energie și bine intenționați din societatea românească către un scop comun de a educa românii de astăzi pentru societatea românească de mâine:

1. De la o supra-specializare timpurie să se treacă la o cultură generală mai largă până în clasa a X-a și la un sistem liceal mai flexibil (printre altele, vezi schimbările din Polonia începute în 1999 și care au dat rezultate după doar câțiva ani).
2. De la ierarhizarea școlilor pe baza de “rezultate” fără punerea în context, către o evaluare pe baze de analize ale progreselor fiecărei școli, în funcție de specificul ei și al nivelului elevilor pe care îi are în momentul admiterii; inclusiv al valorii adăugate, cu rezervele de rigoare, bineînțeles. Există metode testate și folosite ale acestor măsurători ale valorii adăugate (de exemplu “de Courcy analysis” în Australia pentru învățământul liceal sau studiile RÂND Europe pentru învățământul superior european). Deciziile la nivelul școlilor, inspectoratelor sau ministerului să se facă pe baza de date, de analize a rezultatelor pornind de la nivelul copilului atunci când intră în unitatea de învățământ respectivă. Dacă nu este bazată pe dovezi, orice opinie rămâne o opinie. **(10)**
3. De la o pedagogie separată de curriculum către o pedagogie axată pe conținuturi și competențe integrate. Aceasta, credem noi, este cheia către succes la nivel de clasă și apoi de școală. Poate fi exprimată explicit și se poate stabili un program metodic de implementare și evaluare.
4. De la o pedagogie care îl are pe profesor ca element principal către o pedagogie ce se concentrează pe elev, după cum am detaliat mai sus. Această schimbare însă nu se poate obține dacă profesoara sau învățătorul nu se simt respectați; dacă nu li se acordă încredere, autonomie, resurse și acces la ele; dacă nu se crează pe o bază solidă de cunoștințe profesionale, inclusiv pedagogice, dobândite prin cursurile universitare de specialitate.

Pentru ca școala să cultive “destoinicirile intelectuale”, și am adaugă noi și practice ale copilului, ea ar trebui să știe atât cum să o facă prin curriculum, pedagogie, resurse și politici înțelepte dar și care sunt “destoinicirile” fiecărui copil care îi intră pe poartă.

Școala, universitatea, părinții, organizațiile non uvernamentale și partidele trebuie să se pună de acord asupra direcției spre care să se îndrepte societatea românească, să creeze cadrul necesar astfel încât copiii de astăzi să simtă “trebuința de a învăța toată viață” pentru propria desăvârșire și a României devenire și participare la progresul și prosperitatea umanității.

De la Aristotel încoace, care avea dilemele menționate la începutul articolului, și până în ziua de astăzi, întrebările despre rolul și scopul educației viitoarelor generații transcend granițe și perioade istorice.

Provocarea pentru noi astăzi este de a căuta și încerca să creem o lume mai bună cu materialul avut și în contextul social, uman, istoric și geografic contemporan al României.

Bibliografie:

1 S. Vlaston, ‘Inca o palma pe obrazul invatamantului romanesc’, Ziare.com, septembrie 2010, <http://www.ziare.com/scoala/stiri-invatomant/inca-o-palma-pe-obrazul-invatomantului-romanesc-1039621>

2 S. Frank Bristow & S. Patrick, ‘An International Study in Competency Education: Postcards from Abroad’, International Association for K-12 Online Learning iNACOL, October 2014, <http://www.inacol.org/wp-content/uploads/2015/03/CW-An-International-Study-in-Competency-Education-Postcards-from-Abroad-October-2014.pdf>

UNESCO, ‘Education Systems in ASEAN+6 Countries: A Comparative Analysis of Selected Educational Issues’, Education Policy and Reform Unit UNESCO Bangkok, 2004, <http://unesdoc.unesco.org/images/0022/002267/226757E.pdf>

- 3 C. Iosifufescu, C. Novak, D. Stroie, Z Viăduț, F. Nicula, & O. Jidveian, 'Raport național privind starea calității în unitățile de învățământ preuniversitar public din mediul rural', Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar ARACIP, Tracus Arte, București, 2015.
- 4 J. Hattie, *Invatarea vizibila. Ghid pentru profesori*, Trei, București, 2014.
5. I. Albulescu, note de curs 'Istoria pedagogiei românești', Universitatea Babes-Bolyai Cluj-Napoca, p. 21, https://beyondreamz.files.wordpress.com/2010/01/istoria_pedagogiei_romanesti.pdf
- 6 Albulescu, p. 25.
- 7 A. Bandura, *Self-Efficacy: The Exercise of Control*, W.H. Freeman, New York, 1997.
- 8 S. Butnaru & L.R. Gherasim, *Performanta Scolara*, Polirom, București, 2013.
- 9 Butnaru & Gherasim, *Performanta Scolara*.
- 10 The Measures of Effective Teaching Project, <http://www.metproject.org/>
- S. Waack, 'Hattie Ranking: Influences And Effect Sizes Related To Student Achievement', Visible Learning, <http://visible-learning.org/hattie-ranking-influences-effect-sizes-learning-achievement/>
- J. DeCourcy, 'Resources', Data Strategy Pty Ltd, 2015, <http://www.datastrategy.com.au/>
- K. Yuan, 'A Value-Added Study of Teacher Spillover Effects Across Four Core Subjects in Middle Schools', *Education Policy Analysis Archives*, v. 23, no. 38, Mar. 30, 2015, p. 1-24.

PLATFORMELE E-LEARNING ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Mihaela-Eugenia Roman

Colegiul Național "Gheorghe Țițeica", Dr. Tr. Severin

Odată cu informatizarea procesului de învățare și educație, sistemul școlar din România s-a adaptat noilor cerințe în ceea ce privește dezvoltarea elevilor, astfel platformele de e-learning căpătând un rol esențial în educarea tinerei generații. Competențele digitale sunt tot mai cerute în societatea românească actuală, reprezentând unele din competențe cheie ale ce trebuie să le stăpânească un absolvent de liceu.

Platformele de e-learning vin atât în sprijinul elevului, părinților și al profesorului, conlucrarea acestora fiind mult mai temeinică și mai apropiată, în contextul cerințelor de bază ale societății. Folosirea acestor platforme la clasă poate asigura optimizarea procesului de predare/învățare/evaluare.

Aceste platforme au avantajul accesibilității, al vitezei de execuție și al versatilității, oferind o paletă largă de opțiuni: teme rezolvate și încărcate on-line, sondaje, verificarea temelor și adnotarea greșelilor on-line, lecții însoțite de prezentări sau alte facilități oferite de aceste platforme cum ar fi vizualizarea răspunsurilor corecte la testele grila, posibilitatea verificării în timp real, punerea la dispoziție a unor softuri utilitare etc.

Platformele de e-learning ajută, de asemenea, la comunicarea în cadrul colectivităților de elevi, întraajutorarea la teme propuse fiind facilitată de accesibilitatea la platforme, anumite platforme oferind opțiunea vizualizării rezolvarilor propuse și, astfel, îndreptarea mai rapidă a erorilor aparute. Această cooperare între elevi le va dezvolta, de asemenea, simțul colegialității, al sprijinului și ajutorării, adjective ce stau la baza unei bune conlucrări.

Platformele de e-learning ajută profesorul, scurtând timpul alocat corectării testelor, fiind un instrument util ce permite unei ore de clasă să se desfășoare într-un mod diferit față de metodele de predare clasice. Profesorii își pot organiza materialele de instruire și le pot utiliza în sesiuni de instruire și evaluare cu precizarea ordinii materialelor în sesiune, a duratelor de parcurgere recomandate și a domeniilor cărora li se adresează.

Printre platformele e-learning ce își fac tot mai simțită prezența, putem enumera : Moodle, Edmodo, AEL, Wikispaces, Wand.education, proprofs.com, Caroline, ATutor etc, unele dintre ele fiind open source, altele gazduind materialele și conturile on-line pe propriul server, altele putând fii instalate pe propriul domeniu, însă toate au același scop: ușurarea procesului de predare-învățare-evaluare și facilitarea conlucrării între profesori, elevi și părinți.

Iată, deci, că aceste platforme, care sunt destinate învățării active din partea elevilor, (aici un plus îl aduce faptul că generațiile actuale sunt obișnuite cu lucrul pe calculator încă de mici) vin în ajutorul fiecărui participant la procesul instructiv-educativ: profesor, elev, părinte.

Ca profesori, putem să utilizăm această abilitate a elevilor pentru a-i determina să-și folosească constructiv timpul liber, cu activități specifice fiecărei discipline sau arii curriculare în parte. Părintii pot observa progresul elevului, să comunice on-line cu profesorul fără a fi nevoiți să se deplaseze la școală. Elevul poate să-și vadă oricând lucrările de control, rezultatele, adnotările, să folosească programele utilitare on-line pentru a-și rezolva tema, să comunice cu profesorii și colegii etc.

Webgrafie:

<https://www.moodle.ro/preparandia/images/docs/IugaNadia.pdf>

<http://www.infomate.ro/revista/imt4101122013.pdf>

RISCURI SI PERFORMANTA IN INVATAMANTUL EUROPEAN ȘCOALĂ EUROPEANĂ / ȘCOALĂ ROMÂNEASCĂ

Schvaner Artur,

Scoala Gimnaziala nr.8 Resita

Conform Ministerului Educației, evaluatorii au avut anul acesta în vedere mai multe criterii de selecție: coerența activităților derulate în cadrul proiectelor/programelor comunitare cu politica generală a instituției școlare, integrarea activităților derulate în cadrul proiectelor/programelor comunitare în programul curent al școlii, performanțele școlare reflectate în rezultatele elevilor la examenele naționale, olimpiade și concursuri școlare, asigurarea egalității de șanse, continuitate și constanță în derularea de activități/ proiecte/ programe comunitare, strategii și modalități de implementare și evaluare, strategii și modalități de valorizare (diseminare și exploatare a rezultatelor/produselor), dezvoltarea dimensiunii europene a educației, prin activitățile de cooperare europeană și calitatea documentelor de candidatură (documentele manageriale din perioada 2012-2015, formularul de candidatură și portofoliul ilustrativ).

Pe scurt, o sumă de aspecte extrem de generoasă sub aspectul ei perfect acoperitor, care nu lasă niciun colțisor de activitate școlară neacoperit.

În felul acesta se câștigă – pentru trei ani – râvnitul statut de Școală europeană, se agață distincția în perete sau deasupra intrării în școală și toată lumea este fericită. De ce? Pentru că timp de câțiva ani a primit permisiunea să se numească Școală europeană, după care va reveni probabil, la statutul de școală românească. Cel puțin, asta rezultă. Si mai rezultă faptul că școala românească nu este europeană. Ceea ce ne pune sau ar trebui să ne pună, cumva, pe gânduri.

Modelul european, un model care, din punct de vedere moral, trebuie luat cum grano salis

Trecând peste faptul că această disjunție – școală europeană/ școală românească – pare pe cât de nedreaptă, pe atât de absurdă, deoarece ne întoarce cu gândul la începutul anilor 90, când

România se luptă ”să intre” în Europa – trebuie să ne gândim dacă școala românească este sau nu europeană, dacă acest standard calitativ ar trebui să fie și un model demn de urmat pentru instituțiile de învățământ de la noi, dacă nu cumva paradigma educațională europeană are, la rândul ei, ori cât de greu ar fi pentru unii să creadă, și puncte slabe. Violența din spatele zidurilor de școală, agresivitatea crescândă a elevilor, pătrunderea drogurilor și alcoolului în incinta spațiilor de învățământ, prostituția, sexualitatea și manifestările anormale ale sexualității, obrăznicia elevilor în fața profesorilor au intrat în școala românească, nu înainte de 1989, ci după, pe filieră... europeană. Concluzionând, modelul European este totuși un model care, cel puțin din punct de vedere moral, ar trebui luat cum grano salis.

În vârful ierarhiei mondiale, și totuși repetenți în spațiul comunitar

Școala românească are profesori de excepție, are olimpici care aduc România în vârful ierarhiei mondiale la olimpiadele și concursurile școlare, are antrenori de olimpici care anual participă cu acești copii minuați la marile înfruntări științifice de pe toate meridianele globului. Elevii români încă nu intră cu arme în incinta școlii, încă nu iau ostateci, încă nu îșiucid profesori. Elevii români sunt încă beneficiarii reminiscentelor unei educații ”desuete”, bazate pe respect.

Copiii românilor care pleacă să muncească în străinătate își uimesc colegii prin nivelul foarte ridicat de cunoștințe acumulate în școala românească. Cine se face atunci vinovat că, în ciuda acestor realități frumoase, cu care nu putem decât să ne mândrim, sistemul de educație din țara noastră se zbate într-o criză fără precedent, din care nu reușește să iasă de 25 de ani?

De curând, un post de televiziune de la noi anunța că într-un top mondial al sistemelor de învățământ, realizat de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, România ”este corigentă la capitolul Educație”.

Aceeași organizație mai susține că educația românească suferă din cauza lipsei de reforme radicale și mai ales de investiții. Vinovați, așadar, pentru faptul că aceste resurse minunate cu care ne-a înzestrat Dumnezeu – copii inteligenți, școli care pot produce performanță, profesori de calitate – nu beneficiază de niciun viitor aici, sunt cei care timp de un sfert de secol s-au jucat cu educația cum au vrut și au știut și au tratat-o ca pe o monedă de schimb în campaniile electorale. Lipsa de viziune și reaua credință aparțin, în concluzie, clasei politice care a emanat, indiferent de coloratură, lunga serie de miniștri cu experimentele lor cu, legile și reformele aberante care au împins educația românească în pragul distrugerii.

Ne plângem și ne întrebăm de ce la noi nu se poate face ceea ce au făcut țările asiatice, fruntașe în clasamentul sus amintit. Aceste țări au astăzi o dezvoltare economică spectaculoasă. Ca și Finlanda, de altfel.

Suntem uimiți să auzim că, în conformitate cu același studiu, România ocupă ultima poziție din spațiul comunitar și se află în a doua jumătate a clasamentului mondial, poziția 44, din 76 de țări.

Profesorii, indiferent că sunt sau nu membri de sindicat, atrag atenția cu disperare de ani și ani de zile că fără bani nu se poate face educație, iar statisticile arată limpede ce efecte benefice, pe termen lung, pot avea investițiile în educație. Sunt țări în care învățământul primește și 20-25% din PIB, în vreme ce, în România, statul nu poate alocă mai mult de 4%. Nu poate sau nu vrea. Varianta corectă este a doua, deoarece pensiile de lux pe care și le vor vota aleșii poporului nu permit educației să se salveze de la dezastru.

60 de unități de învățământ preuniversitar au primit anul acesta titlul de școală europeană. Profesorii și elevii acestor școli merită felicitări cu prisosință, dar să nu-și facă din această distincție

un titlu de glorie, pentru că merită mai mult decât un titlu care durează trei ani. Aceste școli și întreg învățământul românesc merită o resetare sănătoasă, o salvatoare și reală schimbare de paradigmă, dar mai presus de toate, o clasă politică morală și cu un coeficient de inteligență decent, în stare să înțeleagă că numai prin educație putem sta alături de restul lumii civilizate, fără să tânjim neapărat după statutul de "europeni".

Bibliografie: Marcela Gheorghiu, Tribuna Invatamantului.

RESURSE EDUCAȚIONALE DESCHISE

Simion Tincuța

Școala Gimnazială "Petre Sergescu"

Drobeta Turnu Severin

În perioada actuală s-au schimbat major în educație. Una dintre acestea o reprezintă RESURSELE EDUCAȚIONALE DESCHISE. Conceptul de Resurse Educaționale Deschise este în sine relativ nou în dezbaterile internaționale.

OPEN EDUCATIONAL RESOURCES sau în traducere în limba română RESURSE EDUCAȚIONALE DESCHISE sunt materiale pentru predare, învățare, cercetare sau alte scopuri educaționale. Aceste materiale le poți folosi, adapta și redistribui liber, fără constrângeri. De asemenea la RED (Resurse Educaționale Deschise) există foarte puține restricții legate de drepturile de autor.

Resursele Educaționale Deschise pot consta în:

- manuale
- cărți
- cursuri
- planuri de lecții
- hărți
- diagrame
- prezentări
- chestionare
- teme pentru acasă, dar și: jocuri, simulări, activități în clasă, activități în laborator, teste și resurse audio sau video.

Toate aceste materiale, resurse educaționale deschise pot fi la dispoziție astfel :

1. în format digital
2. pe un suport fizic, la care ai acces liber.

Resursele educaționale deschise sunt acele instrumente și resurse care sunt disponibile gratuit pentru utilizare, dar în același timp pot fi reutilizate și partajate.

În anul 2011 Butcher arată ca OPEN EDUCATIONAL RESOURCE (OER) sunt resurse care sunt „în mod deschis disponibile pentru utilizare de către educatori și studenți, fără a fi nevoie de a plăti drepturi de autor sau taxe de licență”.

Avantajele și riscurile utilizării RED

Avantaje:

1. Accesul la educație de calitate pentru un număr mai mare de persoane.
2. Creșterea interesului comunității față de educație.
3. Stimularea inovației.
4. Cost scăzut.

5.Creșterea calității educației prin PEER-EVALUATION

Riscuri:

- 1.Prioritate relativ scăzută a subiectului în ansamblul reformei în educație.
- 2.Imposibilitatea controlării calității RED.

Iată, în mod concret la disciplina GEOGRAFIA ROMÂNIEI, materie studiată în învățământul primar în clasa a IV-a, folosind resursele educaționale deschise și cadrul didactic și școlarii pot vizualiza harta fizică a României, în momentul studierii formelor de relief din țara noastră.

Aceasta hartă poate fi listată și printată și fiecare copil să beneficieze de ea. De asemenea harta poate fi prezentată marită pe ecran cu ajutorul videoproiectorului. În momentul în care elevii și-au primit harta pot să nu mai stea în fața computerului și să continue învățarea în deplină libertate.

În concluzie, vorbim despre necesitatea creșterii numărului de utilizatori ai RED, dar trebuie să fim atenți, pentru că acestea pot deveni riscante, în cazul în care nu există standarde pentru a se asigura corectitudinea conținutului, precum și abordarea didactică corectă în ceea ce privește:

- obiectivele propuse
- metodele didactice folosite
- structura materialelor prezentate
- nivelul de dificultate propus
- nevoile grupurilor țintă.

Elevii petrec deja o mare parte din timpul liber pe internet, din aceasta cauză este obligatoriu ca ceea ce li se oferă să poarte amprenta calității și profesionalismului, iar cadrele didactice trebuie să fie primele dintre cei care să ofere aceste resurse educaționale deschise, de o înaltă calitate, adecvate la cerințele lumii de mâine.

Bibliografie:

- Baucher, N. (2011) A Basic Guide to Open educational resources. UNESCO. Commonwealth of learning. (online) www.col.org/PublicationDocuments/Basic-Guide-To-OER.pdf
- <http://www.fundatia.ro/sites/default/files/RED-opportunitatipentruRomania.pdf>
- <https://www.apti.ro/resurse-educationale-deschise-foarte-pe-scurt>

CULTURA ANTREPRENORIALĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR ROMÂNESC

Prof. Sîrbu Crețu Marian Florin

Liceul Teoretic, „Dr. Victor Gomoiu” Vânju Mare

"Pretul succesului presupune truda, pasiune pentru ceea ce faci și determinare, astfel încât indiferent dacă obții victoria sau esti infrant, să dai tot ce ai mai bun din tine".

Vince Lombardi

The formation of a culture of entrepreneurial skills based on the specific values of the democratic society, freedom and free initiative, work and respect for the results, recognition of merits, equality of opportunity and equal access to opportunities, constitutes a necessity and a priority for the school education in Romania.

Educația entrepreneurship is a process that begins in the school and lasts throughout their lives.

The effects of entrepreneurial education outweigh in a positive way on the person and on the Community: understanding economic problems from the perspective of the vested interest and in the interest of the community; the efficient management of the resources; orientation toward the change, by the critical thinking and skills for the taking of decisions; facing opening the options for professional development.

Entrepreneurship education help to promote a culture of entrepreneurial skills at the mentality changes and the acquisition of skills necessary for the conduct of an activity.

Formarea unei culturi antreprenoriale, bazată pe valori specifice societății democratice, libertatea și libera inițiativă, munca și respectul pentru rezultatele ei, recunoașterea meritelor, egalitatea de șanse și accesul egal la oportunități, constituie o necesitate și o prioritate pentru învățământul preuniversitar din România.

Un moment decisiv în dezvoltarea mediului de afaceri românesc l-a constituit anul 2007 când, odată cu integrarea României în Uniunea Europeană, antreprenorii din România au fost angrenați într-o competiție acerbă cu antreprenorii din celelalte state membre.

Totodată, după ianuarie 2007, pe lângă programele de finanțare de la bugetul de stat, antreprenorii au mai avut șansa de a aplica proiecte la schemele de finanțare susținute din fonduri structurale. Astfel s-a constatat și o creștere a gradului de conștientizare a sectorului IMM-urilor, a importanței creării de noi întreprinderi și a susținerii întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri) deja existente în vederea creșterii PIB-ului, creării de noi locuri de muncă și îmbunătățirii investițiilor în sectorul cercetării și dezvoltării, etc.

În România, nivelul educației antreprenoriale este scăzut, în principal din cauza raportului slab dintre cercetare, cunoștințe, educație și industrie. Ministerul Educației Naționale a adoptat cadrul legal necesar și a introdus în ariile curriculare discipline legate de educația antreprenorială și face

demersuri pentru promovarea antreprenoriatului prin: aprobarea de manuale alternative pentru disciplina Educație antreprenorială, introducerea de discipline noi și opționale încă de la nivelul învățământului primar, a unor discipline și opționale pentru dezvoltarea capacității de orientare profesionale, lansarea de programe care să contribuie la educația financiară și dezvoltarea culturii antreprenoriale etc.

Complementar curriculei școlare, în cadrul sistemului național de educație au fost introduse programe opționale pentru formarea abilităților antreprenoriale în rândul elevilor și studenților, cum sunt Programul Junior Achievement pentru elevi și studenți și ECO NET – Rețeaua firmelor de exercițiu în Europa de Est. Programul Junior Achievement România se derulează începând cu anul 2003, în baza Protocolului încheiat între Ministerul Educației și organizația Junior Achievement România (JAR), în învățământul public preuniversitar, pe aria curriculară Om și Societate (Educație economică și antreprenorială, Consiliere profesională și/sau vocațională), prin preluarea și adaptarea programelor internaționale de educație economică și antreprenorială Junior Achievement – Young Enterprise (JAYE).

Educația antreprenorială este un proces care începe în școală și durează de-a lungul întregii vieți.

Efectele educației antreprenoriale se rasfrâng într-un mod pozitiv asupra persoanei și asupra comunității: înțelegerea problemelor economice din perspectiva interesului personal și a interesului comunitar; gestionarea eficientă a resurselor; orientarea către schimbare, către gândirea critică și abilități de luare a deciziilor; deschiderea față de opțiunile de dezvoltare profesională.

Educația antreprenorială ajută la promovarea unei culturi antreprenoriale, la schimbări de mentalitate și dobândirea de competențe necesare desfășurării unei activități.

Bibliografie:

Entrepreneurship Education - A Guide for Educators
Teacher 2020 – handbook on entrepreneurship education
E360 - Successful entrepreneurship initiatives across Europe

- 1. Burja, V., Burja, C., Voiculescu, F., Voiculescu, E., Didactica științelor economice, ghid metodologic cu caracter aplicativ, Editura IRECSON, 2006.
- 2. Butler, D., Dezvoltarea afacerii, strategia pentru mica întreprindere, editura ALL pentru întreprinzători, 2005.
- 3. Căndea, R.M., Căndea, D., Comunicarea managerială aplicată, Editura Expert, București, 1998.
- 4. Dobrotă, N. (coord.), Dicționar de economie, Editura Economică, București, 2002.
- 5. Drucker, P.F., Inovația și sistemul antreprenorial, Editura Enciclopedică, 1993.
- 6. Farrell, L., Cum să devii antreprenor, Editura Curtea Veche, 2008. Proiectarea unei noi afaceri săptămână cu săptămână (cum să lansez o afacere de succes), Editura All, 2007

THE FRENCH EDUCATIONAL SYSTEM

Prof.Șirbu Ionela-Beatrice

Școala Gimnazială Nr. Rovinari

The French higher education system is characterised by the coexistence of several types of institution. There are: universities- scientific, cultural and professional public institutions; grands établissements publics (major public institutions) - higher education institutions mainly admitting on the basis of an entrance exam taken by students in "classes préparatoires aux grandes écoles"; grandes écoles (elite schools)- covers engineering colleges, "écoles normales supérieures" (ENS), business schools and veterinarian colleges; administrative public institutions - diversified and place institutions under the aegis of different ministries; private higher institutions or schools.

Curriculum

The order of 23 April 2002 bearing on university education leading to the "licence" (bachelor degree) structures training into six semesters and organises it into domains in the form of standard initial and continuing training courses. The courses target the objectives defined for the following diplomas: DEUG and "licences" governed by the order of 9 April 1997, multidisciplinary "licences" governed by order of 7 June 1994, public administration "licence" governed by the order of 11 April 1985, DUT governed by the order of 20 April 1994, DEUST governed by the order of 16 July 1984 (destined to disappear), professional "licence" governed by the order of 17 November 1999, national guide-interpreter diploma governed by the order of 13 October 1995.

The training combines theoretical, methodological, practical and applied teaching, to various degrees depending on the courses. Depending on training objectives, while ensuring that students acquire general culture, it can include elements of pre-professionalisation, professionalisation, individual or collective projects and one or several work placements. The law of 31 March 2006 on equal opportunities includes a compulsory work placement agreement, a limitation in the length of work placements outside educational courses to six months and compulsory remuneration for courses longer than two consecutive months. Signed on 26 April 2006, the "Charter of student placements in companies" clarifies the role of the higher education institution, the host company and the student required to put his/her knowledge into practice. The placement charter also provides three new guarantees aimed at securing work placement: statutory mentoring by a teacher and a member of the company; a standard agreement binding the three signatories: the teacher, the member of the company and the student; the introduction of assessment and monitoring methods. Curricula include teaching of university work methods and documentary resources. The courses are organised as compulsory teaching units (UE) chosen freely by the student and optional teaching units if applicable. Training includes appropriate modern languages and the use of IT tools. The Certificat de Compétences en Langues de l'Enseignement Supérieur (CLES - Higher Education Language Competence Certificate), created by the order of 22 May 2000, is a certificate accredited by the Department of Education and endorsed by the Common European framework of reference for Languages (CECRL). It evaluates students' operational communication skills in several languages. The CLES is a complete certification system as it directly assesses 5 competences: oral comprehension; written comprehension; written production; oral production and oral interaction.

It is currently available in 9 languages: English, German, Spanish, Portuguese, Italian, Arabic, Polish, Modern Greek and Russian. The offer is progressively enriched by new languages.

The CLES is aimed at students in initial training: all students enrolled in any type of higher

education institution, regardless of their year, as long as they are not specialists in the CLES certification language that they want to take. For example: an English student cannot take an English CLES (regardless the CLES level) but can take a Spanish CLES to certify his/her skills in this language which is not his/her specialist language. Students can in fact take any CLES level at any time in their university career.

Teaching Methods

As for the curricula, each institution is responsible for its teaching organisation. For university teaching, there are nevertheless national regulations setting the general provisions for the organisation of teaching. Training is mainly dispensed in the form of lectures, tutorials and practical work which the university is required to balance according to the purposes of each course.

Student Assessment

Diplomas are gained through passing written and oral examinations on the content of teaching units (UE) making up each cycle. Assessment of aptitudes and knowledge is defined in compliance with the provisions of the law of 1984 by the president of the university or head, after the opinion of the Conseil des études et de la vie universitaire (CEVU). All students take two examination sessions, separated by two months, usually in June and September.

In non-university institutions, a continuous assessment system or annual examinations may assess students' progress from the first year of studies, until the end diploma is completed. Usually, training includes a practical placement which results in a report or technical project, taken into consideration in the assessment of the diploma.

The most frequent assessment template is as follows:

In each teaching unit (UE) aptitudes and acquisition of knowledge are evaluated either by continuous assessment or by an end-of-year examination.

Continuous assessment is the normal study system. It is the most appropriate framework for in-depth and progressive acquisition of knowledge. It is organised in the form of tests taking into account a series of work; personal work, unlimited in time, timed tests, presentations, etc. and partial examinations at the end of the semester. These assessment methods are specified for each subject.

"Partial examinations" are taken in a closed room, under the teacher's responsibility. The marks obtained in the tests are tallied by taking into account the weighting factor allocated to them. Continuous assessment requires regular attendance of lectures and tutorials: partial absence or non-attendance in one of the continuous assessment tests leads to the score of 0/20 for the relevant exercise. After examination of the student's personal situation, the teacher can, if he/she desires, propose a replacement solution, if not the student may ask to benefit from a dispensation with a view to being able to take the final examination. Absence from a final examination leads to the score of 0/20 for the relevant examination.

The two annual assessment examinations are organised as follows: -the examination conditions guarantee anonymity of written examinations;

- material organisation and roll-out of examinations are covered by a circular available to students from each of the component's offices;
- the conditions of assessment of aptitudes and knowledge are decided by the university's president after opinion of the Conseil des études et de la vie universitaire (CEVU) and students are informed about them one month after the start of teaching at the latest.

Moreover, the validation of semesters (echelons in the European credit system) leads to the number of corresponding European credits (ECTS):

1. An echelon (semester) can be acquired either by validating each of the UEs making it up (a mark above or equal to 10 in each UE) or by compensation between these UEs (weighted average of the UEs above or equal to 10), the compensation being automatic only if the candidate has obtained a mark above or equal to 7 in the different UEs.
2. The echelon mark (semester) is equal to the weighted average of the marks of the UEs making it up. The respective weights of UE marks are proportional to the number of credits of these UEs. The UEs validated individually are definitively acquired. However, the student is entitled to refuse validation of an echelon acquired by compensation if he/she believes it possible to improve his/her results of UEs not acquired (mark lower than 10) the following year.

3. Finally, "echelon" and "diploma" juries can be led to attribute "jury points". The diploma jury, which decides on the attribution of the diploma on the basis of decisions by the different echelon juries can, over and above scheduled validation patterns, reconsider, at the end of the course, the whole student's progress, even if some echelons have not been acquired.

Certification

The "licence" as well as intermediate diplomas are attributed by universities and, possibly, by other scientific, cultural and professional public institutions (EPCSCP) qualified for this purpose by the Minister of Higher Education. Authorisation to attribute the diploma is granted or renewed by the Minister of Higher Education on the basis of an application filed by the institution, assessed by the scientific and technical mission composed of experts and examined by a comité d'expertise pédagogique des projets d'établissement (CEPPE - teaching expert committee on the institution's projects) or a national committee, after approval by the Conseil national de l'enseignement supérieur et de la recherche (CNESER).

<http://www.ccebd.co.uk/ceed/prof.htm>

PROGRESUL EDUCAȚIONAL PENTRU GENERAȚIILE VIITOARE

Prof.pt. înv. primar Sîrbulescu Florentina

Școala Gimnazială Rogova

The interest for education has always been a major concern of society. In the modern period, beginning with the industrial revolution, when the access to school was generalised, education became a priority for all social classes, even just because of the justified hope that the man might rise above the condition given by the family, by the place and by the circumstances in which he was born.

In the entire European area, even since the beginning of the 19th century, but in specially after its middle, there have been appeared general, national politics of education with schedules and pedagogies which will spread in each corner of the societies.

Studii efectuate în ultimii ani, care au analizat educația și învățământul românesc, fie pe toți parametrii învățării (a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să fii și a învăța să trăim împreună, cum ar fi: “The ELLI Index – Europe 2010”) fie pe parametri independenți: “a învăța să știi” sau “a învăța să faci” au scos în evidență cam aceleași probleme: că există o strânsă corelație între nivelul scăzut al învățământului și problemele economice ale țării. Ca să nu mai vorbim de cele sociale. (1

În perioada contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale.(2

Astfel, experiență reformelor din țări ca Polonia, Coreea de sud, Finlanda, Singapore, Canada, Estonia sau Australia, și aici trebuie avute în vedere și experiențele negative, arată că există trăsături comune ale drumului către succes care ar putea fi sintetizate într-un “decalog” pe care România l-ar putea urma în dorința ei legitimă de a-și decide propriul destin prin generațiile viitoare. Astfel, este necesară:

1. Crearea unei **viziuni de țară** pentru educație și învățământ pe termen lung. Finlanda de exemplu, are ca scop ca “prin educație de nivel înalt, țara să poată sta mai departe de influențele marilor puteri, astfel păstrându-și identitatea”; Singapore a avut “trecerea de la lumea a treia la lumea întâi “iar în ultimii zece ani se concentrează pe menținerea la acest nivel. De aceea, orice dezbatere publică trebuie să contribuie la conturarea acestei viziuni care, odată articulate, să reprezinte punctul de referință al direcției de dezvoltare și perfecționare a învățământului pe termen mediu și lung. Analizele sistemelor performante sugerează că este nevoie cam de șase ani pentru a se vedea rezultate pozitive măsurabile.
2. Stabilirea de **standarde ridicate** și deci, de așteptări de la toți elevii și de la toate școlile.
3. **Egalitatea de șanse pentru toți copiii**. Pe lângă nevoia de fonduri pentru școlile și liceele de la țară sau din zone sărace, se poate stabili un sistem de aducere la oraș sau în școlile mai căutate a învățătorilor și profesorilor, urmând un sistem de alocare prioritară pentru cei ce stau o perioadă la țară sau în școlile defavorizate).
4. **Pregătirea viitorilor profesori** ar trebui să se facă în colaborare directă și verificabilă între universități și școli, cu practică la școli – parte din cerințele pentru acordarea diplomei.

5. **Alinierea curriculumului** pentru clasele 0-12 și necesitatea coerenței în implementarea ei la nivel de clasă, cu asigurarea sprijinului material. Acesta este un punct foarte vulnerabil al situației actuale, căci documentele existente separă pedagogia de curriculum, aceasta din urmă devenind doar o înșiruire de conținuturi. Se perpetuează la catedră idea că cea mai importantă misiune a dascălului este transmiterea informației, iar pedagogia și metodică sunt doar niște decorațiuni ulterioare.
6. **Motivarea și implicarea elevilor în întreg procesul școlar** (excursii, ore după școală, sport organizat, activități artistice, etc). La acest capitol s-au făcut progrese foarte bune în ultimii ani.
7. **Clarificarea responsabilităților** și folosirea lor pentru dezvoltare și inițiativă. Cine scrie curriculumul, cine o verifică, de câte nivele de inspecție este nevoie. De notat că în multe țări, acreditările și evaluările se fac în proporție de 80%, intern. Inspectorii au ca misiune principală sarcina de a verifica dacă ceea ce școala a evaluat este adevărat și de a-i ajuta pe cei ce au nevoie să se îmbunătățească prin recomandări specifice. Tot aici, este necesară creșterea gradului de obiectivitate în evaluările elevilor și corelarea evaluărilor școlilor și liceelor cu evaluările de la testele naționale.(3)
8. **Eficientizarea folosirii resurselor.** Și aici s-au făcut progrese, însă descentralizarea devine ineficientă dacă nu este corelată cu flexibilitatea în alocarea fondurilor.
9. Crearea unui **“portret de caracter”**, așa cum îl numea Simion Mehedinți, **al elevului**. Să ne punem de acord asupra trăsăturilor de caracter pe care ar trebui să le aibă un elev al societății românești contemporane și, mai ales viitoare, într-o lume globalizată. Cu ce poate contribui caracterul viitorului cetățean român la bagajul umanității? O să ne referim la puțin mai jos la ce ar trebuie să includă el pentru că experiența ne-a convins că acest “caracter” implicit și explicit exprimat în programele școlare poate deveni coloana vertebrală a oricărui sistem educațional ce are ca scop desăvârșirea individului ca membru al unei societăți democratice.
10. **Conectarea la practicile educaționale de succes în contextual globalizării** (ex: promovarea analizelor lui John Hattie a cărui carte a fost tradusă în românește fără a fi însă promovată în școli; sau luarea de decizii bazate pe studierea datelor colectate despre performanțele elevilor; crearea de “comunități de învățare” după modelurile Marzano)(4)
Se vorbește (și în multe țări se și acționează) despre centrarea educației pe elev. Această nu este o vorbă goală sau un doar sindrom al relativismului post-modern. Dimpotrivă, punerea elevului în centru este în perfectă concordanță cu ceea ce ce elitele societății românești, eminenti pedagogi democrați și progresiști au avut în prim plan în ultimii 150 de ani.

Astfel, G.G. Antonescu spunea că “individualismul și provocarea la acte de creație constituie două note caracteristice ale culturii formative, pe care ne dorim să o realizăm în școală”(5 iar Iosif Gabrea era convins că “idealul educației nu este altul decât potențarea la maximum a individualității”(6 Iar exemplele pot continua cu personalități ca: Onisifor Ghibu, Constantin Rădulescu-Motru și alții în a căror scrieri și acțiuni se poate găsi o enormă cantitate de gândire progresistă care ar putea face față oricăror scrutine riguroase moderne.

Din literatura de specialitate contemporană, cel mai bun promotor al metodologiilor de gândire independentă și logică de la Dewey și Lipmann încoace este Albert Bandura, al cărui superb concept de “auto-eficacitate” nu trebuie confundat cu termenul de “self-esteem” sau “încredere în sine”. Auto-eficacitatea este modul și modelul prin care o persoană devine conștientă nu numai de ceea ce poate face dar și CUM poate cunoaște și înțelege. (7

Auto-eficacitatea se poate aplica la orice domeniu specific: în sport, la matematică, chimie, desen sau muzică. Felul în care o persoană își percepe auto-eficacitatea poate prezice dacă individul va începe o sarcină de lucru, cât timp va persista la realizarea ei, cât efort va investi în ea, dacă va da înapoi în caz de dificultăți și dacă o va duce la bun sfârșit.

Rezultatele unor cercetări pe elevi din Banat și Moldova(8 indică faptul că rezultatele studiilor din afara României se aplică și în țară noastră. Mai precis, ei au constatat că tradiționala convingere că inteligența este fixă este un factor negativ asupra progresului elevului; această convingere, aplicată la clasă sau școală, determină “reducerea rezistenței și perseverenței în efort” și, în consecință rezultate slabe.(9 Pe de altă parte, scopurile de învățare ale elevilor orientate spre cunoaștere, sunt indicatori pozitivi de performanță; cu alte cuvinte, auto-motivarea (care poate fi “antrenată”) este un indicator de succes pe viitor.

Odată făcută legătură dintre specificul românesc și contextul extern trecut și contemporan, pe fondul experiențelor noastre și ale altora care au avut succes, să vedem ce s-ar putea face pentru a pune dorințele în practică.

Esențial ar fi ca toate școlile să aibă, pe lângă conținuturi, obiective și cadre cheie la fiecare materie și, pe lângă activitățile extrașcolare despre care se poate discuta separat, acel “portret” al elevului pe care îl menționam la început. Acesta (inspirat din formatul Bacalaureatului Internațional dar adaptat la ceea ce este nevoie în România) ar trebui să conțină o serie de trăsături de caracter care să fie integrate în programe, care să fie prezente în viața de zi cu zi a școlii, care să fie discutate de către cadrele didactice la întâlnirile de pregătire profesionale. Astfel elevii ar trebui să devină:

- Persoane ce gândesc
- Capabili să comunice
- Posesorii unor principii cum ar fi onestitate, demnitate și responsabilitate
- Persoane cu o viziune echilibrată a realității care să-i ajute să poată lua decizii logice și etice
- Deschiși la minte – cu o toleranță și înțelegere a altor culturi
- Oameni ce reușesc să combine armonios dezvoltarea intelectului cu dezvoltarea fizică și psihică
- Capabili să-și evalueze părțile pozitive, limitele și experiențele astfel încât să-și poată urma propria dezvoltare
- Persoane capabile de compasiune, de empatie și respect pentru situațiile și sentimentele altora

Dacă o școală își propune astfel de țeluri și are măsuri specifice de dezvoltare, evaluare și îmbunătățire, atunci acea școală este o școală bună.

De la ierarhizarea școlilor pe baza de “rezultate” fără punerea în context, către o evaluare pe baze de analize ale progreselor fiecărei școli, în funcție de specificul ei și al nivelului elevilor pe care îi are în momentul admiterii; inclusiv al valorii adăugate, cu rezervele de rigoare, bineînțeles. Există metode testate și folosite ale acestor măsurători ale valorii adăugate (de exemplu “de Courcy analysis” în Australia pentru învățământul liceal sau studiile RÂND Europe pentru învățământul superior european). Deciziile la nivelul școlilor, inspectoratelor sau ministerului să se facă pe baza de date, de analize a rezultatelor pornind de la nivelul copilului atunci când intră în unitatea de învățământ respectivă. Dacă nu este bazată pe dovezi, orice opinie rămâne o opinie. (10

Pentru ca școala să cultive “destoinicirile intelectuale”, și am adăugă noi și practice ale copilului, ea ar trebui să știe atât cum să o facă prin curriculum, pedagogie, resurse și politici

înțelepte dar și care sunt “destoinicirile” fiecărui copil care îi intră pe poartă. Școala, universitatea, părinții, organizațiile non uvernamentale și partidele trebuie să se pună de acord asupra direcției spre care să se îndrepte societatea românească, să creeze cadrul necesar astfel încât copiii de astăzi să simtă “trebuința de a învăța toată viață” pentru propria desăvârșire și a României devenire și participare la progresul și prosperitatea umanității.

De la Aristotel încoace, care avea dilemele menționate la începutul articolului, și până în ziua de astăzi, întrebările despre rolul și scopul educației viitoarelor generații transcend granițe și perioade istorice. Provocarea pentru noi astăzi este de a căuta și încerca să creem o lume mai bună cu materialul avut și în contextul social, uman, istoric și geografic contemporan al României.

NOTE

1 S. Vlaston, ‘Inca o palma pe obrazul invatamantului romanesc’, Ziare.com, septembrie 2010, <http://www.ziare.com/scoala/stiri-invatamant/inca-o-palma-pe-obrazul-invatamantului-romanesc-1039621>

2 S. Frank Bristow & S. Patrick, ‘An International Study in Competency Education: Postcards from Abroad’, International Association for K-12 Online Learning iNACOL, October 2014, <http://www.inacol.org/wp-content/uploads/2015/03/CW-An-International-Study-in-Competency-Education-Postcards-from-Abroad-October-2014.pdf>

UNESCO, ‘Education Systems in ASEAN+6 Countries: A Comparative Analysis of Selected Educational Issues’, Education Policy and Reform Unit UNESCO Bangkok, 2004, <http://unesdoc.unesco.org/images/0022/002267/226757E.pdf>

3 C. Iosifufescu, C. Novak, D. Stroie, Z. Viăduț, F. Nicula, & O. Jidveian, ‘Raport național privind starea calității în unitățile de învățământ preuniversitar public din mediul rural’, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar ARACIP, Tracus Arte, București, 2015.

4 J. Hattie, *Invatarea vizibila. Ghid pentru profesori*, Trei, București, 2014.

5. I. Albulescu, note de curs ‘Istoria pedagogiei românești’, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca, p. 21, https://beyondreamz.files.wordpress.com/2010/01/istoria_pedagogiei_romanesti.pdf

6 Albulescu, p. 25.

7 A. Bandura, *Self-Efficacy: The Exercise of Control*, W.H. Freeman, New York, 1997.

8 S. Butnaru & L.R. Gherasim, *Performanta Scolara*, Polirom, București, 2013.

9 Butnaru & Gherasim, *Performanta Scolara*.

10 The Measures of Effective Teaching Project, <http://www.metproject.org/>

S. Waack, ‘Hattie Ranking: Influences And Effect Sizes Related To Student Achievement’, Visible Learning, <http://visible-learning.org/hattie-ranking-influences-effect-sizes-learning-achievement/>

J. DeCourcy, ‘Resources’, Data Strategy Pty Ltd, 2015, <http://www.datastrategy.com.au/>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ROMÂNESC DIN PERSPECTIVA EUROPEANĂ

SLAPCIU ELENA

Profesor învățământ preșcolar

Școala gimnazială nr.6

Drobeta –Turnu – Severin, Mehedinți

Transforming school in the center of education and services provided to the community, is an objective to be achieved for the school management education. At European level and there have been many concerns about quality assurance in education and training. Free access to education seen as a challenge to the European perspective requires a European system of accreditation of skills performed on a thematic approach. This historic parents devote less time to educating children is a matter which requires key role in this process to take over the school teachers.

Învățământul este o prioritate națională și o problemă de a cărei rezolvare depinde reforma ce cuprinde întreaga societate românească. O reformă educațională depinde de voința politică, de legislație și de politica educațională, de unitățile școlare, de personalul didactic, de elevi. Se impune o nouă interacțiune între unitățile de învățământ și mediul social cultural și economic, .

Transformarea școlii în centru de educație și de servicii oferite comunității, reprezintă un obiectiv de atins pentru conducerile unităților de învățământ preuniversitar.

La nivel european au existat și există multiple preocupări legate de asigurarea calității în educație și formare profesională. Asigurarea accesului liber la educație considerat ca o adevărată provocare în perspectiva europeană presupune un sistem european de acreditare a competențelor realizate pe baza unei abordări tematice. Astfel, un sistem de învățământ poate fi considerat eficient doar în măsura în care asigura accesul continuu la educație și formare, oferind deschidere către mediul muncii. Aceste deziderate atât naționale cât și europene se pot realiza atingând unele obiective importante:

- cuprinderea întregii populații de vârsta școlară în formele de învățământ existente;
- asigurarea calității ofertei educaționale prin raportare la standardele naționale și europene;
- dezvoltarea instituțională prin îmbunătățirea construcțiilor instituționale ;
- colaborarea instituțiilor de învățământ pentru formarea inițială și continuă;
- asigurarea egalității de șanse și accesul la educație și formare;
- o nouă abordare a predării formulând cerințe noi de învățare și formare.

Învățământul preșcolar se dovedește a fi esențial pentru etapele ulterioare ale învățării, în special în ceea ce privește rezultatele și socializarea. Acesta ajută la prevenirea abandonului școlar, la îmbunătățirea echității rezultatelor și la creșterea nivelului general de competențe, dar și la reducerea costurilor în alte domenii (șomaj, infracționalitate etc.).

De aceea, urmând exemplul anumitor state membre ca Belgia sau Italia, învățământul preșcolar trebuie să fie însoțit de programe de intervenție precoce pentru a sprijini persoanele cele mai defavorizate. În plus, pentru a consolida eficacitatea acestor programe, ele trebuie să fie însoțite și de alte măsuri de intervenție, cum ar fi învățarea limbilor străine sau sprijinul pentru adaptarea socială.

Astfel de programe trebuie să fie adaptate perioadei preșcolare, ținând seama de natura învățământului oferit (învățare, competențe individuale și sociale) și de aspectele pedagogice (îmbunătățirea ofertei de educatori, angajamentul parental etc.). Angajamentul parental poate fi și el susținut prin programe speciale de educație parentală și de sensibilizare a persoanelor marginalizate.

Problema centrală propusă spre rezolvare în momentul de față este aceea a determinării cât mai exacte a raportului dintre ceea ce se realizează în prezent și dimensiunea realizării intelectuale a copilului și ce trebuie să devină acest copil în perspectivă. Grădinița folosește în munca de educație a copiilor o serie de mijloace educative, ponderea principală având-o acelea ce corespund specificului psihologic al copilului, adică jocul și învățarea, primul predominând fără echivoc, cel de al doilea fiind un atribut de neînlăturat al primului.

Învățarea în grădiniță nu este doar o acumulare de cunoștințe, ci concepută ca o activitate legată strâns de latura psiho-socială a copilului, sprijinindu-se pe structura concretă a gândirii acestuia. Învățarea spontană, dar și dirijată, anunță și pregătesc copilul pentru lecția din școală, pentru trecerea treptată de la joc la activitatea școlară.

Următoarea cerință a realizării educației intelectuale la vârsta preșcolară și școlară, este aceea că elementul de joc să rămână o dominantă a întregii activități din grădiniță, chiar dacă sarcinile procesului instructiv devin din ce în ce mai complexe. Păstrarea echilibrului dintre creșterea volumului informațional și specificul vârstei copilului este asigurat de respectarea acestei cerințe. O altă cerință este aceea a valorificării experienței personale a copilului. Grădinița are datoria de a sistematiza, organiza, completa și corecta informațiile pe care le dețin copiii la începutul activității preșcolare organizate. În acest sens se realizează timpuriu structura gândirii sintetice și devine posibilă integrarea noilor cunoștințe în sfera celor deținute anterior de copil. Măsura în care se intervine în jocul copilului preșcolar și școlar la diferite grupe de vârstă este o altă condiție ce permite dezvoltarea independenței de gândire și acțiune sau invers.

Caracterul mai liber, mai puțin direcționat al jocului la grupa mică favorizează dezvoltarea gândirii prin acțiune, în timp ce la cei mai mari, acest efect se obține prin formularea unor sarcini precise de către educator.

Procesul de învățământ cuprinde un ansamblu de acțiuni, care evidențiate sunt: proiectarea, în care, pornind de la o analiză diagnostică se prefigurează modalitățile de desfășurare și de evaluare a activităților instructiv-educative, și, în final, se elaborează proiecte pedagogice; realizare efectivă, în care se transpune în practică proiectul pedagogic considerat cel mai eficient; evaluarea performanțelor elevilor și a activității instructiv-educative în ansamblu; informațiile obținute servesc drept punct de plecare pentru activitățile ulterioare. În acest context, proiectarea didactică poate fi definită drept un demers de anticipare a modului în care se va desfășura activitatea instructiv-educativă într-o anumită perioadă de timp.

Ceea ce ne face diferiți unul față de celălalt, pe noi, oamenii, este sistemul de valori în care credem.. Acesta ne definește ca indivizi și ca grupuri. Cu un sistem de valori ieșim din familie, cu un sistem de valori ieșim din școală, un sistem de valori promovăm în rândul persoanelor cu care venim în contact și a acelorora pe care le educăm, ca dascăli. Este foarte importantă promovarea acestor valori pentru existența umană în general, pentru supraviețuirea popoarelor în cadrul alterității și pentru dezvoltarea atitudinală, comportamentală și cognitivă a elevilor. în special.

Prezentul istoric în care părinții își dedică puțin timp pentru educarea copiilor, este un motiv care impune ca rolul esențial în acest proces să fie preluat de școală, de cadrele didactice. Astfel, privind educația din perspectiva valorilor naționale, îi putem învăța, pe elevi: să prețuiască omul, cultura, munca, virtuțile morale și creștine, să accedă la fascinanta lume a culturii populare materiale și spirituale; să găsească similitudini între practici din viața școlii și practici din viața satului; să lege prezentul de trecut și de viitor, să știe de unde vin și încotro se îndreaptă; să își formeze trăsături pozitive de voință și caracter.

În concluzie, realizând armonios și complet toate laturile educației, cadrul didactic va urmări problemele care preocupă pe educatorii din toate țările Europene:

- dimensiunea europeană a culturii și identitatea națională;
- lupta împotriva violenței de orice natură;
- interculturalitatea și specificul național.

Educația pentru cetățenie este considerată pe plan european ca prioritate a reformelor educaționale, aceasta fiind văzută ca instrument al coeziunii sociale bazată pe drepturile și responsabilitățile cetățenilor.

De asemenea, reprezintă o dimensiune majoră a politicilor educaționale în toate țările europene.

Schimbările produse prin intrarea României în U.E., au condus spre un sistem de învățământ global și deschis, în care relația școală – familie – comunitatea locală va ușura mobilitatea pe orizontală și pe verticală a celor ce învață și a celor pe care îi învață și le multiplica modalitățile de opțiune.

BIBLIOGRAFIE:

Păun, E., Școala-abordare sociopedagogică, Editura Polirom, Iași, 1999 .

Talpazan V., Reforma sistemului de învățământ preuniversitar românesc, Editura Princeps, Iași, 2006.

Tudorică R., Dimensiunea europeană a învățământului românesc, Editura Institutul European, Iași, 2004.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN BELGIA

Prof. Stoian Maria

Școala Gimnaziala Salcia

Belgium is the capital of the EU, the education system is well developed to serve international and working families. Additionally, childcare facilities involving play and homework are sometimes available at schools before or after classes for working parents, though there is usually a charge. In Belgium you can choose from state schools, subsidised or free private schools, bilingual schools, method schools and private and international schools.

Sistemul de învățământ se refera la organizarea sub formă instituțională a învățământului, cuprinzând totalitatea instituțiilor ce urmăresc îndeplinirea unor obiective educationale. Sistemul de învățământ are un caracter national și istoric, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări.

În Belgia, învățământul obligatoriu durează până la vârsta de 18 ani. Sistemul de învățământ este împărțit în patru niveluri: creșa : de la 2,5 la 6 ani (nu este obligatorie) ; învățământul primar: de la 6 la 12 ani (obligatoriu), învățământul secundar: de la 12 la 18 ani (obligatoriu) ; învățământul superior: peste 18 ani (nu este obligatoriu). Există patru rețele diferite de școli în Belgia care operează pe baza unor principii diferite.

1. Sistemul comunitar de învățământ : acesta este organizat de către cele două comunități lingvistice (de limbă olandeză și limbă franceză) și este echivalentul învățământului de stat din alte țări. Este un sistem neutru, în care școlile respectă credința religioasă, percepțiile filozofice și ideologice ale părinților și copiilor care participă la procesul de învățământ.

2. Sistemul de învățământ subvenționat de stat : acest sistem este organizat de către autoritățile municipale și provinciale.

3. Sistemul de învățământ gratuit și subvenționat : acest sistem este organizat de către persoane sau organizații particulare. Se compune, în principal, din școli religioase, majoritatea acestora fiind catolice, deși există și școli protestante, evreiești, ortodoxe sau școli islamice. Această categorie include și școlile non-religioase gratuite unde învățământul se desfășoară urmând o metodă de predare specială , cum ar fi școlile Rudolf Steiner și școlile Freinet.

4. Învățământul privat : școlile particulare. Acest număr redus de școli nu sunt recunoscute de către guvern și nu primesc sprijin financiar din partea statului. Această categorie include școlile europene și cele internaționale. În unele cazuri, școlile particulare permit să fie inspectate de către autoritățile belgiene, iar studenții lor primesc certificate de studiu care sunt echivalentul diplomelor oficiale belgiene.

Fiind un oraș bilingv, Bruxelles are atât școli care predau în limba olandeză cât și în limba franceză. Aproape toate școlile sunt mixte. Copiii din ciclul primar învață a doua limbă oficială a țării , fie limba olandeză fie limba franceză, începând cu al treilea an de studiu. Ziua de școală începe de la ora 8.00/ 8.30 și se încheie între orele 15.30 / 16.00. Majoritatea copiilor rămân la școală pentru masa de prânz (deși acest lucru nu este obligatoriu) , toate școlile oferind mese gătite.

Cele mai multe școli oferă și serviciul de supraveghere după încheierea orelor, între orele 16.00 - 18.00, când copii se pot juca și face temele. Școlile comunității franceze colaborează adesea cu o "Ecole de devoir", unde copiii sunt ajutați la teme.

Etapele sistemului de învățământ

Creșa: educația în Belgia începe de la vârsta de 2 ½ (sau 3 ani), prima etapă incluzând trei ani de creșă. Creșa nu este obligatorie, însă experții în educație belgieni o recomandă cu insistență. Sistemul este conceput nu numai pentru a îngrijii copiii mici ci și pentru a-i pregăti pentru învățământul primar.

Școala primară: școala primară este obligatorie. Aceasta implică un ciclu de șase ani pentru grupa de varsta 6-12 ani. Copiii sunt admiși în învățământul primar la data de 1 septembrie a anului calendaristic în care împlinesc șase ani. Principalele subiecte sunt cititul, scrisul și matematica elementară.

Liceul: paleta de subiecte oferite la acest nivel este foarte largă. Nu se poate face o lista cu toate posibilitățile, însă cele patru opțiuni principale sunt următoarele: învățământul secundar general care este destinat tinerilor care intenționează să-și continue studiile după vârsta de 18 ani, fie în cadrul unei universități sau într-o altă instituție de învățământ superior. Învățământul în aceste instituții este bazat pe achiziție teoretică. O altă posibilitate este învățământului tehnic secundar unde orientarea pregătirii este mai practică și permite studenților să învețe o meserie și să o poată practica la finalizarea cursului. În plus studenții pot alege să-și continue studiile cu un curs de specialitate. Elevii din acest sector se pot și ei înscrie în continuare la universități sau la o altă instituție de învățământ superior.

O altă posibilitate este **învățământul Kunsthumaniora** care este orientat spre arte plastice, teatru și muzică. Acesta pregătește studenți pentru învățământul superior (de exemplu pentru Conservator -Academia de Muzica-).

Învățământul secundar profesional (vocațional) este o altă posibilitate , acesta fiind destinat tinerilor care nu intenționează să-și continue studiile după vârsta de 18 ani, dar care doresc să învețe o anumită meserie sau să lucreze în comerț . Aici se pune mai puțin accent pe cultura generală , studiile fiind concentrate mai mult pe pregătirea practică în întreprinderi.

Invățământul superior

Acest nivel de educație este deschis tinerilor care au absolvit cu succes ciclul general sau tehnic al învățământul secundar. Colegiile și universitățile belgiene oferă studenților o gamă largă de opțiuni.

Declarația de la Bologna a dus la o revizuire radicală a sistemului de învățământ superior belgian. Semnată de miniștrii europeni ai educației în 1999, declarația a fost destinată să armonizeze învățământul superior în Uniunea Europeană. Acest lucru a dus în Belgia la o distincție între diploma de licență (o educație generală cu durata de trei ani) și diploma de master (un curs de specialitate care durează între 1-2 ani). Rezultatele se măsoară în credite ECTS, diploma de licență fiind evaluată la 180 de credite ECTS, în timp ce o diplomă de master este evaluată între 60 și 120 de ECTS. În cadrul acestui sistem, un credit ECTS înseamnă 24 de ore de studiu.

Invățământul internațional

Scolile europene sunt conduse și finanțate de către statele membre ale UE. Scopul lor principal este de a oferi educație multilingvă copiilor funcționarilor UE.

Recunoașterea notelor și a diplomelor

Educația în Belgia cade în responsabilitatea comunităților franceze și flamande, fiecare dintre acestea având un sistem diferit de recunoaștere al diplomelor. Solicitantul trebuie să contacteze instituții diferite și să prezinte un set de documente care pot varia de la o comunitate la alta. Comunitatea flamandă oferă acest serviciu gratuit. Comunitatea franceză, pe de altă parte, percepe o mică taxă.

Bibliografie:

- Mariana Momanu „Curențe și orientări în pedagogia contemporană”, Editura Universității Al.I.Cuza, Iași.
- „Mică enciclopedie de geografie”, Larousse, Editura Lider, București 1997.
- „Dicționar enciclopedic”, vol. I, Editura Enciclopedică București 1996.
- Săituri de internet:
- Verbindingsbureau Brussel-Europa http://www.blbe.be/default.asp?V_LANG_ID=7

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÎNT DANEZ

*Sulea- Andronie Elena- Lorena,
Școala Gimnazială Nr.1 Rovinari, Gorj*

The Danish educational system is the most efficient and the best structured from Europe. This consists of an optional school year and 9 to 10 school years in the primary and secondary inferior school. The secondary superior school is of general or professional orientation at the age of 19 or 20 and consists of choosing between the university lectures and the lectures of the non-university superior institutions.

The assessments have a secondary place in the priorities of the compulsory education. From the second school year until the end of the compulsory education in Denmark, the students have to take between 10 to 36 tests at Danish, Maths, English, Biology, Physics/Chemistry and Geography.

Sistemul de învățământ reprezintă un subsistem al sistemului social, acesta fiind subordonat și integrat în cadrul și structura generală a societății, neavând doar o structură internă, ci supunându-se și unor impulsuri sociale externe. Mai trebuie spus că sistemul de învățământ are un caracter național și istoric, cu alte cuvinte, evoluează și se dezvoltă în raport cu dezvoltarea materială și specificul cultural al fiecărei țări.

Prin urmare, există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, caracteristici și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară.

Danemarca are cel mai eficient și mai bine structurat sistem de învățământ. Cercetarea a avut la bază 36 de indicatori, structurați în patru categorii, corespunzătoare celor patru dimensiuni ale învățării definite de UNESCO și anume:

- **“învățarea pentru a ști”**, reprezentată de educația formală,
- **“învățarea pentru a face”**, reprezentată de perfecționarea la locul de muncă,
- **“învățarea conviețuirii”**, legată de activitățile sociale desfășurate în timpul liber

- **“învățarea organizării propriei vieți”**, care presupune acumularea de informații puse în slujba dezvoltării personale și a unui stil mai bun de viață.

Sistemul educațional danez constă într-un an preșcolar opțional și 9-10 ani de școală încadrul învățământului primar și secundar inferior. După care elevii trebuie să aleagă între cursurile academice din cadrul învățământului secundar superior oferite de gymnasium și colegiile vocaționale.

Următoarea alegere privind studiile este făcută la vârsta de 19-20 de ani și constă în alegerea între cursurile universitare și ale instituțiilor de învățământ superior non-universitare.

„Folkeskole” (școala primară) care constituie prima parte a învățământului secundar, cuprinde un an preșcolar opțional, urmat de nouă ani de studii obligatorii și un al zecelea an care este opțional. După cei 9-10 ani de studiu ai școlii primare elevii pot opta pentru ”Gymnasium”, (școli teoretice) care le oferă o educație completă și a cărei diplomă de absolvire le este necesară pentru admiterea la facultate.

Învățământul secundar superior este de orientare generală sau profesională. Este împărțit în trei mari ramuri cu o perioadă de studii cuprinsă între 2-5 ani în funcție de ramura. Aceste ramuri sunt:

- Gymnasium (școli teoretice);
- Școli tehnice și comerciale;
- Școli de formare și educație profesională

Aceste școli se adresează copiilor cu vârste cuprinse între 16-19 ani și poartă denumirea de “Ungdomsuddannelser” (programe educaționale pentru tineret). Instruirea pentru examinările tehnice și comerciale se desfășoară exclusiv în școală. În urma susținerii unui examen elevii se pot transfera la aceste școli direct din Folkeskole. Învățământul superior în Danemarca include atât cursuri de pregătire academică cât și o serie de cursuri non-academice de scurtă durată.

Diploma de studii superioare este dobândită în cadrul „Universiteter” (Universității) și „Hojere Lærestalter” (Instituții de învățământ superior). Ultima oferă cursuri de formare specializate până la nivel universitar. Danemarca are un sistem universitar bine dezvoltat. Există diferențe între universități, universități tehnice și alte instituții de învățământ superior. Sunt cursuri de scurtă durată (până la 3 ani), de durată medie (3-4 ani) și studii de lungă durată (peste 4 ani)

Metode de evaluare

Evaluările dețin un loc secundar în prioritățile învățământului obligatoriu. Totul este conceput astfel încât să fie evitate situațiile stresante atât pentru elevi, profesori sau directorul de școală. Rezultatele evaluărilor nu sunt făcute cunoscute elevilor și părinților ci doar profesorilor cu scop de concepere a planurilor de ameliorare pentru elevii cu dificultăți de învățare.

Acceptarea insuccesului și critica sunt considerate inefficiente, demotivante. Abordarea pozitivă a oricărui aspect este considerată strategia eficientă.

În Danemarca, testarea națională a fost introdusă în 1975 și implementată complet în 2010, sub forma testelor finale la sfârșitul școlii secundare dar și pentru aproape fiecare an al învățământului obligatoriu. Acest tip de testare a fost adăugat la sistemul național de evaluare, în scopul de a monitoriza progresele și rezultatele elevilor și de a produce informații relevante astfel încât profesorii să poată satisface nevoile elevilor mai eficient, iar școlile să-și îmbunătățească calitatea educației.

Din cel de-al doilea an școlar și până la sfârșitul învățământului obligatoriu în Danemarca, elevii trebuie să susțină între 10 și 36 de teste la daneză, matematică, engleză, biologie, fizică/chimie și geografie. Testarea la fiecare din aceste discipline este obligatorie în anumii ani școlari specifici. În plus, teste opționale sunt susținute în daneză ca a doua limbă.

Examenul de absolvire a Folkeskole include o listă extinsă de discipline în comparație cu gama deja destul de largă testată în anii școlari anteriori.

Testele naționale din Danemarca bazate pe TIC, se caracterizează prin adaptări importante în funcție de nivelul fiecărui elev. De aceea, fiecare elev la fiecare nivel este chemat să susțină un test personalizat.

Danemarca, utilizează și probe practice și adoptă metode mai inovatoare, care se adaptează mai bine pe calculator. În „testele naționale” din Danemarca, elevii utilizează calculatoarele pentru a răspunde la întrebările accesate prin website, în timp ce rezultatele și rapoartele către profesori și părinți sunt generate automat. Sistemul pentru testarea pe calculator din Danemarca este cunoscut ca „test informatic adaptativ” (CAT), care înseamnă faptul că testul se adaptează la nivelurile individuale de abilități. Ca urmare a unui răspuns corect, elevilor li se pun întrebări mai dificile și vice-versa. Raționamentul este acela că testele sunt mai eficiente atunci când ‘dificultatea item-ului’ corespunde cu capacitatea elevului. Cerințele tehnologice ale acestui mod de testare sunt considerabile, atât în privința capacității și stabilității sistemului, câtși în ceea ce privește apelarea unei baze foarte largi de itemi cu exact acea combinație de itemi potriviți și de înaltă calitate.

În Danemarca, o cercetare efectuată de Institutul Danez de Evaluare în 2002 a identificat faptul că disciplinele acoperite de testele naționale pentru certificatul acordat la sfârșitul învățământului obligatoriu – și mai ales la limba daneză și la matematică – au fost considerate mai importante decât alte discipline, cum ar fi istoria, biologia și geografia. Ca rezultat, școlilor li s-a alocat o prioritate mai mare pentru dezvoltarea profesională continuă a profesorilor care au predate disciplinele de la testele naționale.

Bibliografie:

1.<http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydia>

2.<http://eures.anofm.ro/index.php>

3.www.eurydice.org

ANTREPRENORI DE LA VÂRSTE FRAGEDE

Trăilescu Valeria Margareta

Grădinița Șovarna

The ultimate goal of entrepreneurial education is that those at an early age start developing their attitudes, skills and knowledge in terms of successful entrepreneurial behavior. As regards the attitudes of a child, it is intended to induce attitudes of the type of self-awareness and self-confidence. These are vital for entrepreneurial behavior and therefore the first step in this type of education must be done in this direction. Other important attitudes to such education are initiative, courage to take risks, critical thinking, creativity, and problem-oriented thinking.

Scopul final al educației antreprenoriale este acela ca cei aflați încă la o vârstă fragedă să înceapă să își dezvolte atitudinile, abilitățile și cunoștințele în ceea ce privește comportamentul antreprenorial de succes. În acest scop, următoarele idei sunt principale:

Atitudinile antreprenoriale

În ceea ce privește atitudinile unui copil, se urmărește inducerea unor atitudini de tipul conștientizării de sine și a încrederii de sine. Acestea sunt vitale pentru un comportament orientat spre antreprenariat și, de aceea, primul pas în acest tip de educație trebuie făcut în această direcție. Alte atitudini importante pentru o astfel de educație sunt inițiativa, curajul asumării riscurilor, gândirea critică, creativitatea și o gândire orientată spre rezolvarea problemelor.

Cunoștințele antreprenoriale

Cunoștințele spiritului antreprenorial sunt, și ele, parte importantă a acestei educații și nu numai. O bună informare asupra diferitelor posibilități de carieră și a lumii muncii ar trebui să apară încă din perioada preadolescenței. Cu cât mai multe informații din câmpul în care copilul are talent, cu atât se poate orienta mai devreme spre construirea unei cariere.

Prin înțelegerea muncii și a diferitelor tipuri ale ei se construiește, de asemenea, și o înțelegere a spiritului antreprenorial. Puterea oportunităților și alegerilor poate fi achiziționată prin exemple din câmpul muncii și viața de zi cu zi. De asemenea, la fel de important este, pentru un tânăr, să înțeleagă și modelele organizaționale de business și procesele prin care se pot aplica acestea.

Aptitudinile antreprenoriale

Esențiale în viața oricui și nu doar a celor care doresc să își deschidă o afacere sau să se afirme la locul de muncă sunt unele aptitudini precum abilitățile de comunicare, capacitatea de planuire și construirea unei imagini proprii bune. Crearea și implementarea unui plan de afaceri are, la baza sa, o aptitudine deseori inhibată de o educație prea autoritară și anume capacitatea de explorare. Curajul de a explora apare încă de mic, fiind un instinct natural și, de altfel, modalitatea prin care copilul învață și, de aceea, părinții ar trebui să îi permită acestuia și să îi susțină curiozitatea.

Abordările educației antreprenoriale

Ce ar trebui, într-un cuvânt, să îi învățăm pe copiii noștri ca să dezvolte un spirit antreprenorial?

1. Să rezolve problemele

Pune-ți copilul în diferite situații mai dificile, cere-i părerea în rezolvarea unor treburi și explică-i procedeul prin care tu ai rezolvat unele probleme ale familiei. În acest fel, îl vei învăța să parcurgă pașii strategici spre soluționarea lor și să caute cea mai practică rezolvare.

2. Să îi conducă pe alții

A îi conduce pe alții cere foarte multe abilități, însă acestea nu sunt foarte greu de învățat; de aceea, este foarte important să îi înveți copilul ce implică o funcție de conducere.

3. Să își dorească să facă bani

Totuși, există și aici o limită. Linia dintre a-ți dori să faci bani pentru că vrei să fii independent și a-ți dori asta pentru că vrei mai multe lucruri este foarte subțire și o persoană poate aluneca foarte ușor pe partea greșită. Dorința de a avea ce au și alții poate crea o profundă nefericire și, de aceea, depinde de părinți să își învețe copiii să gândească în mod constructiv din acest punct de vedere.

4. Vorbital în public

Fiecare dintre noi suferă, într-un fel sau altul, de o frică de a vorbi în public. Copilul trebuie învățat să nu considere vorbitul în public ca un eveniment remarcabil ci ca pe ceva normal. Adeseori, copiii sunt reduși la tăcere atunci când vorbesc „oamenii mari” însă, acest lucru nu face decât să le accentueze teama de a vorbi atunci când au spectatori, de a crea o impresie greșită.

5. Să pună întrebări

Întrebatal face parte din modul nostru de a învăța lucruri. Fără întrebări, nu am fi știut niciodată de ce se întâmplă anumite lucruri sau care este modul prin care ele se întâmplă. De aceea, este important să învățăm copiii să pună întrebări atunci când are nelămuriri și să nu se lase redus la tăcere până ce nu primește răspunsul concret.

6. Să învețe din greșeli

Greșeala este un lucru necesar pentru dezvoltarea noastră, ca oameni. Secretul este să accepți acest lucru și să consideri orice greșală drept o experiență din care să tragi unele concluzii. Așadar, o greșală privită din punctul de vedere al experienței își pierde sensul peiorativ pe care majoritatea dintre noi i-l acordă și câștigă unul chiar pozitiv, în special când vorbim despre copii.

7. Cum să vândă

Poate crezi că vânzarea nu are rost a fi știută atunci când ești copil. Totuși, negocierea face parte chiar și din copilăria noastră, și începe încă de la încercarea de amânare a orei de culcare.

8. Să fie creativi

Creativitatea – și nu cea din punct de vedere artistic, deși și ea are rolul său în viața noastră – este foarte importantă. Fără creativitate nu am reuși să găsim soluții, să ne ducem luptele până la capăt, să rezolvăm probleme, să îi conducem pe alții, să ne câștigăm banii, să învățăm din greșeli sau să vindem. Într-un cuvânt, **creativitatea este cea care stă la baza construcției personalității unui antreprenor.**

9. Să ceară ajutorul

„Omul este un animal social” spune definiția noastră și, această sociabilitate, se trage exact de la nevoia de a fi ajutat. De aceea, este important să învățăm copiii când și cum să ceară ajutorul, indiferent care ar fi problema sa.

10. Să aleagă cele mai bune soluții

Copiii trebuie învățați să rezolve problemele și să se gândească la consecințele pe termen lung ale alegerilor lor pentru a putea găsi cele mai bune soluții indiferent de situație.

Bibliografie :

- <https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>
- <http://asociatia-profesorilor.ro/sistemul-de-invatare-si-structura.html>

INVATAMANTUL PREUNIVERSITAR ANTREPRENORIAL SI PROGRESUL EDUCATIONAL

Profesor Tutunaru Adela

Colegiul National George Cosbuc Motru

1. SPIRITUL ANTREPRENORIAL

O scurta caracterizare

□ *Determinare si perseverenta:*

Mai mult decat oricare alt factor, dedicarea totala catre success ca antreprenor poate depasi obstacolele. Determinarea puternica si perseverenta pot face un antreprenor sa faca fata oricaror greutati pe care alte persoane le-ar considera insurmontabile si chiar pot compensa lipsa de experienta si de indemanare a personalului angajat.

□ *Dorinta de acastiga*

Antreprenorii examineaza o situatie ,determina cum isi pot mari sansele de castig si trec mai departe. Ca rezultat riscurile considerate mari de persoanele obisnuite sunt riscuri mari pentru antreprenori.

□ *Cautarea feedback-ului*

Antreprenorii eficienti sunt adesea descrisi ca avand capacitatea de a invata repede . Spre deosebire de alte persoane ei au si dorinta puternica de a sti cat de bine se descurca si cum isi pot imbunatati rezultatele. Feedback-ul este important deoarece antreprenorul doreste sa invete din greseli si din experiente anterioare.

□ *Rezolvarea problemelor persistente*

Antreprenorii nu sunt intimidati de situatii dificile. Increderea in sine si optimismul general il fac sa vada imposibilul ca pe ceva ce doar necesita mai mult timp pentru a fi rezolvat. Problemele simple il

plătesc, antreprenorii sunt extrem de persistenti însă sunt realisti în a aprecia ceea ce pot și ceea ce nu pot să facă și unde au nevoie de ajutor pentru rezolvarea unor probleme dificile dar de neevitat.

□ *Inițiativa și responsabilitate*

Antreprenorii au fost întotdeauna considerați persoane independente, ei caută și preiau inițiativa, se pun în situații în care sunt personal răspunzători pentru succesul sau eșecul întregii operațiuni. Le place să se implice în probleme în care impactul lor personal să poată fi măsurat.

□ *Orientare spre oportunități*

Un lucru care îi diferențiază clar pe antreprenori este concentrarea spre oportunitate mai mult decât spre resurse, structură sau strategie.

□ *Toleranța pentru eșec*

Antreprenorii folosesc eșecul ca pe o experiență din care pot învăța ceva. Cei mai eficienți antreprenori sunt cei care se așteaptă la dificultăți și nu sunt dezamăgiți, descurajați sau deprimati de un eșec.

□ *Încredere în sine și optimism*

Deși antreprenorii întâmpină adesea obstacole majore încrederea în abilitățile personale îi determină să le depășească și îi face pe ceilalți să-și mențină propriul optimism.

□ *Realizarea de viziuni:*

Antreprenorii știu unde vor să ajungă. Ei au o viziune sau concept despre ceea ce vor să fie firma lor.

□ *Creativitatea și spiritual de inovatie*

Creativitatea a fost privită timp îndelungat ca ceva genetic, cu care te naști și nu o poți dobândi însă un curent în continuă creștere afirmă că aceasta poate fi învățată.

□ *Independența*

Frustrarea în fața sistemelor birocratice, împreună cu dorința de a “face o diferență” îi face pe antreprenori niște persoane foarte independente care doresc să facă lucrurile în felul lor.

□ *Abilități manageriale*

Aceasta nu reprezintă o caracteristică absolut necesară a antreprenorilor însă este important de știut că și de acest tip de cunoaștere este nevoie pentru a fi un antreprenor de succes.

2. INTERESELE-VARIABLE MOTIVATIONALE

Fiecare antreprenor are propriile sale motive pentru care a ales să se implice în inițierea și dezvoltarea unei afaceri. Însă dincolo de motivele particulare, specifice fiecărei persoane, există o serie de motive comune, care pot fi identificate în cadrul persoanelor care aleg o activitate antreprenorială.

În general putem identifica patru mari tipuri de motivații:

□ *Supraviețuirea*- este motivația celor care creează firme și întreprind activități economice pentru că au puține alternative.

□ *Antreprenoriatul ca mod de viață* se referă la cei care aleg calea de a fi proprii stăpâni pentru a-și atinge scopurile personale.

□ *Antreprenoriatul creșterii economice* include întreprinzătorii care au fost atrași, educați, și determinați să înceapă afaceri să creeze bogăție și locuri de muncă în comunitate.

□ *Antreprenoriatul ca și cariera* îi include pe cei care au pasiunea de a construi/gestiona sisteme și experimentează pe tot parcursul vieții mai multe afaceri. Uneori inițiază o afacere o aduc la nivel de profitabilitate și apoi o vând. Capitalul obținut îl folosesc pentru a o lua de la capăt.

Din punct de vedere al mediului de afaceri, motivațiile se referă la a lansa noi idei de afaceri, a depăși competitorii, a inova și a contribui la dezvoltarea socială.

3. ÎNTEPRINZĂTOR ȘI MANAGER

Numit cand lider sau manager, cand inovator sau decident, intreprinzatorul este in fapt „omul orchestra” care indeplineste succesiv fiecare din aceste roluri. Eforturile specialistilor de a defini conceptul de intreprinzator s-au concretizat in numeroase definitii complementare ce surprind fatetele multiple si atat de complexe ale acestui concept. Calitatea de "generator de noi afaceri" constituie un numitor comun al multitudinii de definitii atribuite conceptului de intreprinzator.

4. PLANUL DE AFACERI

Planul de afacere este un concept foarte cunoscut in afaceri, iar motivul este simplu: este un instrument esential pentru succesul unei afaceri.

In lipsa lui, intreprinzatorul trebuie sa fie un geniu al improvizatiei, ceea ce este mult mai dificil decat realizarea initiala a unui plan al afacerii si imbunatatirea lui periodica. Toti intreprinzatorii isi fac un plan inainte de a incepe o afacere, chiar daca deseori doar in minte. Un plan scris este cerut de banci, si alti finantatori.

Nu exista o structura fixa a planului de afaceri, aceasta poate varia in functie de cerintele informationale carora trebuie sa le raspunda planul de afaceri - de exemplu, in functie de:

- destinatarul final: proprietarii afacerii sau investitorii potentiali;
- vechimea firmei: planul de afaceri pentru o firma noua va fi diferit de cel pentru un proiect al unei firme existente;
- specificul activitatii firmei;
- amploarea proiectului de afaceri.

Exista insa elemente de baza care se regasesc in majoritatea planurilor de afaceri:

- scurta prezentare a firmei, a misiunii, obiectivelor si strategiei sale;
- descrierea produsului sau serviciului sau si a pietei careia i se adreseaza;
- descrierea strategiei de vanzari;
- descrierea concurentei;
- diverse proiectii financiare.

Planul de afaceri destinat potentialilor finantatori trebuie sa ii convinga pe acestia de viabilitatea proiectului propus.

Autorul sau va trebui sa aiba capacitatea de a pune in lumina avantajele afacerii, fara ca aceasta sa dauneze insa realismului planului prezentat.

Persoanele care vor examina planul au in general suficienta experienta pentru a detecta aprecierile exagerat de optimiste.

Daca dezvoltarea afacerii este mai lenta decat se aprecia, s-ar putea ca firma sa fi atras prea multe resurse costisitoare; daca aceasta e prea rapida, firma s-ar putea sa nu poata utiliza intregul potential din cauza lipsei de fonduri

Realizarea planului de afaceri are cateva avantaje:

- Analiza detaliata a activitatii viitoare pe care o presupune realizarea planului de afaceri permite evitarea multor greseli cauzate de lipsa de informare (cunoasterea insuficienta a concurentilor sau clientilor, cunoasterea insuficienta a unor concepte economice sau tehnice implicate in activitate);

- Planul de afaceri indica cu destul de mare precizie investitia initiala necesara, in ce se va investi si cum va fi recuperata investitia. in acest fel, se reduce semnificativ riscul aparitiei unor probleme cu cash-flow - ul (fluxurile de numerar), una din cauzele principale de esec in primele etape de functionare ale noilor afaceri.

In plus, intreprinzatorul poate alege cele mai avantajoase surse de finantare. Mai mult, un plan de afaceri bine realizat creste credibilitatea intreprinzatorului in fata investitorilor si partenerilor de afacere.

- Realizarea planului de afaceri întărește abilitățile de planificare ale întreprinzătorului. Chiar dacă planul de afaceri nu va putea fi pus în practică în toate detaliile sale, pentru că mediul economic este în continuă schimbare, întreprinzătorul va fi mai bine pregătit și capabil să se adapteze mai rapid.

EDUCAȚIA ANTREPRENORIALĂ – DIMENSIUNE DE ACTUALITATE A ACȚIUNII FORMATIVE

Vărzaru AnaMaria Semiramida

Școala Gimnazială Ilovăț

Entrepreneurial education is a topical dimension of formative action, and in order for such a formative approach not to happen at random, but to have a coherent and systematic character, it is important that it is carried out within an institutionalized framework, on the banks of the school. Entrepreneurs are not born, but they do, they develop over time. From this point of view, it should be understood that no one is born, no one is born entrepreneur, and therefore the qualities necessary for a successful entrepreneur must be taught and educated, the results being obtained through study and experience.

Sprijinirea antreprenoriatului nu a fost niciodată mai importantă ca acum. Consolidarea educației antreprenoriale în școli, instituții de învățământ profesional și universități va avea un impact pozitiv asupra caracterului dinamic al antreprenoriatului în cadrul economiei naționale. Într-adevăr, pe lângă contribuția adusă la crearea întreprinderilor sociale și la înființarea de noi întreprinderi, educația antreprenorială îi va ajuta pe tineri să își dezvolte capacitatea de inserție profesională și să manifeste un spirit „*intraprenorial*” mai accentuat în activitatea lor din cadrul organizațiilor existente, la nivelul sectoarelor social, public și privat.

Este necesar ca în educarea tinerei generații să se țină cont și de specificul mediului economic. Dat fiind faptul că este vorba de realizarea unui demers, cum este educația antreprenorială, el ar putea începe prin precizarea semnificațiilor unor termeni de bază, iar primul dintre ei ar putea fi tocmai acela de întreprinzător, care poate fi definit drept o persoană care inițiază și derulează o acțiune, asumându-și riscurile asociate inovării în schimbul obținerii unor satisfacții personale (materiale, psihologice, morale sau sociale). Într-un sens limitat la sfera economiei, întreprinzătorul poate fi definit drept o persoană care inițiază, individual sau în asociere cu alte persoane, o întreprindere care investește capital și acționează în industrie, agricultură, transporturi, comerț, servicii.

În acest sens, s-ar putea schița anumite trăsături de personalitate despre care se consideră că sunt comune majorității întreprinzătorilor de succes: spirit de inițiativă, perseverență, încredere în sine, în forțele proprii, nevoia de împlinire, adică dorința de atingere a unor obiective proprii, capacitatea de asumare a unor riscuri personale și financiare, potențial energetic ridicat, concretizat în capacitatea de a depune un efort intens și îndelungat etc. Desigur, aceste însușiri sunt prezente în proporții diferite în structura personalității fiecărui individ și este posibil chiar ca unele dintre ele să nu fie prezente, ceea ce nu înseamnă însă că individul respectiv nu ar putea fi întreprinzător.

Educația antreprenorială vizează mai multe competențe, cum ar fi: utilizarea unor concepte specifice pentru explicarea și interpretarea unor procese și fapte din viața reală, aplicarea unor cunoștințe specifice în anumite situații caracteristice economiei de piață și în analizarea

posibilităților de dezvoltare personală etc. Educația antreprenorială este un demers de o mare complexitate, care, dat fiind specificul său, este mai adecvat unor discipline aferente ariei curriculare „Om și societate”, și anume cultura civică, întrucât problemele pe care această dimensiune a educației le abordează sunt de natură preponderant economică și socială. Inițierea și dezvoltarea unei afaceri ar putea fi puse în discuție și de către profesorul diriginte în cadrul activităților specifice pe care el le realizează cu elevii de care se ocupă. Pentru ca elevii să poată în viitor, dacă vor dori, să inițieze o afacere, ei ar trebui să primească informații despre cadrul legislativ care reglementează acest domeniu. Ei ar putea conștientiza faptul că într-o economie de piață oamenii au libertatea de a presta diferite activități aducătoare de venit, devenind astfel agenți economici definiți ca persoane sau grupuri de persoane fizice sau juridice care au comportamente economice similare. Din punct de vedere instituțional, agenții economici s-ar putea grupa în: persoane fizice autorizate, care desfășoară o activitate independentă, fără a avea personalitate juridică; asociații familiale, constituite între membrii unei familii, nici ele neavând personalitate juridică; societăți comerciale, constituite prin asocierea unor persoane fizice sau juridice. Ar fi bine ca elevii să înțeleagă faptul că inițierea unei afaceri se cere a fi planificată în mod judicios printr-un plan de afaceri, care este un proiect profesional prin care se sintetizează obiectivele și strategiile necesare atingerii acestora în situația lansării sau dezvoltării unei activități economice. Un alt demers care precede inițierea unei afaceri, dar care, totodată, însoțește întreaga derulare a ei este studierea pieței. Din acest motiv, elevii trebuie să fie familiarizați cu unele elemente de marketing, care poate fi definit drept procesul de identificare a cerințelor pieței de elaborare a modalităților în care aceste cerințe urmează a fi satisfăcute.

Profesorii joacă un rol central, întrucât au un impact puternic asupra nivelului de instruire al elevilor. Profesorii reflexivi își analizează practica în mod constant și o adaptează în funcție de rezultatele dorite în domeniul învățării și de nevoile individuale ale elevilor. Ca o competență-cheie, antreprenoriatul nu implică neapărat o anumită materie, ci mai degrabă necesită o modalitate de predare în care rolul principal să revină învățării prin experiențe practice și activităților specifice proiectelor. Profesorii nu le oferă elevilor răspunsuri, ci îi ajută să cerceteze și să identifice întrebările corecte și să găsească cele mai bune răspunsuri. Pentru a-și stimula elevii și studenții și pentru a-i ajuta să își dezvolte o atitudine antreprenorială, profesorii trebuie să dispună de o gamă largă de competențe legate de creativitate și antreprenoriat; aceștia au nevoie de un mediu școlar care să încurajeze creativitatea și asumarea riscurilor și în care greșelile să fie considerate o ocazie de a învăța.

Profesorii cu spirit antreprenorial au o pasiune pentru predare. Ei au puterea de a inspira, au un spirit deschis, sunt încrezători, flexibili și responsabili, însă uneori tot ei sunt cei care încalcă regulile. Ei știu să asculte, pot să folosească și să „vândă” idei și își pot orienta activitatea în funcție de elevi și către acțiune. Sunt jucători de echipă și fac parte dintr-o rețea dezvoltată. Acești profesori urmăresc să elimine decalajul dintre educație și economie și invită experți externi să participe la activitățile lor didactice, concentrându-se asupra experiențelor reale. Ei aduc întotdeauna în discuție aspectul economic al temei abordate, iar subiectele legate de afaceri joacă un rol important în lecțiile lor, indiferent de disciplină.

Ei urmează un plan de studiu flexibil și adaptabil și preferă învățarea interdisciplinară, bazată pe proiecte, și folosirea unor materiale de formare în locul manualelor. Pun accentul pe procesele și interacțiunile la nivel de grup și uneori consideră sala de clasă o „sală a conflictelor”, făcând loc diversității de opinii, răspunsuri și soluții, precum și reflecției asupra procesului de învățare. Profesorul cu spirit antreprenorial este mai degrabă un îndrumător decât o persoană care ține cursuri. El susține procesele de învățare individuală ale elevilor și dezvoltarea competențelor personale.

Educația antreprenorială reprezintă, așadar, o dimensiune de actualitate a acțiunii formative, iar pentru ca un astfel de demers formativ să nu se realizeze la întâmplare, ci să aibă un caracter coerent și sistematic, este important ca el să se realizeze într-un cadru instituționalizat, pe băncile

școlii. Antreprenorii nu se nasc, ci se fac, se dezvoltă în timp. Din acest punct de vedere, trebuie înțeleasă ideea că nimeni nu se naște învățat, nimeni nu se naște antreprenor și prin urmare calitățile necesare unui antreprenor de succes trebuie învățate și trebuie educate, rezultatele obținându-se prin studiu și experiență.

Bibliografie:

1. Junior Achievement Romania (2008), Economics for Leaders, București.
2. Ghiță, Paul Tănase (2006). Manual Economie, București, Editura Economică.

FINANTAREA EDUCAȚIEI ADULȚILOR ÎN EUROPA

Tudor Viorica, Secretar –Liceul Tehnologic Halanga

Constrângerile financiare pot reprezenta bariere puternice în calea participării cursanților la educația și formarea formală. Acest fapt este adevărat mai ales în cazul persoanelor cu venituri mici, celor excluși de pe piața muncii sau celor vulnerabili la o astfel de excludere. Acest capitol oferă informații asupra modului cum educația și formarea formală a adulților sunt finanțate și evidențiază tipurile variate de suport desinat să faciliteze participarea cursanților maturi la programele de educație și formare formală.

Surse de finanțare pentru educația formală a adulților – există trei surse principale posibile de finanțare pentru educația și formarea formală a cursanților maturi: finanțarea publică, taxe plătite de către cursanți și finanțarea din partea angajatorilor.

❖ Finanțarea din surse publice

Nivelul finanțării publice alocate administrațiilor locale sau furnizorilor educaționali pentru a permite cursanților maturi să finalizeze nivelul de educație obligatoriu sau cel secundar superior este adesea calculat ca procentaj din costurile unui școlar la zi din educația inițială la același nivel.

În Finlanda, criteriile pentru finanțarea educației generale secundare pentru adulți sunt aliniate cu cele ale școlii generale secundare superioare. Totuși, costul unitar pentru educația adultului este de 60% din costul orășenesc unitar pentru scolile secundare superioare.

În Republica cehă, finanțarea programelor secundare superioare oferite sub diverse forme de organizare flexibile este bazată pe un anumit procent al costului mediu pentru un școlar în cadrul educației la zi pentru domeniul specific de învățare. Autoritatea regională decide procentul actual al normei de lucru completă. În marea majoritate a regiunilor, finanțarea este calculată după cum urmează: 5% al normelor complete de lucru pentru programe e-learning, 15% pentru învățământ la distanță și 40% pentru cursuri cu frecvență redusă / sau studii combinate.

❖ Taxe de școlarizare plătite de cursanți

Cursanții maturi care doresc să se angreneze în educația formală trebuie adesea să contribuie la costurile de școlarizare. Acest fapt este adevărat în special pentru cei care nu riscă excluderea socială. Totuși, în afara acestui curent general, se observă numeroase variații pretutindeni în Europa.

În Belgia, Comunitatea Franceză, studenții cu vârsta peste 18 ani contribuie la costurile educației de tip a doua șansă plătind o taxă de înregistrare calculată în funcție de durata și de nivelul programului ales. Unele categorii de cursanți adulți (cum persoanele cu dizabilități sau cei care caută un loc de muncă) sunt scutiți de asemenea contribuții. În **Comunitatea vorbitoare de limba Germană**, cursanților maturi trebuie să achite o taxă de înregistrare pentru a se înscrie într-o instituție de educație pentru adulți (Schulische Weiterbildung). Suma de plată depinde de

tipul și durata programului și de statutul studentului. Contribuțiile studenților au crescut începând cu luna septembrie 2010 din cauza crizei financiare. În prezent, taxa de înregistrare maximă aplicabilă programelor de educație formală este de 200 EURO.

În Comunitatea Flamandă, educația secundară pentru adulți este organizată de către instituții private sau publice – centrele pentru educația adulților (Centra voor Volwassenonderwijs-CVO-uri). Cei care urmează cursuri de educație generală sunt scutiți de taxe de înscriere. Însă, pentru cursurile de diplomă orientate profesional, participanții trebuie să achite o taxă de înscriere de 1 euro pentru perioada de predare. Începând cu anul 2008/09, taxele de înscriere au fost plafonate la 400 euro pentru un curs și pentru un an academic sau la 1200 euro pentru o perioadă de patru ani academici. Cele mai vulnerabile grupuri sunt eligibile pentru diverse reduceri.

În Ungaria studenții cu vârsta peste 18 ani din învățământul cu frecvență redusă pentru adulți trebuie să achite o contribuție de 20-40% din costul cursului începând cu clasa 11. Ei trebuie să plătească și o taxă suplimentară de școlarizare în clasa 11 și, mai mult, dacă repetă anul pentru a treia oară) sau succesiv) deoarece nu au întrunit cerințele de studiu. Totuși, taxa nu poate fi mai mare decât costul cursului și poate fi redusă în funcție de performanța studentului.

În Finlanda, nu există în general nici o taxă pentru calificările inițiale, chiar și pentru adulți. Pot fi solicitate taxe rezonabile pentru calificări suplimentare și specializate profesional (și anume, calificările profesionale recunoscute la nivel național care valorifică educația secundară superioară profesională). În cazul educației generale secundare superioare, cursanții adulți care urmează cursuri individuale fără a se înscrie într-un program întreg secundar superior ce conduce la Examinarea de Înmatriculare trebuie să achite taxe de curs de aproximativ 30-50 euro. Studenții care se înscriu într-un program întreg sunt scutiți de taxele de școlarizare, și trebuie să acopere doar costul Examinării de Înmatriculare (a carei valoare variază între 118-184 euro).

În Regatul Unit al Mării Britanii (Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord), studenții cu vârstă peste 19 ani pot fi taxați. În Anglia, există o estimare că aproximativ 50% din costul nominal al unui curs va fi suportat din taxele de școlarizare. Totuși în cadrul Legii privind Educația și aptitudinile 2008, există un drept – o garanție a locului la curs și nici o taxă de școlarizare pentru adulții care nu au încă nici o calificare. Există unele restricții. Pentru studenții cu vârsta de la 19 la 25 ani, dreptul se aplică celor care au obținut încă un Nivel 2 „complet”. Dreptul pentru programele de Nivel 2 este valabil doar pentru programe profesionale. Dreptul pentru programele de aptitudini de bază se aplică studenților de orice vârstă. Se preconizează că aceste forme de finanțare se vor modifica.

❖ Finanțarea de către angajatori

În multe state, angajatorii au numai obligații legale extrem de limitate pentru continuarea educației și formării angajaților. Prin urmare, orice contribuție realizată de angajatori pentru educația și formarea formală a unui angajat este de obicei la latitudinea politicii de companie, industriei/inițiativelor din nivelul de afaceri sau înțelegerii între angajator și angajat. Totuși, în majoritatea statelor, dacă angajatorul a solicitat să întreprindă un program specific de educație sau formare, angajatorul trebuie de obicei să achite costurile.

În Spania, reglementările obligă companiile să finanțeze formarea non-formală profesională a lucrătorilor și a șomerilor. Fondurile de la companii sunt combinate cu ajutor din partea Fondului Social European și din partea Serviciului Public al Forțelor de Muncă Statală. Ministrul muncii și Imigrării alocă aceste fonduri anual către diferite inițiative de management și formare. Valoarea finanțării primite de companii pentru formare depinde de contribuția lor din anul precedent și de dimensiunea acesteia.

În Franța, legislația solicită companiilor să contribuie la costurile pentru continuarea educației și formării. Valoarea contribuției variază în funcție de tipul de companie și de numărul de

angajați . Companiile pot să-și îndeplinească obligațiile achitând complet sau partial contribuția lor obligatorie către organizațiile acreditate pentru colectarea contribuțiilor de la angajator. Fondurile sunt utilizate pentru a finanța diverse scheme de continuare a educației și formării , inclusiv „dreptul individual la formare” sau” concediul individual pentru formare” . Activitățile pot fi formale sau non- formale .

Bibliografie : Europeni care se sting, Humanitas, 2006.

TEACHING PRIMARY SCHOOL

Prof. Maria Ungureanu

Liceul de Arte “I. Șt. Paulian “, Drobeta Turnu Severin

“The true measure of a nation's standing is how well it attends to its children - their health and safety, their material security, their education and socialization, and their sense of being loved, valued and included in the families and societies into which they are born.” (UNICEF, 2007, p. 1).

In recent times there have been several significant studies internationally highlighting the importance of developing a set of factors that can be used to measure children's well-being (Fraillon, 2004; Konu & Lintonen, 2006; Pieris-Caldwell & Bryant, 2009). Such studies indicate a widespread concern for the problem of children's well-being.

Documents such as the Innocenti Report Card 7 (UNICEF, 2007) provide international direction, including a series of indicators, intended to assess and compare the performance of a country in relation to children's mental well-being.

The Innocenti Report Card 7 (UNICEF, 2007) identifies six dimensions for measuring children's well-being, including material well-being, health and safety, education standards, peer and family relationships, behavior and risks and young people's own subjective sense of well-being. The latter four (education, relationships, behavior and subjective sense of well-being) are specifically related to mental wellbeing.

UNICEF considers the development of these six dimensions of child well-being to represent a significant step forward in measuring and comparing the well-being of children across countries of the O.E.C.D.

The Innocenti Report Card 7 claims to be the most comprehensive assessment of children's mental well-being to date and seeks to understand what is happening for children in O.E.C.D. countries: When we attempt to measure children's well-being what we really seek to know is whether children are adequately clothed and housed and fed and protected, whether their circumstances are such that they are likely to become all that they are capable of becoming, or whether they are disadvantaged in ways that make it difficult or impossible for them to participate fully in life... we seek to know whether children feel loved, cherished, special and supported, within the family and community and whether the family and community are supported in this task with public policy and resources (UNICEF, 2007, p. 5). With its emphasis on international measurement and comparison, this report has proved to be a significant influence on countries' willingness to respond to the well-being of their children and a powerful stimulant for change, particularly in cases where one nation's performance is compared less favorably to another's.

Ben-Arieh (2005) cautions researchers to include international indicators that move beyond the quantitative measures focused on aspects of survival (such as economic well-being) to an acknowledgement of qualitative aspects of well-being, such as recognition of children's rights.

Nordic communities fared extremely well in the Innocenti Report Card 7 and it is their approach to well-being that is seen to be inclusive of these more qualitative methods. The

Netherlands, Sweden and Denmark ranked in the top three overall with Sweden and the Netherlands rating first for behavior and risks and first for subjective well-being, respectively. Finland, which rated fourth overall, was shown to highly value the presence and measurement of wellbeing in their schools.

To exemplify the approaches to well-being being taken in Nordic countries such as Finland, the School Well-being Profile, based on Allardt's sociological theory of welfare (Konu & Rimpela, 2002), assesses well-being as an integrated component of the school setting and deeply connected with teaching, learning and achievement.

In this model, wellbeing is divided into four categories: school conditions (having); social relationships (loving); means for self-fulfilment (being); and health status (living). In the self-fulfilment category of the Finnish study, pupils' participation in school development was a key area for reform.

Studies in the UK (Shucksmith, et al., 2005) and Australia (Wyn, Cahill, Holdsworth, Rowling, & Carson, 2000) have similarly concluded that improvement in social relationships, such as teachers' interest in how pupils are doing and teachers' fair treatment of children, required attention. Community participation, social connectedness, safety and the physical status and children's sub-cultures are the non-traditional domains of children's mental well-being which have been recognised in these above examples, but are difficult to measure, largely because of their qualitative dimensions (Camfield, Streuli, & Woodhead, 2009).

Policy directions from the United States and United Kingdom Australian developments in relation to children's mental well-being have been heavily influenced by policy and practice internationally, but particularly in the United States and United Kingdom.

It is interesting to reflect, then, that according to the Innocenti Report Card 7, both the United States and United Kingdom average comparative position for all six dimensions was at the lower end, ranking 18 and 18.2 respectively (from 21 O.E.C.D. countries) in relation to their children's well-being.

Legislative reform in both the United Kingdom and the United States was described by UNICEF as having led to the improved provision of services for children. In the United Kingdom, the Every Child Matters framework sets out a national structure that aims to build services around the needs of children and young people.

Every Child Matters has been described (Qualter, et al., 2007) as an approach to the well-being of children which sends a clear message to U.K. schools that children and young people should: be mentally and emotionally healthy; be safe from bullying and discrimination; be safe from crime and anti-social behavior; achieve personal and social development; develop self confidence; and successfully deal with significant life changes and challenges. England and Scotland have focused strongly on what they term the Social and Emotional Aspects of Learning (SEAL), although there has been some criticism of the SEAL program, with claims that it needs to be less prescriptive and include a wider range of skills (Craig, 2007; Patty, 2008).

In the United States, one of only two countries (the other being Somalia) not to ratify the United Nations Convention on the Rights of the Child, there has been a different emphasis placed on children's well-being. The No Child Left Behind (NCLB) policies of 2002 have focused more on children's competences and peer relationships and less on children's lack of power in relationships with adults (Farrell & Barrett, 2007).

The Innocenti Report Card 7 highlighted that poverty has a far greater impact on children's well-being in the U.S. than in countries such as Australia. U.S. census data from 2005 indicated that 18% of children (13 million) lived in poverty with more than 7% (6 million) living in extreme poverty compared to Australia which had 14.9% of children living in poverty (ABS, 2001).

Dearing (2008) describes the impact of this poverty as a far reaching and long term problem, contributing to developmental dysfunction, and delay in cognitive, language and social-emotional growth. Children growing up poor are more likely than middle-class children to display social and

emotional problems in two broad areas: externalising interpersonal problems, such as aggression, destructive behavior and hyperactivity and internalising intrapersonal problems such as anxiety, depression and fearfulness (Dearing, 2008). Children living in poverty display less positive social behavior and have lower levels of competence in their relationships with peers and adults.

The economic cost to the U.S. in terms of additional family income from the government and mental well-being support and intervention amounted to 4% of G.D.P. or \$500 billion per year (Montgomery, 2009). Costs include welfare payments and early interventions, which are directly targeted toward educational strategies including high quality early education and parent training, aimed at improving family relationships.

In the United States, the Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning (CASEL) evaluates and supports research and teacher professional development in relation to social and emotional learning (Durlak, et al., 2011; Payton, et al., 2008). CASEL represents a significant strategy developed in the US to support the NCLB policy. It is a consortium of researchers and educators based at the University of Illinois, Chicago, whose major goal is to improve children's health and wellbeing through educational avenues. They have specifically grown to support US state and national policymakers and mental health professionals in their goal to bring about change in the delivery of services and thinking regarding children who need mental well-being support (Koller & Svoboda, 2002; Power, 2003).

CASEL describe a „paradigm shift“ from a focus on mental illness and pathology to mental well-being, with its emphasis on a strengths-based approach related to developmental psychopathology and resilience. As previously signalled, this approach reflects the need to construct a positive environment where mental well-being flourishes with a particular emphasis on the importance of schools where children and adolescents spend a majority of their time: Increasingly, school personnel, including general education teachers, are being recognised as people who can help bring preventive mental health services to children in need (Koller & Svoboda, 2002, p. 291). CASEL's work has thus focused on preventive, proactive methods in supporting children's mental wellbeing through research and education. They advocate a shift in emphasis from medical management, psychotherapy and institutionalisation to advancing positive mental well-being practices.

Similar initiatives have also been evident in the United Kingdom. The Southampton Education Region of the Inner London Precinct, for example, has made ground-breaking systemic changes, prioritising emotional literacy as one of their main strategic goals. Faupel (2006, p. 167-168) says: Cutting through the floss to get to the candy, the significance of emotional literacy is that it reflects a concern that schooling has fundamentally lost its way.

Traditionally, we have distinguished between the head (thinking), the heart (feelings) and behavior (action). It seems we have lost sight of that essential human wholeness in embracing a narrow view of what education (schooling) is all about, focusing exclusively on academic and behavioral aspects of human development.

In a similar move, the Board of Education in Plainfield, New Jersey, also introduced a district-wide SEL policy, identifying SEL as part of the core mission of academic education (Romaz, et al., 2004). The U.S. and U.K. have both also demonstrated increased levels of research and development in their tertiary education sectors related to enhancing children's well-being.

For example, Koller and Svoboda (2002) were involved in establishing the Centre for the Advancement of Mental Health Practices in Schools, as part of the University of Missouri-Columbia's Department of Educational and Counselling Psychology. This model of tertiary level involvement directly with schools is also evidenced in the U.K. through Bristol University's School of Emotional Literacy which offers a postgraduate certificate in emotional literacy development for educators.

The Scottish Executive Education Department (SEED) and the University of Aberdeen have also collaborated on research which investigated the link between mental health and behavior in

schools (Shucksmith, et al., 2005). This study suggested that, in the most part, curriculum had been approached as „product“ rather than „process“ and the report described a number of interesting process-based initiatives which provided measurable success in improving children’s social and emotional competence.

Another important finding related to the importance of professional partnerships and of viewing the school as central in facilitating networking with outside agencies to support children’s mental well-being and service improvement.

Whilst not claiming to be a fully comprehensive account, this section has explored relevant international research and practices and discussed how various nations compare in terms of children’s well-being.

EDUCAȚIA ROMÂNEASCĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN

Prof. Vlad Marilena

Prof. Popescu Elena

Scoala Gimnaziala Floresti

Abstract. *The Romanian school is in a constant effort to change and adapt to the European requirements. From a thought that shows that "the teacher's work has effect on eternity and can never be said where its influence stops", we infer the important task that we have it as educators, when we straighten the path of the lung and do not have the obstacles to schooling.*

Școala românească se află se află într-un efort continuu de schimbare și adaptare la cerințele europene. Pornind de la o cugetare care arată că „munca învățătorului are efect asupra eternității și nu se poate spune niciodată unde se oprește influența sa „,deducem sarcina importantă pe care o avem în calitate de educatori, atunci când străbatem drum lung și nu lipsit de obstacole al formării scolarului .

Învățământul românesc se află în plin proces de reformă, de transformare și modernizare, proces datorat evoluțiilor care au avut și au loc în societatea românească și impus de necesitatea alinierii la standardele Uniunii Europene.

Produsele viitorului vor încorpora o intensă componentă intelectuală, de gândire și creație, în acord cu exigențele societății informaționale, cultural-intensive. Investiția în educație și în formarea oamenilor este cea mai rentabilă pentru dezvoltarea unei societăți pe termen lung. De aceea, instituțiile de învățământ și educație, precum și cele de cercetare științifică sunt privite ca instituții strategice pentru destinul național.

Educația este cea care trebuie să facă o lume mai bună, mai dreaptă, mai iubitoare, în care valorile tradiționale, universale, existențiale să respecte invariabil cultura, tradițiile și dorințele națiunilor și ale fiecărui individ, folosind aceasta pentru propria dezvoltare și propria devenire.

Educația trebuie să răspundă în mod egal necesităților tuturor indivizilor implicați în proces; educația trebuie să fie aptă să ia la cunoștință de drepturile fiecărui individ și să încurajeze respectul reciproc între indivizi, între grupuri etnice și culturale.

Complexitatea crescândă a problematicii lumii contemporane, solicitările și provocările acesteia, pe de o parte și virtuțile și resursele exceptionale ale educației, pe de altă parte au condus la regândiri, reconsiderări și redimensionări în sfera conceptuală, teoretică și cea acțională, practică a educației, începând cu revizuirea completă a noțiunii tradiționale de „educație”. Interdependența dintre dezvoltarea societății și progresul în educație a determinat și determină configurarea și reconfigurarea permanentă de paradigme educaționale, valorizate la nivel macro și micro nivel.

Schimbările din sistemul de educație vor avea efecte în toate componentele societății, fiind pârghia hotărâtoare pentru trecerea la un nou tip de societate. Oamenii sunt chemați să învețe permanent, să învețe să-și amelioreze prin forțe proprii condițiile de viață, să-și proiecteze viitorul cu luciditate și îndrăzneală.

Ținând cont de faptul că educația e recunoscută prin Constituție ca prioritate națională și, luând în considerare principatele coordonate ale Planului Național de Dezvoltare, În noua etapă a reformei educaționale se au în vedere următoarele obiective prioritare: - creșterea calității actului educațional, ca bază a realizării societății în România.

- asigurarea pregătirii resurselor umane prin învățământul preuniversitar și prin învățarea permanentă
- dezvoltarea personală a elevilor din perspectiva învățării permanente
- dezvoltarea coeziunii sociale și creșterea participării cetățenilor la programele de dezvoltare economică și socială a comunității locale.

Performanțele noastre vor fi determinate, în primul rând de competența și pregătirea oamenilor, de felul lor de a munci, de capacitatea structurilor instituționale de a valorifica eficient acest potențial. Educația este factorul strategic dezvoltării de perspectivă și ea privește modelarea multidimensională și anticipativă a factorului uman.

Pentru ca societatea românească să devină o societate educațională, în sensul definit UE, este necesar să avem în vedere educația ca prioritate națională, educația adulților și învățarea permanentă, coordonarea instituțională și politică

Direcțiile de acțiune pentru asigurarea educației permanente și construirea societății educaționale sunt:

- susținerea adecvată a sistemului educațional (resurse financiare, sprijin politic, susținere publică);
- definirea cadrului legislativ pentru educația permanentă și educația adulților;
- diversificarea și extinderea ofertei de educație permanentă;
- includerea educației și formării ca o componentă necesară în toate programele de dezvoltare pe ansamblul economiei și pe ramurile acesteia;
- coordonarea instituțională a principalilor actori ai programelor educaționale (instituțiile publice și societatea civilă, instituțiile politice, partenerii sociali, centre de inovare și dezvoltare);
- coordonarea programelor cu finanțare externă, astfel încât să se evite paralelismele, segmentarea pe proiecte ne semnificative, dezacordurile metodologice și dependența excesivă de resursele externe.

Pentru integrarea europeană a învățământului românesc, educația necesită schimbări calitative, în conceperea și desfășurarea ei, astfel încât să se asigure întrepătrunderea instrucției școlare (universitare) cu instrucția postșcolară (postuniversitară), aceasta a doua fiind strâns legată de ceea ce se definește ca educația adulților, „într-un proces educațional, continuu, unitar, de educația permanentă.

Proiectele europene urmăresc desfășurarea unor activități care permit o mai bună informare a copiilor despre membrii U.E., determinând diferite unități de învățământ să lucreze împreună, ca parteneri, iar pe copii îi ajută să colaboreze unii cu alții, dându-le posibilitatea să-și exprime părerile și speranțele pentru viitor. Activitatea în cadrul acestor proiecte are o valoare pedagogică deosebită, deoarece contribuie la dezvoltarea comunicării, a încrederii, a înțelegerii, a solidarității și a toleranței reciproce, facilitând accesul liber la educație și la exprimare a copiilor și tinerilor prin intermediul activităților multiculturale și educative în spiritul respectului față de diversitate.

Gândite ca o acțiune de implicare a copiilor în problemele UE, proiectele ne oferă resurse informative, platforme de contacte internaționale, sugestii pentru activități ce se pot desfășura sub egida lor.

Grădinița este o societate mică, un loc unde se poate practica educația europeană, un loc unde trebuie să se asigure nu numai un bagaj sporit de cunoștințe, dar și formarea unor mentalități noi, europene.

Deși rezultatele nu sunt vizibile imediat, important este ca demersul nostru să aibă continuitate pe tot parcursul școlarității, astfel încât, peste ani, copiii noștri să poată fi cetățeni adevărați, capabili să înțeleagă schimbările și să ia decizii înțelepte, adaptându-și comportamentul în beneficiul colectiv și public.

Bibliografie:

- 1.***, Didactica Nova, Nr. 4-5-6, anul II, Craiova, 2006
2. Manolescu Marin, Evaluarea școlară, București, Meteor Press, 2004.

EDUCATION SYSTEMS IN THE WORLD

Vladut-Marin Maria

Liceul Tehnologic "Ferdinand I", Rm. Valcea

The education systems in the US, Asia and Europe have many similarities that make the education universal. Some of these similarities range from the systems of education that exist in the three continents, that is education is divided into different stages of primary school, secondary school and the university which is the highest level of education across the three continents. The nature of education is that there exist both private and public sectors in education with funding coming from both the private investors and the government. Reforms have been experienced in the education sector across the three continents. Just like the American system that has both primary schools has the first stage where children begin their studies, Asian education system has the elementary school as their beginning point in the education lives. In the five-day week system the children are introduced to the elementary school. In the elementary, the children are taken through the five-day week system though the parents are against it while the children and the teachers are for it. Teachers mainly support the system because of the decrease in their labor hours. The children on the other hand support the two day off as they spend the weekend doing their homework and watching TV. Some elementary spend their two days off doing some extracurricular activities like taking the children to the zoo and museum. These activities are done in parents however are done with the aid their parents who act as instructors. To make activities successful the children are grouped in groups according to their grades with those living in the same neighborhood grouped together. Parents in collaboration with the teachers have the responsibility of making the activity centers for the region.

The American system on the other hand has their children start their schooling when they are five years old. Their first year in school is referred to as the kindergarten and is required that all American children enroll in the system (Britney, 2008). The second year in school is referred to as the first grade in the primary school. The word in the American education system is used to refer to both the level of education in both the primary level and secondary level and also used to refer to the grade that one scores (Britney, 2008). Europe has also the same education system whereby the children are taken through a kindergarten, primary school, secondary school and the university education.

In the three continents the highest level education is the university. In the US, this level of education is commonly referred to as college or university. It consists of four years of study but can exceed depending the nature of the course that is offered. Just like the high school the four grades of the undergraduate are commonly called freshmen, sophomore, junior and senior years. Schools differ in competitiveness and reputation. Most prestigious schools are private and not public. Once admitted students engage in undergraduate studies that earn a bachelors degree in a particular major. Other student chooses to attend the community college for two year choosing a four year college to further their education. Graduate studies are done after obtaining the initial degree and in some cases after several years of professional work. One gets masters degree. One can then pursue a graduate degree that is between master's degree and doctoral degree. After additional studies that which sometimes come in conjunction with the completion of master's degree student may be awarded a doctor of philosophy commonly known as the doctoral degree. This is the highest award that a scholar can be awarded.

In Europe the system of higher education is the same as that of the USA, with the PhD being the highest degree that can be awarded (Keeling, 2006). One joins the institution of higher learning after he or she has his great verified to make sure that he has perform as expected in high school education especially the high school education. One then enrolls for undergraduate studies that will earn him or her bachelor's degree. Graduate studies are pursued by those who will have successfully completed the undergraduate studies though not a must for some degree programs like the liberal arts and science. Some however in the business field requires some professional job experience that will allow them to pursue graduate education. One can then ear doctoral degree after getting the master's degree. Like both Europe and USA, Asia has it higher education divided in three major categories that are that is the undergraduate, graduate and doctoral studies where one earn degree certificate from the three stages. The other common thing that is one can choose the middle level colleges that offer associate degrees earned before one goes for the full four year degree.

These schools are there in two forms this are private and the public. The function of the government in the US is to provide education to the citizens. The federal department therefore plays an important role in the setting the standards and the financing of education (Structure of U.S. Education). Public schools are financed through the combination of the local, state and federal government funding. Private institutions are on the other hand parochial in nature and non-profit independent schools while others are for profit private schools. These private schools receive part of the funds from the affiliate churches through subsidies and scholarship. The kinds of schools exist in both Europe and Asia whereby private institutions are dominating t education in both continents. Europe is even more affected through the current transformation where public institutions in most countries are being privatized.

According to European Commission (2006) in Europe, there is a total overhaul of the education system. The transformation runs through from kindergarten to university with the national education systems being transformed. The idea behind it is a new policy referred to as the orthodoxy where all the education sectors are being affected and. Privatization is the way to go with the private sector being involved in the offering education, decentralization and major reforms in the school curriculum whereby there is total reshaping of the education to be in line with the current competitiveness that is being experienced in the European knowledge based economy. The entire learning and teaching process is regulated and govern by the new central governments and this gives the standards and the competitiveness required in the education to make it remain relevant to the society (Beauchamp, 2003). However these reforms in Europe are facing some resistance like moments that fought for egalitarian reforms are against the reforms even in situations there is expansion in there is expansion in the provision of education causing class and ethical inequalities to persist. The transformations that are going in the sector are European in scale and therefore are guided by the EU and OECD who give policies and directions. The national governments draw the national policies from this repertoire that which act as benchmarks against which targets have been made.

Several attainments have been made in the education of the three continents that have changed the nature and the way education has been. In the United States, since the high school movements there have been major changes in the education system. For example on affirmative action, after the ruling of the federal courts race was considered as a factor in admission and could affect how students were going to be admitted to the various institutions of learning in the US. In Europe it can be argued that there have been major changes in the education in the entire continent that have culminated in the major reforms that are currently underway give the education and the schooling system a totally different look. Asia is not left behind in the realization of the new changes in the education system in order to conform to the current economic development the particular country.

UTILITATEA EDUCAȚIEI MUZICALE

Prof. Zamfir Adrian - Teoria Muzicii

Liceul de Arte „Victor Giuleanu” Rm. Vâlcea

Children who played longer in an good choir or as soloists gained a clear diction, a good and corect speach, they have a more expressive figure and even their writing is ortographically accurate, because students with developed ear for music can easily sense, by hearing, the rhythmic elements, rhyme, cadence, symmetry, the consonances and dissonances, how to break into syllables, the hyphen, the comma and other elements of grammar.

Astăzi, în întreaga lume, se pune accentul pe educația muzicală, pentru că aceasta dezvoltă elevilor creativitatea, calitate mult dorită la generațiile actuale.

Muzica este folosită cu rezultate deosebite și în medicină, tratamentul medicamentos fiind ajutat sau chiar înlocuit cu melo-terapia, și pacienții se vindecă mai rapid și fără efecte secundare. Aceasta se explică prin faptul că fiecare organ bolnav (inimă, ficat, plămâni, rinichi, stomac etc.) este comandat de către un centru din creier, asupra căruia muzica acționează binefăcător.

Influența muzicii este prezentă și în regnul animal și cel vegetal, efectul ei fiind cu atât mai mare asupra copilului, fiindă rațională, cu o sensibilitate superioară.

Formarea și întreținerea acestei sensibilități a omului constituie un efect benefic al muzicii. Cu cât copilul este mai atras de muzică, cu atât mai mult se vor dezvolta emoțiile artistice.

Pedagogia modernă susține rolul primordial al educației în triada factorilor de formare și dezvoltare a personalității umane : ereditatea, mediul și educația. Această concepție nu este însă nouă, ea fiind apreciată și uneori chiar valorificată în antichitate și în evul mediu. „Nimeni nu este atât de rău încât să nu poată fi educat", spunea Horatius, punând pe prim plan puterea transformatoare a educației asupra omului.

Copiii care au activat timp mai îndelungat într-o formație corală bună sau au evoluat ca soliști vocali, au obținut o dicție clară, o vorbire nuanțată și frazată corect, au fața mai expresivă și chiar scrierea mai corectă ortografic, deoarece elevii cu auzul muzical dezvoltat sesizează ușor, după auz, elementele de ritm, rimă, metru, de simetrie, de consonanță, asonanță sau disonanță, despărțirea în silabe, liniuța de unire, virgula, punctele de suspensie, semnele de întrebare și de exclamare, scrierea diftongilor și triftongilor, scrierea cu 1, 2 sau 3 de „i“ etc., aspecte constatate și de mulți profesori de limba română. Aceleași aspecte au fost semnalate și de mulți profesori de limbi străine; elevii care beneficiază de un auz muzical bun oferă, în plus, o garanție a succesului în însușirea unei limbi străine.

Totodată, aceiași elevi au în vorbire o paletă expresivă mult mai bogată și mai nuanțată, formată în urma abordării unui repertoriu divers și bine interpretat, sunt mai sociabili și mai generoși, ca urmare a muncii colective și a trăirii de satisfacții colective pentru fiecare reușită din repetiție sau din concert, sunt mai afectuoși și mai disciplinați, au gustul pentru frumos mai dezvoltat, au mai multă încredere în oameni și în capacitatea lor personală, într-un cuvânt, sunt evident superiori celor care nu au cântat în viața lor. Probabil că, de aceea considera Platon că „nu poate fi socotit om cult acela care nu a cântat mai multă vreme într-un cor“.

Cultivând la elevi gustul pentru frumosul din viață și din natură, sensibilizându-i, aceștia vor adera mult mai ușor și cu mai multă pasiune la problemele majore care preocupă societatea. Acest avantaj major, ce se poate obține prin educația muzicală, ni se pare a fi mai spectaculos, mai evident decât oricare altul. Concluzia unanimă este că vârsta primei copilării este vârsta cea mai

propice pentru a acționa asupra dezvoltării intelectului, la această vârstă investiția de efort pedagogic având randamentul maxim.

Muzica este atât știință, cât și artă. Ea este o disciplină exactă, realistă, explicată matematic de la Pitagora încoace. De aceea, muzica are și deosebite valențe formative, învățarea și practicarea ei constituind o adevărată „terapie” și pentru intelectul copilului. Nu întâmplător Japonia, precum și alte țări, folosește educația muzicală, începând cu vârsta de 2-3 ani, pentru ordonarea și dezvoltarea intelectului copiilor.

Muzica nu este numai un divertisment, cum este apreciată, uneori, superficial, și nici numai o cale de sensibilizare a copiilor, ci ea educă și dezvoltă o serie de procese psiho-intelectuale, priceperi și deprinderi, cum ar fi : gândirea logică, memoria, atenția distributivă, afectivitatea, voința, imaginația, creativitatea, spiritul de ordine și disciplină, punctualitatea etc. Aceasta pentru că, așa cum declară Grosse, „muzica este arta prin excelență a ordinii, a măsurii, a proporției, a echilibrului, a simetriei, a clarității și armoniei”. Înțelegând acest fapt, mulți părinți își îndrumă copiii să facă muzică, nu pentru a-i consacra în specialitate și nici măcar pentru cultura lor generală, cum afirmă cei care văd mai la suprafață, ci pentru a le dezvolta acele calități intelectuale antrenate în timpul învățării și practicării muzicii, pentru a-i forma cu ajutorul muzicii.

Pentru a folosi arta ca mijloc de educație, ea trebuie să devină scop al educației. În centrul acestor preocupări de dezvoltare intelectuală trebuie să stea gândirea, cel mai productiv dintre procesele psihice, deoarece, prin intermediul ei, copilul trece de la explorarea senzorială și motrică la interiorizarea percepției prin operații logice. Școala are nobila menire de a realiza la elevi performanțe ale gândirii care să se exprime prin suplețe, independență și creativitate.

În muzică, acest principiu se exprimă, în primul rând, prin plăcerea cu care copiii ascultă muzică și apoi, prin capacitatea lor de a analiza și de a diferenția din ce în ce mai exact sunetele muzicale, structurile ritmico-melodice, prin participarea mai activă și tot mai conștientă a elevilor în procesul de învățare, pentru ca aceștia să devină, cu timpul, subiect al propriei lor educații.

Muzica este o disciplină, prin excelență practică, și ea se învață numai practicând-o, iar mesajul ei se pătrunde și se receptează cel mai bine tot în practică. Tocmai această caracteristică a sa o așază în rândul disciplinelor formative și, în această ordine de idei, iată ce relevă Victor Țircovnicu în manualul de Pedagogie Generală : „este greșit să se creadă că numai unele obiecte de învățământ, cum sunt matematica, gramatica ar contribui la dezvoltarea proceselor intelectuale... Dezvoltarea proceselor intelectuale se realizează prin exercițiul activizare”.

Când copilul cântă, trebuie să fie atent la mai multe operații care, însumate, dau viață cântecului (este deci solicitată atenția distributivă), trebuie să-și amintească textul cântecului (memoria), iar în cadrul unor jocuri muzicale să dea dovadă de acuitate auditivă, să respecte anumite reguli impuse și o disciplină a jocului (atenția, voința și gândirea) etc.

Dacă ar fi să luăm numai respectarea ritmului unui cântec, observăm că executantul trebuie să dea dovadă de precizie matematică. Dacă ne gândim, însă, că în cadrul unui cântec (al cărui text copilul trebuie să-l și memoreze), copilul are de respectat, pe lângă raportul matematic al duratelor sunetelor, și raportul la fel de matematic al înălțimii acelor sunete, ne putem face o idee cât de mult îl antrenează intelectual pe copil învățarea unui cântec, chiar și atunci când îl învață după auz. Deși copilul, în acest caz, nu conștientizează aceste raporturi matematice, realizarea lor în practică îi dezvoltă pe neobservate o serie de calități intelectuale, deoarece procesele intelectuale se dezvoltă tocmai prin exersarea lor și, pe cât posibil, printr-un exercițiu făcut cu plăcere, cu participare volitivă și afectivă, cadru pe care atmosfera unui cântec sau joc muzical îl asigură din belșug.

Robert Glaton spunea în lucrarea sa, „Scopurile și condițiile educației artistice în școală”: „Este știut că succesul unei educații depinde de capacitatea tehnică a subiectului și de cunoștințele sale, dar, mai ales, de angajarea sa personală, conștientă și voluntară, în activitatea respectivă. Motivația acestei angajări rezidă în acordul organic dintre copil și activitatea practică, ceea ce reprezintă de fapt însuși principiul educației funcționale și al metodelor active”.

Investiția de timp pentru predarea muzicii în grădinițe și școli nu este făcută nicidecum în defavoarea celorlalte obiecte de învățământ, ci, paradoxal, tocmai în favoarea lor. Muzica educă și dezvoltă o serie de procese psiho-intelectuale, care devin productive la alte discipline.

La întrebarea : Dacă, indiferent de orientarea ulterioară a copilului, educația muzicală este necesară formării intelectului?, s-a răspuns pozitiv, anumite trăsături formate prin educația muzicală, în special creativitatea, fiind productive mai târziu și în alte domenii ale vieții, care nu se integrează în artă.

Chiar gustul pentru frumos și sensibilitatea copilului tot prin practicarea muzicii se dezvoltă mai bine, în condițiile angajării directe în actul interpretării vocale sau instrumentale.

Așa cum profesorul de desen le dezvoltă copiilor gustul pentru artele plastice punându-i pe ei să creioneze, să deseneze, să picteze, așa cum pot, și nu să contemple la infinit creații celebre, tot așa și profesorul de muzică trebuie să-i muzicalizeze pe elevii săi, lucrând practic cu ei. Orice portativ scris este o problemă cu mai multe necunoscute pe care elevul, orientat de către profesor și nu anulat de către acesta, ajunge să o dezlege prin efort propriu și să guste, astfel, rodul muncii sale. Dacă-i vom învăța pe elevii noștri cum să cânte frumos și ce să cânte, vor avea muzica în ei toată viața.

Alături de incontestabile avantaje, utilizarea mijloacelor electronice de redare a muzicii prezintă pericolul de a transforma individul într-un receptor pasiv al acesteia, anihilându-i tendința spontană de a o produce el însuși. Acest fenomen, care ia proporții din ce în ce mai mari în ultimul timp, are ca principală manifestare dispariția treptată din viața cotidiană a cântatului vocal.

Cântatul - ca și vorbirea - este o manifestare fundamentală a ființei umane. Dar, ca și vorbirea, el se deprinde la vârstele cele mici prin exemplul anturajului adult și, în primul rând, al părinților. Din păcate, ușurința și comoditatea de a produce muzica cu ajutorul aparatelor, i-a făcut pe aceștia să piardă deprinderea de a cânta, astfel că ei nu mai au cum s-o transmită copiilor.

Pedagogii au constatat că buna dispoziție obținută prin cântare, relaxarea copilului după o „cură” de muzică refac energia nervoasă printr-o formă de odihnă activă. Și toate acestea au consecințe pozitive asupra situației la învățatură, în disciplinarea copiilor și în atitudinea lor generală.

Mulțimea de idei și date conținute în cântece le îmbogățește cunoștințele și le prezintă lumea înconjurătoare. Din conținutul cântecelor cu referiri la viața plantelor, insectelor, animalelor, la anotimpuri, părinți și prieteni, din aceste prezentări directe sau metaforice învață copiii să fie buni, generoși, corecți, curajoși, demni și iubitori de familie. Discuțiile educative pe marginea cântecelor constituie un moment foarte important în cadrul activității de învățare a unui cântec. Pe parcursul învățării cântecului, profesorul are obligația de a întreține între elevi o puternică atmosferă afectivă, dusă chiar până la emoționare, știut fiind rolul extraordinar al emoțiilor pozitive din copilărie în dezvoltarea ulterioară a adultului.

Arta, în general, și muzica, în special, din mijloc de formare intelectuală a copilului pot deveni și etalon, unitate de măsură a capacității acestuia. Educația artistică, dacă este folosită ca mijloc de exprimare și nu ca un exercițiu de îndemânare, poate să fie revelatoare pentru caracterul și comportarea copilului, pentru nivelul mental, imaginația, sensibilitatea, puterea de abstractizare, gustul, posibilitățile de exprimare, de stăpânire și coordonare a mișcărilor acestuia.

Bibliografie:

Tîrcovnicu Victor, *Pedagogie Generală*, Editura Facla, București, 1975

Vasile Vasile, *Metodica educației muzicale*, Editura Muzicală, București, 2004

AN HOUR FOR DEMOCRACY

by Daniel Zamfir

The National Pedagogical College from Drobeta Turnu Severin introduced a new optional subject “An hour for democracy” for the scholar year 2015/2016. 100 of its students divided in three classrooms, participated in 35 hours activities.

The “An hour for democracy” project aimed to train and develop social-civic skills, necessary for the present young generation, for active participation in the community life, contributing to the defense of the values and principles of freedom, pluralism, human rights and law.

The project draws attention to some negative aspects such as marginalization, exclusion, exploitation or discrimination, often encountered in a community that still has fragile notions of rights and obligations of a citizen, regardless of age.

An hour for democracy project was co-funded by a grant from Switzerland through the Swiss Contribution to the enlarged EU, and contribution of the Action Movement Association and European Initiative¹. National Pedagogical College was partner at the implementation of this project.

Probably the most important argument of students for choosing this course was the use of non-formal activities. From the very beginning it might be observed the students involvement in activities because, as a facilitator, I tried to make them an active part of the learning process.

You will find next a short list with some exercises used during this project:

- “The island”, in order to create groups’ cohesion. ⁱⁱ
- “The River” was another exercise which gain students’ appreciation because they discovered their negotiator skills and the persuasive angle of their personality.

- They discovered their political orientation by completing the political compass.
- Attending meetings of Local Council and debrief the information and local politicians attitude regarding community's problems.
- Lecture and analyze the Romanian Constitution. This way students became familiar with the fundamental law in Romania, discovering their rights , their duties and the mechanism of decision process.
- Debate in Parliamentary system. The students found out the stages of a research on a civil rights topic and developed their abilities in public speaking;
- Active citizen vs. passive citizen. The students involved acknowledged the importance of active participation in the community life, through information, reflection, adopting attitudes, dialogue, decision and actions. The action began with small but important values such as respect, honesty, trusting yourself and those around.

In the end, I found some advantages during this project:

- It had been a strong connection between objectives of COMPETENCES FOR DEMOCRATIC CULTUREⁱⁱⁱ and those of the project;

- Most of the activities were held in groups, this way I had the possibility to implement the base groups concept discovered in Pesatlozzi Summer School.;
- The strength of the relation student-student which was more productive in offering new ideas and in helping each other;
- The strength of the relation student-student;
- The mix between non-formal exercises and formal educational activities;
- The involvement of student in his/her education;
- The set-up of a new citizen.

After this experience, I decided to offer my discoveries and my knowledge to other colleagues from my county. That's why it is in my plan to start a course for all teachers interested in democratic culture.

I already used some of the activities with students of lower levels in Civics classes.

Next school year I will facilitate/ teach this optional course, again, for other students in the school.

This post will be ended with a statement written by one of my students: “ An hour for democracy>> helped me to understand the world using affirmative and negative arguments.”

ⁱ <http://orapentrudemocratie.ro/project-info/the-swiss-romanian-cooperation-programme/>

ⁱⁱ https://www.coe.int/t/dg4/youth/Source/Resources/Publications/Education_Pack_en.pdf

ⁱⁱⁱ <http://www.coe.int/en/web/education>

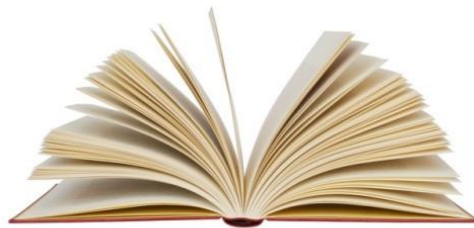
**În atenția colaboratorilor editurii
„Școala Mehedințiului”**

Articolele pe care doriți să le publicați în revista „Școala Mehedințiului” vor fi aduse la sediul Casei Corpului Didactic Mehedinți, str. Calomfirescu nr. 94, Drobeta Turnu Severin, în format electronic (CD sau stick) sau pe e-mail: ccdmehedinti@gmail.com. Articolele vor avea minimum ½ pagină și maximum 4 pagini, tehnoredactate cu diacriticele limbii române (ă, î, â, ș, ț), cu font Times New Roman de 12, la un rând, cu margini de 2 cm.

Autorul va achita contravaloarea unui exemplar din revista în care apare articolul. Colectivul de redacție își rezervă dreptul de a face selecția articolelor care vor fi publicate, în funcție de întinderea conținutului și de corectitudinea tehnoredactării, precum și dreptul de a face corecturi ortografice.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Director C.C.D. Mehedinți – Prof. Grigore GIORGI
Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Rodica TELEGUȚĂ
Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Melania-Voichița CRISTEA
Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Minodora BĂDESCU
Informatician C.J.R.A.E. Mehedinți – Loredana DOINEA

Editor:

Informatician C.J.R.A.E. Mehedinți – prof. Loredana Doinea

Editura Școala Mehedințiului:

Casa Corpului Didactic Mehedinți

Drobeta Turnu Severin, str. Calomfirescu, nr. 94

Tel./Fax: 0252/321537

E-mail: ccdmehedinti@gmail.com

www.ccdmehedinti.ro

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor revine în exclusivitate autorilor